DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

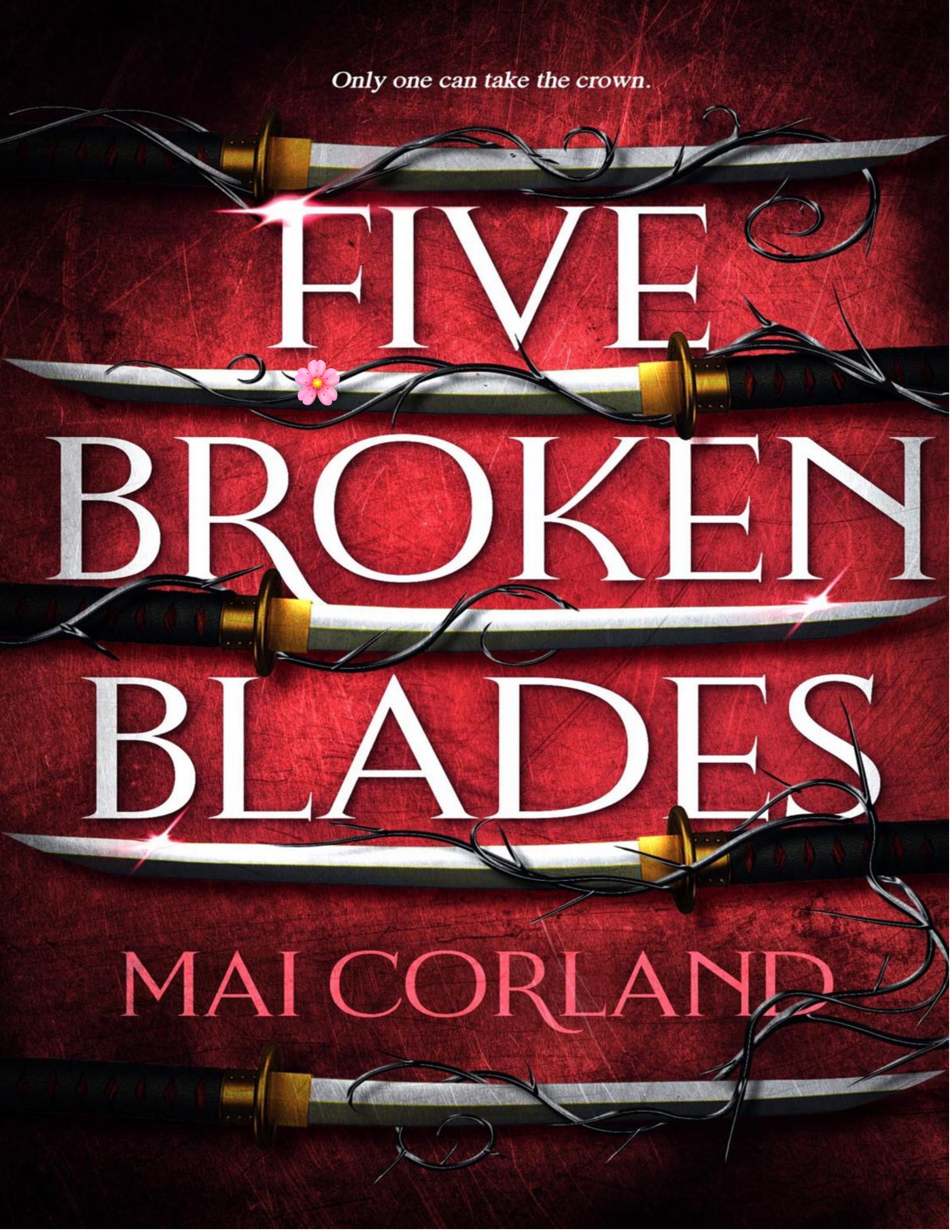
Only one can take the crown.
FIVE BROKEN BLADES
MAI CORLAND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

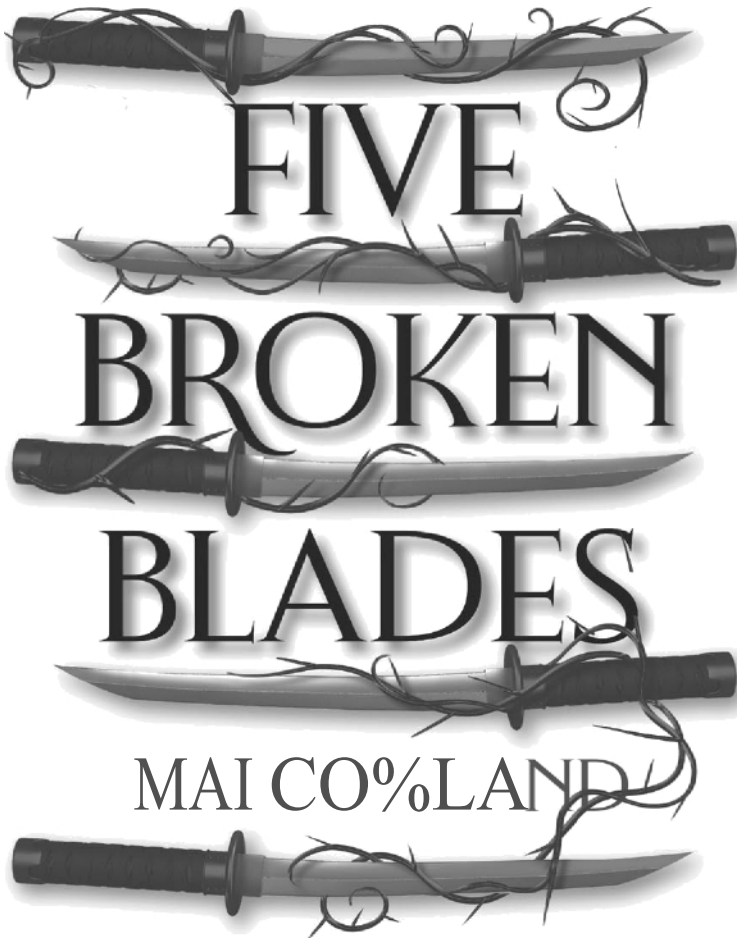

ZAFFLE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalbim, güneşim ve çelik adamım için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Bölüm On
Altıncın n n Bölüm
QYedinci Bölüm
Yirminci Bölüm
OSekizinci
BölümBölüm O.
Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İkiYirmi Yirmi
Bölüm Bölüm Bölüm
Yirmi Bölüm Yirmi
YediÜçDörtBeşAltı Bölüm
Yirmi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Bölüm Bölüm
OtuzOtuz BirOtuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz İki Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Altı Bölüm
ÜçDörtBeşYedi
Bölüm OtuzSekiz Otuz
Dokuzuncu
BölümBolum Kırkıncı
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Birinci
BölümBölümBölümBö
lümBölümYedi İkinci
Üçüncü Dördüncü
Beşinci Altıncı
Sekizinci
BölümBölüm
BölümBölümDokuzun
cu Elli
Bölüm Elli Bir Bölüm
Elli İki Bölüm Elli
Bölüm Elli Bölüm
ÜçElli DörtBeş
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
İkiölüm ölüm Elli Elli
Elli Elli
DokuzAltıYedi
Bölüm Bölüm
Bölüm
BirSekizAltmışAltmı
ş Altmış
AltmışAltmış B Üç B
Dört

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Altmış
BeşAltmış Bölüm Altı
Bölüm Altmış Altmış
Altmış DokuzYedi
Bölüm İkiSekiz Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Üç Bölüm Bölüm
Bölüm YetmişYetmiş
Yetmiş Yetmiş Yetmiş
BirDörtYetmişBeş
Yetmiş Altı Bölüm
Yetmiş Yedi Yetmiş
Yetmiş Bölüm Sekiz
Bölüm Dokuz Bölüm
Seksen Bölüm Seksen
Bir Seksen Seksen
Seksen Seksen Seksen
Bölüm İki Bölüm Üç
Bölüm Dört BölümBeş
BölümAltı Bölüm

Teşekkür Yazar
Hakkında Yazarın
Notu Telif Hakkı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

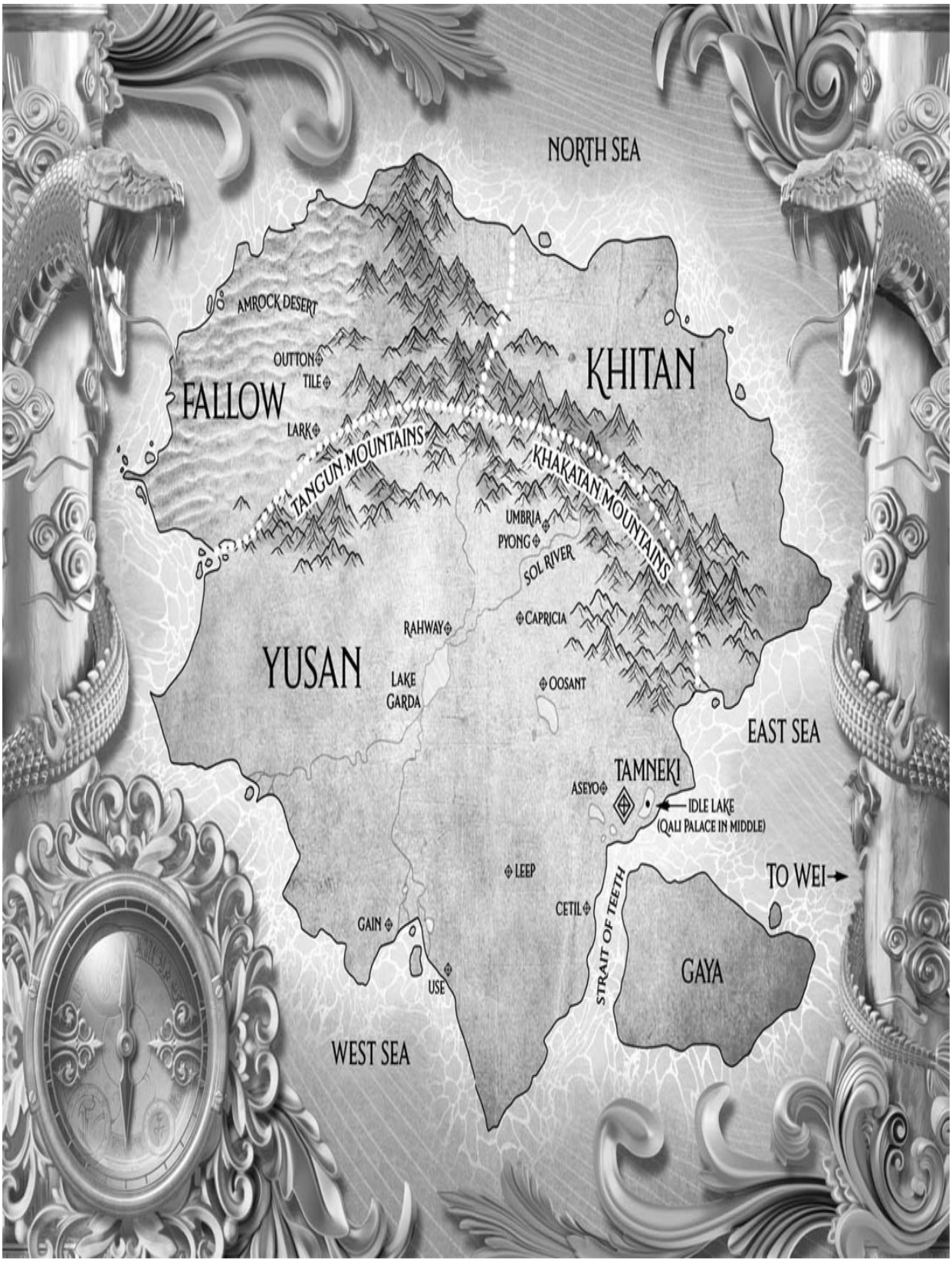

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

ROYO

UMBRIA ŞEHRİ, YUSAN

Kana karşılık altın - bu benim reklamım ve yaşadığım kelimeler.

Tüccar yavaşça altınları sayıyor, her bir sikke avucuna düşerken eldivenli elleri titriyor. Boyu benden biraz uzun ama omuzlarım iki kat daha geniş.

"Acele et. Bütün gece bekleyemem," diyorum.

Kalın sesim onu ürkütüyor ve iki bronz para yere çarpıyor. Paraların yuvarlanmasına izin veriyor ama onları kovalamayı düşünmek için duraklıyor. On Cehennem. Bu iş iki ömür sürecek.

Sonunda parayı elime sıkıştırıp kırık burun ve bacağın parasını ödüyor. Sonra kürklü pelerini gece rüzgârında dalgalanarak uzaklaşıyor. Kiralık kas gücü olmak asil bir yaşam değil, ama üst sınıf da harika değil.

İsle kaplı binaların arasında hantalca ilerlerken altınlarımı sayıyorum. Hepsi burada. Parayı bozuk para cüzdanıma koyup ceketimin iç cebine sokuyorum. Arkamda, son kurbanım sokağın karanlığında inliyor. Bu gürültüye devam ederse, hael kuşları sabah olmadan onu gagalayıp temizleyecek. Ve zengin tüccar herif öldürmek için para ödemedi.

"Şu gürültüyü kesebilir misin?"

Diyorum. Sızlanmalar kesildi.

"Teşekkür ederim," diyorum. Sustu - ya benim davranışlarımdan ya da acısından dolayı sustu.

Yardım etmek için geri dönmeyi düşünüyorum. Bunu hep düşünürüm. Ama bu beni ilgilendirmez. İşlerim bittikten sonra ne olacağı benim sorunum değil.

Ya da tüccarın neden ilk etapta bir mesaj göndermek istediği.

Bunlar hiçbir yere çıkmayan yollar. Ve benim gitmem gereken bir yer var.

Boğumlu ellerime sıcak bir nefes üflüyorum. Bu lanet soğuk. Arnavut kaldırımlı sokaklarda ayaz parlıyor ve akan sular çoktan donmaya başlamış. Bu sıkışık şehirde ne kadar ağaç varsa çoktan çıplak kalmış. Umbria'da kış çabuk gelir. Ama sonra, ölüm her zaman gelir.

Muhtemelen sıcak tutan eldivenler almalıyım, ama bir gümüş mun'u bile elden çıkarma düşüncesi midemi bulandırıyor. Her bozuk para önemlidir ve zaten lüks şeylere de ihtiyacım yok.

Inch Sokağı'na geldiğimde, iyi giyimli iki çift etrafımdan ayrılıyor. Hepsi kürklü ve pahalı, tüylü şapkalar takıyor. Harika. Beni bir kenara bırakıyorlar, sonra da bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi kaçışıyorlar. Sanırım cüssem insanların gözünü korkutmuyorsa, yüzümü bölen yara izi işe yarıyor. İnsanlar uzak duruyor.

Güzel.

Homurdanarak Butcher & Ale'nin ağır ahşap kapısını omuzlarımla açıyorum. Daha temiz, daha güzel ve daha iyi yemekleri olan yerlerde bulundum ama o barlar bana uymuyor. Meyhane sıcak olmadan sıcak ve gürültülü olmadan gürültülü ve ihtiyacım olan tek şey bu. Butcher & Ale benim evim. On yıl önce iş yapmaya başladığım yer. On beş yaşıma bastıktan hemen sonra köşede bir dükkân açtım; yüzümde hiç yara izi yokken kaslarım kırk kilo azalmıştı. Burada ne yaptığımı biliyorlar ama burayı güvende tuttuğum için görmezden geliyorlar.

Barın sonundaki her zamanki tabureme oturdum. Yuri beni görüyor ve bana bir bira dolduruyor. Kırk yaşında da olabilir, altmış yaşında da. O kel kafayla kim bilir. Ama konuşkan bir tip değil ve bu hoşuma gidiyor.

Birayı yıpranmış tahtanın üzerinde kaydırıyor. Bardak çoğunlukla temiz. "Biri seni arıyordu."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve bir yudum bira içiyorum. Birileri her zaman beni arıyor; dövüşmek, incitmek, öldürmek için. Bu yeni bir şey değil. "Neden umurumda olsun ki?"

Yuri bar havlusunu omzuna atıyor ve öne doğru eğiliyor. "O bir kızdı."

İçmeyi bıraktım. Kalbim güm güm atıyor ve sonra boğazımda düğümleniyor. Onu geri indirip sakin davranıyorum. "Neye benziyordu?"

"Güzeldi," diyor Yuri. Pek de yardımcı bir tanım değil. Elimi yumruk yapıp bakıyorum. Gözleri açılıyor ve bir süre önce başka birinin kırdığı burnunu ovuşturuyor. Sonra gevezeliğe başladı. "Yaklaşık benim boyumda, iri kahverengi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlü, kısa siyah saçlı. Senin yaşlarında, yirmili yaşların ortalarında. Kırmızı kadife pelerinli."

Sözlerini sindirerek yutkunuyorum. Uzun boylu, yirmi yaşlarında bir kızın beni sorması alışılmadık bir şey. Ve sanırım "güzel" bir fark yaratıyor - en son ne zaman güzel bir kızın beni aradığını hatırlayamıyorum. Belki de eski bir erkek arkadaşına ders vermek ya da başka bir kızdan intikam almak istiyordur. Ama ben kızlara zarar vermem.

"Black Shoe Inn'de kalıyor," diye ekliyor Yuri.

Belki de tüm Umbria'daki en güzel yer. Yani parası var ve buralı değil ama bir şekilde beni araması gerektiğini biliyor. Al bakalım. Bu bela kokuyor.

"İlgilenmiyorum," diyorum.

Yuri omuz silkti. "Sen bilirsin."

Başka bir müşteriye hizmet etmek için barda dolaşıyor. Yaşına göre yaşlı görünen bir adam benden dört adım aşağıdaki tabureye oturuyor. Sadece Yuri ile göz teması kuruyor, demek ki o da buraya yalnız içmeye gelmiş. Bazen üzüntülerini ortak bir bira fıçısında boğmak daha az yalnız hissettiriyor. Bar kalabalığının içinde kaybolmak. Kimseye tek kelime etmesen bile. Çoğu gece, bu benim.

Ama bu gece kaybolamam. Ne kadar içersem içeyim unutamayacağım zamanlardan biri olacağını içten içe biliyorum. Öyleyse neden kendime yarın gözlerimin arkasına vuracak bir baş ağrısı vereyim?

Biramı yudumluyorum, tortularını bırakıyorum. Bardan geriye doğru itiyorum, taburenin ayakları yapışkan zemini kazıyor. "Ben buradan gidiyorum."

Yuri'nin gür kaşları kalkıyor. Sanki kafasına alamadığı şey onun yerine yüzüne gitmiş gibi. "Şimdiden mi?"

Şaşırmakta haklı. Normalde köşeme çekilip bir sonraki işimin gelmesini beklerken birkaç bira içerim. Belanın her zaman beni bulmanın bir yolu vardır. Genelde çabuk olur ama bazen dört bira içmem gerekir. Bu gece, sadece bir tane.

"Baş ağrısı." Başımın nerede olduğunu bilmiyormuş gibi şakağıma vuruyorum. Ama bu bir yalan. Bir o yana bir bu yana dönen boncuk gözlerine bakılırsa Yuri buna bir an bile inanmıyor.

Ama başını sallıyor. "İyi geceler, Royo."

Ayrılmak için bir adım attım ve garip bir şey oldu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi bir his kaplıyor içimi. Gözümün ucuyla kırmızı bir karaltı gördüğüme yemin edebilirim. Gözlerimi kırpıştırıyorum, etrafıma bakıyorum, sonra bar aynasına bakıyorum. Hiçbir şey yoktu. Sadece yaralı yüzüm ve kırpılmış kafam bana bakıyor. Görünürde kırmızı bir şey yoktu. Başımı salladım. Bu gece gerçekten çok kötüyüm. En iyisi şimdi gideyim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Butcher & Ale'den çıkıp soğuk sokağa geri dönüyorum. Yakında botlarımın bağcıklarını onarmam gerekecek, muhtemelen deriyi tekrar yamalamalıyım - hala biraz aşınmış durumdalar.

İçerideyken havanın daha da soğuduğuna yemin edebilirim. Verdiğim nefes havada küçük sisler oluşturuyor. Yürürken ellerime tekrar sıcak bir nefes üflüyorum.

Beş blok yanlış yöne gittikten sonra Black Shoe Inn'in önünden geçiyorum. Elimde olmadan yavaşlıyorum ve pencerelerde parlayan lambalara bakıyorum. Merak ediyorum... sonra başımı sallıyorum.

Ne yapıyorum ben? Ne arıyorum ki?

Kaçmak için iki kez yürüdüm. Çok şüpheli. Çok yanlış. İçgüdülerim her zaman haklıdır ve taşıdığım yaralar, içgüdülerimi görmezden geldiğim zamanları hatırlatıyor. Son sefer bana her şeye mal oldu. Bunu bir daha yapmayacağım.

Şehrin ucuz ucundaki kulübeme Avalon Yolu boyunca yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüşle ulaşıyorum. İş bölgesinden ayrıldıkça binalar daha köhne, daha küçük hale geliyor. Umbria, ben çocukken Kral Joon iktidara geldiğinden beri yokuş aşağı gidiyor. Tüm ülke öyle.

Yol kıvrılıyor ve sonra solumda nehir var. Suya yakın olmanın güzel olacağını düşünürsünüz ama Umbria'da değil. Elimizdeki tek su yolu kirli Sol Nehri. İnsanlar saksılarını boşaltıp çöplerini içine atıyorlar. Ve suyun pis kıyıyı yaladığını duyacak kadar yakın olduğunuzda hava daha da soğuk, tüyler ürpertici.

Adımlarımın ve etrafımın farkında olmaya çalışıyorum. Umbria'da çetelerden, benim gibi adamlardan, hael kuşlarından, uyurgezer yakalanmak için çok fazla tehlike var. Ama ben oyundan çıktım. Dikkatim dağıldı.

Yuri'yi suçluyorum. O bir barmen, haberci değil. O kadar gürültüyü kendine saklayabilirdi.

Ama Yuri'ye gerçekten kızgın değilim. Gerçek şu ki, *onu* düşünüyorum. Yuri kız olduğunu söylediğinde umutlandım. Ve umut keskin bir bıçaktır. Umut kırık camdan hayalleri bir araya getirir ama gerçek gelip onları tekrar parçalar. Umut en acımasız cezadır. Çünkü umut olmadan, biliyorum: Bu o değil, seni aptal. O olamaz. Asla olamaz.

Çünkü onu ben öldürdüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

EUYN

OUTTON ŞEHRİ, NADAS

Avlanıyorum.

Outton pazar yerinde hafif adımlarla ilerlerken kaderin bu acımasız cilvesine sakallarımın içinde sessizce gülüyorum. Bir zamanlar ödüllü bir avcıydım, krala göre Yusan'ın en iyisiydim. Ve şimdi buradayım, çorak topraklarda, Fallow'dayım ve *ben* bir avım.

Kimseye görüş açısı vermemek için siper olarak kalasları kullanarak yana doğru daldım. Son üç yılımı başıma konan yirmi bin altınlık ödülden kaçmaya çalışarak geçirdim. En azından pazar denen bu anlamsız harabenin faydası oluyor.

Outton pazarı, bir gemiden kurtarabildikleri keresteler ve kumaşlarla bir gecede aceleyle bir araya getirilmiş ve ertesi sabah yüz yıl boyunca bu şekilde bırakmaya karar vermişler gibi görünüyor. Yusan'daki pazarların da aynı şekilde acımasız ve baştan savma olup olmadığını merak ediyorum. Hiç birine adımımı atmadım çünkü her zaman bizim için alışveriş yapan hizmetçilerimiz vardı. Aslında istediğimiz her şeyi yapan hizmetçiler. Ama artık böyle bir hayatım yok. Sadece unutamadığım bir hayat.

Tezgâhın arkasında huysuz görünümlü bir adam tarafından satılan tabaklanmış derilerin olduğu bir tezgâhın önünden geçiyorum. Bana başıyla selam veriyor, ben de ona başımla karşılık veriyorum. Onu daha önce görmüştüm ama adını bilmiyordum. Benimkini sormasın diye sormadım.

Bugün bir şey satın almayacağım belli olduğunda beni görmezden geliyor ve elinde bir bıçakla hafif parmaklarını taramaya devam ediyor. Kralın olmadığı Fallow'da adalet bireysel olarak yerine getirilir.

İzlendiğim hissi tüylerimi diken diken ediyor. Takip edilip edilmediğimi anlamak için sol omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atıyorum. Hiçbir şey yok.

Gürültülü tavukları ve aromatik baharatları geçerek devam ediyorum. Botlarım tozlu toprakta ilerlerken karanfil ve kakule kokuları baskın geliyor. Sağ omzumun üzerinden bakarken kuru hurmaları düşünüyormuş gibi yapıyorum. Hâlâ hiçbir şey yok. Sıradan bir manzaradan başka bir şey yok. Kaba saba elbiseler giymiş, başlarının üzerinde eşya taşıyan yorgun kadınlar ve mal ya da iyi bir kavga arayan sakallı adamlar. Burada çocuklar nadirdir ve gördüklerim de pis küçük yankesicilerdir.

Ama bugün cüzdanım için endişelenmiyorum. Boynum için endişeleniyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve ağzım etrafımdaki toprak kadar kuru. Ama sorun güneş değil. Böyle güpegündüz dışarıda hedef olmam. Köylülerin arasına karışmak istiyorum ama henüz bu numarada ustalaşamadım. Herkes gibi siyah saçlarımı örten bir kapüşonla, tuniğimi ve pantolonumu k a p l a y a n tozlu kumlarla yürüyorum ama bende sıradan olmayı reddeden bir şey var.

Ben geçerken iki kadın bana bakıyor. Bir tehdit var mı diye dönüp fırınlanmış kil binaların çatılarını tarıyorum ama sadece bana bakıyorlar. Çünkü yüz hatlarım, davranışlarım çok ince, başım çok uzun. Üç yıldır Fallow'da sıkışıp kaldım ve hala onlar gibi kambur yürümüyorum. Omuzlarım yükten çökmeyi reddediyor. Numara yapmaya çalıştığımda, küçük şirin hancı her zaman gözlerini kısıyor ve "kadehlerimin içinde" olup olmadığımı soruyor - sarhoş için kullandıkları terim.

Daha iyi uyum sağlayabileceğim akşam karanlığına kadar handa kalmalıydım. Orada güvendeyim, olabileceğim kadar güvendeyim. Her köşeyi kontrol ettim, her kaçış yolunu planladım. İkinci kattaki odamdan hızlı bir çıkışa ihtiyacım olursa diye perdelerin arasına saklanmış bir ip merdiven var. Üst kat daha sıcak ama zemin kattaki bir pencere ben uyurken bana erişim sağlayabilir. Pek uyuduğum söylenemez. Gözlerim bunun kanıtı. Bayıldığımda, yastığımın altında zehirli bir hançer ve yatağın altında saklı yaylı tüfeğim oluyor. Tuvalette bir kılıç var. Dolu tuzaklar kapı ve pencerelerin üzerinde bekliyor. Kaçınabilirsem, özellikle gündüzleri dışarı çıkmıyorum. Ama bu sabah kapıma gelen kırmızı zarfı görmezden gelemezdim.

Prens Euyn Hali Baejkin
Ahırlar, tek çan
Sana bir teklifim var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Prens Euyn. Prens. Euyn.

Gözlerim bu kelimelere takıldı ve midem döndü, soğuk sosis ve bayat bisküviden oluşan yetersiz kahvaltımı bozdu. Biri benim kim olduğumu biliyor. Ve kimse bilmemeliydi çünkü Prens Euyn üç yıl önce teşhirden öldü. Güçlü adamlar sizi öldürmeye çalıştığında, en iyisi başardıklarını düşünmelerine izin vermektir. Artık Donal adını kullanıyorum.

Cebimdeki zarfı eziyorum. Bulundum. Ama kim tarafından?

Son altı çan boyunca bunun bir tuzak olabileceği aklıma birden fazla kez geldi. Kalabalığı tekrar taradım, kraliyet suikastçılarının tüm siyahlarını aradım. Belki de sevgili ağabeyimin bu belirsizliğe nihayet bir son vermek için bir hediyesi olabilir. Beni bir erkek gibi öldürmek için. Ama sorun şu ki, ben yaşamak istiyorum.

-Ya da en azından ölmeyi reddediyorum. Kral Joon da doğrudan idamımı emretmedi, geçen sefer de emretmemişti, onun yerine beni öldürmesi için elementlere güvendi.

Peki bu nedir?

Bunu kim gönderdi? Paranoyağım ama mantıken saray suikastçıları olmadığını biliyorum, onlar kartvizit göndermez. Sen çığlık atamadan boğazını kesmeyi severler.

Çılgınlık. Bu davete uymak delilik. Vücudum geri dönmek için ağrıyor. Geri dönmek için. Ama cevaplar için gidebileceğim tek bir yön var: ileri.

Yayılan pazarı terk ederken botlarım toz kaldırıyor. Toz burada her şeyin içine giriyor. Düzenli tutmaya çalışmanın bir anlamı yok. Qali Sarayı'nın parfümlü hamamları, lekesiz, soğuk mermer koridorları ve hatta hizmetkârların yazın serinletici bir sis püskürttüğü ve bizi tüylerle yelpazelediği kraliyet bahçesinin gölge ağaçları için neler vermezdim. Ama ben güneş, kuru yılanlar ve tepemde dönüp duran çöl akbabalarıyla baş başa kaldım.

Pazara girip ç ı k a n çok fazla insan olmasına rağmen izleri kontrol ediyorum. Ama asker botlarımız belirgin izler bırakıyor, bu yüzden yine de yolu tarıyorum.

Ahırlara doğru ilerlerken sıcak bunaltıcı ve bir kez daha arkama bakarken kapüşonumu düzeltiyorum. Hiçbir şey yok. Puslu hava ve alışveriş yapan halktan başka bir şey yok. Ama hiçbir şey olmaması güvende olduğunuz anlamına gelmez, sadece tehlikeyi henüz fark etmediğiniz anlamına gelir. Yusan'daki her yaratığı avladım ve çok azı geldiğimi gördü.

Onu gördüğümde neredeyse ahırın içindeydim: başka bir kırmızı zarf. Ve sonra onu tutan eli fark ettim. Ve benim için çok geç olduğunu biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SORA

KAZANÇ ŞEHRİ, YUSAN

Çayır yılın bu zamanı çok güzel oluyor. Narin, mücevherli ellerimi uzun otların üzerinde gezdiriyorum. Yeşil çimenler sevimli ve yumuşak ama aynı zamanda sert ve keskin. Tıpkı benim gibi.

Yiyecek arama derslerinin nasıl başladığından tam olarak emin değilim. Ya da en azından nasıl düzenli bir etkinlik haline geldiğini. Ama her hafta, büyük şehir surlarının dışındaki çayırda beş dilenci çocukla buluşuyorum. Burası ile ağaç sınırı arasında şaşırtıcı sayıda yabani yiyecek ve tatlı meyveler var. Sıcak günlerde çocukları ağaçların altına götürüp onlara yenilebilir kökleri öğretiyorum ama bundan daha ileri gitmeye cesaret edemiyorum. Yapamam.

"Sora, buna ne dersin?" Gli soruyor. Elinde benekli bir mantar tutuyor. Yarık dudaklı küçük yüzü bana umutla bakıyor. Kalın buklelerini elinden geldiğince geriye doğru tarıyor.

Gli dokuz yaşında, kaçırıldığımda benimle aynı yaştaydı. Şey, k a ç ı r ı l m a d ı m .

Satıldı.

Ailem en büyük kızları için iyi bir bedel ödedi. Benim eski ebeveynleri. Ben de bu çocuklar gibi yetimim. Ama onlardan farklı olarak, özgür değilim.

Ufka bakıyorum. Bazen ağaç sınırını tekrar geçmeyi düşünüyorum, bu sefer Xingchi ormanı için hazırlanıyorum. Gain'den kaçabilir ve asla geri dönmeyebilirim. Belki de kuzeye, güvenli Khitan'a kadar gidebilirim. Ama sonra ellerindeki teminatı hatırladım. G i d e m e m e sebebimi.

"Sora?" Gli soruyor.

İri kahverengi gözleriyle hâlâ bana bakıyor ve bir cevap bekliyor. Düşüncelerimden sıyrılıp şimdiki zamana dönüyorum.

"Hayır, hayır, küçük sevgilim," diyorum. Mantarına bakmak için öne doğru eğilirken uzun siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bu lekeleri görüyor musun? Bunların ne anlama geldiğini hatırlıyor musun?"

Geçen haftaki dersimi hatırlaması için ona bir an veriyorum. Gli kaşlarını çatıyor, çenesi göğsüne düşüyor. "Zehir." "Doğru," diyorum.

Yanağını okşuyorum ve yüzünü kaldırıyorum. Benim kuzeyli solgunluğumdan daha koyu bir teni var. Ayrıca ağlamak üzere. Hayat onun hatalarını affetmedi. Ama ben affedebilirim.

"Unuttuktan sonra hatırladın ve bu ilk kez bilmek kadar değerli," diyorum. "Belki de daha fazla, çünkü artık onu hafızana kilitleyeceksin." Duraksıyorum ve elindeki mantarı fırçalıyorum. "Zehirli olanlardan kaçınıyoruz."

Yanılıyor olmasına rağmen gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum. Sonra beş yaşındaki Tao, elimi tutmaktan başka bir şey yapmıyor gibi görünse de, bir kelebeği kovalamak için beni yanından uzaklaştırıyor. Renkli elbisemin eteklerini kaldırarak ona izin veriyorum. Çocukluk kısa ve Yusan'daki yoksullar için zevkler kıt. Benim gibi suikastçılar için daha da az.

Ama güneş çayırda parlıyor, ılıman bir öğleden sonra, kıkırdayan çocuklar ve hafif esintide uçuşan kelebekler var. Hava toprak ve kır çiçekleri gibi kokuyor, biraz da Batı Denizi. Güneş ışığı yakında yerini muson mevsiminin şiddetli yağmurlarına bırakacak. Bu yüzden güneşli günlerin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Hatırlamak için.

Bu alemde hala iyiliğin var olduğunu görmeye çalışıyorum. Ben şanslı olanlardan biriyim. Hayatta kaldım. *Biz* hayatta kaldık.

Çayırın kenarında bir figür gördüğümde çocuklar ve ben yiyecek toplamayı daha yeni bitirmiştik. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve omuzlarım geriye doğru itiliyor. Bu siyah aygırı ve profili nerede görsem tanırım. Bu Kont. Ve tanrılar ondan nefret ediyorum. Binlerce kez ölmesini diledim. Ama ne yazık ki tanrılar benim gibi kızların dileklerini kabul etmiyor.

Sanırım çekici olduğu düşünülüyor, ama para ve statü insanların güçlü erkeklere bakış açısını geliştiriyor. Benden yirmi beş yaş büyük ve kömür gibi kara bir kalbi var. Onu olduğu gibi görüyorum.

"Tamam çocuklar. Haftaya aynı saatte?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, Bayan Sora," diyorlar hep bir ağızdan.

"Güzel." Gülümsüyorum ama Gli'nin omzunu sıvazlarken parmaklarım buz gibi. "Şimdi, yola koyulsanız iyi olur."

Kont kötü bir ruh halindeyse, bir çocuğu yakalayıp boğazını kesebilir. Bunun için herhangi bir cezayla karşılaşmayacağını biliyorum. Bunu biliyorum çünkü yıllar önce bunu yaparken onu izledim. Çocukları ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmak istiyorum. Ama bu küçükler sokaklarda büyüdüler. Havanın tehlikeyle değiştiğini anlıyorlar ve saniyeler içinde ortadan kayboluyorlar.

Ata doğru yürümeden önce boş tarlaya gülümsemeye devam ediyorum. Bana bakar bakmaz beni çiğneyecek bir savaş atı. Tıpkı binicisi gibi. Yaklaştıkça gülümsemem kayboluyor.

Kont'un kahverengi gözleri beni her zaman bir şeker evindeki ikramlar gibi tarıyor. Sanki bir sonraki adımda beni nerede tüketeceğini hesaplıyor. Gerçi bu arzu değil, sahip olmak. Çünkü o bana sahip, bedenim ve ruhum.

Başımı neredeyse belli belirsiz eğiyorum. "Lordum."

"İyi görünüyorsun, Sora." Gülümsüyor ve ilk seferinde gözden kaçırmış olma ihtimalime karşı vücudumu tekrar tarıyor. "Yine de neden o pis veletlerle uğraşıyorsun, asla bilemeyeceğim."

Ona bakakalıyorum. Bir soru sormadı, bu yüzden cevap vermek zorunda değilim. Ve buraya sohbet etmeye gelmedim.

Kont iç geçiriyor ve eldivenli elini uzatarak bana bir kartvizit veriyor. Üzerinde bir isim yazıyor. Böylece bana bir hedef daha verilmiş oldu. Öldürecek başka biri. Çalınacak bir ruh.

Ve başka seçeneğim yok.

Öldürmek, eski aileme verilen altınların karşılığını O'na ödemenin bir yolu. Eğitimim ve öğretimim için harcanan para - hiç istemediğim ve çoğu görünmez olan sayısız yara izi bırakan eğitim. Her kuruş, satın alma fiyatıma ve on iki yıl önce satıldığımda başlayan yüksek faize gidiyor.

Ama ona geri ödemek zorundayım yoksa küçük kız kardeşim Daysum tarifsiz acılar çekecek. Ve ailemden geriye kalan tek kişi o. Onun "vasisi", ki bu mahkum için daha nazik bir kelime. Ben satıldığımda, o da teminat olarak alındı.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Bu gece, Sora," diyor Kont. Kumral yüzü soğuk bir ifadeye bürünüyor - çıplak zalimliğini gösteren gerçek ifadesi. "Bedeni şafakta soğumuş olmalı. Eğer öyle olursa, yarın bir çan için kız kardeşini görebilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Atına binip gidiyor ve beni çayırda tek başıma bırakıyor. Tehdit açık: Başarısız olursan Daysum'u bir daha asla göremezsin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROYO

UMBRIA ŞEHRİ, YUSAN

Kapıma vardığımda lanet parmaklarımı hissetmiyorum. Diğer erkekler - aptal, güvenen erkekler - elleri ceplerinde yürüyorlar, ama benim aptal olmaya gücüm yetmiyor. Ellerimi serbest bırakmak için harcayacağım zamanı ya da sırf ellerimi sıcak tutmak için atlatamayacağım darbeyi göze alamam.

Ama eve varmayı başardım. Evim Sol'un kokusunu alabileceğim kadar yakın, cereyanlı bir kulübe ama kirası iki ayda bir altın mun, o yüzden kalıyorum.

Dışarıda hırsızlık izi var mı diye kontrol ediyorum. Pencereler kapalı. Solmuş fıçı tahtaları olması gereken yerde. Memnun kalınca kapıdaki üç sürgüyü açıyorum, sonra içeri girip kandilleri yakıyorum.

Kulübenin içi de neredeyse dışarısı kadar soğuk. Dışarıda olacaksam kaloriferi açık bırakmam - para israfıdır. Ama keşke bu gece olsaydı. Gürül gürül yanan bir ateşin konforuna ihtiyacım var.

Közleri yeniden canlandırıyorum ve loş kömürlerin yanında ellerimi ısıtıyorum. Birkaç dakika sürüyor ama sonunda rutinime başlayabilecek kadar çözülüyorum.

Burada fazla bir şey yok; bir masa ve iki sandalye, ocağın yanında büyük bir koltuk, bir yatak ve bir tuvalet. Koltuktan kalkıyorum, pencere perdelerinin tamamen kapalı olduğundan emin oluyorum ve yatağı kenara çekiyorum. Sonra yer tahtasını kaldırdım. Onun altında, kazdığım saklanma yeri var. Ve saklanma yerinin içinde en değerli varlığım olan altın mun çuvalları var.

Para cüzdanımı çıkardım. On beş altın. Beşi bu geceki işten. Dünkü iş için bu sabah topladığım altı. Dört tanesi de

oyun bölgesinde kazandı.

On beş altın. Umbria'da çok iyi bir aylık ücret, ama daha fazlasına ihtiyacım var. Her zaman daha fazlasına ihtiyacım vardır.

Saklandığım yerdeki çuvallara bakıyorum. Her birinde beş bin altın var. On tane var. Bu kadarını elde etmek on yılımı aldı. Tehditler, kumar, kırık kemikler, ölüme yakın talihsizlikler ve kanla geçen on yıl. Çok fazla kan. Ama bu küçük alanı dolduran altını görmek neredeyse buna değer. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Gurur. Güvenlik. Paranın satın alabileceği şeyler. Sonra hatırlıyorum, bu ihtiyacım olanın ancak yarısı.

En küçük çuvalı dikkatlice kaldırıyorum. Bu gecenin ücretini ekleyip yeni miktarı sayıyorum - iki yüz beş altın mun. Onu bir bebek gibi kucağıma alıyorum, kardeşleri gibi şişmanlayıp büyümesini umuyorum ve sonra kumaşı sevgiyle katlayıp kardeşlerinin yanına bırakıyorum.

Gece sayımım bitti, saklanma yerini kapattım ve yatmak için yıkandım. Odayı eski haline getirdikten sonra boş para cüzdanımı alıyorum. Yarın tekrar doldurmanın bir yolunu b u l m a m gerekecek. Daha fazla çığlık, daha fazla kan, daha fazla bahis. Bana altın getirecek ne varsa.

Para kesesini ceketimin içine bırakana kadar kartı hissetmedim. İç cebimden çıkardım. Altın kenarlı beyaz ve el yazısı süslü.

Royo
The Black Shoe Inn, bu gece
senin için bir işim var.

Kartı tekrar tekrar elimde evirip çeviriyorum. Bu nereden geldi? Ne zaman? Yalnız olduğumu bildiğim halde etrafıma bakıyorum. Yine de kontrol ediyorum, çünkü bu imkansız - kimse bana saldıramaz. Ama bir şekilde, biri yaptı.

Burada başka kimsenin olmadığından emin olana kadar kulübemin etrafını tekrar tekrar arıyorum. Her ihtimale karşı en sevdiğim bıçağım hâlâ elimde. Bir tur daha atıyorum ve tuvaletin camında vahşi bakışlarımı yakalıyorum. Gözlerim sarı ile kahverengi arası bir renkte ama şu anda siyah görünüyorlar. Saçımın kirli sakalı kadar siyah.

Sakinleşmeli ve iyice düşünmeliyim. Kapım kilitli; ters giden bir şey y o k . Altınlarımı sayarken kart görünmedi. Dışarıda eve yürürken ya da barda olmalıydı. Ve sonra ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Butcher & Ale'deki o kırmızı bulanıklığı hatırlıyorum. Bir şeyler görmüyordum. Biri cebimi çaldı.

Hayır, toplanmadı. Altını bırakmışlar. Onun yerine bu kartı yerleştirmişler.

Ve Black Shoe Inn'de kaldığını bildiğim tek bir kişi var, o da beni arayan kız. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünürdüm ama tesadüfler şansa ihtiyaç duyar ve Umbria'da böyle bir şey yok. En azından benim için.

Bu yanlış. Her şey yanlış.

Küçücük evimde adım atıyor, kartı avucumun içinde eziyorum. Çıplak duvarlar çok küçük geliyor ve hava dondurucu olmak yerine kavurucu. Yüzüm kızarıyor, boynum terliyor. Ağır ayaklarım yıpranmış ahşap zemin üzerinde tepiniyor.

Nasıl?

Kimse cebimi karıştıracak kadar yaklaşmıyor. Ben her zaman tetikteyim. Yüzüm ikiye bölündüğünden beri öyleyim. Peki biri benden habersiz bunu nasıl bıraktı? Kim bıraktı? Eğer Yuri'nin bahsettiği kızsa, daha çok sorum var.

Yine de önemli değil. Bu işin peşini bırakmalıyım. Bu kartı doğrudan ateşe atmalıyım. İçimden bir ses bu notun beladan başka bir şey olmadığını söylüyor.

Ama bunu nasıl yaptıklarını bilmem gerek. Çünkü 1.8 O boyunda, 30 kilo ağırlığında biri olarak yıllardır savunmasız değildim. Eğer biri iç cebime bir not koyabildiyse, bana bir bıçak da sokabilir. Nasıl olduğunu bilmem gerek. Ve en önemlisi: Nedenini bilmeliyim.

Ceketimi tekrar giydim ve geceye doğru yola çıktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

SORA

KULLANIM ŞEHRİ, YUSAN

Geriye dönüp baktığımda, beni lanetleyenin yüzüm olduğunu düşünüyorum.

Tuvalet odasının yaldızlı aynasında onu inceliyorum. Düz bir burun, kalp şeklinde bir yüz, kusursuz bir cilt ve menekşe rengi gözler. Kont tüm diyarda mükemmelliği arıyordu, büyüleyici güzellikte kadınlara dönüşecek genç kızları. Gli gibi yaralılara ya da Daysum gibi hastalıklılara hiç ihtiyacı yoktu. Hasta olanlar eğitimden sağ çıkamazdı. Zar zor kurtuldum.

Kan kırmızısı rujumun mükemmel olduğundan emin oldum, kenarını ipek bir peçeteyle kuruladım. Tabii ki bu villada her şey saten ve yaldızlı. Burası karanfil ve sandal ağacı gibi temiz kokuyor. Soylu sınıfın her zaman güzel özel banyoları vardır, halk ise kirli hamamlara ve nehre mahkumdur. Ama burası öyle değil. Onlar için değil. Ve biz onlara karşı. Onların özgürlüğü var. Bizim yok.

Kurbanlarıma kızdığım zaman bu daha kolay oluyor. Hayır, kendime yalan söylüyorum. Tekrar.

Mermer tezgahı kavrıyorum. Hiçbir şey bunu kolaylaştıramaz. Ama ya bu adam ya da Daysum. Ve bu basit gerçeği hatırladığımda, yapılacak bir seçim ya da gösterilecek bir merhamet yok. Bu işin sonunu görmek zorundayım.

Düz saçlarımın üzerindeki ışıltılı duvağı düzeltiyorum. Gece elbisem neredeyse transparanken mütevazılık için duvak takmak aptalca ama ne elbisemi ne de başka bir şeyi düşünmemeye çalışıyorum. Bir bıçak gibi düşünmeli ve hissetmeliyim. Tek bir amaç için dövülmüş çelik gibi. İnsanların hayatlarını sona erdirmek için. Bana öğretilen buydu. Ve böyle gecelerde hayatta kalmanın tek yolu bu.

Peçenin kenarını omzuma doğru çekerken ellerim titriyor. Bu çok garip. Yıllar önce ilk birkaç cinayetimi tamamladıktan sonra ellerimin titremesi durmuştu. Parmaklarımı önüme koyuyorum. O kadar titriyorlar ki yüzüklerim bulanıklaşıyor. Mücevherler elbette Kont'a ait ama cömertliğinin bir işareti olarak onları takmamı istiyor. İkimiz de biliyoruz ki, ben soğumadan onları cesedimden çıkarırdı ama mücevherler, olmam gereken fahişe görünümüne katkıda bulunuyor.

Nefes vererek gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda ellerimin titremesi durmuştu ve yapılması gerekeni yapmaya hazırdım.

Kapının kilidini açıyorum.

Banyodan çıktığımda beni bekliyor, yatağın üzerinde oturuyor, aç bir yırtıcı gibi tünemiş. Lambalar kısık, kapı kilitli. Maricelus Silla artık yemek ve içki numaralarıyla ilgilenmiyor sanırım.

Gömleğini çoktan açmış, göğsü ve bağırsakları ortada. Pantolonu bol; arzusu çok açık.

Bakışlarımı kaçırıyorum. "Bu gece beni ağırladığınız için teşekkür ederim lordum." "Yaklaş Mila," diyor.

Sık sık verdiğim isim bu. Tamneki'ye giderken şehirden geçen bir fahişenin adı. Maricelus, lordların bir toplantısından çıkarken bana rastladığına inanıyor.

İsteksizce başımı sallıyorum ve küçük adımlar atıyorum. Bu elbiseyle fazla hareket edemiyorum. Sanırım amaç da bu, Kont'a kaçamayacağımı hatırlatmak. Tanrıların bu sefer beni dinleme ihtimaline karşı bir anlığına tekrar ölmesini diliyorum.

Maricelus gülümsüyor ve ulaşabildiğim anda beni yakalıyor. Beni okşarken ürpermemeye çalışıyorum. Gözlerim zevkten kapanır gibi kapanıyor, çünkü rol yapmak sahip olduğum tek savunma. Bu kadar şeffaf bir elbisenin içinde silah saklayamam. Hiç gücüm yok. Ve Tanrı biliyor ki çığlık atarsam kimse bana yardım etmez. Bu odanın dışında bir muhafız var ama o Maricelus'u korumak için var. Beni değil. Benden önceki kızlar gibi bu soylunun da istediğini almasına izin vermeliyim.

Yemek midemde ekşiyor. Kusmak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Açıkta kalan belimden tutup beni aşağıya fırlatıyor. Pahalı kuş tüyü yatağa, tam da onun istediği yere düşüyorum. Hava boyalı dudaklarımı terk ediyor. Ve sonra üstüme tırmanıyor. Bu anlarda her zaman olduğu gibi korku içime işlerken uzuvlarım uyuşuyor, karıncalanıyor. Sonra ağzı benimkinde. Elbisemin eteklerini yukarı kaldırırken olgun bir meyveymişim gibi tadıma bakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kıpırdamadan duruyorum ve ona izin veriyorum. Mücadele etmek bu adamları sadece saldırgan yapar. Dünyanın arzularına boyun eğmesine alışkınlar. Eğer boyun eğmezsen seni kırarlar.

Bu yüzden mücadele etmiyorum.

Beni öpmesine izin verdim. Benim de onu öpmemem önemli değil. Hiçbiri için önemli değil. Pantolonunu çıkarıyor, zevkle mırıldanırken dili ağzımda dağılıyor.

"En tatlı nektarı seçtim," diye mırıldanıyor. Sonra gözleri açılıyor. Birdenbire soyluların bile ölümlü olduğunu hatırlayınca yüzünde korku çizgileri beliriyor.

Dudaklarından sadece hastalıklı sesler kaçıyor çünkü dili şişmeye başlamış bile. Ve sonra boğuluyor. Ungu zehri kan dolaşımına karışırken çığlık atmaya çalışıyor. Bu hissi bilirim. Sanki milyonlarca küçük el her bir kasınızı boğuyor. Ama çığlığı iniltiye dönüşüyor. Gözleriyle yalvarıyor, sesi yardım için fısıldıyor. Ama yalvarsaydım bana merhamet eder miydi? O kadar kolay kopardığı çiçeğe?

Başka tarafa bakıyorum. O benim için çoktan öldü.

Sırt üstü düşer, nefes nefese kalır. Ungu, çok hızlı olmayan korkunç acı verici bir ölüme neden olur. İki kızın ölümünü izlediğimi hatırlıyorum. Nasıl felç olmuşlardı. Mikrodozun boğucu hissini, uzuvlarımın kilitlenmesini ve çaresizliğin, ölmekte olan bir bedenin içinde sıkışıp kalmanın ilkel korkusunu hatırlıyorum. Bu benim tercih ettiğim bir zehir değil ama Kont bu gece kullanmamı istedi. Kartvizitin karşı tarafında Ungu yazıyordu.

Eğilip Kont Seok'un adını fısıldıyorum ki Maricelus kiminle karşılaştığını bilsin. Neden öldüğünü bilsin diye. Bunu bir iyilik olarak görüyorum. Onlar için son bir gizemi çözmek için.

Adam kıvranırken yatağı sallıyor ama ayağa kalkamıyor. Uzuvları katılaşıyor. Yakında göz kırpmak dışında hiç hareket edemeyecek. Ve sonra gerçek acı başlayacak. Ungu'dan ölen kızların gözlerinde parladığını gördüm. Tarifsiz bir acı. Çeneleri yerlerinden fırlayana kadar bükülüyordu.

Maricelus kıpırdamadan dururken ben de ayağa kalkıp elbisemi düzeltiyorum. Ölmesi bir çan kadar sürebilir. Ama panzehirin onu kurtarabileceği noktayı çoktan geçti. Battaniyeleri çekip onu yatırıyorum ve ışığı söndürüyorum.

Maricelus Silla öldü sayılır. Kont için on sekiz numaralı ölüm tamamlandı. Yarın Daysum'u göreceğim. Güleceğiz, dikiş dikeceğiz ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanki ikimiz de mahkum değilmişiz gibi. Sanki büyük bir villanın hanımefendileriymişiz gibi.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum ve duvardaki kancadan pelerinimi alıyorum.

"Benimle işi bitti," diyorum.

Muhafız başını sallıyor, ben p e l e r i n i m i giyip kapüşonunu yukarı çekerken bakışları vücudumda serbestçe dolaşıyor.

Gecenin içine doğru yürüyorum. Villaya giden yolun sonuna geldiğimde, iğrenç elbisemin eteklerini yırtıyorum ve daha önce sakladığım ata koşuyorum. Büyük ihtimalle Maricelus'u sabaha kadar bulamayacaklar ama onu her an bulabilirler ve ben daha önce de oyalanma hatasına düşmüştüm. Kendimi toparlamak ve üzerimdeki kanı temizlemek için birkaç çan çalmam gerekti.

Use'den dörtnala çıktım ve yolun ortasında atları değiştirdim. Yeni atımla, Gain'e giden sahil yolunun geri kalanını dörtnala gidiyorum.

Şehrin yüksek duvarlarını aştığımda içimde bir rahatlama hissediyorum. Evimdeyim ya da en azından Kont'un koruması altındayım. Sakin çiçek mahallesinde sahibi olduğu küçük bir kulübede yaşıyorum. Sokakta ve penceremdeki sepetlerde zambaklar ve şakayıklar açıyor. Kapım güneşli deniz mavisi renginde, duvarlar beyaz badanalı.

Atımı arkadaki ahıra bırakıp kulübeme giriyorum. Kapım kilitlenir kilitlenmez ona yaslanıyorum ve nefes veriyorum. Başardım. Tanrılar bir geceyi daha atlatmamı sağladı.

Yağ lambasını yakıyorum, çünkü birkaç çan daha karanlık olacak. Dot, tekir kedim, ayak bileklerimin etrafında dönüyor. Eğilip onu sevdim. Yumuşak tüyleri ve nazik miyavlamaları bana evde olduğumu hatırlatıyor. Dot geceleri ne yaptığımı, kimin canını aldığımı umursamıyor. Tek istediği tırmalanmak ve ara sıra uskumru yemek. Karşılığında bana huzur ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum arkadaşlığı veriyor. Eskiden on dokuz kızla birlikte yaşardım. İlk başlarda. Sonra teker teker öldüler, ta ki sadece üçümüz kalana kadar. Ve sonra, 18 yaşımda buraya taşındım.

Uzun bir iç çekişle pelerinimi astım, harap elbisemi ve peçemi yırttım ve ateşe attım. Közler kumaşı yakalıyor ve kumaş hızlı bir alevle yok oluyor.

Yatağıma uzandım, o kadar bitkinim ki yastığımın üzerindeki kartviziti neredeyse kaçıracaktım.

Döndüğünde beni gör

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öfke ellerimi yumruk yapıyor ve Cehennem Krallığı'na kadar lanet okuyorum. Şimdi benden ne istiyor? Yakında şafak sökecek. Kartı ateşe atıp kaçırdığımı iddia etmeyi düşünüyorum ama böyle bir seçeneğim yok. Kont görmezden gelinmeyecek.

Nefret ettiği gündelik pantolonu ve kaba saba gömleği giyip malikânesine gidiyorum. Çoğu asilzadenin şehir surlarının içinde villası olamaz ama Kont Gain'in en zengin adamı. Kurallar onun için asla geçerli değildir.

Atımın nalları Kont'un villasına giden arnavut kaldırımlı yolda gümbür gümbür ilerliyor. Malikânesi bir tepenin üzerinde duvarlarla çevrili, şehrin sıkışıklığına rağmen yayılıyor.

Onun için cinayet işlemeye başladığımdan beri, üç yıldır bu yolu kullanıyorum. Seok, diyarın çok dışında seyahat ederken zehirli bakireleri öğrendi ve kendininkini yaratmaya karar verdi.

Buraya istenmeyen kızlar için bir okul adını verdi ve Madam Iseul'u müdire olarak işe aldı ama asıl sorumlu olan Kont'tu. Bizi teminat olarak tuttuğu başka bir grup çocukla satın alan Kont. Korkunç bir şekilde ölenlere, kaybedilen bir başka yatırıma, sürekli artan egzotik zehir dozlarına dayanamayan bir başka kıza kaşlarını çatan Kont'tu. İsyan eden bir kızın boğazını kesen Kont'tu. Sevgilimin ölümünden sorumlu olan Kont.

Madam Iseul bize işkence edilip öldürülürken ellerini ovuşturarak öylece durdu. Eskiden sessizliği ve eylemsizliği yüzünden ondan nefret ederdim. Ancak yaşlandıkça onun da benim gibi bir piyon olduğunu fark ettim.

Şimdi Madam Iseul'ü düşündüğümde, olmaması gerekirken bize karşı nazik olduğunu hatırlıyorum. Biz kıvranırken ve acı çekerken elimizden tuttu. Bize iyi öğretti ve hayatımızı biraz olsun katlanılabilir kılmak için kendi maaşından bize küçük ikramlarda bulundu. Güneşli günlerde bize avluda ders verirdi.

Elimden geldiğince iyiliğe, nezakete tutunmaya çalışırken, onun da aynısını yaptığını fark ediyorum. Dünya insanlığınızı yakalayıp çekecek, sizi çıplak bırakmaya çalışacak ama nihayetinde tutunmaya ya da bırakmaya siz karar vereceksiniz.

Atımı beyaz taş villanın büyük maun kapılarına doğru yönlendiriyorum. Kapıların yanında, muhafızların yaylı tüfekleriyle beklediği iki çentik var. Ben zili çalamadan Irad pijamalarıyla elinde bir fenerle dışarı çıkıyor.

"Evet?" diyor sinirli bir şekilde. Normalde mükemmel olan gri saçları her yöne doğru uzanıyor ve pijama gömleğinin düğmeleri düzgün iliklenmemiş. Irad, Kont'un ev reisi ve bu nedenle nedenini bilmesem de kendini benden üstün görüyor. Kont yarın onun yerine geçebilir, oysa ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neredeyse yeri doldurulamazdı. Onun okulundan sadece üçümüz çıkabildik ve Hana ilk yılında öldürüldü. Sun-ye tüm Yusan'da kalan tek zehirli bakire.

"Sen söyle. Çağrıldım," diyorum attan inerken. Çağrı kartını ona gösterdim.

Başını sallıyor, atımı alması için bir hizmetkâra talimat veriyor ve beni içeri getiriyor.

Kont beni çalışma odasında bekliyor. Geniş, koyu ahşap masasının arkasında oturuyor, ipek pijamalarının üzerine bir bornoz giymiş. Pahalı gaz lambaları ofisini öğle vakti gibi aydınlatıyor ve her zaman olduğu gibi burası okaliptüs ve deri kokuyor. Kont günün bu saatinde mükemmel bir şekilde toplanmış görünüyor.

Masasının önünde duruyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Sora," diyor, önce bana bakıyor, sonra işine dönüyor. Sürekli kâğıt imzalıyor ya da kitapları inceliyor. Her bir satır şüphesiz sahip olduğu zavallı bir ruhu temsil ediyor. Bizler bir defterdeki satırlardan ibaretiz.

"İşin bittiğini zaten biliyorsun," diyorum. "Neden buradayım?"

"Yorgun olduğunuzdan emin olduğum için dilinizi bağışlayacağım. Oturun."

Bir sandalyeyi işaret etti, ben de oturdum. Yüksek sesle nefes vererek minderli koltuğa oturdum.

"Lordum?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Gülümsüyor, eğleniyor. Düzgün bir kaşı ve ne yazık ki hiç kırılmamış bir burnu var. Parmaklarını dikleştiriyor; oniks, opal ve altın yüzükleri ışıkta parıldıyor.

"Ekmeğini sağlayan adama karşı bu kadar nefret. Ve kız kardeşinin ekmeğini. Söyle bana, Sora. Benden kurtulmak istiyor musun?"

İçimden iç çekiyorum. Bir soru sordu, **bu** yüzden cevap vermeliyim - retorik olsa bile. Kurallar böyle. "Cevabımı zaten biliyorsun."

Tekrar gülümsüyor. "Senin için bir işim var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Birbirine yakın iki ölüm talep ettiği bir zamanı hatırlamıyorum. Ve asla ertesi gün değil. Normalde, bana yeni bir isim vermeden önce en az bir ay g e ç e r .

"Bir başkası mı?"

diye soruyorum.

Başını sallıyor.

Bekliyorum ama bana bir kart vermiyor. Tedirginlik üzerime çöküyor ve beni ürpertiyor. Sert kumaşım tüylerimi gizlediği için memnunum.

"İşaret kim?" diye soruyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kral Joon."

Başımı arkaya atarak bir kahkaha patlatıyorum. Ama Kont taş suratlı. Ciddi olamaz, ama neden ihanet hakkında şaka yaptığını bilmiyorum.

Gülümsüyorum. "Yusan kralını *öldürmemi* mi istiyorsunuz?" "Evet."

Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. "Sırf bu konuşma yüzünden hapse atılabilirsin, biliyorsun."

Ve bunu düşündüm. Gain'in surlarında konuşlanmış askerlere gidip Kont'un kralı öldürme planını anlatmayı düşünüyorum. Seok'u zincire vurulmuş, işkence edilmek ve idam edilmek üzere sürüklenirken gördüğümde duyacağım sevinci düşünüyorum.

"Ah evet, ama biliyorsun ki senin ve kız kardeşinin borçları benim ölümüm ya da ortadan kaybolmam üzerine Lord Sterling'e gidecek," diyor. "Daysum artık on sekiz yaşında ve yakışıklı. Onun zevk evlerinden herhangi birine iyi bir katkı sağlayabilir."

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalye geriye düşüyor. "Bir daha bundan bahsedersen, bir daha gün doğumu göremezsin."

Lord Sterling kontun kardeşi ve gerçekten iğrenç bir adam.

Seok'a dik dik bakıp masasının kenarını tutuyorum. Bu bir yemin ve bir söz. Tıpkı Cehennem Tanrısı'yla tanışmadan önce onun zehirle boğulduğunu göreceğime dair kendime söz verdiğim gibi.

Kont deri koltuğuna geri oturur, gözü korkmamıştır. "Biliyor musun Sora, farklı koşullar altında olsaydım seni kontes yapardım. Birbirimize çok benziyoruz."

"Şimdi yemeğimi de mi kaybedeceğim?" diye sordum. Kont'un ne kadar arkadan konuşmaya tahammül edeceği konusunda çizgiyi aştığımı biliyorum ama Maricelus'u öldürerek biraz iyi niyet kazanmış olmalıyım, bu planın gülünç olduğundan bahsetmiyorum bile. "Cevabım hayır. Bir tanrı kralı öldüremem. Uyuyan çanlarımı neden bunun için harcadığınıza dair hiçbir fikrim yok."

Kont başını sallar. "O bir tanrı değil. O sadece bir insan."

Gözlerimi diktim. Bu ifade bile bir küfür. Tüm Yusan, Kral Joon'un bir tanrı kral olduğuna inanıyor. Onun soyu bin yıldır Yusan'ı yönetiyor.

-Milenyum kutlamalarına yaklaşıyoruz. Ve bazı erkeklerin dokunulmaz olduğunun farkındayım. Şu anda bir tanesine bakıyorum.

"Bir erkeğe ulaşabilecek biri varsa o da sensin," diyor Kont sırıtarak. "İntihar girişimini pas geçmek zorundayım," diyorum.

"Bunu yap ve tüm borcun silinsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne? Ona göz kırpıyorum, tek kelime bile edemiyorum. Nabzım sıçrıyor ve başımı yana doğru hareket ettirmeye devam ediyorum. İmkânsız bir şey söyledi. Yanlış anlıyor olmalıyım - ya da yanlış duyuyorum, çünkü sol tarafımda işitme duyum zayıf.

"Kralı nasıl öldüreceğini bul, sen ve kız kardeşin özgürsünüz," diyor. "Borçlarınız defterlerimden silinecek. Daysum'u alıp kendi hayatınızı istediğiniz yerde sürdürebilirsiniz."

Başımı tekrar tekrar sallıyorum, kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki sallanıyorum. Kulağımda gelip giden çınlama kesinlikle çınlıyor. Bu... bu mümkün değil. Krala suikast düzenlemek mümkün değil ve Kont'un bana özgürlüğümüzü teklif etmesi de mümkün değil. Böyle bir ihtimalden hiç bahsetmedi. Onda nefret ettiğim her şeye rağmen, Kont sözünün eri bir adamdır. Gerçekleştirmeye niyetli olmadığı bir şeyi asla tehdit etmez ya da söz vermez.

Bu anlaşmada ciddi. Ama neden?

Bu Sun-ye'yi tek zehirli bakiresi olarak bırakır. Sadece bir suikastçı için zehir akademisine en az bir milyon altın mı harcadı? Bu hiç mantıklı değil ve o her şeyden önce bir iş adamı.

Kıpırdamadan duruyorum, tamamen şaşkınım. Masasından bir kâğıt çıkardı ve bana sözleşmelerimizde yapılan imzalı değişikliği gösterdi: Kralın ölümünden sonra Daysum ve ben Kont'a hiçbir şey borçlu olmayacağız. Köleliğimiz sona eriyor. Sulh yargıcına sunuldu. Tabii ki, yargıç bunun zamanı işaretlemek için bir yol olduğuna inandı, kraliyeti öldürmek için bir sözleşme değil. Tüm sözleşmeler Kral Joon aracılığıyla bağlanır ve vergilendirilir.

Elimi Yusan'ın resmi mührünün üzerinde gezdiriyorum; yılanın pulları parmaklarımın altında yumrulaşıyor. "Senin çıkarın ne?"

"Ah, Sora. İşaretlerin hakkında soru sormaman gerektiğini biliyorsun."

Ayağa kalkıyor ve eli o kadar hızlı üzerime geliyor ki kaçacak zamanım olmuyor. Kont suratıma ters bir yumruk attı. Dengem bozuldu, masanın üzerine düştüm, nefesim sert tahta yüzünden göğsümden dışarı çıktı. Yanağım acıyor ve gözüm şişiyor ama morluk bırakmıyor. Kont işte böyle saldırır; soğuk ve hesaplı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi yerine oturuyor.

Dik duruyorum ve masayı kavrıyorum, keşke onun boynu olsaydı. Daha uzun tırnaklarım olsaydı, pençe izleri bırakırdım. Yıldızları görmeyi bırakana, korku azalana kadar bekliyorum ve iyiliğe karşılık verme telaşımı içime çekiyorum. Kont'un hoşuna gitmeyecek herhangi bir şey yaparsam, bunun acısını sadece Daysum'dan çıkarırım. Bunu çok iyi biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onunla bakışlarımızı kilitliyorum. "Peki ya denerken ölürsem, Daysum'a ne olacak?" Omuz silkiyor. "Girişimlerin bana bir faydası yok. Eğer sen ölürsen ve Joon da ölürse,

özgür olacak. Eğer o yaşar ve sen ölürsen, onun borcunu ödeyecek kimse olmaz. Sanırım kendi sırtından ödemek zorunda kalacak. Her seferinde bir müşteri."

Kont'un masasında bir mektup açacağı var. Bunu düşündüm. Onu göğsünden bıçaklamayı ve dudaklarımı dudaklarına bastırmayı d ü ş ü n d ü m . Henüz zehirli rujumu çıkaracak gücüm yoktu ve ağzımda iki adamı öldürecek kadar zehir kalmıştı. O zaman Seok benim çektiğim acının b i r kısmını hissedecekti ve ben de sadece kalp acısının bir kısmı için dua edebilecektim. Ama Daysum anlaşmamız uyarınca güvende ve Lord Sterling'in bizim için nasıl aç olduğunu gördüm. Önce tüm kızları örnek aldığını biliyorum. Bana dokunmaya cesaret edemez, çünkü şu anda bedenimin zehirli olup olmadığından kimse emin olamaz. Ama Daysum'u seve seve iki kez tadacaktır. Bunun olmasına izin veremem. Vermeyeceğim.

Kont'a bakarak, "Umarım yavaş yavaş ölürsün," diyorum.

"Git biraz dinlen. Daysum üçte seni bekliyor olacak."

"Emredersiniz." Reverans yapıyorum ve gitmek için dönüyorum.

"Bir şey daha var," diyor.

Duraklıyorum, omuzlarım geriliyor. Dahası var. Elbette daha fazlası var.

"Tiyung sana Tamneki'ye kadar eşlik edecek," diyor. "Tamneki'den Yarından sonraki gün."

Başımı arkaya yasladım, gözlerim tavana dikilmiş dua ediyordu. Tiyung Kont'un oğlu. Onun tek varisi. Babası kadar zalim ama işe yaramaz, yani muhtemelen üç diyardaki en kötü insan. "Muhtemelen" dememin *tek* nedeni Kitan'a ya da Wei ada ülkesine gitmemiş olmam.

"Beni öldürmek daha kolay olmaz mıydı?" diye sordum.

Kont cevap verirken sesinde bir omuz silkme var, "Olurdu ama sen benim en değerli varlığımsın. Tiyung senin sözleşmeni taşıyacak ve başarılı olduğunda onu yakacak. Sonra da kız kardeşini serbest bırakmak için Gain'e geri dönecek."

Başka bir deyişle, oğlunu öldürüp sözleşmemi kendim yakabilirdim ama Daysum'un hayatını kaybetmem gerekirdi. Onun zevk evlerinde her gün tecavüze uğradığını asla düşünme. Ona ne olacağı konusunda asla endişelenmem. Ve önce benim öleceğimi biliyor. Kont her zaman kazanacak bir şeyim ve kaybedecek her şeyim olduğundan emin olur.

"Başarılı ol, Sora. Tüm Yusan, ama özellikle sen ve kız kardeşin bundan faydalanacaksınız," diyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Son sözü söyledikten sonra ofisinden çıkıp gidiyor ve beni, iki kızın hayatının nasıl olup da onun **defterlerinde** bir tanrı kralın ölümüne eşit olduğunu merak etmeye bırakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALTINCI BÖLÜM

EUYN

OUTTON ŞEHRİ, NADAS

"Ekselansları," diyor Mikail, bakımsız ahırların içinde eğilerek. Onu tekrar görmek kadar at gübresinin pis kokusu da beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Üç yıl öncesiyle aynı görünüyor; uzun boylu, kaslı ve derin gamzeleri var. Üzerinde taba rengi binici pantolonu ve Fallow için fazla ince mavi bir gömlek var, kalçasındaki pahalı, zehirli kılıçtan bahsetmiyorum bile. Mikail çölde bir şelale gibi göze çarpıyor ama uyum sağlamaya çalışmadığı için daha az insan ona bakıyor. Asla denemez.

Yüzü her zaman olduğu gibi temiz traşlı, dudakları dolgun ve teni güzel bir koyu kahverengi. Kestane kahverengisi saçları askeri olmayacak kadar uzun. Hafif dalgalı bukleleri mükemmel bir şekilde dağılmış görünüyor. Bu yönleriyle tamamen aynı.

Ama onda daha keskin, farklı bir şey var. Deniz mavisi gözlerinde bir bakış. Elmacık kemiklerinde bir çukurluk ve çenesinde bir kesiklik. Eskisinden daha vahşi görünüyor ve keşke bunun onu daha az çekici kıldığını söyleyebilseydim.

Yutkunuyorum, sessizce bunun tam tersi olduğunu kabul ediyorum.

"Geç kaldın," diye ekliyor elindeki kırmızı zarfı çevirerek. "Senin için ikinci bir not bırakmak zorunda kalacağımı sanıyordum." Kartı cebine koyuyor.

Ahırın gölgesinde, ondan yaklaşık altı metre uzakta duruyorum. Sanki bu mesafe bana güvenlik sağlıyor.

"Kardeşimin bir suikastçı göndereceğini biliyordum," diyorum. "En iyisini gönderdiği için gururum okşandı."

Bir bakışıyla kalbimi yerinden sökebilecek bir adam. Zalim olduğu kadar etkileyici de - tam da Joon'un çalışma şekli.

Mikail bana bakıyor. "Hadi ama Euyn. Siyahlar içinde berbat görüneceğimi çok iyi biliyorsun."

Gülümsüyor ve o çocuksu sırıtışını hatırlıyorum. Yenilmez gençler olarak silah eğitimi alırken bana ilk kez göz kırpmıştı. Kraliyet bahçesindeki bir orkestra performansı sırasında ellerimiz yanlışlıkla birbirine değdiğinde bana verdiği gülümsemeyi. Yastığıma uzandığında, tıpkı benim gibi boş ve yine de memnun bir şekilde... Kardeşim ölüm cezasını vermeden hemen önce bana göz kırpmıştı.

"Hadi şu işi bitirelim," dedim.

Etrafımda bana yaklaşan askerler var mı diye bakıyorum ama Mikail yalnız. Kısa bir süre şaşırıyorum ama sonra Mikail'in desteğe ihtiyacı olmadığını hatırlıyorum. Tüm Yusan'da ya da Khitan'da ondan daha deneyimli bir katil yok. Gerçi o gerçek bir suikastçı değil, bu onun çok altında bir rütbe. O kraliyet casus şefi.

Beni nasıl öldüreceğini, ne kullanacağını ve hızlı ve temiz bir ölümle bana iyilik yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Ama onun yerine bana bakıyor, dolgun ağzında bir eğlence oynuyor.

"Başaracağını biliyordum," diyor. "Kendine verdiğin değerden çok daha fazla hayatta kalmayı başarmışsın. Sakal sana yakışmış."

Yine o gülümseme. Sanki bu sıradan bir sohbetmiş ve sahipsiz, kanunsuz Fallow'da durup ölü bir adamla konuşmuyormuş gibi. Ve olan her şeye ve bildiğim her şeye rağmen, üzerimde hala bir etkisi var. Çölde diri diri gömülmemin nedenlerinden biri olmasına rağmen ona gitmek istiyorum. Ama Mikail her zaman bana ulaşabilir. Tüm insanlara. Her yere. Taht için casusluk, her zaman şok edici miktarda cinayet gerektirir.

"Bunca yolu yüzüme iltifat etmek için mi geldin?" Kızgınlıkla soruyorum. Altı çanı onun notuyla dehşete düşerek geçirdim. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor ve bu iğrenç ahırda bayılıp kendimi rezil edebilirim. Neden bana eziyet ediyor? Belki de Joon ona bunu uzatmasını söylemiştir.

"Burada düzgün bir çayevi olmasını ummak çok mu fazla?" Mikail etrafına bakınarak soruyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen ne düşünüyorsun?" Kollarımı kavuşturuyorum, bedenimden ter ve hayal kırıklığı sızıyor.

"Bence sen hâlâ saraydan ayrılmadan önceki kadar huysuzsun," diye cevap veriyor.

"'Ayrıldım' derken ölüme mahkûm edilmeden önce mi?"

Omuz silkiyor. "Aynı fark."

Yüksek sesle nefes alıyorum. Gölgedeyiz ama hava bu konuşma için hâlâ çok sıcak. Yine de sanırım her yerde gerçeküstü olurdu. Mikail'i tekrar görmeyi pek çok kez hayal ettim ama hiçbiri bu şekilde olmadı. Birbirimize koşacağımızı ve hararetle öpüşüp kucaklaşacağımızı, beni canlı bulduğu için gözyaşlarının yanaklarından süzüleceğini düşünmüştüm. Beni bıçaklamak üzere olduğundan emin olduğum bir ahırda saçma sapan konuşmayacağımızı.

"Handaki odana gidebiliriz," diye öneriyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. Ya özel olarak konuşmak ya da beni gizlice öldürmek istiyor. Hangisi olduğundan emin değilim ve dürüst olmak gerekirse ikisi de olabilir. Ama her şey düşünüldüğünde, sanırım bir handa ölmek tozlu eski bir at ahırında ölmekten daha iyidir. O yüzden başımla onaylıyorum.

O beni hafifçe takip ederken yürüyoruz ve Outton pazar yeri birdenbire birkaç dakika öncesinden tamamen farklı görünüyor. Kokular daha keskin, renkler daha canlı. Hava sıcak ama temiz ve alışveriş yapanların konuşmaları müzik gibi geliyor. Ama ölü bir adam her son görüntünün, her son nefesin tadını çıkarır. Bunu Qali Sarayı'ndan sürgün edildiğim zamandan beri biliyorum.

Her adımda kendimi destekliyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum. Mikail'in tarzının bu olmadığını bilsem de, sırtımda zehirli bir bıçak hissetmek üzere olduğumdan eminim. Elbette hiç düşünmeden herkesi sırtından bıçaklardı ama sadece başka seçeneği yoksa alenen öldürürdü.

Onun her zaman seçenekleri vardır.

Hana varıyoruz ve ben hemen dışarıda duruyorum. Aynı inatçı ölme isteksizliği devreye girdiğinden uzuvlarım işbirliği yapmayı reddediyor. Bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyorum. Alt katta bir lobi var, gündüzleri tamamen dekoratif olan ve soğuk çöl gecelerinde umutsuzca ihtiyaç duyulan bir şöminenin yanında eski kanepeler. Konuşmak için yeterince özel ve belki de boğazımı kesmeye kalkarsa biri müdahale edebilir.

"Hangi oda?" Mikail soruyor. Tabii ki zaten biliyor - şafakta kapımın önüne kartı bıraktı. Lobinin çalışmayacağını söylüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama tuhaf olan karttaki el yazısını tanımamış olmam. Ve onun karalayan elini nerede olsa tanırım. Kuryeler şifreli mektuplarını getirsin diye pencerenin önünde beklerdim. Mektupları göğsüme bastırırdım, ona yapamadığım gibi, çünkü o ülkede bir yerlerdeydi ya da Khitan'da ya da Wei'de, kardeşim için casusluk yapıyordu. On altı yaşından beri casusluk yapıyor, ki bu yasadışı, ama bir casus için yasal olan nedir ki zaten?

Yine de kart sıkışık, küçük harflerle yazılmıştı. Yani başka biri onun için yazmış, ama kim? Neden?

Mikail beni bekliyor, ben de isteksizce içeri girip gıcırdayan ahşap merdivenlerden odama çıkıyorum. Bacaklarım ağır bir kereste gibi, darağacına doğru bu yürüyüşü protesto ediyor. Beni öldürmek isteseydi bunu çoktan yapmış olacağını düşünerek sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Başıma konan ödülün yanı sıra başka bir şey daha istiyor olmalı. Ne olduğunu bilmiyorum ama bunun hayal ettiğim sevgi dolu yastık sohbeti olduğundan şüpheliyim.

Beni ileriye götüren sadece hastalıklı bir merak. Bir de gizlice ölmenin gururu.

Köşedeki odama gidiyoruz ve sürgüyü açıyorum.

Bana çok yakın ve bu tüylerimi diken diken ediyor. Yaklaşmasını mı yoksa uzaklaşmasını mı istediğime karar veremiyorum.

"Kapının üstündeki tuzağı unutma," diyor.

Ona yan gözle bakıyorum, bakmamam gerektiği halde. Bana bu numaraları öğreten Mikail'di. Geçtiğimiz yıllarda beni hayatta tutan tüm pratik bilgiler ondan geldi. Bir prens olarak, av dışında herhangi bir şey için tuzak kurma konusunda endişelenmiyordum.

Uzandım ve çiviyi kaydırdım. Aksi takdirde içeri adımımızı atar atmaz kafamıza bir gürz inerdi.

Mikail beni küçük odaya kadar takip ediyor ve ben de en son ne zaman yalnız kaldığımızı düşünüyorum. Saraydaki hayatımın acı tatlı son gününü. Yatak odamda tatlı şarap içerken onunla gülüşüyor, tek bir ısırıktan sonra lezzetleri bir kenara atıyor, ikimiz de bitkin düşene kadar ipek çarşaflarda terliyorduk. Bu, sabah kralın muhafızları tarafından uyandırılıp tahtın önüne getirilmemden hemen önceydi.

Ondan sonra, Idle Gölü'nün altındaki zindan olan Idle Hapishanesi'nde volta attığımı, Mikail'in beni kurtarmasını ya da en azından son bir veda etmesini beklediğimi hatırlıyorum. Hiç gelmedi. Ve sonra Fallow'a varana kadar birçok güneş günü boyunca bir hayvan gibi nakledildim. Üç tane iki haftalık aralıklarla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gardiyanlar beni bıraktıklarında kumdaki çukuru çoktan kazmışlardı. Dışarı. Mikail odamın kapısını kapatıp kilitliyor ve biz de duruyoruz. birbirine yakın. Göğsünden yayılan sıcaklığı hissediyorum. Parfümü burnuma doluyor. Üç yıllık tatmin edilmemiş arzu beni boğuyor. Ona sarılmak ve gerçek olduğundan emin olmak için başka hiçbir neden olmasa bile onu tutup kendime çekmek istiyorum. Onu istemekten, onu burada hayal etmekten neredeyse çıldıracaktım. Rüyalarımda onun tüy gibi hafif ama sert dokunuşunu uyluklarımda hissettim. Ama bir adım geri çekildim, çünkü burada olmamalıydı. Ve onu hâlâ istediğim için bedenimden nefret ediyorum.

"Demek Fallow'a sadece bu buluşma için geldin, öyle mi?" diye soruyorum.

Desenli bir koltuğa uzanırken yavaşça gülümsüyor. İki sandalye ve küçük masa birbiriyle uyuşmuyor. Ama Mikail uzun bacak bacak üstüne atmış, sanki burası onun Casuslar Salonu'ndaki ofisiymiş gibi rahat. "Doğru fırsatı bekliyordum."

Bunu söyleme biçiminde farkına varılmasını sağlayan bir şey var. Midemin çukuru dönüyor. "Hayatta kaldığımı ne zamandır biliyorsun?"

"Yaklaşık üç yıldır." Kayıtsızca söylüyor. Sanki bu benim Sanki oda ayaklarımın altından kaymıyormuş gibi, güvenliği ayrı hayal ettim.

Bunca zamandır beni biliyordu. Amrock Çölü'nün ortasından tanrıların takdiriyle kurtulduğumu. Boğazıma kadar gömüldükten ve ölüme terk edildikten sonra bir kum fırtınası çıktı. Rüzgâr kum tepesini öylesine kaydırdı ki vücudumu serbest bıraktı ve sonra yere yığılana kadar fırtınanın içinde tökezledim. Neyse ki bir vahanın kenarına kadar gelebildim. Ve orada, beni doğuya Outton'a götüren bir göçebe kervanı tarafından kurtarıldım. Hayırseverliklerinin üzerine tam bir güneş.

Göğsüm sıkışıyor ve vücudumda aynı miktarda duygu titreşirken kafamdan milyonlarca soru geçiyor. Son üç yıldır benimle iletişime geçecek kadar umursamadığı için etkilendim, öfkelendim ve kalbim kırıldı -Ve umutluyum çünkü o artık burada.

Birden, belki de adım temize çıkmıştır diye düşündüm. Belki de saraya geri dönebileceğimi söylemek için buradadır. Heyecan ve umut içimde kabarcıklar oluşturuyor ama sonra dibe çöküyor çünkü o da bunu söyleyebilirdi. Hayır, başka bir sebepten dolayı burada. Gülmek istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Onu bir kez daha öpmek istiyorum. Kısacası: Berbat haldeyim.

"Donal'dan çok Euyn'a benziyorsun. Sakalınla bile," diye ekliyor, pantolonunun paçasındaki tozu fırçalarken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boş ver. Ondan nefret ediyorum.

Gerçek ismimi kullanınca duruyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Kardeşim biliyor mu?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bilseydi hayatta olur muydun sence?"

Bu bir cevap değil. Mikail, kulağa dürüstlük gibi gelen cevapsızlık konusunda uzmandır. Ama onu üç yıldır görmemiş olsam da, tüm bu araçları mükemmelleştirmeden önce onu altı yıldır tanıyordum. Dürüstlüğü bir silah, mümkün olduğunca az kullanılması gereken zehirli bir kılıç haline getirmeden önce.

"Ona söyledin mi?" diye
sordum. Gülümsedi. "Hayır."

Yüzünü tarıyorum ve kaşlarını hafifçe kaldırıyor. Doğruyu söylüyor.

Sonunda bir sandalyeye tünüyorum, çoğunlukla beni öldürmek için burada olmadığına ikna oluyorum. En azından şu anda.

"Neden buradasın?" diye soruyorum. "Joon senin nerede olduğunu düşünüyor?"

Mikail elini sallayarak, "Uzun zamandır kayıp olan Ejderha Lordu Tılsımı'nı bulmak için bir ipucunun peşindeyim," diyor. "Dediğim gibi, sana bir teklifim var. Bir teklif."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu hile niye? Yüzünü gösterip benimle konuşabilirdin."

Nefes alıyor. "Teklifimi değerlendirecek kadar çaresiz olduğunu bilmem gerekiyordu. Herhangi bir teklifi."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Tam olarak neyi
düşünecektin?" Öne doğru eğildi. "Yardımına
ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

"Kardeşini öldürmek için."

Sessizlik, havaya atılmış bir battaniye gibi odaya çöküyor. Üzerimizde süzülüyor. Üzerimizi örtüyor. Konuşmayı boğuyor. Mikail kayıtsızca bana bakıyor, cevabımı bekliyor.

"Ciddi değilsin," diyorum sonunda.

"Ciddiyim."

Gülüyorum.

"Bu mümkün," diyor mavi-yeşil gözleri yoğun bir şekilde. "Kimse kardeşini senin ve benim tanıdığımız gibi tanıyamaz."

Ellerimi uzatıyorum, imkansız terazileri dengeliyorum. "Aklıma gelen birkaç sorun var..."

Bunlardan ilki ve en önemlisi, Joon'un bir sebepten ötürü tanrı kral olarak bilinmesidir. İlahi değil, ama tanrı tacına sahip olduğu için öyle de olabilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yusan. Taç, Ejderha Lordu'nun bir emaneti ve takanı ölümsüz kılıyor.

İkincisi, burada oturup bunu konuşmak bile kral katili ve kardeş katili olmaya teşebbüs etmektir ve bunların ikisi de kardeşim tarafından hoş karşılanmaz. Her ikisi de lingchi-yüz kesikle halka açık bir ölümle cezalandırılır.

Ölü ya da diri başıma konan ödülü, Fallow'da olduğumuzu, başkent Tamneki'den bir aydan fazla uzakta olduğumuzu ve son olarak Joon'un Idle Gölü'nün ortasındaki Qali Sarayı'nda yaşadığını da ekleyin. Tüm Yusan'daki en güvenli yer, belki de Idle Hapishanesi'nden sonra ikinci. Söylemesi zor.

Tüm bunlar başarı için bir reçete değil, bunu Mikail'e açıklıyorum.

Mikail'in gülümsemesini ya da bir espri yapmasını bekliyorum ama o bana bakıyor, öne doğru oturuyor. Yüce Tanrılar. Buraya gerçekten de bunun için geldi, kardeşimi öldürmeyi planlamak için.

"Joon öldüğüne göre, Yusan tahtının tek varisi sensin," diyor. "Kral sen olacaksın. Bana yardım edersen taç senindir."

Taç. Taht. İmkânsız olduğu kadar cazip de.

Yaşlı kralın en küçük oğlu olarak, Yusan'ı yönetmem hiç beklenmedi. Pek sayılmaz. Ama ortanca kardeşimiz Prens Omin bir süre önce öldü ve Naerium yıllar önce öldüğü için Joon'un çocuğu yok, yani Mikail haklı. Son varis benim.

Ama tacı almak başka bir mesele.

Yusan kralı uyumak için bile tacını çıkarmaz. Eski krallardan biri bunu zor yoldan öğrendi, Khitan'da bir savaş seferindeyken kendi oğlu tarafından yatağında bıçaklandı. Joon'un tacı sadece kafasını yıkarken kısa süreliğine çıkar, ancak bu asla tahmin edilemez ve o zamanlarda her zaman yalnızdır.

Ayrıca, Mikail neden kralın öldürülmesini teklif ediyor? Hayatı boyunca aileme sadık kaldı. Benden çok kardeşime sadık. Ne de olsa taht odasındaki kaderimi belirleyen şey Joon'la anlaşmasıydı.

"Peki sen ne alacaksın?" diye sordum.

Mikail yana bakıyor, gözleri uzaklara dalıyor. "İstediğim bir şeyi."

Arkama yaslanıyorum. Benim bilmemi istemiyor ve Mikail söylememeye karar verdiyse ne kadar yalvarsam, kandırsam ya da işkence etsem de ondan bilgi alamayacağım. Geleceğin casus yöneticilerinde bu özelliği arıyorlar; babası tarafından her gün dövülen bu çocukta da bu özelliği bolca buldular, bazen nedenli, çoğu zaman nedensiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona yara izlerini sordum ve tek söylediği şu oldu: "Ailem." Gerisini kendim toparlamak zorunda kaldım.

"Peki tahtımı kime borçluyum?" diye sordum.

Mikail, zekice bir şey söylediğimde her zaman yaptığı gibi yavaşça gülümsüyor. Hâlâ beni etkilemiyormuş gibi davranıyorum. Onu gülümsetmekten hoşlanmıyormuşum gibi.

"Khitan Kraliçesi."

Ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Kız kardeşimden haber almayalı uzun zaman oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YEDİNCİ BÖLÜM

AERI

UMBRIA ŞEHRİ, YUSAN

Umbria'da hava çok soğuk. Bu şehir benim şehrim Pyong'un çok kuzeyinde değil ama nedense çok daha soğuk. Ve ben soğuktan nefret ederim.

Bu yüzden şu anda Black Shoe Inn'deki odamda şöminenin yanında volta atıyorum. Kükreyen bir alev var ama el ve ayak parmaklarıma bir türlü sıcaklık girmiyor. Yaklaşmayı düşünüyorum ama biraz daha yaklaşırsam elbisemin kolları tutuşacak. Ve ben bu elbiseyi seviyorum. Tüm süslü elbiselerimi seviyorum, ama Umbria tarzı işlevsellik ve diğer şeyler için yeterince ağır değiller. Ya da belki bu mavi elbise yeterince sıcaktır ve ben sadece gerginimdir.

Evet, kesinlikle gerginim. Nerede o?

Belki kartı almamıştır. Belki de onu aramaya çıkmalıyım. Hayır. Sabırlı olmalıyım. Ne yazık ki sabır bana g ö r e değil.

Yani, volta atmaya geri döndüm.

Sonunda kapım çalındığında neredeyse gece yarısı olmuştu. İki zildir beklememe rağmen atladım. Ki bu çok aptalca. Kendine gel, Aeri. Tabii ki Royo ona yerleştirdiğim kartı buldu, zaten bütün amacım b u y d u .

Aynada saçımı düzeltiyorum, nasıl olacağını merak ediyorum. Sonra biraz duraksıyorum, güçlü bir adamla konuşmaktan endişeleniyorum, ama onu daha önce gördüğümde iyi görünüyordu. İşte bu yüzden buradayım, bir katille konuşmak için.

Biraz sersem ve çokça gergin bir şekilde kapıyı açıp kaşlarımı çatıyorum. Bu o değil, on iki yaşlarında bir çocuk.

"Evet?" diye sordum.

Bana bakmak için boynunu büküyor. "Ah, affedersiniz, bayan. Hancı burada sizi görmek isteyen bir adam olduğunu söyledi. Kendisi lobide."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Çocuk karşımda durmaya devam ediyor. Doğru ya. Bahşiş istiyor. Unuttuğum için zihinsel olarak alnıma bir şaplak atıyorum, sonra kadife çantamı kapıp ona gümüş bir mun veriyorum. Bu çok fazla bir bahşiş ama bronz para aramak için etrafı karıştırmak istemiyorum. Ayrıca, ne fark eder ki?

Çocuğun çilli yüzü geniş bir sırıtışa dönüşüyor ve sonra havalanıyor. Çoktan toz olmuştu ki, ona hemen geleceğimi söylemem gerektiğini fark ettim. Hayır. Hemen değil. Birazdan aşağıdayım. Evet, bu daha iyi olurdu.

Oh neyse.

Derin bir nefes alıyorum ve kambur durduğumu fark ediyorum. Babam kambur durmamdan *nefret eder*. Dik duruyorum ve omuzlarımı geriye itiyorum. Böylesi daha iyi; uzun boylu, asil ve ağırbaşlı. Şimdi bir hanımefendi gibi görünüyorum. Çok tehlikeli bir adam için cazip bir teklifi olan biri. Ve eğer kabul ederse, hayatım değişebilir. Bu iş her şeyi düzeltebilir, sonunda babamın onayını kazanabilirim. Artık geçinmek için çalmak yok. Artık yalnız bir hayat yaşamak yok. Bir daha asla sokakta donmak zorunda kalmam.

Doğru. Bunu yapabilirim. Çok kolay.

Merdivenlerden iniyorum ama onu görünce duruyorum. Kasap ve Bira'da onu çok iyi göremediğim bir açıda oturuyordum, ama şimdi lobideki çok kaslı adama bakabiliyorum. Royo muhtemelen geleneksel olarak çekici biri değil. Mesela gözlerimi kapatsam ve yakışıklı bir adam düşünsem, bu o olmazdı. Ama başlangıçta düşündüğümden çok daha çekici. Saçları traşın biraz üzerinde, çenesi sert ve yüzü yaralı. O bir savaşçı eksi savaş alanı.

Ama o da başka bir şey.

Şu anda Royo'nun ceketi kolunun üzerinde ve elinde küçük bir heykelcik var. Onunla ilgili her şey size o küçük seramik kuşu parçalayacağını düşündürüyor. Ama onu dikkatle, nazikçe, gözlerinde merakla tutuyor. Onda anında sevilebilecek bir şey var.

İhtiyacım olan kişi o.

Bana baktığında neredeyse son basamağa gelmiştim. Gözleri hafif iri ve bal renginde. Mavi elbisemi hızla inceliyorlar ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

O gülümsemiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben gülümsüyorum. Bu an çok gergin. Annem iyi bir gülümsemenin Kuzey Denizi'nin buzlarını kırabileceğini söylerdi.

"Merhaba Royo," diyorum el sallayarak. Kaşları çatılıyor.

Boğazımı temizliyorum. Doğru ya. Çok hevesliydim. Garipleştirdi. "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim."

Belki de "Benimle buluşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." demeliydim. Bilmiyorum. Kas gücü işe almanın görgü kuralları üzerine hiç kitap okumadım... ya da asil ya da en azından zengin görünmeye çalışmak üzerine.

"Adımı nereden buldun?" Sesinde gök gürültüsü gibi bir gümbürtü var ve kendimi şimşek gibi takip ederken buluyorum.

Ama hancı hapşırıyor ve bana bunun gerçekten azgın olmanın zamanı olmadığını hatırlatıyor.

İkimiz de ona bakıyoruz. Hancı masanın arkasından bizi izlemiyormuş gibi yapıyor ama yaklaşık bir metre uzakta ve lobide başka kimse yok. Tabii ki dikkat ediyor. Daha dikkatli olmalıyım.

"Huang, çayı salonda içelim lütfen," diyorum.

Royo'ya şöminenin diğer tarafındaki odaya gitmesi için el sallarken o başını sallayıp mutfağa gidiyor. Daha önce baktığımda kimse yoktu ve hâlâ boş olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Lobiden girişten ötesini göremiyorsunuz, bu yüzden özel konuşmak için mükemmel bir yer.

Arka taraftaki küçük masaya oturduk. İkimizin de boyu orası için fazla uzun. Muhtemelen benden bir ya da iki santim daha uzun, ama o kadar geniş göğüslü ki çok daha büyük görünüyor. Ben bir dal gibiyim. O ise bir meşe ağacı.

Dizlerimiz çarpışıyor ve uzanıp bacağımı okşuyor. Sonra onu yakmışım gibi ellerini geri çekiyor. Bu çok tatlı. Çok nazik. Onun hakkında bir şeyler duyduğumda başka bir şey bekliyordum. Kötü bir adam. Bir vahşi. Ama öyle biri değil. Yani, evet, vahşi bir katil ama kimse mükemmel değildir.

Bacaklarımı çaprazlayıp masanın kenarına doğru uzatıyorum. Kalçalarıma bakıyor ve sonra bakmamış gibi yapıp sandalyesinin arkasındaki ceketini düzeltiyor. Çok ilginç biri.

"İşte böyle. Böylesi daha iyi." Gülümsüyorum. "Zaten arkadaşmışız gibi çaya oturuyoruz. Yuri mesajımı iletti o zaman?"

"Evet, ama kartını aldım."

Yanaklarım sıcacık oldu. Onu yakaladığım için pek memnun değil ama benimle buluşmayı kabul etmesini başka nasıl sağlayacağımı bilemedim. Elbisemin eteğiyle oynuyorum. "Gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kimsin sen?"

Duh. Doğru ya. Adınla başla, Aeri. "Ah,

pardon. Ben Aeri. Aeri Soo."

Elimi uzattım. Kara kaşlarını çatıyor ve sonunda, isteksizce, etli avucuyla elimi karşılıyor. Bana dokunduğu anda içime bir his doluyor. Ellerimiz birbirine bir kilit ve anahtar gibi uyuyor ama bundan daha fazlası var. Evimdeymişim gibi hissediyorum.

Sonra el sıkışmam gerektiğini hatırlıyorum, bu yüzden acele ediyorum. Kolunu aşağı yukarı sallarken buluyorum kendimi.

"Çok fazla oldu. Özür dilerim." Burnumu kırıştırıyorum ve ellerimi kalçalarımın altına sokuyorum. Harika. Bunu tuhaflaştırdım.

Tek kaşını kaldırdı. Garip olduğumu düşünmesini istememiştim, ama sanırım gerçek buysa, bu konuda yapabileceğiniz pek bir şey yok.

Royo ellerini kavuşturdu ve toplantının kontrolünü ele geçirmek ister gibi öne doğru eğildi. Ki bu iyi bir şey. Biri yapmalı. İki parmağı bir noktada kırılmış ve hiç yerine oturmamış olmalı. Sağ elinde eski bir yara izi var; derin bir yara ve delinme izine benzeyen bir şey. Bunlar bir savaşçının, bir katilin, hakkında bir şeyler duyduğum adamın elleri.

"Ne olmuş orada?" En büyük yara izini işaret ederek

soruyorum. "Hayat," diyor.

Ağzım açık kaldı. "Bu harika bir cevap."

Yardım arıyormuş gibi etrafına bakınıyor, sonra da vücudunu koltuğa göre ayarlıyor. "Bir kızı incitmeyi içeren bir işi kabul etmeyeceğimi baştan söylemeliyim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bir kız mı? Hayır, işimiz bu değil. Sanırım insanlar..." Sözümü kesiyorum çünkü insanların kızları incitmeye çalıştığının farkındayım. "İnsanlar senden bunu yapmanı istiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Bazen."

"Ama sen hayır

diyorsun?"

Başını sallıyor. Çok yumuşak. Ama ciddi. Bir çizgi çizmesi hoşuma gidiyor. Prensipleri var ve onlara sadık kalıyor. Çoğu insan bunu yapmaz. Arzularıyla çatıştıklarında değil.

Çay geldi ve ben hancıya gülümsedim. O da sırıtıyor ama Royo'ya bakınca gülümsemesi kayboluyor. Onun burada benimle olmasından hoşlanmıyor; Royo da bundan pek hoşlanmışa benzemiyor. Ve bu hiç iyi değil. Ona ihtiyacım var. Onu kazanmalıyım.

Ona tekrar gülümserdim ama bu onu üzecek gibi görünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hancı gittikten sonra ikimiz için de çay dolduruyorum. Ananas ve yeşil çay kokuları havayı dolduruyor. Benimkine müstehcen miktarda bal koyuyorum.

"Şey, hayır. Bir kızı incitmek istemem," diyorum. "Kimseyi incitmene ihtiyacım yok, gerçekten."

En azından öyle olması gerekmiyor.

"O zaman sanırım yanlış adamı yakaladın." Sandalyesine geri oturdu, çaya dokunmadı. Kapalı. Toplantı bitti.

Midem bulanıyor ve avuçlarım kaşınıyor. Onsuz her şey çok daha zorlaşıyor. Ve zaten kolay değil. Parmaklarımı hızla ahşap masaya vuruyorum.

"Beni Tamneki'ye götürmeni istiyorum," diyorum. Daha çok ağzımdan kaçırdım. Tamneki, Yusan'ın başkenti, buranın çok güneyinde, Doğu Denizi'nde. "Ben tur rehberi değilim," diyor çenesi kilitlenmiş bir halde.

"Öyle olmadığını biliyorum," diyorum. "Ama korunmaya ihtiyacım var. Yapmam gereken bir... iş var ve oraya giderken bana eşlik edecek birine ihtiyacım var. Umbria'ya geldiğimde etrafa sordum ve sizin hakkınızda bir şeyler duydum."

"Tamneki'nin buradan ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?" diyor. Aslında bu bir soru değil ama cevaplayayım dedim.

"Rüzgâr eserse Sol'da bir hafta. Aksi takdirde daha uzun. Sonra da bir arabayla bir gün doğusu." Uzun ve tehlikeli olduğu kadar basit de.

Yürümeye hazır görünüyor ama hâlâ önümde olması beni cesaretlendiriyor. Bir şey onu koltuğunda tutuyor. Sadece ne olduğunu bulmalıyım. Neye ihtiyacı olduğunu.

Çay fincanıma uzanıyorum. Annem eskiden biriyle yemek yemenin ya da bir şeyler içmenin akrabalık duygusunu teşvik ettiğini söylerdi. Bir bağ. Çaydan bir yudum alıyorum ve hemen dilimi yakıyor. Ellerimi çırparak bıraktım. Ahh.

"Çok sıcak. Çok sıcak. Beklemeliydim. Bunu hep yaparım." Elimi masaya vuruyorum. "Dilim bir hafta boyunca tuhaf hissedecek."

Bana bakıyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi dört," diyorum.

Neden sorduğuna emin değilim. Muhtemelen hep daha genç göründüğüm için. Sanırım saçlarımın çene hizasında olmasının bir faydası yok, ama ben kısa seviyorum. Yaş da zaten sadece bir sayı.

Royo sandalyesinde yeniden kıpırdanarak, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor. "Seninle bir buçuk gün boyunca seyahat etmemi mi istiyorsun?"

Hevesle başımı sallıyorum. "Evet. Ve Tamneki'deyken beni güvende tutacaksın. Yani toplamda bir ay."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

Elbisemin eteklerini tutuyorum. Evet de. Evet de Royo, böylece endişelenmem gereken bir şey daha azalır.

Gözlerini kısıyor. "Sadece bir korumaya ihtiyacın varken neden bana geldin?" Bu bir evet değil.

Ama haklı olduğu bir nokta var: Yusan'ın her yerinde muhafızlar var. Bunlar bedeninizi, evinizi ya da iş yerinizi korumaya söz veren ve bunu yaparken de binanızın önünde ya da arkasında uyuyakalacaklarını söyleyen tipler. Muhafızlar tarafından "korunan" kuyumculardan hırsızlık yaptım. Bu yeterli değil. *Gerçek* bir korumaya ihtiyacım var.

"Yolda, özellikle de Tamneki'de ne gibi tehlikelerle karşılaşacağımızdan emin değilim. Bir kızın yalnız seyahat etmesi güvenli değil. Ve insanlar kimsenin sana bulaşamayacağını söylüyor. Buna ihtiyacım var."

Şakaklarını ovuşturuyor. "Dinleyin hanımefendi, belki bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsunuz. Ama ben kiralık kas gücüyüm. Güçlü bir adam. Bana incitmek istediğiniz birinin adını verirsiniz, ben de onu incitirim. Yarısını önden, diğer yarısını da iş bitince ödersin. Bu kadar. Ben muhafız değilim. Kimseyi korumam. Onlara zarar veririm." Bir kemiği ikiye ayırma taklidi yapıyor. Gözlerinde tehlike parlıyor. Biraz sıcak olması yanlış mı?

Boş ver. Konumuz bu değil.

Tam bir dakika boyunca sessiz kaldık. Ona kimi incitmek istediğimi söylemeyi düşünüyorum ve sonra bunun ona söylemem gereken son şey olduğunu düşünüyorum. Sonunda gerçeği söylemeye karar veriyorum.

"Kral," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Doğru. Beni duyamadı çünkü mırıldanıyordum. Babam mırıldanmaktan, kambur durmaktan nefret ettiğinden daha çok nefret eder. Royo'nun gözlerinin içine bakıyorum ve açıkça konuşuyorum. "Krala zarar vermek istiyorum."

"Neden?"

"Uzun zaman önce olan bir şey yüzünden." İçimdeki acıyı, öfkeyi bir kenara bırakıyorum, çünkü bunları bilmesine gerek yok. "Uzun lafın kısası, Kral Joon yüzünden her şeyimi kaybettim ve bunu düzeltmem gerekiyor."

Royo etrafına bakınarak, "Bu ihanet," dedi. "Sadece bu konuşma bile bizi Atıl Hapishane'ye attırabilir. Lingchi anlamına gelebilir. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı sallıyorum.

"Lingchi, herkesin içinde vücudunuzdan yüzlerce etin kesilmesidir, her birini hissetmeniz için sizi canlı tutar, böylece hael kuşları sizi bitiremez - çünkü bu merhamet olur. Herkes ölüm için yalvarmayacağını düşünerek gider. Her biri yalvarır. Yani, hayır, sana yardım edemem."

Ayağa kalktı. Kötü gitti. Başka birini bulmam gerekecek ve saat çoktan gece yarısı oldu. Ve bu kişinin o olması gerektiğine eminim. Diğer muhafızlar ya da güçlü adamlar, yetenekli olsalar bile, bana ihanet edebilir ya da benden faydalanmaya çalışabilirler. O hiç öyle biri değil. Bacaklarıma bakmaktan bile çekiniyor.

Somurtuyorum. "Ben ödeyebilirim."

"İlgilenmiyorum."

İşte burada bir şey görüyorum: Yalan söylüyor. "Ödeme" dediğim anda gözlerinde bir parıltı vardı. Para. Para, hem de çok para, bu anlaşmayı mühürleyecek.

Kadife cüzdanıma uzanıp erik büyüklüğünde bir elması masaya bırakıyorum. Bu kadar değerli bir mücevheri vermekten hemen vazgeçiyorum - çalmak için en büyük acı buydu- ama Royo ceketine doğru giderken duruyor. Dondu kaldı.

Doğru karardı.

"Beni güvende tutmana ihtiyacım var," diyorum. "Tembel bir muhafız ya da beni satacak bir güçlü adam için endişelenemem. Eğer bu işi başarırsam, maaşımı..." Sesimi alçalttım ve öne doğru eğildim. "Yarım milyon altın mun. Bak ne diyeceğim: Bunu sen alacaksın ve eğer başarılı olursam sana ekstra elli bin bonus vereceğim. Ama başarısız olsam bile, ay sonunda bu senin olacak."

Yavaşça kendini koltuğa geri bırakıyor. Mücevhere dokunmadan bakıyor. Sanki bir yılana dönüşüp onu ısıracakmış gibi mesafesini koruyor.

Sertçe yutkunuyor, gözlerini mücevherden alamıyor. "Nedir bu?" Ne soru ama. "Bu bir elmas."

"Bunu görebiliyorum, ama..."

"Elli bin altın mun değerinde," diyorum. "Başarılı olsam da olmasam da senindir - eğer beni bir ay boyunca güvende tutmak için cinayet dahil ne yapılması gerekiyorsa yapmayı kabul edersen."

Bu çok para, teklif etmem gerekenden çok daha fazla, ama nasıl olsa çaldım, yani gerçekten, ne fark eder ki?

"Ve kralı öldürmene yardım etmeyeceğim, *değil* mi?" diye soruyor sessizce.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrım, buna nasıl cevap vermeliyim? Cevap verecek miyim? Sanırım öyle. Reddedersem daha kötü görünecek ve ona zaten ihanetten bahsettim.

"Gerçekten fark eder mi?" Korunarak soruyorum. Gözünü kırpmayınca ekliyorum: "Kralın tacını çıkarmam gerekiyor, hepsi bu."

Kafası karıştığında gözleri hızla hareket ediyor ve hızlıca damlayan bal gibi göründüğünü fark ediyorum.

"Neden?" diye soruyor. "Çalmak için mi?"

"Hayır, çünkü tacı olmadan Kral Joon ölümlü olacak."

Royo'nun kaşları kırışıyor. "Joon bir tanrı değil mi?"

Elimde değil, yüzümü buruşturuyorum. "Hayır."

Dudaklarını büzüyor. "Yani... Kralın yeryüzünde bir tanrı olduğuna hiç inanmamıştım, çünkü tanrılar neden Yusan'la uğraşsın ki? Ama Kral Joon'un bir suikasttan kurtulduğunu gördüm."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Yıllar önce Umbria'yı ziyaret ettiğinde, kalabalığın içinde onu konuşurken izliyordum. Birden bir çığlık duyuldu ve ortalık karıştı. Bir yaylı tüfek boynuna isabet etti ve her yer kan oldu. Ölmesi gerekiyordu ama ölmedi. Kendi gücüyle balkondan çıktı ve suikastçı lingchi'ye maruz kaldı. Ondan sonra tapınaklarda söylenenlerin doğru olduğunu anladım - o ölemez."

"Hayır. Yani, ölemez ama taç yüzünden." Başını sallıyor. "Bir
metal parçası bunu nasıl yapar?"

Gerçekten tanrılardan gelen büyüyü açıklamamı mı istiyor? Bu gece olacağını düşündüğüm onca şey arasında, bir güçlü adama tanrı büyüsünü açıklamak bunlardan biri değildi.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Etherum."

Sertçe göz kırptı. "Eteryum mu? Ama Yusan'da hiç büyü yok ki."

İnsanlar buna inanıyor ve Ejderha Lordu'nun kalıntıları dışında yok. Herkes Ejderha Lordu'nun Yusan'ı birleştirdiğini ve yüzlerce yıl boyunca yönettiğini biliyor. Ancak sadece tahta en yakın olanlar geride beş emanet bırakıldığını biliyor; bunlardan biri de taç. Efsaneye göre Ejderha Lordu tacını ilk Baejkin kralına vermiş, ancak yüzüğü, asası, kılıcı ve tılsımı Göklere yükselirken diğer diyarlara düşmüştür. Sanırım Yusan'ın neden onlara sahip olmadığını açıklamak için.

Avuçlarımı yukarı kaldırarak tekrar omuz silkiyorum. "Bilmiyorum Royo. Taç etherum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çünkü kraliyet casus şefi öyle söyledi." Yüzünü
ovuşturuyor.

Doğru ya. Belki Mikail'den bu kadar erken bahsetmemeliydim ama bana bu işi teklif eden oydu. Ve başka türlü açıklamak çok zor.

"Tek yapman gereken beni korumak," diyorum. "Gerisini ben düşünürüm."

"Bunun gerçek olduğunu nereden bileceğim?" Royo taşı göstererek soruyor.

Mücevheri ileri itiyorum. "Bunu al ve birine sor."

Bu işe yaramalı. İşi kabul edecek ve yarın başlayabileceğiz.

Gözleri etrafta dolaşıyor. "Onu alıp kaçmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Eğer yaparsan seni bulur ve geri çalarım."

Gülümsüyorum ama yüzüne vurmuşum gibi bakıyor. Benim bir hırsız olduğumu anlamadı mı? Bu... garip. Önemli değil. Onun aklına ihtiyacım yok.

"O kartı cebine nasıl soktum sanıyorsun?" Göğsünü işaret ederek söylüyorum. "Ya da ilk etapta mücevheri?" Bununla birlikte çayımı bitirip ayağa kalkıyorum. "Yarın öğleden önce bana haber verir misin? Huang'a o zaman ayrılacağımı söyledim. Eğer istemiyorsan, darılmaca gücenmece yok. Ama işi senin almanı tercih ederim. Senden hoşlanıyorum."

Royo başını sallayarak otursa da ben kocaman gülümsüyorum. Ama işi kabul edecek. Bunu hissedebiliyorum. Bu yüzden gitmedi. Paraya ihtiyacı var. Nedenini bilmiyorum ve sanırım önemi de yok. Ama bunu düşündükçe, bu kadar parayı geri çevirmenin aptallık olacağını anlayacak. Ve o aptal değil. O bana hayır demeden önce ortadan kaybolmam gerek.

Başka bir şey söylemeden dışarı çıkıyorum ve elması masanın üzerine bırakıyorum. Merdivenleri çıkarken dudağımı ısırıyorum, haklı olduğumu umuyorum, çünkü onu yakalamak çok zor olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SEKİZİNCİ BÖLÜM

EUYN

OUTTON ŞEHRİ, NADAS

Fallow'a gelmek için hiçbir zaman uygun bir zaman yoktur ve görünüşe göre ayrılmak için de hiçbir zaman iyi bir zaman yoktur. Gün boyunca güneş ve bunaltıcı sıcak sizi yere serebilir. Geceleri ise kuru bir yılan çukuruna düşmek kolaylaşır. Samroc'un çoğunlukla karanlıkta avlandığından bahsetmiyorum bile.

Samroc'lar insan etine düşkünlük geliştirmiş devasa siyah kuşlardır. Kurnaz oldukları kadar iridirler de, yetişkin bir adamı kolaylıkla avlayabilirler. Şanslı kurbanlar kafalarına bir pençe indirilerek hızla öldürülür. Şanssız olanlar ise öldürmeyi yeni öğrenen genç samroklar tarafından parçalanmak üzere canlı canlı dağ yuvalarına getirilir. Durgun gecelerde onların delici feryatlarını ve ölüm yakarışlarını duyabilirsiniz.

Sürgün edilmeden önce samrokların sadece bir efsane olduğunu, Yusan'ın etobur hael kuşlarına dayanan bir abartı olduğunu düşünmüştüm. Hael de insan yer ve bizi tanrısal bir açlıkla izler, ancak hael erkekleri yaklaşık iki buçuk metre boyunda, dişileri ise daha küçüktür. Bir insanı öldürebilirler, ama sadece zaten ölümün eşiğindeyse. İlk kez bir samroc gördüğümde, oluşturduğu gölgenin büyüklüğünden neredeyse bayılacaktım. Güneşi kapatıyordu.

Mikail, Outton'dan gün batımından önce ayrılmamız ve karanlık çökmeden hemen doğudaki Tile kasabasına ulaşmamız gerektiğine karar verdi. Alacakaranlıktan önceki zaman, günün sıcağı olarak da bilinir. Şu anda hava yüz on derece olmalı ama her nasılsa Mikail biz at sürerken hiç de kötü görünmüyor. Sahip olduğum her şeyin yarısını onun atı taşıdığı için hiç etkilenmemiş görünüyor. Diğer yarısını da benimki taşıyor.

Eşyalarımın çoğunu geride bırakmak zorunda kaldım - kendi hırsızlığım, becerim ve çalışmamla ödediğim ilk eşyalarımı. Onları güzel hancıya nezaketinden dolayı verdim ve o da minnettar kaldı. Fallow gibi bir yerde her şey ikinci ya da üçüncü elden satılabilir. Ve dul kadın alabileceği her yardımı kullanabilir.

"Düşünceler içinde kaybolmuş görünüyorsun," diyor Mikail. "Seni rahatsız eden ne?" Sanki aklımda çok şey olmasına şaşırmış gibi söylüyor bunu.

"Ah, bilmiyorum, belki de kardeşimi öldürme komplosu?" Diyorum. "Başıma ödül konmuş bir ülkeye geri dönmek mi? Son üç yıldır bildiğim tek güvenli yeri bir intihar görevi gibi görünen bir şey için terk etmek? Bunun gibi küçük meseleler."

Bir kaşını kaldırıyor. "Alternatifi neydi? Outton'da kalıp bir gün bir çay dükkânı açmak mı? Hancıyla yatmaya mı çalışıyorsun? Sen bir Yusan prensisin.
-Senin için tek hayat bu. Sana layık olan tek hayat."

Son cümlesiyle nabzımın hızlanmasına izin vermemeye çalışıyorum. Başarısız oluyorum.

Ama onun sözlerine çok fazla odaklanamıyorum çünkü ileride yolda **b i r** şey var. Ve Fallow'da, belayı gördüğünüzde, ondan kaçınmak için çok geçtir.

Yaklaşıyoruz. Devrilmiş bir at arabası yolun ortasında duruyor. Toprak yolu mükemmel bir şekilde kapatmasına bakılırsa, bu bir kaza değil. Tüylerim diken diken oluyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor, etrafımdaki dünyayı daha keskin, zamanı daha yavaş hale getiriyor. Eskiden avlanırken yaptığım gibi havayı kokluyorum. Hareketsiz kalıp en ufak sesleri dinliyorum.

Mikail'e bakıyorum ve onun da aynı şekilde tetikte olduğunu fark ediyorum. Tam arabayı soracaktım ki barikatın önünde altı silahlı adam beliriyor. Otoyol soyguncuları ya da bir çete - Fallow'da her ikisinden de bolca var.

Omuzlarım çöktü. Tabii ki Outton'un sadece iki çan dışında eşkıyalarla karşılaşacağız.

Mikail başını eğerek onlara doğru ilerlerken arkasında kalmamı söylüyor. Gençliğimizden beri konuşmadan iletişim kurabilirdik. Hiçbir şey değişmemiş gibi devam edebilmemiz ilginç.

Bir metre kalana kadar rahatça sürüyor. Sanki tehlikeden habersizmiş gibi ilerliyor. Kesinlikle değil.

"Dur tahmin edeyim: bu bir soygun mu?" Mikail sahneye bakarak söylüyor. Adamlardan ikisi birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyor.

Bir adam öne çıkar -muhtemelen elebaşıdır. "Ellerinizi kaldırın, atlarınızı ve silahlarınızı bize verin, canınızı kurtararak gidebilirsiniz."

"Korkarım bunu yapamam," der Mikail. "Ancak bir karşı teklifim var."

"O nedir?" diye soruyor ikinci bir adam.

Mikail sabırla, "Kişinin ilk teklifinizi reddetmesi ve alternatif bir çözümü olmasıdır," diye açıklar.

İkinci adam gözlerini kırpıştırır.

"Yakalayın onları," der birinci adam. Mikail'in boğazına sapladığı hançerle ölmeden önce bir nefes daha almıyor. Elim hâlâ heybemde, arbaletimi bulmaya çalışıyorum ve Mikail ilk adamını çoktan öldürmüş.

Yüce Tanrılar, nerede o?

Lider yere düşer ve Mikail bir ağacın kesilişini tüm kayıtsızlığıyla izler. "Cidden bize izin vermenizi öneririm-"

Bir ok ona doğru uçuyor. Mikail oku kılıcının kınıyla savuşturur, refleksleri her zamanki gibi doğal olmayan bir şekilde hızlıdır.

"Bu çok kabaydı," diyor. "Ben konuşuyordum."

Okçu da artık ölü, göğsünden çıkan bir kabzayla, yine Mikail'in izniyle. İki ceset ve ben daha yeni elimi yayıma atmıştım. Yayı omzuma götürdüm ve ipi çekmek için mekanizmayı çevirdim. Geriye kalan dört adam silahlarını hazırlamak için çabalıyor, kılıçlar ve bıçaklar ellerinde, topuzlar sallanıyor. Mikail iç geçiriyor ve kılıcını çekiyor. Zehirli kılıç havaya değdiği anda alevler içinde patlıyor. Adamlar donakalır. Gözlerini kılıçtan ateşe dikerler.

"Beyler," diyor Mikail, sesi çölde gürleyerek. "Şimdi kaçın yoksa Doğruluk Tanrısı üzerine söz veriyorum, her birinizin derisini canlı canlı yüzeceğim."

Adamlar dört yöne doğru kaçmaya başladı. Mikail'in yanına gidiyorum ve bir süre onları izliyoruz.

"Null," diye fısıldıyor Mikail.

Gözlerim açılıyor ve midem bulanıyor. Bu sıfır demek. Sıfır tanık, sıfır kurtulan. Bu tek kelimeyle hepsini katletmek üzere olduğunu anlıyorum. Kaçarak elde ettiğim güvenlik bir yanılsamaydı. Sertçe yutkunuyorum ve Mikail'in acımasız olmadığını, gerçekçi olduğunu hatırlıyorum. Eşkıyaların insanlara alevli kılıçlı bir adam gördüklerini söylemesine izin veremeyiz. Alevli kılıçlar sadece Yusan Kralı tarafından bahşedilir. Mikail'in ve muhtemelen benim varlığımı ele verir, çünkü kullanımda sadece bir düzine kadar var.

Ama yine de yanlış geliyor. Şu anda tehlikede değiliz.

Mikail en yakındaki adama doğru at sürüyor, kılıcını sallıyor ve başını kesiyor. Bir saniye önce canlıydı, nefes alıyordu ve şimdi bir cesetten başka bir şey değil. Kesik baş beklenenden daha uzun bir mesafeye yuvarlanırken aşağı bakıyorum. İkimiz de onu izliyoruz, kafatasının gözleri kumun içinde hâlâ açık.

"Hmm. Merak uyandırıcı," diyor Mikail. Sonra atını mahmuzlayarak bir sonrakine doğru koşmaya başlıyor.

İkinci adam Outton yönüne doğru koşuyor. Hızlı ama atla şehrin iki çan uzağındayız. Nereye gittiğini sanıyor bilmiyorum.

Ne güvenlik var, ne de çeyreklik. Mikail onu kesici bir darbeyle yere serer. Bir çığlıkla yere düşüyor, muhtemelen çoktan ölmüş, ama kılıçtan çıkan zehir kan kaybından ölmeden işini bitirecek.

Üçüncü adam kuzeye gitti. Sanki önlerinde esneyen çölden başka bir şey olmadığını ve peşlerinde dünyanın en iyi katillerinden birinin olduğunu anlamıyorlar. Geçmemize izin vermedikleri anda kaderleri mühürlenmişti. En azından iyi bir şekilde ölme onuruna sahip olmalılar. Ama iş o noktaya geldiğinde, çok az insan bunu yapar.

Mikail atını benimkinin yanında durdurdu. Göğsünün eşit bir şekilde inip kalkmasını izliyorum. Keskin gözleri derinleşen kumda çırpınan adama odaklanıyor. Kılıcındaki kanı siliyor ve kılıcını kınına sokuyor. Sonra elini uzatıyor ve ben de ona dolu arbaleti fırlatıyorum.

Uzun bir mesafe ve adamın hızını hesaplaması gerekiyor, ama ateş ediyor ve adamı tek bir okla yere seriyor.

Nişan biraz yanlıştı - adam ölmedi ama hiçbir yere de gitmiyor.

"Sen yayla her zaman daha iyiydin," diyor kaşlarını çatarak.

Mikail yayı bana geri veriyor ve kılıcını çıkarıyor. Yeniden alev alıyor, yeniden yağla kaplanıyor.

Bir tane kaldı.

Mikail gülümsüyor, kana susamışlık onu her zamankinden daha çekici kılıyor. Atını mahmuzlayıp devrilmiş arabanın üzerinden atlarken kalbim hızlanıyor. Yıllar önce, onu hayatımın sonuna kadar her gün izleyebileceğimi ve bundan asla bıkmayacağımı düşünmüştüm. Ne yazık ki hala aynı şeyi hissediyorum. Şiddet uyguladığında başka bir dünyaya ait oluyor. Baş döndürücü. Dünyadaki Savaş Tanrısı. Üç alemdeki en çekici varlık.

Atının üzerinde dörtnala giden Mikail, son adama ulaşır. Kılıcını geriye doğru savurur ve adamı ikiye böler. Kelimenin tam anlamıyla. A

Adamın ağzından bir feryat çıkar ve sonra hiç ses çıkmaz çünkü şoktadır. Vücudunun alt yarısı tamamen kopmuştur.

Mikail durur ve kılıcındaki kanı silkeleyerek kaşlarını çatar. Sonra atından iniyor ve kılıcını eski adamın gömleğine siliyor. Ona doğru at sürüyorum.

"Aptal," diyor yere tükürerek. Kılıcını kınına geri koyuyor. Kendisini mi yoksa haydutları mı kastettiğinden emin değilim. "Gidelim mi?"

Beni dansa davet eder gibi konuşuyor, bir yandan da parçalara ayrılmış cesedi işaret ediyor. Kana susamışlığı onu ele geçirmiş -sadece saray kılıçları bir adamı bu şekilde ikiye ayıracak kadar keskindir. Kanıtları şimdi gömmemiz gerekecek.

Mikail kolları, ben bacakları alıyorum ve cesedi yolun dışına sürüklüyoruz. Bu taşıdığım ilk ceset değil ama sadece bir çift bacağı olan ilk ceset.

İki parça sığ bir mezara konulduktan ve Mikail yaylı tüfekle vurduğu adamın boğazını kestikten sonra Tile'ye doğru yola devam ediyoruz.

Mikail terden, harcadığı efordan parlıyor, ama bundan daha fazlası var. Aldığı canlarla parlıyor. Bir parçası katliamdan zevk alıyor. Tıpkı tuhko şampiyonalarını izlemek için Kralın Arenası'na toplanan kalabalıklar gibi, kaybeden takımın ritüel olarak, korkunç bir şekilde kurban edileceğini biliyor. Bir seviyede, insanlar başkalarının acı çekmesini ve ölmesini izlemeyi seviyor. Mikail çoğundan daha fazla. Ama bu anlaşılabilir bir şey. Ölümün tadına varmak, ölümlülüğümüzün tadını çıkarmamızı sağlar.

"Öldürdüğün onca insanı hiç düşündün mü?" diye sordum.

"Hayır. Sen düşünüyor musun?" Bana yan gözle bakıyor.

Nefesim kesiliyor ve başka tarafa bakıyorum. O kadar rahat söyledi ki, hazırlıksız yakalandım ama ne demek istediğini çok iyi anladım. Bana katil diyor. Toplu katliamcı.

"Sen... bütün bunlara inanıyor musun?" Elimdeki deri dizginleri sıkıyorum.

Omuz silkiyor. "Doğru olan şeylere inanmak gibi tuhaf bir yolum var."

O adamları öldürdüğüm için cezamı, sürgünümü ve bu acı dolu yılları hak ettiğime dair aklında en ufak bir şüphe yok. Çünkü ben suçluyum. Çünkü kralın suçlamaları uydurma değil, gerçekti.

Çünkü gerçek bu.

Sanki boğazıma bir taş tıkanmış, beynime hücum eden bahaneleri engelliyor gibi hissediyorum. Mikail nasıl olsa onları duymak istemeyecek.

Tekrar konuşabilmem için bir süre geçmesi gerekiyor.

"Biliyor muydun?"

diye soruyorum.

Başını sallıyor.

"Açıklayabilirim," diyorum. "Onlar... şey... biz-"

Başını iki yana sallar. "Bu sıcakta beni mantığa boğma lütfen, Euyn. Senin kim olduğunu biliyorum. Hep biliyordum. Ve eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydın, yine aynı şeyi yapardın - sadece sonuncusunun kaçmasına izin vermezdin."

Ağzımı kapatıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor, çünkü haklı olduğunu biliyorum. Fırsatım varken Chul'u nasıl kafasından vurmam gerektiğini defalarca düşündüm. O anda merhamete kapılmamış olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu. Ailem merhametiyle tanınmaz - ağabeyim on binlerce erkek, kadın ve çocuğu gözünü kırpmadan katletti. Ve o Baejkin acımasızlığının sadece bir örneği. Kız kardeşim daha beter.

"Enerjini samroc aramak için kullansan daha iyi olur," diyor Mikail.

Kelimelerin kifayetsiz kaldığı birkaç nefesin ardından başımı eğip hızla kararan gökyüzünü taramaya başlıyorum. Birden eşkıyaları öldürmenin ve birini gömmenin yolculuğumuza çok fazla zaman eklediğini fark ediyorum. Gece olmadan Tile'a varamayacağız.

Yakında avlanan biz olacağız.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SORA

KAZANÇ ŞEHRİ, YUSAN

Kont'un villasına vardığımda yine güzel, güneşli bir öğleden sonraydı ve şimdi burada olduğum için mutluyum. Geniş arazinin ihtişamını fark ediyorum. Teraslı bir yamaçta oturarak güneşi nasıl emdiğini. Çoğu ev Gain'de beyaz badanalı, ama onunki parıldayan beyaz taş. Öğleden sonra güneşi vurduğunda, muhteşem oluyor.

Her şey hoşuma gidiyor çünkü buraya kız kardeşimi görmeye geldim.

Irad bana teraslı bahçeye kadar eşlik ederken daha gösterişli ve derli toplu görünüyor. Çenesini o kadar yüksek tutuyor ki, ayağının takılmamasına şaşırıyorum. Kont'un bahçesinde tüm çiçek bölgesinden daha fazla çiçek var. Su yolları şırıl şırıl, ağaçlar mükemmel budanmış, çiçek yaprakları narin ve ipeksi. Taş yollarda ya da berrak koi havuzlarında tek bir yaprak bile yok.

Tik ağacından oyulmuş bir banka oturup bekliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Portakal ve kiraz ağaçlarının yumuşak kokusunu içime çekiyorum ve suçlarımı dışarı atıyorum. Gain'e hapsolmaktan başka bir yerdeymişim gibi davranıyorum, ki bu kadar sakin bir bahçede neyse ki bu çok kolay. Ruhum asla temiz olmayacak ama Daysum geldiğinde neredeyse huzur içindeyim.

"Sora!" Bana doğru koşuyor, eteklerini onlarca yıldır yaptığı gibi yukarı kaldırıyor. Çok hızlı değil ama sadece birkaç metre koşuyor.

Kollarımı açıyorum ve o da bana sarılıyor. Sıcaklık gibi, bahar gibi, memnuniyet gibi hissettiriyor. Daysum, dokuz yaşındayken benden koparılan parçam gibi hissettiriyor.

Sık sık o günü düşünüyorum. Seok ve dört silahlı adam evimize geldiğinde neler olup bittiğinden nasıl da emin değildim. Ama hastalıklı küçük Daysum'u arkamda saklamaya çalıştım. Seok onun benim için ne anlama geldiğini hemen anladı; aramızda her zaman bir bağ vardı. Onu aptalca korumaya çalışmasaydım özgür olup olmayacağını birçok kez merak ettim.

O zamandan beri her gün bu hatayı telafi etmek için elimden geleni yaptım.

Daysum başını omzuma yaslıyor çünkü ben 1.80 boyunda olmama rağmen ondan 15 santim daha uzunum. Geçirdiği hastalıklar nedeniyle Daysum hiçbir zaman tam boyuna ulaşamadı ama ben onun ufak tefek olmasını seviyorum. Aynı şekilde siyah saçlarındaki kahverengi çizgileri de seviyorum. Yine de onu son gördüğümden daha yaşlı görünüyor. Yine de Yusan'da herkes hızlı yaşlanır.

Sonunda bıraktım. Yumuşak yüzünü avuçlarımın içine alıp inceliyorum. Eskisinden çok daha sağlıklı görünüyor; yanakları pembeleşmiş. Ama nefes alış verişi biraz hızlı. İyi olup olmadığını sormak istiyorum ama Daysum sağlığıyla ilgili onu rahatsız etmemden nefret ediyor.

Onun yerine "Ne kadar güzel görünüyorsun," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Sanki ben senin yanında bir hiçim." Sonra güneş gibi parlak gülümsüyor. "Seni tekrar gördüğüm için tanrılara şükrediyorum."

Ellerimi ellerinin arasında tutarak yanıma oturuyor. Sağ tarafıma oturması gerektiğini biliyor çünkü sol tarafım daha az işitiyor - Erlingnow zehiriyle uyuşturulmamın bir sonucu.

"Derslerin nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

On sekiz yaşında olmasına, yani Yusan'da yasal olarak bir yetişkin olmasına rağmen, hastalıkları nedeniyle aylarca eğitim alamadı. Kont, ailemizle kalsaydı Daysum'un hayatta kalamayacağını birkaç kez belirtti. Hiçbir zaman minnettar olmayacak olsam da, onun haklı olduğunu kabul edebilirim. Bizi altın karşılığında köle olarak satan ailemiz, onu kurtaracak ilacı karşılayamazdı. Ya da alabilselerdi bile almazlardı. Açıkçası, her eczacı gezisi için ona borçluyum, ama bu borcumun umursamadığım tek kısmı.

İşin tuhafı, ailemiz tarafından bakıldığımızı hissettiğimi hatırlıyorum. Köyümüzün geri kalanı gibi fakirdik ama mutluyduk. Sevildiğimizden hiç şüphe etmedim... ta ki ben satılana ve Daysum alınana kadar. Ama sanırım hayal etmek istediğim çocukluk, inanmak istediğim yalanlar bunlar.

"Dersler yeterince iyi," diyor Daysum. "Yine de eğitimim tamamlandığında ne yapacağımdan emin değilim."

Ben de emin değilim. Bu kadar uzun yaşayacağımızı düşünmemiştim. Ama temiz hava, iyi yemekler ve sakin bir yaşam Daysum'un hayatta kalmasına yardımcı oldu. Ve onu tekrar görmek için duyduğum inatçı istek zehir okulunu bitirmemi sağladı.

"Bir yolunu bulacağından eminim. Her şeyi yapabilirsin." Uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için okşuyorum. İkimizin de saçları gür ama Daysum benden daha solgun, gözleri menekşe değil kahverengi. Pudra beyazı teni ile abanoz ve kahverengi saçları arasındaki kontrast onu güzelleştiriyor. Daha sağlıklı olsaydı, Kont'un onu da zehir eğitimi için seçeceğinden hiç şüphem yok.

Ama saçını oynattığımda onu görüyorum. Omzuna kadar uzanan uzun bir yara izi. Bir zamanlar kırmızı olan beyaz teni. Benekli bir kahverengiye dönüşmüş. Bu yara tamamen benim hatamdı çünkü üç yıl önce kaçmaya çalıştığım için kırbaçlanmıştı.

İlk hedefimi öldürdükten hemen sonra buna dayanamadım; suçluluk duygusu, ölene kadar Kont için cinayet işleme düşüncesi. Bana hiçbir şey yapmayan, benim için hiçbir şey ifade etmeyen ve onları kurtarmam için bana yalvaran adamları öldürmek. İlk seferinde yeterince zehir kullanmamıştım ve dizlerinin üzerine çöküp yalvaracak kadar uzun yaşadı. Ölmesi için üç çan çalması gerekti.

O sabah koştum ve ağaç sınırını geçmeyi başardım - Kont'un izni olmadan geçmeme izin verilmeyen sınır işareti. Xingchi ormanına kadar gittim ama Kont'un köpekleri beni avladı.

Villaya geri getirildiğimde dayak yemeyi bekliyordum ama bana dokunulmadı. Bunun yerine, Daysum'un Kont'un tüm ev halkının önünde kırbaçlanmasını izlemek zorunda kaldım. Kontun ayaklarına kapanmadan, çizmelerini öpmeden ve bir daha asla kaçmaya çalışmayacağıma yemin etmeden önce üç kırbaç yedi. Ayrıca, beni avlamak için gösterdiği çabaların karşılığını ödemek için elli bin altınlık bir borç senedi imzaladım.

Sessizce, gökyüzündeki her yıldızın üzerine yemin ettim ki her bir kırbacı on kat fazla hissedecekti. Onu nasıl öldüreceğimi planlamak için mide bulandırıcı bir zaman harcadım. Onu ölümün eşiğine nasıl getireceğimi ve mümkün olduğunca çok kez nasıl dirilteceğimi. Günler. Haftalar. Güneşler. Ölümün nihai merhameti için nasıl yalvaracak, ama ben on dokuz kez vurana kadar onu panzehirlerle canlandırmaya devam edeceğim. Zehir okulunda ölen her kız için bir tane; zehirli bir bakire olarak öldürülen Hana için bir tane; ve Daysum için bir tane. Sonra da Seok'u *benim* için ölene kadar kırbaçlayacağım.

"Belki de ölmüş olsaydım senin için daha iyi olurdu," diyor Daysum sessizce. Yara izine bakıyor olmalıyım.

Şiddetle başımı sallıyorum. "Hayır. Öyle söyleme."

Bazı karanlık ve umutsuz anlarda benim de aynı şeyi düşünmüş olmama rağmen ona dik dik bakıyorum. Özellikle de kırbaçtan dolayı ağladığı gün. Ama bunu Daysum'a asla itiraf etmezdim.

Kız kardeşim gülümsüyor. "Doğru olduğu için mi? Eğer ben ölmüş olsaydım, başını ağrıtacak hiçbir şey olmazdı. Özgür olurdun."

Elim yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Bunu sana kim

söyledi?" "Beynim."

İçimi çektim. "Sen ölmüş olsaydın, ellerinde koz kalmayacağı doğru."

Daysum başını sallıyor ve yana dönerek küçük bir şelaleye bakıyor. Omuzları, hızlı bir yağmurdan sonra açan şakayıklar gibi hafifçe sarkıyor. Çenesini nazikçe kendime doğru çeviriyorum.

"Ama benim de uğruna yaşayacak hiçbir şeyim olmazdı," diye devam ediyorum. "Bu ve bundan sonraki hayatta benim için önemli olan her şey sensin."

Gözleri hâlâ hüzünlü görünse de gülümsüyor. Yıllar boyunca ondan saklayabildiğim kadar çok şey sakladım. Ama onu zehirlerden hastayken ve etkilerinden titrerken ziyaret ettim. Bana bir şey yapıldığını saklayamazdım. O da hayatının borçlarımızı ödememe bağlı olduğunu biliyor. Bunu nasıl yaptığımı hiç sormadı ama şüphelendiğine dair bir his var içimde. Ben her zaman daha güçlü ve sağlıklıydım, ama Daysum daha akıllıydı.

Bu bizim normal ziyaret tarzımız değil. Genellikle güler, şakalaşır ve unutmaya çalışırız. Hayatlarımız ağırdır; konuşmalarımızın da öyle olması gerekmez. Ama bu onunla son ziyaretim olabilir, iyi ya da kötü. Bu yüzden ona söylemem gereken şeyler var.

"Bana özgürlüğümüz teklif edildi," diyorum.

Başını eğip gözlerini kırpıştırırken sustu. Uzun kirpikleri dalgalanıyor. "Kim teklif etti bunu?"

"Kont."

Nefes nefese kalıyor, sonra ellerimi tutuyor. "Kont mu? Ciddi olduğuna emin misin?"

"İş konusunda şaka yapmaz."

Bankta arkasına yaslandı, afallamıştı. Gülüyor ve gülümsüyor, keşke onun sevincine bir an için bile olsa karşılık verebilseydim. Ama ben daha bir şey söyleyemeden ciddileşiyor. Hayatı manastırda geçiyor ama bizim gibi kızlar için iyi olan her şeyin bir bedeli olduğunu biliyor.

"Sora... imkansız bir şey yapmak zorundasın, değil mi?" Geyik gözleri beni tarıyor. İnsanları tanıdığım herkesten daha iyi okuyor.

Başımı sallıyorum. Daysum'dan bazı şeyleri saklamaya çalışsam da ona yalan söylemiyorum.

Doğrudan değil.

"Ve eğer başarısız olursan, bunun acısını benden mi çıkaracaksın?" Bu bir soru ama cevabını bildiği için bir ifade gibi söylüyor.

"Başarısız olursam senin borcunu Lord Sterling'e satacak." Başarısız olursam Boş Hapishane'de işkence göreceğim ya da merhametli bir şekilde öleceğim kısmını atlıyorum. "Özgürlüğümüzü elde etmeye çalışmamı ister misin?"

Yapmamaya çalışsa da titriyor. Sonra omuzları geriye gelecek şekilde duruşunu düzeltiyor. Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor.

Cesur kız. Dönüştüğü kadınla gurur duyuyorum.

"Bana ne olduğunu söylemek ister misin?" diye soruyor. "Ne yapman gerektiğini mi?" Başımı sallıyorum.

"Tamam," diyor.

Ve böylece başka soru sormuyor. Gizemlerim onu hiçbir zaman rahatsız etmedi - ya da en azından rahatsız ettiyse bile belli etmedi.

"Bir süreliğine gideceğim," diyorum. "Muhtemelen beni bir ya da iki ay görmeyeceksin."

"Sora, normalde seni aylarca göremiyorum." Hüzünle gülümsüyor.

Haklı. Onu bir cinayeti tamamladıktan sonra görüyorum. Kaçmaya çalıştığımdan beri, Daysum Gain'in dışında bir yerde tutuluyor ve birlikte kaçamayalım diye sık sık yer değiştiriyor. Şu anda Pastor adında bir kasabadaki malikanesinde olduğundan şüpheleniyorum ama emin olamıyorum. Kont onu sadece benimle buluşmak için villasına getiriyor. Ve bu son kez olacak.

Bir nefes alıyorum. "Bir ya da iki aydan daha uzun sürebilir."

Ona söylemeye çalıştığım şey, geri dönemeyebileceğim. Kralı yalnız yakalayıp bir şekilde zehirleyebilsem bile saraydan ayrılamadan öldürüleceğim. O, öldürdüğüm güven dolu asilzadeler gibi değil. O Yusan'daki en korunan adam, bir tanrıdan bahsetmiyorum bile. Ne kadar çok düşünürsem, oradan canlı çıkmam o kadar imkansızlaşıyor. Cehennem Krallığı'na onun da ölmesi için dua etmeliyim. Bir şekilde Daysum özgür olacak.

Başını sallarken çenesi titriyor.

"K ü ç ü ğ ü m , söz v e r i y o r u m yakında her günü birlikte geçireceğiz," diyorum. Yıllardır ona böyle seslenmemiştim ama bu lakap dudaklarımdan dökülüyor. Ellerini sıkıyorum.

Gözlerim yaşarıyor çünkü bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Tutabileceğim bir söz mü bilmiyorum ama deneyebilirim. Onu tekrar görmek için her zaman deneyeceğim.

"Sana inanıyorum," diyor. Ayağa kalkıyor, derin bir nefes alıyor ve fırfırlı elbisesini düzeltiyor. "Hadi gel. Yürüyelim ve bunların hiçbiri hakkında konuşmayalım. Bunun yerine bana son zamanlarda tanıştığın yakışıklı erkeklerden bahset."

Gülüyorum ve bu gerçek. "Dot çok yakışıklı."

"Dot... O bir kedi, Sora." Kaşlarını çattı. "Hadi ama. İlgimi çeken biri olmalı. Hayatımdaki en yakışıklı erkek Irad. Bunun iyi olmadığını biliyorsun."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Kesinlikle olmaz. Ne yazık ki bildirebileceğim yakışıklı bir talibim yok."

Kuşkuyla bir kaşını kaldırıyor. Ama bu doğru. Romantizmle hiç ilgilenmiyorum. Kont sevgilimi öldürdüğünden beri. Sevgi, Seok'un bana karşı kullanabileceği başka bir şey. Özünde bir sorumluluk.

Bir süre sessizce yürüdük, sadece birbirimize yakın olmanın tadını çıkardık. Hâlâ olması gerekenden daha fazla nefes aldığını düşünüyorum ama Kazanç'ın sıcağına rağmen kat kat kalın etekler giymiş, moda bu.

"Pekâlâ o zaman. Yusan'ın kraliçesi olsaydın ne yapardın?" diye soruyor.

Eskiden bu oyunu hep oynardık; kraliyet mensubu olsaydık ne yapacağımızı hayal ederdik. Krallıktaki fakir çocukların tipik hayali.

"Bütün köleleri serbest bırakır, sonra da bizi güvenli bir yere götürürdüm - sadece sen ve ben," derdim. "Bizi kiraz çiçeği buzuyla besleyecek ve sıcak yaz aylarında tavus kuşu tüyleriyle yelpazeleyecek ücretli hizmetçilerimiz olurdu. Kışın ise kürklere sarınır, çikolata yudumlardık."

"Kralı öldürdükten sonra," diyor.

Hafifçe öne doğru tökezliyorum ve kendimi yakalıyorum. Kalbim vücudumu saran elbisemin içinde çarpıyor. "Pardon?"

"Bütün köleleri aynı anda serbest bırakmak için kralı öldürmen gerekir. Sonuçta hepsi Baejkinler aracılığıyla bağlanıyor ve vergilendiriliyor."

Kendime gelmem bir saniye sürüyor ve bu bir saniye çok uzun. Daysum'un gözleri biraz kısılıyor.

"O zaman, sanırım onun doğal nedenlerle öldüğünden emin olurdum." Gülümsüyorum. "Ya da tanrı krallar nasıl ölürse."

"Khitan kraliçesi gibi mi?" diye

soruyor. Başımı çevirip Daysum'a

bakıyorum.

"Kontes'in Kont'la konuşmasına kulak misafiri oldum. Khitan kralı ölmüştür ve kraliçe küçük oğullarının naibi olarak hüküm sürmektedir. Dediklerine göre kral

Doğal nedenlerle öldü, ama onu öldürdüğü ve yüzüğü taktığı yönünde fısıltılar var."

Gülümsedim. Küçük kız kardeşim duvarın dibinde beni dinliyor olmalıydı. Kont bu tür şeyleri onun önünde asla tartışmazdı. Ama belki Kontes daha az dikkatlidir. Onu nadiren görüyorum ve evli çiftin birbirlerini sevdiklerinden bile şüpheliyim. Gain'den uzak duruyor ve Daysum'la seyahat ediyor. Kız kardeşim Kontes'in sert ama nazik olduğunu söylemişti, bunun için minnettarım.

"Kraliyet dedikodularını takip ettiğini bilmiyordum Day," diye takılıyorum. "Kulaklarımı açık tutuyorum." Yarım bir gülümsemeyle omuz silkiyor.

Sonra durup bana bakıyor ve sormak istediğini görebiliyorum. Yaptıklarımın bir kısmını ya da tamamını bir araya getirecek kadar fısıltılarını duymuş. Ve bu sormak için son şansı olabilir - nasıl, neden, kime. Aklında ne varsa. Omurgamı çelikleştiriyorum ve her şeye cevap vereceğime karar veriyorum.

Daysum başka tarafa bakıyor ve tekrar gözlerimle buluştuğunda soru yok. "Seni seviyorum, Sora. Ne olursa olsun. Bu hayat ve sonraki hayat boyunca."

Omuzlarım gevşedi. "Ben de seni."

İrad villanın geniş taş avlusunda beliriyor, bahçeyi bizim için tarıyor. Nasıl olduysa zil çoktan çalmış. Koluna girip kaçmak istiyorum. Bunu hep istemişimdir. Ama bu sefer kaslarım kasılıyor, kaçmak için can atıyorum.

"Kaçacağım..." Başlıyorum, aniden panikledim. Kalbim göğsümden çıkmak istiyor. Dizlerime vuruyor. Ona nasıl veda edeceğimi bilmiyorum. Şimdi değil. Altı yaşındayken kollarımdan çekildiğinde de yapamamıştım. Sesim kısılana kadar onun adını haykırmıştım. Ama 12 yıl sonra. Ben bir yetişkinim. Ne söyleyeceğimi, ona nasıl veda edeceğimi bilmeliyim. Ama bilmiyorum.

"Yakında görüşeceğiz," diyor.

Ona her zaman söylediğim şey bu. Nefes veriyorum. O çok büyümüş. Çok kararlı ve cesur.

Kucaklaştığımızda midemde biriken korkuyu atlatmaya çalışıyorum. Ama sonra yanağımı öpüyor ve sol kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Sanırım onu duyuyorum. Sanırım "Sora, sanırım zamanı geldi." diyor. Ama bu onun yüz ifadesiyle uyuşmuyor. Sormak istiyorum ama muhafızlar onu almaya gelmiş. Sadece gülümsüyor ve el sallıyor.

"Vakit geldi" derken neyi kastetmiş olabileceğini düşünüp duruyorum. Belki de zilimiz çaldığı içindir, ama bunu zaten biliyorduk. Irad yaklaşıyor ve ben merak etmeyi bırakıyorum. Yanından geçerken en sert yüz ifademi takınıyorum ama hayati bir şeyi kaçırdığım hissine kapılıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

EUYN

KIREMIT ETEKLERI, NADAS

Ölmek için çok fazla yol var.

Tile'a giden yolda karanlık çöktükçe bu daha da belirginleşiyor. Yolculuğumuz sırasında hava karardı ve gece oldu. Bu sefil at/deve melezlerinin bizi götürebildiği kadar hızlı gidiyoruz ama yeterince hızlı değil. Onlar saray aygırları değil. Outton'dan bindiğimiz atlar bile değiller. Atlarımızı gezgin bir kervanla takas edebileceğimiz atlar. Aldatıldığımızdan oldukça eminim. Atlarımız sıcaktan dolayı yola devam edemeyecek kadar bitkin düşmüştü, bu yüzden başka seçeneğimiz yoktu. Göçebelerin bu hayvanlara sadece başka kimse istemediği için sahip olduğunu varsayıyorum.

Mikail ve ben konuşmuyoruz. Bir fener yakmaya cesaret edemiyoruz. Karo uzakta aydınlanıyor, bu yüzden en azından doğru yöne gittiğimizi biliyoruz ve ay ve yıldızlar yolu aydınlatmaya yardımcı oluyor. Ama bu saatte, şehir merkezinden bu kadar uzakta siper almamak çok tehlikeli.

Karanlık gökyüzünü taramaya çalışırken vücudumdaki her kas geriliyor. Lacivert bir gecede siyah bir kuşu tespit etmek kolay değil. Her seste irkiliyorum, nabzım ensemde atıyor. Ama derimden fırlayacakmışım gibi hissetmeme rağmen, her seferinde bir sefil adım atarak ilerliyoruz. Yaklaşık bir mil kalana kadar ışıklar yaklaşıyor.

Başarabiliriz.

Bu düşünceyi aklımdan geçirdiğim anda, güneyimizde bir yerde yüksek bir gak sesi duyuyorum ve midem alt üst oluyor.

Samroc.

Ürperiyorum, omuzlarım titriyor ve Mikail'le bakışıyoruz.

O sessiz, bu da durumun vahim olduğu anlamına geliyor. Paniklemekte haklıydım.

Samroc'un ne kadar yakınımda olduğunu söyleyemem ama otuz metrelik kanat açıklığıyla kolaylıkla bir mil yol alabilirler. Boyutlarından dolayı, uzun zaman önce birisi onları evcilleştirmeye çalışmış. Adam bir samroc'a binebilirse, uçan bir gemisi olursa yenilmez olacağını düşünmüş. Efsaneye göre, kuşların insan etine olan düşkünlüklerinin sebebi oymuş. Onu yiyip bitirdiler ve sonra da ailesinin geri kalanı için geldiler. Muhtemelen abartıdır, ailesiyle ilgili olan kısım. Sanırım geri kalanı.

"Attan in," diye fısıldıyor Mikail.

"Hamel üzerinde daha hızlı olur,"

diyorum.

"Bir samrocun sizi havaya kaldırması daha mı hızlı yani?"

"Hayır, demek istediğim Tile'a kadar gidebiliriz..."

Mikail iç geçirir. "Fısıldamaya devam etmek mi istersin, yoksa bizi kurtarmama yardım etmek mi?"

Samroc'un mükemmel işittiği söylenir. Şu anda dehşete düşmüş olmasaydım, avlamak için harika bir meydan okuma olurlardı. Yeteneklerime değecek bir şey.

Bildiğim kadarıyla, hiç kimse bir tanesini indiremedi. Tüyleri bir insandan daha uzundur ve söylentilere göre bir silahtan etkilenmezler. Neredeyse domuzlara benziyorlar, derileri o kadar kalın ki, güvenli bir mesafeden gelen oklar üzerlerinde parlıyor. Mızraklanabilirler ama bunu yapmak için kendi vücudunuzu riske atmanız gerekir. Samroc'un da aynı olduğunu varsayıyorum, çünkü hiçbir şey gerçekten geçirimsiz değildir, ama bunu öğrenmeyi hiç istemedim.

Arbaletimi hazırladım. Bir silah bu kadar büyük bir hayvana karşı sahte bir güvenlik hissi verebilir ama ben de bir zamanlar Yusan'daki en iyi nişancıydım. İnsanı ve hayvanı nasıl öldüreceğimi biliyorum.

Yine bir gak sesi duyuldu. Bu sefer daha çok bir savaş çığlığına benziyor. Mikail ve ben ikimiz de sese doğru döndük. Hâlâ güneydoğuda ama durduğumuz yere çok daha yakın.

Çünkü bizim için geliyor.

Bu sinir bozucu derecede yavaş canavarın dizginlerini tutarak hızla attan inip koşuyorum. Mikail de yanımda koşuyor.

Kollarım ve bacaklarım pompalanıyor, adımlarım o kadar geniş ki ciğerlerim yanıyor ama şehre asla varamayacağız. Bir samroc çoktan yaklaşmışsa olmaz. Bu hamelleri sürükleyerek değil.

Yüce Tanrılar, nasıl onlardan daha hızlı olabiliriz?

Görünüşe göre aynı şeyi fark ettik ve dizginleri aynı anda bıraktık. Sonra kendi başımıza koşuyoruz. Canavarlardan sadece birkaç metre uzaklaşmıştık ki kulakları yırtan bir çığlık kafatasımı sarsıyor. Hamelimin umutsuz sesi geceyi rahatsız ediyor, omurgamın sertleşmesine neden oluyor. Anırma çığlıkları ve kan kokusu havayı dolduruyor. Çok fazla, serin çöl atmosferine karşı sıcak. Koşarken arkama bir göz atıyorum.

Korkunç bir manzara. Samroc bineğimi yakaladı, ama yetişkin bir hameli kaldıramaz, bu yüzden hayvan yaşamı için savaşıyor, kaçmaya çalışırken eti yırtılıyor. Boğazımda safra yükseliyor. Dönüp Tile'nin kapılarına odaklanıyorum.

Mikail beni kolumdan çekip yolun kuzeyine doğru koşmaya başlıyor. İtiraz ediyorum. Kuzeyde hiçbir şey yok. En azından Tile'a ulaşmaya çalışmak, canımızı kurtararak kaçmaya *çalışmak* istiyorum. Samroc şehir merkezlerinden uzak dur. Belki yolun ilerisinde yardım bulabiliriz.

"Ben senin kıçını kurtarmaya çalışırken benimle kavga etmeyi keser misin?" diye çıkıştı. "İleride bir tünel var."

Gözlerimi kısarak kayalıkları tarıyorum. Sonra açıklığı fark ettim. O kadar uzakta ki zar zor görebiliyorum. Hâlâ bizden uzakta ama Tile'dan çok daha yakın.

Kumda deli gibi koşuyoruz. Tek umudum kuşun hamelden memnun olması. Canavarın anırmasını hâlâ duyuyorum, ama canlı canlı yendiği için daha sessiz. Üstüne üstlük bir de yemeğini sindiren samurcun cıvıltısı var.

Hayatımda duyduğum en kötü ses. Daha küçük bir adam olsaydım, altıma ederdim.

Kum gevşek ve derin, her yöne uçuşuyor. Sert toprak ya da süngerimsi çimen için neler vermezdim. Ama yaklaşıyoruz. Artık tünelin açıklığını tam olarak seçebiliyorum. Belki kırk adım ötede.

Aniden hava değişiyor. Kanatlar hayvan kokusuyla birlikte üzerimize iniyor. İkinci bir samroc. Kahretsin. Yalnız yaşayan yaratıklar olduklarını sanıyordum. Bana yalnız avlandıkları söylenmişti.

Mikail bir çığlık attı, bu ses damarlarıma jilet gibi keskin bıçaklar gönderdi. Öne doğru düşüyor, bir samroc onu yakalamaya çalışırken yoldan çekilmeye çalışıyor.

Yüce Tanrılar, koku. En kötü kuş ve kan kokusuna sahipler. Havadaki ölüm gibi. Ve şimdi biri neredeyse Mikail'i yakalıyor. Yuvarlanarak uzaklaştı ama kuş yere indi.

Arbaletimi kaldırıp kendimi sabitliyorum. Mekanizmayı çekiyorum, canavarın kalbine nişan alıyorum ve ateş ediyorum. Düşmesini, çığlık atmasını bekliyorum.

Hiçbir şey olmadı.

Okum kuşun göğsünden sekti. Kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Ağzım açık bakakaldım. Outton'daki barlarda duyduğum sarhoş hikâyeleri gerçekti; tüyler samrokları silahlardan etkilenmez kılıyordu. Ama bu mümkün değil. On beş adım uzaktayım. Okum tam içinden geçmeliydi.

Mikail yerde yatarken samrocun dikkatini çektim. İnliyor, canı yanıyor ama ben rahat bir nefes alıyorum. Hâlâ hayatta. En azından şimdilik. Sürünerek uzaklaşmasını istiyorum. Hareket etmesini, tünelin girişine ulaşmasını istiyorum ama bunu kendi başına başarabilir mi bilmiyorum. Her iki durumda da samroc'un dikkatini dağıtmaya ve ona zaman kazandırmaya çalışabilirim.

Bir adım daha geri çekilip yeniden dolduruyorum. Sonra yayı tekrar omzuma getiriyorum. Nefes veriyorum ve sonra ateş ediyorum. Bu sefer kuşun boynunu vurdum. Neredeyse her canlıyı devirebilecek temiz bir atış. Ama yine de bir şey yapmıyor.

İnançsızlık ve şok beni dalga dalga vurdu. Çok yakınım ama ok zararsız bir şekilde yere düşüyor. Kuş bana doğru bir adım attı. Geriye yaslanıyorum ama kaçmıyorum. Kaçamam. Şu anda kendimi çok ölümlü hissetsem de onun dikkatini çekmek istiyorum.

Ama sonra Mikail inliyor ve kuş başını eğiyor. Boynundaki yanardöner tüyler ay ışığında parlıyor ve bir samrok annesinin tüylerini işaret ediyor. Erkek geride bıraktığım canavarla karnını doyurmakta bir sakınca görmüyor ama kadın Mikail'i yuvasına geri götürecek. Yaşıyor.

Hayır.

Kanım damarlarımda ateş gibi dolaşıyor. Başka bir silah bulmak için çılgınca etrafıma bakınıyorum. Dikkat dağıtacak bir şey. Herhangi bir şey.

Ben. Sadece ben varım.

"Hey! Hey, seni piç!" Bağırıyorum, kollarımı sallıyorum, aşağı yukarı zıplıyorum, hatta kuşa tekrar ateş ediyorum. Katlanmış kanadına nişan alıyorum, tüylerin eklem yerlerinde daha ince olmasını umuyorum. Yine bir şey yok.

Mikail sürünerek uzaklaşmaya başladı. Yaklaşık bir metre kadar ilerledi ama kuş tek bir adım atıp mesafeyi kapattı. Gagası açılıyor.

Yine yok.

Çaresiz, sürgülerim hiçbir işe yaramasa da tekrar dolduruyorum. Umutsuzluk içimi dolduruyor, midemin çukuru işe yaramazlıkla dönüyor. Ben işe yaramazım. Kuş t e p e d e n tırnağa silahlı... yani gagasına kadar. Yapabileceğim hiçbir yer yok.

onu etkilemesini bile. Görebildiğim her zayıf noktayı denedim. Ama bekle, gözler. Gözler asla zırhlı değildir. Ama gece vakti, benden çok yukarıda, siyah tüylere karşı siyah gözleri vurmam gerek. Bu imkansız bir atış.

Elimin tersiyle alnımdaki teri siliyorum ve sakin bir nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Sadece ben, yayım ve kalp atışlarım var. Hafif rüzgar. Berrak gökyüzü. Ve bir canavar. Hayır, bir hedef. Samroc'un gözünde ayın yansımasını arıyorum. Onu bulduğum anda nişan alıp ateş ediyorum.

Ardından dünyayı sarsan bir ses geliyor. Çığlık içimde yankılanıyor, kemiklerimi titretiyor. O kadar yüksek ki yere düşüp ellerimi kulaklarıma götürüyorum. Çığlığın verdiği acı inanılmaz, dayanılmaz. Sonunda bitiyor ama kulaklarım çınlıyor.

Yukarı bakıyorum. Başardım! Samroc'u tam gözünden vurdum. Avın o eski heyecanı içime işliyor. Zafer. Başarı. Ama hemen yerini dehşete bırakıyor çünkü samroc hâlâ hayatta. Ok, gözünden bile girse, onu öldürmedi. Sadece kızgındı. Ve şimdi onun *ve* eşinin dikkatini çektim.

Yüce Tanrılar.

Yayı fırlatıp ayağa kalkıyorum. Çırpınıyorum, her tarafa kum saçılıyor. Mikail. Ona ulaşmalıyım. İçimi burkan her adım bir mil gibi geliyor, sanki bir yıl sürüyormuş gibi. Sonunda ona ulaşıyorum ve Mikail'i sırtıma alıyorum. Gerçekten çok ağır. On santim daha uzun ve benden çok daha kaslı.

Yine de onunla birlikte sırtımda tünel ağzına doğru koşuyorum. Çok uzakta. Ama bacaklarımın hareket etmesini, pompalamasını istiyorum. Açıklığa yirmi adım. On adım. Beş metre. Kuş ve ölüm kokuları topuklarıma kadar geliyor. Ama neredeyse vardık.

Üç.

Hiçbir zarafet ya da cesaret göstermeden Mikail'i fırlatıyorum ve ardından tünele dalmaya çalışıyorum. Kuş gagasıyla gömleğimin arkasını yakaladı. Ağzından çıkan ısı ve pis koku dayanılmaz. Beni yakaladı. Sonra Mikail'in kollarını etrafımda hissediyorum. Beni kendine çekiyor ve gömleğim yırtılıyor. Özgürdüm.

Bir yığın uzuvla eğimli girişten aşağı yuvarlanıyoruz ve bir duvarın d i b i n d e duruyoruz. Samroc kafasını içeri sokmaya çalışıyor ama çok büyük. Bize ulaşamıyor.

Hayal kırıklığına uğrayan kuş çığlık atarak tüm tüneli sarsıyor. İkimiz de kulaklarımızı kapatıyoruz, ama neredeyse hiç faydası yok. Gürleyen ses sadece boş alan tarafından güçlendiriliyor. Avuçlarım acıya karşı hiçbir şey yapmıyor.

Sonunda gürültü bitiyor ve kuş kalan sağlam gözüyle yıldızları kapatarak bize bakıyor. Tüylerimi diken diken eden korkunç bir görüntü. İçimde beni hatırlayacağına dair ürkütücü bir his var. Kuşların adamın tüm ailesinin izini sürdüğüne dair duyduğum efsanenin doğru olduğunu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MIKAIL

TÜNELLER, NADASA BIRAKILMIŞ

Biliyor musun, her şey düşünüldüğünde, Samroc'un hayranı olduğumu sanmıyorum.

Kumlu mağarada yan yatmış, kanlar içinde ve kırık bir haldeyim. Euyn'un bedeni benimkinin yanında ve zor nefes alıyor.

Euyn beni kurtardı. Samroc'un dikkatini dağıtmak için kendi hayatını riske attı, böylece kaçmaya çalışabilirdim ve sonra yürüyemediğimde beni taşıdı.

Bir insanın sizi şaşırtma yeteneğini asla küçümsemeyin.

Kesin olarak söyleyebilirim ki tanıdığım prens asla benim için hayatını vermezdi. Ama Euyn bu gece onu tanrılara sundu. Ve işte buradayız.

Ölümü kaç kez aldatacağımdan emin değilim. Umarım şu ana kadar yaptığımdan daha fazla olur, ama şu anda yedi ya da sekizde olmalıyım. Eninde sonunda Lord Yama, Cehennem Kralı, kazanacak. Ama bu gece değil.

"Mikail, Mikail, iyi misin?" Euyn soruyor. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir çaresizlik, bir aciliyet var. Fallow'a sürülmek ve birkaç kez neredeyse öldürülmek onu gerçekten değiştirmiş.

Tüm bunların yeteceğini kim bilebilirdi?

"Ben iyiyim," diyorum. Sesim boğuk geliyor. Çöl tozundan ya da ölümden dönmekten olmalı. Tamam, belki de ikisi birden.

Neredeyse kaşlarının çatıldığını hissedebiliyorum. Euyn bunu hafife almamdan hoşlanmıyor. Ama neredeyse kuşlara yem oluyorduk ve şimdi karanlık bir tünelde kan kaybından ölüyorum, bildiğimiz kadarıyla bu bir hayvan iniymiş. Bu gülünecek bir şey değil, tam da bu yüzden gülmeniz gerekiyor.

"Gerçekten nasılsın?" diye soruyor.

"Bu pençe izlerinin genel güzelliğimi azaltabileceğinden son derece endişeliyim," diyorum.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve *yıldızlar* bu harika

bir duygu değil. "Bekle, ayağa kalkma," diyor.

Endişelenmekte haklı. Sersemlemiş durumdayım ve o kadar çok acı çekiyorum ki hissetmiyorum. Sırtım o kadar sırılsıklam ki yağmur yağıyormuş gibi hissediyorum ama yağmadığını biliyorum. Sadece kendi sıcak kanım. Yani bu oldukça rahatsız edici. Ama daha kötülerini yaşadım ve hayatta kaldım. Bunu da atlatacağım.

Kılıcımı çekiyorum. On Cehennem kadar ağır hissettiriyor ama kılıç güvenilir bir şekilde alev alıyor ve alanı aydınlatıyor. Burada koca bir mağara var. Bir şey ya da biri bunu yapmış. Havadan avlanan o canavarları düşününce mantıklı geliyor. Ama umarım aşağıda başka bir şey yoktur. Şu anda küçük bir ay baykuşuyla bile dövüşecek havada değilim.

Titriyorum. Et için takip edilmek hiç hoş değildi.

Neyse ki Euyn benden daha iyi durumda. Duvardaki meşaleye doğru koşuyor ve alev s ö n m e d e n önce onu yakmak için kılıcımı kullanıyor. Kının içindeki zehirli yağ, kılıcın kendi kendine sönmeden önce yaklaşık altmış saniye boyunca alev almasını sağlıyor - Ejderha Lordu'nun gerçek Alevli Kılıcı'nın aksine, kın her şeyin püf noktası.

Kolum titremeye başladığı için kılıcın ağırlığını taşımak zorunda olmadığıma seviniyorum. Yine de uzuvlarımı hareket ettirebilmem iyiye işaret.

Artık mağara aydınlandığına göre etrafa bakabilirim. Fallow ne kadar kanunsuz olsa da, insanlar yabancılar yaşayabilsin diye tünele meşaleler ve su testileri bırakmış. Bu nankör bir iyilik. Ve bu yüzden de en iyisi.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde su kaplarına bakıyordum. Çok fazla kan kaybettim. Mağara bir topaç gibi dönüyor.

"Mikail!" Euyn ağlıyor.

Çapraz çantamı karıştırıp ecza çantamı bulmasını yerden izliyorum. Her askerde bir tane vardır. Acı için Laoli, turnikeler, bandajlar, yaraları dezenfekte etmek için bir şişe ispirto ve şu anda en önemlisi, parçalanmış deriyi dikmek için iğne ve iplik. Şaka yapıyorum tabii ki. Laoli çok önemli.

Euyn bana ilaç kesesini verdi. Sadece Gaya'da yetişen tılsım bitkisinden elde edilen ciddi bir ağrı kesici. Ellerim titriyor, ilacın vereceği rahatlama için çok hevesliyim. Normalde bu tür şeylerden uzak dururum ama bu o an değil.

Prensipler için bir an. Prensiplerin işe yaradığı çok az an vardır, gerçekten.

Tozu emdikten sonra rahatlamaya çalışıyorum. Kadife keseyi elimde eziyorum.

"Bu daha iyi," diyorum.

Euyn ilacın etkisini göstermesi için birkaç dakika bekliyor, endişeli bir şekilde volta atıyor. Benim için korkuyor ama aynı zamanda en ufak bir seste irkiliyor ve ürküyor. Onun nevrotik paranoyasının sürgünden kurtulduğunu görüyorum. Şimdi daha iyi bakabildiğime göre mağara neredeyse mühürlenmiş. Deliklerden geçebilecek kadar küçük olan herhangi bir şey tehdit oluşturacak kadar büyük değil ve içeri sızmaya çalışan herhangi bir şey merhametimize kalır. Burada iyiyiz.

Muhtemelen.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Olabileceğim kadar,"

diyorum.

"Hayır, yani işe yaradı mı?" Euyn şifacı olmamasına rağmen beni muayene ediyor.

"Null," diyorum. Bu durumda, hiç acı hissetmediğim anlamına geliyor. Bu doğru değil elbette. Laoli'ye karşı inanılmaz bir toleransım var ama Euyn bana inanıyor. Yalanlarıma inanma eğiliminde.

Prens gömleğimi yırtıyor ve sonra yaralarımı temizlemek için bir sürahinin büyük kısmını yaralarımın üzerine döküyor. Bunun tatsız olduğunu söylemek hafif kalır. Parmaklarım kiri kavrıyor ve yaşam savaşı veren bir hayvan gibi pençe izleri bırakıyor. Ama sistemimdeki laoli beni rahatlatmaya başladı. Sadece gerçekten ihtiyacım olan rahatlama için bir keseden çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Tılsım bitkisi hem bir lütuf hem de bir lanet. Acıyı dindirme gücü kuşkusuz tanrıların bir armağanı ama sonuçta memleketimi mahvetti. Tılsım bitkisi yüzünden Gaya sömürgeleştirildi. Ve tılsım Gaya dışında yetişmeyi reddettiği için Yusan adanın gitmesine asla izin vermeyecek. Ve *bu* yüzden Gaya'da ve ötesinde yoksulluk ve şiddet var.

Ama bitkinin poleni sadece hafif bir kafa yapar. Damıtma ve fermantasyon, ağrı kesici ve bağımlılık yapıcı bir uyuşturucu olan laoliyi yaratmıştır. Laoli üretimi kraliyet kasasını dolduruyor, bu yüzden onu kontrol altında tutmakla ilgilenmiyorlar. Aslında Kral Joon bunu teşvik ediyor. Laoli'nin askerlerin çantalarında olmasının bir sebebi var.

Elbette, Euyn benim Gayan olduğumu bilmiyor. Ya da kardeşinin on dokuz yıl önce adadaki isyanı bastırırken ailemi katlettiğini. Benim de kendisi gibi Yusan'dan geldiğimi düşünüyor. Kimse benim kim olduğumu bilmiyor.

Gerçekten öyleyim çünkü hayatım boyunca yalan söyledim, en çok da Euyn'a. Bazen gerçeği bilseydi beni aynı şekilde sevip sevmeyeceğini merak ediyorum ama sorulmadan bırakılması gereken sorular var.

Euyn yaralarıma alkol dökmekle işe koyuluyor, temiz tutmak için iğneyi ateşe veriyor ve sonra samroc'tan kaynaklanan tüm hasarı dikip onarıyor.

"Hâlâ bir iblis kadar yakışıklı mıyım?" Sessizliği bozmak için soruyorum. "Daha fazla," diyor. Sonra boğazını temizliyor ve dikişe geri dönüyor. Demek beni hâlâ affetmemiş.

Euyn'un sorunu bana güvenmemesi değil. Açıkçası, güvenmemeli. Onun sorunu bana kızgın olması çünkü o kalbinde hayalperest bir romantik. Yaşlı kralın yakışıklı, en küçük oğlu Euyn şımartılmış ve şımartılmıştı. Aşkın hikaye kitapları gibi, kraliyet oyunları gibi olmasını bekliyordu.

İtiraf edeceğini sanmasam da, Euyn benim Idle Hapishanesi'ne saldırmamı bekliyordu.

-Canavarlarla dolu bir gölün altındaki siyasi zindan, kelimenin tam anlamıyla tüm Yusan'daki en güvenli yer ve onu kurtarmak. Kurtarmadığım zaman da bu onu sevmediğim anlamına geliyordu.

İkimizin de ölmesinden ne gibi bir fayda beklediğinden emin değilim. Bazen intikam uzun bir oyundur ve şimdi küçük bir g a l i b i y e t isteseniz de, daha büyük zaferin ortaya çıkması için zamana ihtiyacınız vardır.

Ben çok az erdeme sahip bir adamım ama sabır bunlardan biri.

Yakında Euyn'un işi bitecek ve ben de eskisi kadar iyi olacağım. Bu bir yalan tabii ki. Düzinelerce dikiş atılmış bandajlarla sarılıyım ama kan kaybından öleceğimi sanmıyorum. Laoli beni rahat ettirdiği için buna bir zafer diyeceğim.

Çocukken cazibe tarlalarında koşardım, bu da polenlere karşı tolerans geliştirirdi, ancak o kadar uzun zamandır hiç polenim olmadı ki gerçekten işe yarıyor. Laoli yeterince kullanıldıktan sonra sizi çıldırtacaktır ama ben bu konuda endişelenmiyorum. Önemli olacak kadar uzun yaşayacağımdan şüpheliyim.

"Dışarı çıkıp eşyalarımızı kontrol etmeye değer mi?" Euyn sorar. Tünel açıklığına bakıyor.

Gülmesini bekliyorum ama ciddi olduğu anlaşılıyor. Bu çok ilginç. Yusan'ın en genç prensi birkaç silahı, bir tavayı ve eski giysileri asla umursamazdı ama Euyn şimdi umursuyor. Hem de derinden. Bu yeni versiyonu eskisinden daha çok sevdiğimi söylemeliyim. Şu anda tamamen mantıksız davransa bile.

"Samroc ile bir tur daha atmak ister misin?" diye soruyorum. Titriyor, gözleri vahşi. "Gün ağarana kadar bekle."

"O zamana kadar ne yapacağız?" diye soruyor.

"Tuhko oynayacağız," diyorum. Başını eğiyor. Anlaşılan Euyn stresliyken hâlâ mizah duygusuyla mücadele ediyor. "Uyu, Euyn. Uyuyacağız."

"Sen uyu," diyor. "Ben... Ben nöbet tutacağım."

Euyn sürgünü sırasında bir yerlerde, başka bir insana gerçekten nasıl değer verileceğini öğrendi. Beni şaşırtmaya devam ediyor. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu.

Elbette, yapmak istediğim son şey onu sevmekti. Ondan ne kadar etkilensem de, sarayda tam bir şımarıktı. Ona aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hiç düşünmemiştim. Ama aşkın insana sinsice yaklaşmak gibi tuhaf bir huyu vardır. Tamamen fiziksel bir çekimden kalbime doğru ilerledi. Onu incelemeyi ve tepkisini tahmin edememeyi seviyordum. Düşünceli, nazik ya da duyarlı davranarak beni şaşırttığında, ona biraz aşık oluyordum. Sonra bildiğim tek şey, ona aşık olduğumdu. Aynı zamanda zalim bir adam olması beni rahatsız bile etmiyordu, çünkü sonuçta hepimiz öyle değil miyiz?

Bacaklarını uzatarak yanıma oturdu. "Başını kucağıma koy." Bir

kaşımı kaldırıyorum. "Bunu daha önce de duymuştum."

Gözlerini deviriyor. "Bu senin için daha rahat olacak. Kulağını toprağa dayayarak uyumamalısın."

Onun yardımıyla başımı bacaklarının üzerine koyuyorum. Haklı, daha rahat.

Yüzüstü yatıyorum ama başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Seni özledim, biliyorsun."

Bana yan gözle bakıyor ama elini saçlarımda gezdirmekten kendini alamıyor. "Biraz dinlen."

Euyn bana yaklaşmayı göze alamıyormuş gibi elini hızla çekiyor. Hikâyemizin kötü adamının ben olduğumu düşünüyor. Daha önce ihanet ettiğim için ona da ihanet edeceğimi düşünüyor. Çünkü nefes aldığım kadar kolay yalan söylüyorum. Ve tüm bunlar bana son derece haksız bir karakter suikastı gibi görünüyor.

Olabildiğince doğru.

Ama Euyn ve sistemimdeki laoli arasında uykuya dalıyorum, sargılıyım ve geceyi atlatıyorum. Şimdilik birbirimizi kurtardık. Yarın, birbirimizi sırtımızdan bıçaklayabiliriz.

Söylemesi zor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ROYO

UMBRIA ŞEHRİ, YUSAN

Aeri'nin masaya bıraktığı elmas kontrol edildi.

Dün gece uyuyamadım, bu yüzden şafakta onu mücevher bölgesindeki güvenilir bir adama götürdüm. Bana elli bin mun değerinde olduğunu söyledi. Sonra da bana kırk bin teklif etti. Pislik. Bir çan önce Black Shoe Inn'de Aeri'yle buluştuğumda isteksizce ona geri verdim. Anlaşılan bir serveti elden çıkarmak kolay değilmiş. Ama geri çalacağını söylediğinde ona inandım. Belki de onu merak ediyordum.

Onu Tamneki'ye götürmeye evet dediğimde, Aeri kollarıma koştu, söğüt gibi vücudu tuğla duvara yapışmış bir sarmaşık gibi benimkine yapıştı. Öyle hissettim ki... Fark etmez. Onu ittim, çünkü bunu kim yapar ki? Ama o yine de zıplayıp durdu. Mutluydu. Gülümsüyordu. Kabarcıklı. Onda bir s o r u n var. Umbria'da kimse neşeli değildir.

"Erken gelmen çok iyi oldu," dedi. "Yardımına ihtiyacım olan bazı *şeyler* var."

Elimi bıçağımın yanına koydum, hazırdım ama sonra lobide bekleyen beş sandığı olduğunu gördüm. Beş tane. Her biri bir adam boyundaydı. Ve onları taşımak için yardımıma ihtiyacı vardı.

Bu iş için az para alıyorum.

Ama işte buradayız, bir arabanın içinde Succession Point'e gidiyoruz. Burası süslü nehir teknelerinin yüklendiği liman. Liman uzak değil - Umbria'nın en güney ucunda, belki on beş ya da yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesinde - ama Aeri'nin tüm bu saçmalıkları yüzünden yürüme seçeneğimiz yoktu.

Sık sık bir arabaya binmem, özellikle de özel bir arabaya. Biraz yaylı olsalar da kadife koltuklar oldukça pelüş.

Bazen bir tüccar benimle görülme riskine girmemek için bir faytonda buluşmak istiyor ama bu nadiren oluyor. Sırf eğlence olsun diye hiç arabaya binmedim. Yine de Aeri ile tanıştığımdan beri olan hiçbir şey normal değildi.

İşlerim genellikle sürekli omuzlarının üzerinden bakan pelerinli adamlardan geliyor, beni gece yarısı çaya davet eden ince mavi elbiseli kızlardan değil.

Ve sanırım onun güzel *olduğunu* söylemeye değer. Çok tuhaf ve fazla arkadaş canlısı olmasının yanı sıra. Kazara onunla göz göze geldiğimde otobüste etrafa bakınıyordum.

"Evcil hayvanınız var mı?" diye sordu. Ne? "Neden?"

Omuz silkiyor. "Arkadaşlık için sanırım. Bilmiyorum." Bir parmağını dudaklarına götürüyor. Ağzı küçük, alt dudağı büyük, yastık gibi. Gözlerinin kenarları yukarı doğru kalkık. Çok güzeller. Önemli olduğundan değil. Sadece Yuri onun hakkında haklıydı.

"Fareler, eğer bir kediyse?" diye ekliyor. "Ya da bekçilik, eğer bir köpekse, belki?"

"Hayır, neden soruyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup arkama yaslanıyorum.

"Ah, sadece merak ediyordum." Ellerini kucağında kavuşturuyor ama yerinde duramıyor, avuçlarını krem rengi elbisesinin üzerinde gezdiriyor. Ellerini izlememeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Dün olduğu gibi, elbise vücuda oturuyor. Kısa ve yine bacaklarını gösteriyor ama yüksek bir yakası var. Sanırım geldiği yerin modası bu. Nefret etmiyorum.

"Benim evcil hayvanım yok," diyorum. Daha çok homurdanıyorum.

"Benim de yok." Pencereden dışarı hülyalı hülyalı bakıyor. "Ama yapabilsem bir tane alırdım. Muhtemelen iki köpek ve bir kedi. Belki iki kedi, köpeklere ek olarak. Kalıcı bir evim olsaydı, anlıyor musun? Belki bu iş bittikten sonra."

Bu otobüste yalnız seyahat ediyoruz, o yüzden şimdi sormak için iyi bir zaman gibi görünüyor.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru oturuyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Plan, Idle Gölü'nü davetsiz olarak geçmen, bunun için yüzmen ve bir şekilde sudaki iku'dan kurtulman, sonra Qali Sarayı'nın binlerce muhafızını geçmen, kralı bulman, tacını çıkarman... ve *yürüyüp gitmen* mi?"

Dün gece altınlarımı ikinci kez sayarken umursamamaya karar verdim. Uyuyamayınca hepsini saydım. Elli bin parçadan fazla. Ama sayarken, kendimi onu ya da yapmak zorunda olduğu işi umursamamaya zorladım. Umursamayacağım. Her halükarda elli binimi alacağım ve bu tam da ihtiyacım olan şey. Ama başarılı olursa bana bunun iki katını vermeyi teklif etti ve yüz binlik bir şans, şansımı bilmemi gerektiriyor. Yüz bin borçlarımı temizler ve kaderimi değiştirir.

Aeri başını sallıyor. "Hayır, hayır, saray işe yaramaz." "O

zaman nerede?" Ben soruyorum.

Umbria'daki suikast girişiminden sonra kral saraydan ayrılmayı bıraktı. Sanırım taç onu ölümsüz yapsa bile hâlâ acı hissediyor. Ölmemekle tanrı olmak arasında dağlar kadar fark var. Bu yüzden çoğunlukla ulaşılması imkânsız olan Qali Sarayı'nda kalıyor. Oraya gitmeyi d ü ş ü n m e m e s i iyi bir şey. Ama saray değilse, o zaman nerede?

Aeri omuz silkiyor. "Emin değilim."

Parmaklarımı yüzümde gezdiriyorum.

"Bileceğim," diye devam ediyor. "Sadece *henüz* bilmiyorum. Casusluk şefiyle buluştuğumuzda bize söyleyecek."

"Kraliyet casusluk şefiyle mi buluşacağız?" Kaşlarım o kadar hızlı kalkıyor ki gözlerimi acıtıyor. Bu yeni bir bilgi.

Bana göz kırpıyor. "Evet. Bu onun planı. Ben sadece bir kızım, bir kralı öldüremem."

Cevap vermek için bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama bu şimdiye kadar söylediği en akıllıca şey. Yine de başkalarının neyin peşinde olduğumuzu bilmesi tehlikeli geliyor, özellikle de tahtın güvenilir bir casusunun. Ya bu bir tuzaksa?

"Bu işin içinde başka insanlar da var mı?"

diye soruyorum. "Bilmiyorum," diyor omuz

silkerek.

Bir kez daha sokak kızı gibi konuşmaya başladı. Dün gece de fark etmiştim - utangaç bir hanımefendi gibi görünmekle ukala bir sokak hırsızı gibi konuşmak arasında nasıl gidip geldiğini. Onda yanlış olan bir şeyler var ama yüz bin dolar için pek çok şeyi görmezden gelebilirim.

"Bir kralı öldürmek için iki kişiden fazlası gerekecek g i b i görünüyor," d i y e ekliyor. "Ama ona sormanız gerekecek."

"Ya casus şefi sana ihanet ederse?" diye soruyorum.

Başını öne eğiyor. "Bunun için buradasın."

Boğazımdan gırtlaktan bir ses çıkıyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum. Kraliyet casusluk müdürünü öldürmek, ki bu neredeyse imkânsız, bir hayat anlamına gelirdi.

Avlanmış, kaçıyor. Ama sanırım bu yüzden bu kadar çok para ödüyor. Yine de gafil avlanmaktan hoşlanmıyorum.

Başımı sallıyorum. "Bir iş için yarım milyon teklif aldıktan sonra soru sormayı düşünmedin mi?"

Bakışlarımla ölümüne karşılaşıyor. "Kaç soru sordun?"

Çenemi kapadım. Buna bir şey diyemem. Sırtımda bir ürperti hissediyorum. Bir parça saygı. Cesaretinden neredeyse etkileniyorum, benden korkmuyor. Beni yeterince soru sormazken yakaladı. Ama ben bir şey söyleyemeden araba duruyor. Halefiyet Noktası'na kadar kısa bir yolculuk yaptık.

"Hep bir nehir teknesine binmek istemişimdir! Bu eğlenceli olacak," diyor. Bana göz kırpıyor ve ben de çenem açık bir şekilde ona bakıyorum.

Ben sadece... Ne?

Aeri, elini uzatan sürücüyü görmezden gelerek arabadan atlıyor. Bana şaşkın bir bakış atıyor. Çenemi kapatıyorum ve omuz silkerek ben de arabadan iniyorum. Onu korumak için bir servet alıyorum. Çalıntı bir servet, ama her neyse. Ve ben... Onu takip etmek istiyorum. Sadece onu anlamak için. Başka bir şey için değil.

Aeri kalabalığın arasında zahmetsizce ilerliyor, bu yüzden peşinden gitmek zor. Sanki sudan yapılmış gibi insanların arasına girip çıkıyor. Onun ayak izlerini takip etmeye çalışıyorum ama her üç adımda bir insanlara çarpıyorum, hatta birkaçını yere düşürüyorum. Sinirleniyorlar ama kafalarını kaldırıp bana baktıklarında özür mırıldanıp aceleyle uzaklaşıyorlar.

Bir hamal buluyorum ve valizleri odamıza götürmesi için onu yönlendiriyorum... çünkü görünüşe göre bir odamız var. Bana şimdiden onunla aynı yerde uyumam gerektiğini, çünkü en savunmasız olduğu zamanın bu olduğunu söyledi. Haksız değil.

-Ama aynı odada uyumak bir kadınla hiç yapmadığım bir şey. Asla.

Ve bunu bir hafta boyunca yapmak zorunda kalacağım. Sol'dan Rahway'e gitmek o kadar sürecek, hava bozarsa daha da uzun sürer. Nehir bizi gitmemiz gereken yerin batısına götürüyor ama karadan daha hızlı.

"Merhaba! Ben Aeri. Senin adın ne?" diye soruyor gemiye binmek için kalasın üzerinden geçerken.

Biletçi kaşlarını çatıyor, sonra onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra beni fark ediyor ve çenesini kapatıyor. Güzel. Biletleri aldı, sonra başka bir adama el salladı. Hamal ceketli yaşlı bir adam bize selam veriyor ve güvertenin üstündeki bir odaya kadar eşlik ediyor.

Kapının kilidini açıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Aval aval odaya bakıyorum. Süit benim evimden daha büyük ve gösterişli; bir şam kanepesi, bir yatak, bir çalışma masası, bir yemek masası ve bir tuvalet var. Duvarlarda tablolar var ve adam yolculuk boyunca hizmetçimiz olacağını söylüyor. Aeri ona hiçbir şey yapmadığı için birkaç gümüş mun veriyor ve adam çok fazla yayla ayrılıyor.

Aeri tekrar yatağa uzanıyor. "Bu daha iyi!"

Yatakta ona pek bakmıyorum. Odayı inceliyorum ve kapıları kontrol ediyorum. Üzerinde uyuyabileceğim bir kanepe olması iyi. Minderlere bastırıyorum. İşe yarayacak ve yerden çok daha iyi.

Odanın dışında küçük, özel bir balkon var. Dışarı çıkıp tekneyi ve gemiye binen insanları inceliyorum. Gemide bunun gibi sadece sekiz oda var, artı kaptanın kamarası. Diğer herkes güvertenin altındaki hamaklarda ve ranzalarda uyuyacak. Bu oda yüz altın mun'a mal olmuş olmalı. Belki daha fazla.

Kız para konusunda oldukça dikkatsiz, ama elli bin munluk elmas çalabiliyorsa, sanırım güzel bir odayı da karşılayabilir. Yine de anlayamıyorum. Kraliyet casus şefinin ona neden ihtiyacı var? Evet, gördüğümden daha iyi bir yankesici, ama akla yatkın değil.

Bütün bunları bu kadar kolay kabul etmemeliydim. Ama para içindi. Sadece paraydı. Gülümsemesi ya da benden hoşlandığını söylemesi falan değildi. Yüz bin dolar için Cehennem Kralı'nın kendisinden bile iş alırdım.

Korkulukları kavradım ve kendime iç çektim. Bir parçam kaçmamı söylüyor. Umbria'yı terk etmememi. Tamneki neyin içinde olduğunu bilmemek için çok tehlikeli bir yer ve bu kıza güvenemem.

Ama şehre döndüğümde, altın külçeleri için bozdurduğum elli bine ek olarak elli bin altınım olacak. Sırtımdaki çantadalar. On yıldan kısa bir süre içinde garanti edilen yüz bin benim gibi biri için bir mucize ve sadece yeterli - eğer Savio'ya zamanında verebilirsem.

Çok geçmeden halatlar çözüldü ve köprü yukarı çekildi. İskeleden uzaklaşıyoruz ve tayfalar koşturarak devasa beyaz yelkenleri açıyorlar. Rüzgârı yakaladıkça kumaş dalgalanıyor ve limanın dışına sürükleniyoruz. Sonra çamurlu kahverengi suda sürüklenip gidiyoruz.

Şehir uzaklarda kaybolurken, bunun Umbria'yı son görüşüm olduğunu hissediyorum. Silkindim ve içeri girdim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SORA

KAZANÇ ŞEHRİ, YUSAN

Ölümsüz bir kralı öldürmek için ne giyilir?

Gardırobumun önünde durup parmağımı çeneme vuruyorum. Sonra en iyi elbiselerimi ve peçelerimi bavuluma dolduruyorum; ipek, saten ve tüllerin bir araya gelişine hayret ediyorum ve son olarak en hızlı etki eden zehirlerimi dikkatlice katlıyorum. Tatlılar ve şarap için tatlı zehir, yiyecekler için tatsız ve kokusuz zehir ve ardından en iyi zehirli rujlarım. En zehirli ve egzotik olanları seçiyorum, bilinen bir panzehiri olmayanları, ama sarayda bir yerlerde tüm zehirler için panzehirleri olduğunu varsaymak zorundayım. Kralı yalnız yakalamam gerekecek, tercihen Qali'nin dışında, hayatta kalabilmek için en ufak bir şansa bile sahip olmak için.

Sandık hâlâ açık ama yatağa oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Bu umutsuz bir durum. Hayatta kalamayacağımı kabullenmek zorundayım. Daysum'u bir daha göremeyeceğim. Ama Daysum özgür olacak. Keşke gitmeden önce ne fısıldadığını anlayabilseydim.

Dot kucağıma atlıyor. Ben onu öpüp kucaklarken yüzüme sokuluyor. Ben yokken ona bakması için Gli'yi tuttum. Bu ona biraz huzur verecek ve Dot'un da bir arkadaşı olacak. Umarım ben öldükten sonra da ona bakmaya devam eder ama bu dünyada hiçbir şey vaat edilmiyor.

İhtiyaç duyulmayacak zehirleri bir sandığa kilitliyorum ve Gli'nin meraklı bir tip olması ihtimaline karşı gardırobumun üstüne koyuyorum. Burada bu kadar çok zehir bıraktığım için bir an için endişelendim ama ben ayrıldıktan sonra Kont'un kulübeyi temizleyeceğinden eminim. Ne de olsa her şey ona ait.

Tam öğle vakti kapım çalınıyor. Tiyung. Dot'a bir yüz ifadesi takınıyorum ve ona sarılıp veda ediyorum. İyi olacağını biliyorum, o bir savaşçı. Kendimden emin değilim.

Kapıyı açtım ve karşımda Kont'un tek oğlu duruyordu. Bir metre boyunda, siyah saçlı, Kont'la aynı buruna ve kibirli bir havaya sahip. Ama annesi gibi mavi gözleri, Kont'tan daha açık kahverengi bir teni ve daha yumuşak bir yüzü var. Benden bir yaş büyük, yirmi iki yaşında ve yakışıklılığı zalimliğini maskeliyor.

"Adamın bagajımı alsın," diyorum.

"Sana da merhaba Sora," diyor Tiyung.

Sakin bir nefes alıyorum. Kont'la yaptığım anlaşmayı ihlal etmeden onu gerçekten öldürebilirdim ama Seok'un imparatorluğunu yok ettiği için uygun bir ceza bulacağından eminim.

Yusan'da sadece oğullar toprak ve unvan sahibi olabilir. Bir soylu çocuksuz ölürse, her şey kralın hazinesine geri döner. Madam Iseul bize bunu öğretti - ailelerimizden satın alındığımız için ne kadar şanslı olduğumuzu çünkü köylü kızlar olarak değersiz olacağımızı.

Bize bir sürü güzel yalan söyledi.

"Bugün gidiyor muyuz, yoksa bana bakmaya devam mı edeceksin?" Tek kaşımı kaldırıyorum, elim kalçamda.

Sersemliğini üzerinden atıyor. "Tamam. Bu taraftan. Bu taraftan."

Uşağı arabanın kapısını açıyor ve bagajımı almaya gidiyor. Son üç yıldır sığınağım olan kulübeye son bir kez bakıyorum. Bir yetişkin olarak sahip olduğum en yakın ev. Sonra penceresinden bakan komşum Madam Balam'a el sallıyorum. Meraklı komşularım benim Kont'un fahişesi olduğuma inanıyor. Çok uzakta değiller.

Tiyung, vernikli gece mavisi arabaya binmeme yardım etmek için elini uzatıyor. Görmezden geliyorum. Ona dokunmak istemiyorum. Asla. Arabaya biniyorum ve Tiyung'un arkaya doğru gitmesini sağlayarak öne doğru oturuyorum. Ama oturduğumda yalnız olmadığımızı fark ediyorum ve irkiliyorum. Önümde bayılmış bir adam var ve burası alkol ve parfüm kokuyor.

Tiyung karşıma geçiyor ve görüş alanımı takip ediyor.

"Zevk bölgesinde uzun bir gece," diyor adamı işaret ederek.

Dudağımı kıvırıyorum. Kendi zevkleri için sözleşmeleri kullanan asilzade oğullarına karşı tiksintimi tutamıyorum. Her şeye sahipler ama hayır diyemeyen insanlardan parça parça bir şeyler almaları gerekiyor. Daysum gibi oğlanlar ve kızlar zevk evlerine satılabilir.

Ama sonra asla Daysum olmayacağını hatırlıyorum. Eğer benim söz hakkım varsa, hayır. "Bu sabah amcamı ziyarete gitmiştim ve Duri'yi "Tiyung," diyor. "Ben sadece onu sağ salim evine uğurluyorum."

"Evet, birinin başka bir savunmasız insandan faydalanması çok talihsiz olurdu."

"Masum bir adamı zehirlemek gibi, biliyorum," diyor.

Ona bakıyorum ve sonra pencereden dışarı bakıyorum. Onu öldürememem gerçekten utanç verici.

Gain'den çıkıp bir villaya gidiyoruz. Kont'un malikânesi kadar görkemli değil ama soylu bir yer olduğu belli. Araba evin portikosunun altında duruyor. Tiyung arkadaşını tekmeleyerek uyandırır. O kadar çok güç kullanıyor ki, moraracağından emin olarak irkiliyorum.

"Ayağa kalk. Evdesin," diyor.

Duri yavaşça kendine geliyor, gözlerini kırpıştırıyor, sonra kendisine harika bir hediye verilmiş gibi bana bakıyor.

"Merhaba bebek," diyor ayağa kalkarken. Kahverengi saçları dağınık ve kan çanağına dönmüş gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"O babama ait," diyor Tiyung. "Ve yola çıkmamız gerekiyor."

Duri kırmızı gözlerini ovuşturuyor. Beyaz gömleğinin yarısı açık, koyu kahverengi tenine karşı solgun. Sanırım bir ceketi vardı ama kaybolmuş.

"Ha?" diyor.

"Çık dışarı," diyor Tiyung. Soğuk soğuk bakıyor ve ben ürperiyorum. Tıpkı Kont'a benziyor.

Duri ellerini kaldırıyor. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Daha onurlu davran," diyor Tiyung. "Bunun Lord Kang'ın kulağına gitmesini istemezsin."

Bunun babası olduğunu varsayıyorum çünkü tehdit çok açık. Duri ayılıyor ve başını eğiyor. "Tiyung-si."

"si" saygı göstergesi olarak asil isimlere eklenir. Neredeyse hiç hak edilmez.

Duri arabadan sendeleyerek iniyor ve biz de yola

çıkıyoruz. "Bir lord," diye mırıldandı Tiyung.

"İyi bir arkadaşın varmış," diyorum.

"O benim arkadaşım değil. O sadece başka bir soylu."

Tiyung ceketini çıkardı ve artık boş olan koltuğa bıraktı. Vücudunun bu kadar değişmesine şaşırdım. Yusan'daki her erkek

iki yıl boyunca orduda görev yaptı. Tiyung daha yeni döndü ve giden çocuktan çok daha erkek. Kont gibi, eminim birçok insan Tiyung'u çekici buluyordur ama ben onun gerçekte nasıl bir solucan olduğunu biliyorum.

"Madem arkadaşın değil, o zaman amcanın eğlence evinde sarhoş olmasını neden umursuyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü şimdi onu gizlice eve getirdiğim için bana borçlu olacak.
Benim gerçek arkadaşlarım yok, Sora. Arkadaşlık güven gerektirir."

"Bir zamanlar gerçek dostlarım vardı," diyorum. Kuzeydeki köyümde, sonra da zehir okulunda. "Baban onları ortadan kaldırdı."

Tiyung öne doğru eğilip dirseklerini bacaklarına dayıyor. "Benim için neden farklı olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Evde olmak bir hatırlatma."

Mavi gözlerinde bir parıltı beliriyor ve sonra kayboluyor, yerini normal tembel ifadesi alıyor. Yine de bunu söyleme biçiminde bir şey vardı - onu anlamamı sağlayan bir şey. Sonra onun içine çok fazla baktığımı fark ettim. Bir su birikintisinden gizli bir derinlik beklemeyi bırakmalıyım.

"Tamneki'ye giderken Use'den uzak durmalıyız," diyorum pencereden dışarı bakarak.

"Neden?"

Ellerimi uzatarak işaret ediyorum. Elbette Tiyung benim bir zehirli bakire olduğumu biliyor. Tıpkı Daysum gibi babasına ait olduğumu ve Kont için öldürdüğümü biliyor. Ama detayları bilmiyor. Bilmek de umurunda değil.

"Kullanımda iş mi?" diye
soruyor. Ona bakıyorum.

"Fark etmez," diyor elini sallayarak. "Doğuya gitmiyoruz.
Kuzeye gidiyoruz."

Gain ve Tamneki, Yusan'ın kıvrımlı kıyı şeridinde yer alıyor. Gain Batı Denizi'nde, Tamneki biraz kuzeyde, Doğu'da ve Leep ikisinin arasında düz bir yol.

"Leep, o zaman?"
diye sordum.

"Rahway."

Onu doğru duyup duymadığımı merak ederek başımı eğiyorum. Rahway demiş olamaz.

"Rahway?" Tekrar
ediyorum. Başını
sallıyor.

Hem Rahway hem de Leep, Gain'in kuzeyinde ama Rahway, Tamneki'nin bir gün batısında yer alıyor. Neden oraya gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç mantıklı gelmiyor.

"Babam oraya gitmemizi ve daha fazla talimat beklememizi söyledi," diyor.

Tabii ki öyle söyledi. Koltuğumda kayıyorum. Bundan hoşlanmadım. Kimse bana söylemeden planların değiştirilmesinden hoşlanmıyorum. Zaten bir tanrı kralı nasıl öldüreceğimi bulmak zorundayım. Daha fazla bilmeceye ihtiyacım yok.

"Neden?" diye sordum.

"Sora, babamın onun motivasyonlarını paylaşmadığını en iyi sen biliyorsun. Bizden takip etmemiz ve itaat etmemiz bekleniyor."

"Başka seçeneğin yokmuş gibi davranıyorsun," diyorum.

"Düşündüğünden daha az seçeneğim var." Bana gülümsüyor ve yüzündeki bir şey ona inanmamı sağlıyor. Gözlerindeki acı sanırım.

Tiyung'la empati kurmamam gerektiğini hatırladığımda konuşmamız kesiliyor. Sevimli ya da arkadaş canlısı gibi davranmasından ya da benimle herhangi bir şekilde ilişki kurmaya çalışmasından nefret ediyorum. Güzel omuzları ve kare bir çenesi olduğu için buna kanmaya yaklaşmamdan nefret ediyorum. Ya da belki de bir arkadaşı çok istediğim için.

Ama o asla bir arkadaş olamaz. Kont, Tiyung'un servetini, mirasını artırmak istediği için her şeyimi kaybettim. Bırakılmam için yalvarırken kolumdan tutup beni Xingchi ormanına doğru sürükleyen de Tiyung'du. Ona babasının nasıl yirmi kız, yirmi kız satın aldığını, onları zehirlediğini ve öldüklerinde kardeşlerini genelevlere sattığını anlattım. Hayatta kalan birkaç kişiden biri olduğumu. Bu kadar kayıtsız kalmasından nefret ediyorum. Hiçbir şey söylememesinden, biz Gain'e dönene kadar hep ilerlemesinden.

Yine de hepimizin emirlere itaat etmesi gerektiğini biliyorum. Tüm bunlar için onu affedebilirdim, sadece babasının emirlerini yerine getirdiği için. Kont'un villasına vardığımızda Tiyung'un yaptığı şey ondan sonsuza dek nefret etmeme neden olacak.

Daysum'u kırbaçlayan oydu. Kont ona durmasını söylediğinde "Hepsi bu mu?" diyen oydu.

Ve sonra karar verdim: Daysum özgür kaldığında, Tiyung'u öldüreceğim ve kellesini bir sepet içinde Kont'a göndereceğim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EUYN

TILE KASABASI, NADAS

Tile'deki Boat Inn'de uyandığımda öğleden sonra olmuştu. Rüya görmeden uyudum, o kadar bitkinim ki yatağa düştüm ve hemen sızdım. Ama yıllarca samroc hakkında kâbuslar göreceğimden şüpheleniyorum - yıllarca yaşayacağımı varsayarsak. Bu hızla gidersek uzun bir yaşam için endişelenmeme gerek kalmayacak gibi görünüyor.

Oda denizcilik temalı. Sanırım hancı sudan daha uzak olamayacağımız gerçeğinden rahatsız değil. Mikail'i diğer yatakta sızmış görmeyi umarak bakıyorum ama yatak boş, yatak yapılmış. İrkilerek doğruldum ve etrafıma bakındım.

Mikail nerede? Ona bir şey mi oldu? Kaçırıldı mı? Ya da daha kötüsü, beni yine mi terk etti?

Kalbim küt küt atıyor ama onu masanın yanındaki kanepede otururken bulduğumda nefes alıyorum. Göz göze geldiğimizde gülümsüyor ve birden samroc'un onu nasıl yakaladığını hatırlıyorum. Olanları sindirecek zamanım yoktu ama onu sonsuza dek kaybedebilirdim. Ve onu bir daha nasıl göreceğimden emin olmasam da, bir parçam her zaman göreceğimi biliyordu. Hikâyemizin henüz bitmediğini biliyordu. Ama gecenin içindeki bir canavar neredeyse bitiriyordu. Eğer asker kıyafetleri olmasaydı, refleksleri doğal olmasaydı, ben bu kadar iyi bir nişancı olmasaydım, bir adım daha yavaş, biraz daha zayıf olsaydım, kan kaybından ölebilir ya da ölebilirdi. O zaman bu hayatın anlamı ne olurdu?

Hiçbir anlamı olmazdı. Onsuz hiçbir anlamı olmazdı.

Yüce Tanrılar, onu hala seviyorum. Her zaman sevdiğim kadar. Belki biraz daha fazla. Kendi kendime inliyorum. Sadece ben, Yusan'ın en büyük avcısı, asla ele geçirilemeyecek, asla kimseye ait olamayacak bir adama kalıcı olarak aşık olabilirdim.

Ne kader ama.

"İyi günler, günışığı," diyor. "Biraz öğle yemeği, biraz taze sargı bezi ve hepsinden iyisi: daha fazla laoli buldum." İki kadife uyuşturucu kesesini havada sallıyor.

Laoli aşırı derecede bağımlılık yapıyor. On beş yaşımdayken Joon'a neden askerlerimizin çantasında olduğunu sormuştum ve bana tek söylediği şu olmuştu: "Git avını avla Euyn, ülkeyi bana bırak." Sonra da kız kardeşimize, kafamda kiminle yatacağım dışında bir düşünce olursa tehlikeli olacağımı söylediğini duydum. Sanki harika bir şakaymış gibi güldü. İkiyüzlüler.

Üvey erkek kardeşim ve üvey kız kardeşim demeliyim. Annem kralın ikinci eşiydi, Büyük Kraliçe'nin ölümünden sonra evlendiği eşiydi. Bu yüzden Joon'dan yirmi yaş küçüğüm. Ve bu yüzden Joon ve Quilimar bana hiç saygı duymadı.

Ben ortaya çıkmadan önce kralın Joon'da bir varisi ve Omin'de de bir yedeği vardı. Ben sadece fazlaydım ve kardeşlerim bunun acı bir şekilde farkında olmamı sağladı.

Ondan sonra... Bilmiyorum. Eğer sadece tembel bir playboy prensi olarak görüleceksem, neden başka bir şey olmak için çabalayayım ki? Neden herhangi bir şeyi önemseyeyim?

Sonra Mikail çıkageldi.

"Dikkatli ol," diyorum ilaç kesesine bakarak.

"Öğle yemeğinde mi? Ben bir öğle yemeği uzmanıyım," diyor Mikail. Gülümsüyor ama pek de içten değil. Çok acı çekiyor olmalı. Onu olabildiğince temiz bir şekilde diktim ama profesyonel bir şifacı değilim ve fener ışığında çalışıyordum.

"Ama teknik olarak akşam yemeği vakti," diye ekliyor.

Saate bakıyorum. Yüce Tanrılar, saat beşi gösteriyor.

Bütün gece nöbet tuttum, mağaraya bağlı tünellerde yankılanan sesleri duyduktan sonra neredeyse birkaç kez Mikail'i uyandırıyordum. Ama nefesimi tutarak ve kılıcını elime alarak beklememe rağmen kimse yaklaşmadı, ben de uyumasına izin verdim.

Şafak vakti hamelinin izini bulabildim. Samroc saldırısından bir şekilde zarar görmeden çıkmıştı. Dizginlerinden tuttuğum gibi öpmek istedim. Mikail'in tüm eşyaları ve benimkilerin yarısı kurtarılmıştı, ayrıca

Kumun içine gömülmüş bir yay. Ama diğer hamelden geriye kalan tek şey bir leşti. Tünelden çıktığımda çöl akbabaları tarafından parçalanıyordu. Kuşlara bağıran bir deli gibi görünerek onları kovaladım. Ama heybemdeki her şey kullanılamayacak kadar kana bulanmış durumdaydı. Geride bırakmak zorunda kaldım.

Tünele geri döndüğümde Mikail uyandı ama o kadar acı çekiyordu ki zar zor hareket edebiliyordu.

"Akşamdan kalma olmak daha kötü," dedi dişlerini sıkarak.

Göğsüm sempati içinde burkuldu ve sonra ona yardım etmek için eğildim.

Büyük bir çabayla onu tünelden çıkarmayı başardım,

Ama onu meleze bindirmek başka bir meseleydi. Sonunda onu eyerin üzerine oturttum ve hayvanı Tile'a doğru yürüttüm. İlk durak, ona daha fazla laoli almak için bir eczacıydı. Onu acı içinde görmeye dayanamıyordum ama ilaç işe yaramıştı. Anlaşılan ben uyurken gidip biraz daha almış. İki tane daha. Kullanması konusunda endişelenirdim ama Mikail bir maddenin onu alt etmesine asla izin vermezdi.

Oturdum ve çok acıktığımı fark ettim. Outton'dan ayrıldığımızdan beri yemek yememiştik. Mikail hatırladığım aynı açlıkla yemek yiyordu. Ama şimdi masayı toplamak için yarışıyormuşuz gibi geliyor.

"O muhallebili çöreği, tuzlu patatesi *ve* devekuşu bifteğini gerçekten az önce bitirdin mi?" diye soruyor.

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Acıkmıştım."

Yemek, sarayda kanıksadığım pek çok şeyden biriydi. Ve Mikail'in öğle yemeği için bulduğu her neyse, son üç yıldır evim dediğim gezgin hanından çok daha iyiydi.

Beni inceledi ve sonra başını salladı. "Bunu sevdim."

O kadar yakın oturuyoruz ki bacaklarımız birbirine değiyor. Üzerimde bir atlet ve sert bir pantolon var. Onun üzerinde bol bir gömlek ve pantolon var. Bu, Outton'dayken bizim için hayal ettiğim türden bir hayattı - bizi yemeye çalışan samurların saldırısı hariç. Mikail'le rahat bir yaşamın hayalini sık sık kurmuştum. Mutlu olma şansımız olur diye düşünmüştüm. Şu anki haliyle... Bilmiyorum.

Uyuşturulmuş ve kanlar içindeyken beni özlediğini söylediğini düşünüyorum. Göğsümde, midemin çukurunda toplanan artçı şoklar gönderiyor. Ve sonra onu tekrar istiyorum. Bunca zaman sonra bile. Ölmem gerektiğini kabul etmiş olsa bile.

Vay be, aşık olduğum erkekler için daha iyi standartlara ihtiyacım var.

Mikail ağzını sildikten sonra ellerini çırparak temizliyor. "Önce tabaktaki kırıntıları alıp sonra kötü haberi duymak ister misin, yoksa şimdi hazır mısın?"

Yere baktım. Tabağımı tamamen temizlemiştim.

"Yalamaktan kaçınacağım," diyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Dilini kullanmana engel olmama asla izin verme."

Yüzüme sıcaklık hücum ederken suyum boğazıma kaçıyor.

İki kaşını da kaldırıyor. "Biliyor musun, sarayın yarısıyla yatmış bir adam için çok namuslusun."

Abartıyor. Birazcık.

"Bana söylemen gereken kötü bir haberin yok mu?" diye sordum. Keşke dilimi onun üzerinde kaç kez kullandığımı düşünmeseydim.

Sırıtıyor, bazı tabakları kenara itiyor ve bir harita açıyor. Saray kütüphanesinde asılı olan bir haritanın minyatürü. Gizlice bir kopyasını yaptığına şüphe yok. Mikail yetenekli bir sanatçı. Dinlerken eline hayranlıkla bakıyorum.

"Sınırdan en az iki gün daha uzaktayız ama gizlice geçmek için bir yer seçmemiz gerekiyor," diyor. "Bu bizim yörüngemizi belirleyecek, çünkü gördüğünüz gibi kuşsuz seyahat süremiz kısıtlı. Sınırın düzenli olarak devriye gezilmeyen tek kısmı Tangun Dağları."

"Tamam, o zaman oradan geçeceğiz. Bir geçit olmalı," diyorum.

"Var ama dağlarda samrok yuvaları olmadığından emin olamayız."

Burnumun kenarını sıkıyorum ve ürpermemeye çalışıyorum. Bir daha asla o canavarların kokusunu almak ya da çığlıklarını duymak istemiyorum. "Öyleyse gündüz geçeceğiz."

Mikail yüzünü buruşturuyor. "En kısa dağ geçidi eşekle on beş çan sürer. Yürüyerek daha uzun sürer."

"Peki ya aygır?"

Başını sallar. "Zemin aygırlar için çok kayalık."

Ne demek istediğini anlıyorum ama gerçeği kabul etmek istemiyorum. Daha fazla sıcak muhallebi çöreği olmasını dileyerek masaya bakıyorum. "Peki gün ışığında kaç çan var?"

"On iki. On iki tane var, Euyn."

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum, vurduğum samroc'u hatırlıyorum. Tünelde bize nasıl baktığını. Bizim için gelecekler. Bunu hissedebiliyorum.

Sakalımı ovuyorum. "İyi haberler var mı?"

"Evet. Tangun Dağları'nın hemen eteklerinde Lark adında bir Fallow şehri var, bu yüzden geçmeyi seçtiğimiz gün şafak vakti geçide doğru yola çıkabiliriz. Bu bizi üç çandan daha az bir süre tehlikeye sokar. Yusan'a vardıktan sonra da Rahway'e gidip küçük girişimimizde bize yardımcı olabilecek bir kızla buluşacağız."

Burnumu kırıştırdım. "Bir kız mı?"

"Evet, onları da tanrılar yapar."

"Bir erkek..."

Kaşlarını kaldırıyor. "Gördüğüm kadarıyla ağabeyinin kadınları küçümseme huyu sana da geçmiş. Yatağınızı kaç kişinin paylaştığını düşünürsek şaşırtıcı."

Dudaklarımı büzüyorum. Sanırım haklı. Joon kızları pek düşünmez. Beş yıl önce Khitan kralıyla barış yapmak için Quilimar'ı bile sattı. Hoşuna gitmemişti ama başka seçeneği yoktu. Yusan'da kadınlar miras alamaz. Babamız öldüğünde, Joon'un merhametine kaldı. Ve o merhametiyle tanınmaz.

Mikail, "Bu kızda hiç görmediğim yetenekler var." diyor.

Bu beni duraksattı. Mikail her şeyi gördü. Ama yine de kardeşimi öldürmek için bir kızın yardımına ihtiyacımız olacak gibi görünmüyor. Kızın bize sunabileceği ne olabilir ki?

"Bilmiyorum..." Mırıldanıyorum.

"Gönül işlerinde bana güvenmek zorunda değilsin," diyor. "Ama plan yapma yeteneğime saygı duy." Yüzünü buruşturarak dikkatle ayağa kalkıyor.

Ona doğru uzanıyorum ve elim bileğini sarıyor. Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum. Buna son vermek için Sağlık Tanrısı'yla savaşabilirim. Mikail parmaklarıma baktı. Ona dokunmak o kadar doğal gelmişti ki iki kez düşünmedim. Elimi bıraktım.

"Şimdi bana bir iyilik yapıp sargımı değiştirir ve yaralarıma merhem sürersen, yarın sabaha kadar kendimi uyuşturacağım," diyor.

Başımı salladım.

Gömleğini çıkarıyor ve ben bakmamaya çalışıyorum. Ama kasları ve karnındaki çizgiler dikkatimi çekiyor. Bandajlı olsa bile, hala mantıksız derecede çekici. Teninin tuzunu tattığımı, birbirimizin vücudunu keşfettiğimiz her saniyeyi hatırlıyorum, ta ki birbirimizi zevkten titreten ustaca dokunuşları öğrenene kadar. Ne kadar heveslidik. Ne kadar masumduk. Ve sonra ne kadar deneyimli olduğumuzu. Yatağımda Mikail'den daha çok istediğim kimse yoktu.

Uzandı ve başparmağını yavaşça alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Omuriliğimin dibine kıvılcımlar gönderdi.

"Aç görünüyorsun, Euyn," diyor. "Önce biraz daha yiyecek arayayım mı? Ya da belki başka bir şey istersin?" İçimi

çektim ve merhemi bulmak için

ayağa kalktım.

Sevebileceğim onca erkek varken, tanrılar beni bununla lanetledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ROYO

SOL NEHRİ, YUSAN

Başım ağrıyor ve o da karşımda oturuyor.

Aeri geç bir öğle yemeği için oda servisine sipariş verdi. İnce biftekler, gevrek Çin lahanası, yarım tavuk ve Tangun Dağları'ndan gelen tuzlu patatesler gümüş kaplı tabaklarda geldi. Şık bir odadayım ve karşımda güzel bir kız var ama konuşmayı kesmiyor. Onu asla denize itmem (belki yapacağı sıçramayı düşünmeme rağmen), ama düşerse arkasından atlayacağımı da söyleyemem.

Tamam, yapardım. Ama belediye için. Sadece Mun için.

Dün öğleden beri bu gemideyiz ve dün gece saat dokuzda sıkıldı. O zamandan beri huzur yüzü görmedim. Tanıdığım en ısrarcı, en sinir bozucu insan. Güvertede sayamayacağım kadar çok gezintiye çıktık, bir kitap okudu ve benim de bazı bölümleri okumam için ısrar etti ama çoğunlukla konuşarak kendini eğlendirdi.

"Yani, bilmiyorum, Gayan çikolatasının su buzundan daha iyi olduğunu düşünüyorum," diyor. "Gerçi yazın ne kadar pahalı olursa olsun hiçbir şey su buzunu geçemez. Belki de mevsimlere göre değişir."

Sormadım. Gerçekten sormadım. Tek bir soru bile sormadım.

Homurdandım ve bifteğimi çiğnedim. Mübarek bir dakika boyunca sessizce yedik. Yine yüksek yakalı bir elbise giymişti. Bu sarı, kabarık kollu ama uzun bacaklarını tamamen ortaya çıkarıyor. Baktığımdan değil.

"Her neyse, Lora kim?" diye soruyor.

Bu isim sessizliği delip geçiyor. Biftek bıçağımı düşürüyorum ve tabağıma çarpıyor. Birama uzanıyorum çünkü boğazım aniden kavruluyor. Aeri bana ilgiyle bakıyor. Sanki sonunda baltayı taşa vurmuş gibi.

"Ne?" Yutkunduktan sonra söylüyorum. Aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuk hissediyorum, ateşim çıkmış gibi. Ama bir şeyler duyuyor olmalıyım. Onu doğru duymuş olamam. "Ne dedin sen?"

"Lora kim o?" Aeri sordu.

"Bu ismi nereden duydun?" Her söylediğinde irkiliyorum. Bu ismi onun ağzından duymaktan nefret ediyorum. Herhangi birinin ağzından, gerçekten.

Kaşlarını çatıyor. "Bir soruya soruyla cevap vermemelisin. İnsanlara saklayacak bir şeyin olduğunu düşündürür."

Ben daha düşünemeden elim biftek bıçağının yumuşak sapına dolanıyor. "Bir kez daha nazikçe soracağım: Bu ismi nereden duydun?"

Kaşlarını kaldırıyor, yüzünde korku çizgileri beliriyor. Buna neden olduğumu fark ediyorum ve bıçağı bırakıyorum.

"Sen söyledin," diyor.

Asla.

Başımı sallıyorum, kalbim gömleğimin içinde çarpıyor. "Ben söylemedim."

"Evet, söyledin. Hem de çok. Dün gece uykunda. 'Lora, çok üzgünüm' dedin. Bu önemli görünüyordu, ben de sordum." Omuz silkti ama hâlâ bıçağa bakıyordu. Temkinli.

Masadan kalkıp bir adım uzaklaşıyorum. Kahverengi gözleri beni sorguluyor.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diyorum.

Bütün yiyeceklere bakıyor. "Ama biz sadece- Tamam, yürüyüşe çıkabilirim."

"Yalnız." Ellerim boş yumruklar halinde kilitleniyor. Kendimi zor tutuyorum ve eğer kendimi kaybedersem her şey ters gidecek. Beni kovar ve o zaman Hwan'ı kurtaracak param olmaz. Sonra da ölür.

Kaşlarını çatıyor. "Beni bırakmayacağını söylemiştin." Hay sikeyim.

"Ben balkonda olacağım o zaman."

Cam kapıya doğru koşuyorum, sonra arkamdan çarparak kapatıyorum. Ellerim titriyor ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi adım atıyorum. Derim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Balkon sadece on ya da daha fazla metre uzunluğunda, bu yüzden zor nefes alarak yaklaşık elli tur atıyorum. Ama en azından soğuk ve temiz hava şoku iyi hissettiriyor.

Umbria'dan o kadar uzaktayız ki Sol gerçekten temiz görünüyor. Umbria ile ilgili hiçbir şey temiz değil.

Lora hariç. Lora öyleydi.

Adını söylediğime inanamıyorum ama Aeri'nin onu bilmesinin başka yolu yok. Umbria'da Allora adında bir kızdan bahsetmiş olabilecek insanlar var, ama ona sadece ben Lora dedim.

Ve onu ben öldürdüm.

Balkon kapısının kayma sesini duyunca döndüm. Aeri açıklıkta duruyordu. "Royo, özür dilerim. Seni üzmek istememiştim. Gerçekten, istemedim."

Kızgın kalmak istiyorum, ama ses tonunu duyunca göğsümde bir şey kıvrılıyor. Suçluluk belki de. Bilmiyorum. Dürttüğü noktanın ham bir yara olduğunu bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki?

"Sadece zamana ihtiyacım var," diyorum.

"Tamam." Bana olabildiğince geniş bir alan bırakarak balkona çıkıyor. O da korkuluklara yaslanıyor. Omuzlarım kulaklarıma kadar kalkmış bekliyorum, çünkü bir daha adını söylerse bu tekneden atlayacağımı düşünüyorum.

Onun yerine sessiz kalıyor. İlk defa bir dakikadan fazla tamamen sessiz. Ve sessizlik o kadar uzun sürüyor ki tekrar düşünebiliyorum.

Lora'nın adını nasıl söyleyebildim? Bu ismi söylemeyeli sekiz yıl olmuştu ama onu düşünmediğim bir gün bile geçmemişti. İlk aşkım. Tek aşkım.

Sonunda ortalık o kadar sessizleşti ki Aeri'nin durduğu yere baktım. Belki de içeri girdi ve ben fark etmedim. Ama hayır, hala oradaydı, sadece suya bakıyordu.

"Annen mi?" diye fısıldıyor. Gözlerinin kenarından bana bakıyor. "Yapamam... Annem hakkında pek konuşmam."

Çenesini dik tutuyor ama yüzünde gerçek bir kalp kırıklığı ve tanıdık gelen başka bir şey var: suçluluk. Ses tonundaki ve ifadesindeki bir şey, Aeri'nin birini kaybetme ve suçlanacak kişi olma duygusunu anladığını düşündürüyor.

"Hayır, annem on yıl önce öldü," diyorum.

Tamneki'de öldüğünü ve babamın ben bebekken siktirip gittiğini, dolayısıyla on beş yaşımdan itibaren kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldığım kısmını atlıyorum. Şiddet yeteneğimi başımı sokacak bir ev ve tabağıma yemek koyabilmek için kullandım. Ama Aeri'nin tüm bunları bilmesine gerek yok ve ben de acıklı hikâyeleri pek sevmem.

Ortalık yine sessiz; sadece bizden uzaktaki yolcuların ve mürettebatın mırıltısı ve esintinin aceleci sesi var. Aeri o elbisenin içinde üşümüş olmalı ama balkonda kıpırdamadan duruyor. Çünkü umursuyor. Bende bir sorun olduğunu biliyor ve iyi olmamı isteyecek kadar önemsiyor. Göğsüm bir an için ısınıyor ama sonra silkiniyorum. Umursamamalı. Beni önemseyen son kıza ne olduğuna bak. Ben uzaklaşırken öldürüldü. Bıçağı ona ben saplamadım ama peşimdeydiler ve bıçağı sallayan da ben olabilirdim, çünkü durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

"O... bir arkadaştı," diyorum.

Aeri'nin gözleri bana doğru kaydı. "Anlıyorum."

Lora'nın bir arkadaş olduğuna hiç inanmıyor ama saçmaladığımı söylemeyecek kadar da nazik. Ama ona Lora'nın benim için ne olduğunu söylemek istemiyorum. Başka kimsenin bizim bir parçamız olmasını istemiyorum.

"Onu bir süre önce tanıdım," diyorum.

Söylemediğim şey ise, bir gün, on altı yaşındayken, zengin bir hıyarın bir kıza sataştığını gördüğüm. Daha büyük, daha güçlü, daha kuvvetli oldukları için istedikleri her şeyi alabileceklerini düşünen adamlar var. Onlardan nefret ediyorum. Kendi boyunuzda biriyle kapışın. Gerçek hasar verebilecek biriyle.

Ama bu sıçan herif Lora'yı köşeye sıkıştırmıştı ve Lora onu itmeye çalışırken ellemeye devam ediyordu. Gözlerindeki korku ve acı beni bir siren gibi çağırıyordu. Adamı yakaladım ve elini kırdım ve Lora bana kahramanıymışım gibi baktı. Ve sanırım o an için öyleydim.

Bu kadar olmalıydı. Ama benimle gizlice buluşmaya devam etti ve her seferinde aklının başına geleceğine ve benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğine ikna oldum. O zengin bir tüccar kızdı. Ben bir sokak serserisiydim. Birbirimize ait değildik. Ama her saniyenin tadını çıkardım. Her öpücüğün. Evde tek başına olduğu her sevişmenin. Uzun sürmeyeceğini biliyordum ama yine de aşık oldum.

Aptalın tekiydim.

"Neden üzgünsün peki?" Aeri beni şimdiki zamana geri çekerek soruyor.

Nabzım boğazımda düğümleniyor. Neden mi üzgünüm?

Lora benimle tanıştığı için üzgünüm. Bana aşık olduğu için de üzgünüm. Babasıyla tanıştığım için üzgünüm. Hwan bana değerliymişim gibi davrandığı için üzgünüm. Bana baba gibi davrandığı, kendi kendini yetiştirmiş bir adam olarak örnek olduğu için üzgünüm. Bir çay dükkanı ve bir şeker evi vardı ama onu zengin eden iki kumar eviydi.

Hwan'ın gardiyanlık teklifini geri çevirdiğim için üzgünüm. Yanlış güçlü adam işini kabul edip bir çete üyesini öldürdüğüm için üzgünüm. Beni adam gibi öldürmedikleri için üzgünüm.

"Benim yüzümden öldü," diyorum. Bir şekilde kelimeleri çıkarmayı başarıyorum. Tane tane ve kaba geliyorlar ama yüksek sesle söylemenin temiz bir yanı var.

Aeri'nin gözleri büyür. "Yani sen... onu öldürdün mü?"

Başımı salladım. "Hayır. İki çete üyesi beni onun evine kadar takip etti. Peşimdeydiler ama ben tam... tam öldürülürken oradan ayrıldım."

Aeri beni yargılamamaya çalışırken biraz daha solgunlaşıyor. Gerçi beni yargılamalı. Ben kendimi yargılıyorum.

O gece ön kapıda birinin sesini duyduğumuzda sevişmenin ortasındaydık. Babası olduğunu düşündük, eve erken gelmişti. Ben de yatak odasının penceresinden çıktım.

Bu onu son görüşüm oldu.

"Ne demek o öldürülürken gittin?" Aeri fısıldıyor. Bana bir adım daha yaklaştı.

"Ben... onun evindeydim ve ayrıldım. Bir ya da iki blok ötedeydim k i bir çığlık duydum." Durakladım ve sertçe yutkundum. Hâlâ kâbuslarımda duyuyorum; gerçek acının o yüksek sesli, tiz feryadını. Her şey yanlıştı. O gece olduğum yerde durup dinledim ama arkasından hiçbir ses gelmedi. Öyle bir noktaya geldim ki, onu duyduğumdan bile emin değildim. "O olduğunu düşünmedim çünkü onu daha yeni görmüştüm, bu yüzden yürümeye devam ettim."

Umbria'ydı. Kötü şeyler oldu. Kızlar çığlık attı. Lora'nın evde babasıyla güvende olduğunu sanıyordum. Yine de birkaç adım sonra bir şey ayaklarımın onun evine doğru dönmesine neden oldu. Beynimden bir ses geri dönmemi söyledi. Ama elimi salladım ve yürümeye devam ettim. Neden yürümeye devam ettim ki? En üzücü kısmı ise gidecek hiçbir yerimin olmamasıydı.

Tüm hayatımla ilgili tek bir şeyi değiştirebilseydim, bu geri dönmek **o l u r d u** . Onun evine koşmak. Onu kurtarmak için.

Ertesi gün yatağında öldürüldüğünü öğrendim. Otuz kez bıçaklanmıştı. Ve Hwan bunun için tutuklanmıştı. Kızın kanına bulanmış, elinde bir bıçakla bulunmuştu. Birinin eve zorla girdiğini, onu ve bıçağı bulduğunu iddia etmişti ama kimse ona inanmamıştı.

Duyduğum andan itibaren Hwan'ın yapmadığını biliyordum. Lora'ya elini bile sürmemiş olması bir yana, saat dokuza kadar eve gelmemişti. Kapının sesini sekizde duymuştuk.

"Ama... Royo, bilmiyordun," diyor Aeri, gözleri cam gibi olsa da nazikçe. Sempati mi yoksa korku mu emin değilim.

Boğazım sanki bir mengene tarafından sıkılmış gibi hissediyorum. Temizliyorum. "Bilmem gerekirdi."

Suçlu olduğumu biliyordum ama ne kadar suçlu olduğumu bilmiyordum. İki adam bir ara sokakta üzerime atladığında Hwan zaten Salt Hapishanesi'nde müebbet hapis yatıyordu. Lora ve Hwan için o kadar yıkılmıştım ki sokaklarda dolaşırken yakalandım. Bir bakıma ölümü istedim çünkü Lora'yı tekrar görmek istiyordum. Yüzümü ikiye böldüler ve elime bir bıçak sapladılar ve On Cehennem'e gitmeye hazırdım. Ama sonra Lora'nın adını söylediler. Onu tekrar tekrar bıçakladıklarında bana nasıl seslendiğiyle ilgili şakalar yaptılar. O gece beni evine kadar nasıl takip ettiklerini. Beni öldürmek istediklerini ama beni bulamayınca onu öldürmekle yetindiklerini anlattılar.

İçimden bir şey koptu. Boyunlarını tuttum ve kafalarını birbirine vurdum. Onlar baygınken, Lora'ya yaptıkları gibi ağızlarını tıkadım. Sonra ikisini de yavaşça öldürdüm, hala hayattayken vücut parçalarını kestim, onlara kendilerinden parçalar gösterdim. Hael'e ikram etmek için onları parçalara ayırdım. Sabah, çürüyen kalplerini çete liderlerine gönderdim. Ondan sonra yalnız kaldım. Ya ölmeye çok istekli olduğum için ya da öldürmeye çok istekli olduğum için. Ya da arkamda bıraktığım korkunç manzaradan korktular. Gerçekten hiç umurumda olmadı.

Keşke bunun suçluluk duygusunu hafiflettiğini söyleyebilseydim. Ama kolaylaştırmadı. "Ben... Ben sadece... Bunu düzeltmeye çalışıyorum," diyorum.

Söylenmeyi bıraktım ve pişmanlığım yüzüme vurdu. Tüm bunları neden söyledim? Hiçbir şey söylememeliydim. Ama o sordu. Ve anlamış gibi görünüyordu. Ama şimdi kim benim gibi birinin onları korumasını ister ki? Beni istemediğini söylemesini bekleyerek kendimi destekledim. Gitmem gerektiğini. İçimi dökmeden duramadığım için yaptığım her şeyin başarısız olmasını bekliyorum.

Aeri başını sallıyor, gözlerini hâlâ suya dikmiş. "Anlıyorum. Geri dönüşü olmayan hatalar vardır, ama işleri yoluna koymak için elinden geleni yaparsın."

O kadar şaşırdım ki, sustum. O... Sadece beni kovmadı, aynı zamanda beni anlıyor.

Ve ben de işleri yoluna koymak için elimden geleni yap*ıyorum*. Bir süre kendimi biranın içinde yavaşça boğmaya çalıştım ama sonra Savio'yu buldum - mutlak bir servet karşılığında Hwan'ın kaçmasına yardım etmeye istekli bir muhafız. Ama yüz bin doları almak bana yeniden bir amaç verdi. Çünkü bu bir şans, işleri yoluna koymak için bir yol. Elimden geldiğince.

Ama fazla zamanım yok. Kral Joon tüm hapishanelerdeki yaşlı mahkumların asılmasını emretti. Savio, Hwan'ı sıranın sonuna koyacağını ama bunun ona en fazla iki ay kazandıracağını söyledi.

İki ay. Hwan darağacına gitmeden önce sahip olduğum tek zaman bu. Uğruna çalıştığım her şey toza dönüşmeden önce. Ama her şey planlandığı gibi giderse iki ay yeterli.

Sorun şu ki, Aeri hiçbir şeyi plana göre yapmıyor.

Ona bakıyorum - bir adım daha yaklaştı ve şimdi kolu neredeyse benimkine değecek şekilde eğiliyor. Gerçekten hiçbir şey söylememeliydim. Ama... gerçek şu ki, göğsüm sekiz yıldır ilk kez daha hafif hissediyor. Sanki birine söylemek suçluluk duygumu azalttı. Ve evet, o bir şekilde anladı. O... farklı.

"Bana annenden bahsetmek ister misin?" diye sordum.

"Ben..." diye başladı. Ama sonra gözlerini kısarak ufka bakıyor.

Dönüp suyu taradım. Ve sonra onu görüyorum: uzakta bir parıltı. Bir ateş gemisi.

Bir yangın gemisinin tek bir anlamı olabilir. Korsanlar tarafından saldırıya uğramak üzereyiz.

Her şeyin plana uygun gitmesi buraya kadarmış.

ON ALTINCI BÖLÜM

SORA

KUZEY YOLU, YUSAN

Arabada uyumaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız. Tüm gece uyumuş olmam, yemek yemeyeli çok uzun zaman olması ve zihnimin sürekli ölümsüz bir kralı nasıl öldüreceğimi bulmaya çalışması sorun yaratıyor. Kısacası: Uyanığım, açım ve ölüme mahkûmum.

"Baban sana Tamneki'ye neden gittiğimizi söyledi mi?" diye soruyorum.

Tiyung irkildi. Uyanıktı ama sanırım onunla konuşmamı beklemiyordu. Yaklaşık yedi saattir konuşmuyorum. Gözlerini kırpıştırırken uzun kirpikleri gözlerini süpürüyor.

"Hayır," diyor, sesi alçak ve çakıllı. "Sanırım planlarından haberdar olduğumu inkâr edebilmemi istiyor."

"Ama sen anladın," diyorum.

Nefes alıyor. Bu bir evet demek.

"Kralın ölümü üzerine senin sözleşmeni yakmam gerektiğini biliyorum," diyor. "Sanırım bunun ne zaman olacağı konusunda spekülasyon yapmıyor."

"Evet, Kral Joon'un ölümü üzerine özgürlüğüme ve kız kardeşimin
-Ve tek yapmam gereken bir tanrıyı öldürmek," diyorum ve ağırlığımı rahatsız koltuğa veriyorum.

Tiyung birkaç saniye sessiz kalır. "Onun bir tanrı olduğundan şüpheliyim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Soylular onun sadece bir insan olduğunu düşünebilir ama halk onun bir tanrı kral olduğunu biliyor. "İlahi Krallar Tapınağı'na gitmeyeli uzun zaman oldu ama bunun dine küfür olduğundan oldukça eminim."

Tiyung geniş bir omuz silkiyor. "Tanrılar sinmez. Eğer o bir tanrı olsaydı, Qali Sarayı'nı özgürce terk ederdi. Ama gitmiyor. Umbria Kontu onu öldürtmeye çalıştığından beri gitmedi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kuzey kontu kralı öldürmeye mi çalıştı?"

Umbria, Gain, Rahway ve Tamneki dışındaki dört bölgeyi sırasıyla yöneten kuzey, güney, batı ve doğu olmak üzere dört kont var. Yusan'daki en büyük dört şehir. Bin beş yüz yıl önce Ejderha Lordu ülkeyi birleştirdiğinde tek bir Yusan olmadan önceki dört eski ulusun başkentleri.

Ülkedeki en güçlü *adamlar* dört kont. Onların üstünde bir tanrı olan kral vardır. Bu yüzden bir kontun kralın ölmesini istemesi çok önemli. Ve şimdi güney kontu Seok bir girişimde bulunuyor.

Tiyung başını sallıyor, parmaklarını dalgınca dizine vuruyor. "Yaklaşık on bir yıl önce. Elbette arbaleti Kont Bay Chin fırlatmadı, başka biri fırlattı ama Umbria'da kontun izni olmadan hiçbir şey olmaz."

"Gain'deki gibi."

"Aynen öyle."

"Ama girişim başarısız oldu," diye mırıldandım.

"Onlar sen değildin," diyor Tiyung. "Sen özelsin. Babamın seni tercih etmesinin bir nedeni var."

Bir kahkaha atıyorum. "Ne iyilik ama."

Tiyung başka tarafa bakıyor. Çok zeki olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu kadar kalın kafalı olduğunu da düşünmemiştim. Ben Kont'un kölesiyim, bu bir lütuf değil.

Hava kararıyor ve ben koltuğa uzanıyorum. Tiyung bakmamaya çalışsa da vücuduma bakıyor. Onu yakalıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum.

"Birazdan duracağız ve geceyi Lord Shan'ın evinde geçireceğiz," diyor Tiyung pencereye doğru. "Lord seyahatte olduğu için malikâne bize kalacak."

Başımı salladım, rahatlamıştım. Bu gece zengin adamların gerektirdiği sabra sahip değilim.

Ama bir lordla uğraşmak zorunda değilsem, villalar her zaman hanlardan daha iyidir.

Kuzey Yolu'ndan ayrılıp Lord Shan'ın malikânesine giden çiğnenmiş toprak yola giriyoruz. Kont'un villası kadar büyük değil ama açık arazide yayılıyor. Kapıya yanaşıyoruz ve lordun ev reisi bizi karşılamak için dışarı fırlıyor.

"Tiyung-si," diyor adam derin bir selamla. "Bu gece sizi ağırlamaktan onur duyuyoruz. Ben Hada, evin reisi."

"Teşekkür ederim, Hada," diyor Tiyung.

Tiyung yine arabadan inmeme yardım etmek için elini uzatıyor ve ben yine reddediyorum.

"Leydim," diyor Hada ikinci bir selamla. Elli beş yaşlarında, uzun bir peruk takıyor ve bana selam verirken bir şekilde yerinde duruyor. Gülümsüyorum. Irad onun davranışlarından bir şeyler öğrenebilir.

İçeri kadar eşlik ettiler. Girişte dev bir kristal avize, her tarafı ahşap işlemeli parlak karo zeminler var ama yine de Kont'un malikanesiyle kıyaslanamaz bile.

Tiyung, "Lütfen mutfak en kısa zamanda bizim için akşam yemeği hazırlasın," diyor.

"Elbette. Hemen." Hada, mutfağa doğru koşan kalın siyah örgülü genç bir hizmetçiye eliyle işaret ediyor.

"Benimle yemek yeme riskini göze mi alacaksın?" Tiyung'a fısıldıyorum.

"Bana bir şey olmaz, iyi bir zehri benim için harcamazsın," diye kestirip atıyor.

Zamanlama o kadar mükemmel ki gülmekten kendimi alamıyorum. Tiyung kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor ve ben anında mizah anlayışıma pişman oluyorum.

Hada bize şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bu taraftan leydim," diyor Hada. Bana kırmızı ipeklerle dolu görkemli bir yatak odasını gösteriyor.

Neredeyse içeri girmiştim ki omzumun üzerinden arkama baktım. Tiyung bana b a k ı y o r d u . Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Kont tarafından ilk satın alındığımda çocukken de aynı ifadeye sahipti. Bu bir gülümseme değil. Boş bir bakış da değil. O zaman anlayamamıştım. Şimdi de anlayamıyorum. Ve sonuçta, bunun bir önemi yok.

Kapıyı kapatıp kuş tüyü yatağa uzandım. Gerinip yatağın direklerine, yumuşak satenlere, ipeklere ve pahalı ahşaplara bakıyorum. Kont tarafından satın alınmadan önce, Daysum ve ben çoğu fakir çocuğun yaptığı gibi dokuma yer minderlerinde uyurduk. Geceleri birbirimize sarılır, ısınmak için birbirimize sokulurduk.

Burada bunların hiçbiri yok.

Ama şunu söylemeliyim ki, bu villalar, sakinlerini öldürmeye çalışmadığım zaman çok daha keyifli oluyor. Tuvalette yıkanıyorum ve dışarı çıktığımda bavulum beni bekliyor. Bütün gün seyahat elbisesi giydim ve akşam yemeği için üzerimi değiştirmeye karar verdim. Saçlarımı parfümlüyorum ve vücudumu pudralıyorum, hareketlerim kesin ve planlı. Giyindiğimde, görünmez olsa da her zaman zırh giymiş gibi hissederim.

Altın sarısı elbisemi giydikten kısa bir süre sonra, az önceki genç hizmetçi başını öne eğmiş bir halde kapıma geliyor.

"L e y d i m ," diyor çenesini kaldırarak. Sonra bana bakakalıyor. Çoğu insan öyle yapar.

Onu yemek odasına kadar takip ediyorum, örgüsü kürek kemikleri arasında düz ve kıpırtısız. Sekiz tabak cilalı ahşap masanın üzerine çoktan yerleştirilmiş ve daha fazla yemek için de yer ayrılmış. Tırnaklarım avuç içimin etine batıyor. Sekiz. Ve Gli gibi çocuklar çayırda yemek artıkları arıyor.

Tiyung odaya giriyor, üzerinde bembeyaz düğmeli bir gömlek ve mavi bir pantolon var. Üst düğmesi açık ve safir gözleri parlıyor. Bu kadar yakışıklılığın onda heba olması çok yazık.

Gözleri beni içine çekiyor ama hizmetçi kızla konuşuyor.

"Lütfen mutfağa bunun yeterli olduğunu söyleyin,"

diyor.

Genç kız başını sallar ve gider.

Bu garipti. Soylular için hiçbir şey yeterli değildir. B i r b i r l e r i n i etkilemek için hizmetkârlarını eziyorlar. Ama Tiyung oturmam i ç i n işaret ediyor, sonra ellerini bir sandalyenin arkasına koyuyor.

Tam o koltuğa oturmak üzereydim ki Hada derin bir selamla yemek odasına daldı. "Yemekte bir sorun mu var?"

"Hayır," diyor Tiyung. "Ama ihtiyacımız olan tek şey bu. Lord Shan'ın cömertliğine minnettarız. Bu muhteşem karşılama için babama mektup yazacağım."

Hada afallamış görünüyor. "Ama, ama, lordum, mutfak altı ana yemek hazırlıyor. Lezzetler. Çok lezzetli olacaklar, sizi temin ederim."

"Hiç şüphem yok ve bunu takdir ediyorum. Ama lütfen onun yerine hizmetkârların doyurulmasını sağlayın. Bütün gün yolculuk ettik ve çok az yemek yiyeceğiz. Geldiğimizde bunu size bildirmeliydim."

Ben ona bakmaya devam ediyorum, Hada da öyle. Sonunda Hada tekrar eğiliyor ve odadan çıkıyor.

Tiyung, "Sanırım bu önemsiz yemekle yetinebilirsiniz," diyor.
Hâlâ sandalyeyi tutuyor.

"Evet, idare ederim," diyorum sandalyeye yerleşirken.

"Büyüleyici görünüyorsun." Sandalyemi itmeden önce sesi kulağımın dibinde gürlüyor. Sırtımdan bir ürperti geçiyor. Silkeleniyorum.

"Bu bir randevu değil," diyorum.

Tiyung sağımda, masanın başında oturuyor, bakışları benimkileri tutuyor. "Randevularının nasıl bittiğini düşünürsek, kendimi şanslı sayacağım."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Hizmetçi kız tekrar beliriyor ve her birimiz için cömert şarap kadehleri dolduruyor. Lord Shan'ın mahzenindeki en iyi şişe olduğuna şüphe yok.

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar," diyor Tiyung ona. Kız Hada'yla aynı şaşkın ifadeyi takınıyor ve kendini tutmadan önce bir eliyle kalın örgüsünü düzeltiyor. Ellerini kavuşturur ve hızla gözden kaybolur.

Tiyung kadehini kaldırarak, "Sağlığına Sora," diyor.

"İşimizin uygun bir şekilde sona ermesine." Kadehimi kaldırıyorum ama içmiyorum. Ben alkol kullanmam. Mecbur olmadığım halde kendimi zehirlemek için bir neden göremiyorum.

Kırmızı şarabı yere bıraktığımda şırıldayarak sapından aşağı akıyor. Bir kez daha Tiyung'un kesik başını babasının ofisinde bir sepetin içinde hayal ediyorum. Seok'un çığlıkları büyük villada yankılanıyor. Tüm o işkence, cinayet ve ihanet bir hiç uğruna. Bir asilzade oğlu olmadan öldüğünde, sahip olduğu her şey krala gider. Gerçi Kral Joon öldüğüne ve kardeşleri de çoktan öldüğüne göre, bunun kim olacağından emin değilim. Belki de mesele budur. Belki de Kont tahtı istiyordur. Daysum ve ben özgür olduğumuz sürece Yusan'ı kimin yönettiği umurumda değil ama Seok olmamasını tercih ederim.

Ama bunların hiçbirini kontrol edemiyorum, onun yerine yemek yiyorum.

Kimchi krebi lezzet patlaması yaşıyor. Tereyağlı yengeç, yumurta çorbası, baharatlı domuz eti, pirinç keki, camsı japchae, kızarmış biftek ve kızarmış tofu var. Ayrıca, bir yığın kabarık beyaz pirinç ve bir sepet gevrek acı yeşillik var.

Kendime her şeyden küçük porsiyonlar ayırıyorum ve sonra Tiyung'un tabağı boş bir şekilde beni izlediğini fark ediyorum.

"Sana servis yapmayacağım," diyorum.

Burada bir hizmetçi olmadan benim rolüm bu olmalı. Statü olarak eşit olsak bile, kadınların erkeklere hizmet etmesi ve sonra da istenmeyen her şeyi yemesi bekleniyor.

"Senden bunu beklemiyordum," diyor. "Önce arzu ettiğin şeyi almanı istiyorum."

Ona bir bakış atıyorum. "Neden?"

"Çünkü Yusan'da işlerin ters gittiğini düşünüyorum. Bence önce kadınlara servis yapılmalı."

"Ne kadar ilerici," diyorum gözlerimi devirerek.

Ama... öyle. Bir erkeğin böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Yine de tanıştığım soylular elbisemi yırtmaya çalışmakla meşgul oldukları için fazla sohbet edemediler.

Kendimize yardım ediyoruz. Garip ama buna alıştım. "Başarılı olduktan sonra nereye gideceksin?" diye soruyor.

"Senden uzak bir yere." Acı yeşilliklerin içine tereyağlı yengeçten biraz kaşıklarken ona en göz kamaştırıcı gülümsememi veriyorum.

"Ben senin düşmanın değilim Sora," diyor.

Yengeç lokmasını tabağın üzerine bırakıyorum. "Ah, evet. Eski arkadaş olduğumuzu unutmuşum." "Seni bir düzine yıldır tanıyorum ve ben... arkadaş olmamızı istiyorum-

ya da arkadaş değilse, müttefik..." Mavi gözleri içime işliyor. Neden böyle davrandığını anlamıyorum ama keşke yapmasaydı.

Biz arkadaş değiliz. Müttefik değiliz. Asla da olmayacağız.

Ağzımı bir peçeteyle siliyorum. "Huzur içinde yememe izin ver."

"Pekala, Sora." Biraz şarap yutuyor ve bifteği kesiyor.

İkimiz de doyana kadar sessizlik içinde devam ediyoruz, tek ses ara sıra bir çatal bıçağın tabağa sürtünmesi. Ama yemeğin yarısından fazlası hâlâ duruyor. Saf israf, soylular için hep öyledir.

Tiyung yarım düzine kez şarap kadehinin üzerinden bana baktı. Ama yüzündeki çelişkili bakışı görmek istemiyorum. Başka ne söyleyeceği umurumda değil. Daysum'u kırbaçladığı için onu asla affetmeyeceğim. Asla unutmayacağım. Zamanı geldiğinde onu öldüreceğim.

Başka bir şey söylemeden masadan kalkıyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ROYO

SOL NEHRİ, YUSAN

Korsanlar. Lanet korsanlar.

Daha iyi görebilmek için küpeşteye yaslanıyorum ama bir yangın gemisinin bize doğru geldiğine şüphe yok.

Umbria Kontu ve Rahway Kontu Sol'u korumanın kimin görevi olduğuna karar veremiyor, bu yüzden ikisi de hiçbir şey yapmayınca bir çete yönetimi devraldı. Kendilerine korsan diyorlar ama Doğu Denizi'nde dolaşan korsanlardan değiller. Onlar ülkesi olmayan adamlar. Bu çete Yusanian ve diğer Yusanianları avlıyorlar.

Ateş gemilerini daha önce de duymuştum; yanmadan alev almalarını sağlayan bir tür kaplaması olan gemiler. Nasıl olduğunu anlamadım ama önemli değil, o alevler ölüm demek. Ve bu nehir teknesi büyük, dolgun bir hedef. Onlardan kaçamayız, kralın muhafızı yok ve gemide çok fazla para var.

İlk başlarda korsanlar sadece silah ve yük alıyorlardı ama kimse engel olamayınca satmak için genç erkek ve kızları aramaya başladılar, ben de tam olarak bunu engellemek için işe alındım.

On Cehennem. Aeri'yi nehir teknesinden çıkarmalıyım. Hemen.

Onu balkonda bırakıp odaya geri dönüyorum ve kendimizi suya indirmek için ne kullanabileceğimize bakıyorum. Pek bir şey yok. Atlamamız gerekecek.

"Bu gemiden çıkmamız gerek," diyorum.

Aeri beni kamaraya kadar takip etti. Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Korsanlar geliyor. Bu gemiden çıkmamız gerek. Hemen."

Anlamamış gibi gözlerini kırpıştırıyor. Hayal kırıklığı göğsümde birikiyor. Kalın kafalı olmak için zamanımız yok.

"Tamam, eşyalarımı almama izin ver, sanırım."

Eşyalarını mı? Ne eşyası?

Sandıklarının yanına gitti ve bir kolu çekmeye başladı. Hiçbir yere gitmiyor.

On Cehennem, *bütün* eşyalarını kastediyor.

"Ve biz ne yapacağız? Beş sandığı nehirde yüzdürecek miyiz?" Başımı sallıyorum. "Boku bırak. Elmas nerede?"

"Bende, ama..." Dudağını çiğniyor, hareket etmiyor.

Lord Yama, bunun için zamanımız yok. Ona ulaşamıyorum ve onu kaybedemem. Umbria'ya elim boş dönemem. Aeri'yi güvenli bir yere götürmeliyim. Şimdi.

"Tamam o zaman, gidelim," diyorum. Kolumla cam kapıya doğru bir işaret yapıyorum. "Ama sandıklarımı..."

İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Şimdiye kadar gördüğüm tek şey kitaplar, çaylar ve makul olmayan miktarda giysi. Önemli bir şey yok. Kesinlikle uğruna ölmeye değecek bir şey değil.

Yüzümün kızardığını ve şakağımdaki damarın patladığını hissedebiliyorum. İnsanların geri çekilmesine neden olan damar. Belki soğuk ve acı gerçek ona ulaşır. "Korsanlar buraya geldiklerinde değerli olan her şeyi ve *herkesi* alacaklar. Sandıklarınla birlikte satılmak ister misin?"

Gözleri açılıyor ve benden daha da solgunlaşıyor. "Hayır."

"Güzel. O zaman kesinlikle onsuz yapamayacağın şeyleri al ve *gidelim*."

Çantamı omzuma atıyorum ve sıkıca bağlıyorum. İçinde hançerler, bıçaklar, muştalar, tıbbi bir kit, birkaç giysi ve tabii ki altın külçeler var. Sandıklarından birinden kadife bir çanta çıkarıyor ve sonra onu neredeyse balkona sürüklüyorum. Elbise düşünmeye başlamıştı. Elbiseler!

Sürgülü cam kapıdan balkona çıktık. Az önce geçmiş hakkında yaptığımız konuşma sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor çünkü önemli olan tek şey önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmak.

"Yüzebilir misin?" diye sordum.

Gözleri yana kayıyor. Harika, bu güven verici. Muhtemelen ikimiz için de buz gibi nehirde yüzmem gerekecek.

Soğuk bir esinti onu titretiyor. Burası Umbria'dan daha sıcak, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Bu soğuk su öldürebilir, özellikle de bacakları

çıplak ve o çok zayıf.

"Tanrılara yemin ederim, işini bitirdiğinde o ikramiyeyi alsam iyi olur, Aeri." Bel yüksekliğindeki korkuluğun üstüne tırmanıyorum.

Başını sallıyor ama hareket etmiyor.

"Suya girmek zorunda mıyız?" diye soruyor. Sonra arkamdan tırmanmaya çalışıyor ama ayakkabıları pürüzsüz ahşap üzerinde zorlanıyor. Bileğinden tutup onu çekecek ama incitmeyecek kadar bir güçle yukarı çekiyorum. Sadece korkmuştu. Bunu biliyorum. Ama bunu biraz daha kolaylaştırabilseydi iyi olurdu.

Elimi uzatarak işaret ediyorum. "Tekneden inmenin daha iyi bir yolu var mı?"

Etrafına bakınıyor. "Hemen altımızda cankurtaran botları var. Eminim onlardan biri..."

"Seni kurtarmaya çalışırken benimle tartışmak zorunda mısın? Bir kayıkta fark edileceğiz ve bizi ezecekler ya da ateşe verecekler. Hadi gidelim. Şimdi. Ben atlayacağım ve sonra sen-"

Ama nehir teknesinin güvertesine isabet eden bir okla önüm kesildi. Metal bir gümbürtüyle tahtaya çarpıyor. Ve sonra yirmi, otuz tane daha yağıyor, havada ıslık çalarak.

Kaynağına bakıyorum. Ateş gemisi yüz metre ötede -daha az, daha çok elli gibi- ve hızla yaklaşıyor. Korsanlar güvertelerinden uzun yaylarla ateş etmeye devam ediyor. Geminin alevleri gri akşamüstünde pırıl pırıl yanıyor. Gemide silahlarını kaldırmış çığlık atan elli korsan olmalı.

Hay sikeyim.

Nehir teknesindeki insanlar çırpınıyor. Birkaçının kanaması var ve bir grup bağırıyor. Ama Aeri sadece başını örtüyor, titriyor.

Birden oklar durur. Kancalar pruvaya inmeden önce bir anlık rahatlama oluyor. Gemiye binmek üzereyiz.

"Lanet olsun, zamanımız kalmadı," diyorum elimi başımın üzerinde gezdirerek. "Çünkü
benimle tartışmak zorundaydın."

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Görünüşe göre ona bağırmak dışında. Aeri tam da başka bir şehirdeki geneleve satmak için alacakları türden bir kız. Ve sonra hiçbir şey alamıyorum. Elmas yok, ikramiye yok ve Savio'ya ödeyecek para olmadan Hwan ölecek.

Hayır. Bizim için bir çıkış yolu bulmalıyım. Başarısız olamam. Başarısız olmayacağım. Her şeyi düzeltmek için bir yolum varken olmaz. Buraya gelmek için sekiz yıl boyunca yaptığım onca şeyden sonra olmaz.

Ama aklıma ellerimden başka bir şey gelmiyor. Çoktan yumruk olmuşlar, kan dökmeye hazırlar. Sanırım buradan çıkmak için savaşmak ya da denerken ölmek zorundayım. Belki de her şeye rağmen Lora'yı tekrar görürüm.

"Hadi atlayalım," diyor Aeri.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Şimdi mi? Küçük Bayan Geç Karar sonunda kabul etti mi?

"Atlayamayız. Bizi görürler," diyorum. "Bizi kovalarlar."

Bazı insanlar çoktan atlamaya çalıştı. Oklar onları suda karşıladı.

"Denemek zorundayız," diyor.

Tam denize bakıp şansımızı tartarken, odamızın kapısı korsanlar tarafından tekmelenerek parçalanıyor. Geminin diğer tarafından binmiş olmalılar ama tabii ki önce lüks odaları kontrol ediyorlar.

Aeri'yi yukarıda tünemiş halde bırakarak korkuluktan aşağı iniyorum.

"Arkamda kal," diyorum. "Ve eğer bir şey olursa, yardım etmeyeceksin. Beni anladın mı? Bu tekneden atla ve şansını dene. Arkana bakma. Anladın mı?"

"Ne yapacaksın?" diye soruyor, sesi titreyerek. "Bir grup

korsanı öldüreceğim."

Balkonda durup onu görmesini engelledim ve iki bıçağımı çıkardım.

-Biri göğsüme bağlı, diğeri de pantolonumun altında saklı. Diğerleri sırtımdaki kapalı çantada ulaşılamaz durumda. Üç korsan odayı yağmalıyor. Bu gemide kaos var. Ama sandıkları k a r ı ş t ı r m a k l a o kadar meşguller ki bizi henüz fark etmediler. Bekliyorum. Beni gördüklerinde, sürgülü kapıdan teker teker gelmek zorunda kalacaklar. O zaman numaralar bir şey ifade etmeyecek.

Bunu düşündüğüm anda, korsanlar beni camdan görüyorlar. Biri benden bir kafa daha uzun, çirkin bir herif. Diğeri ortalama bir yapıya sahip. Sonuncusu oldukça kısa.

Birlikte kapıya doğru ilerliyorlar ama sonra duruyorlar, birinin ilk giren olması gerektiğini fark ediyorlar. Gelin ve beni alın. En kısa olan kapıyı kaydırarak açıyor. Balkona tam bir adım atmadan hançerimi boynuna saplıyorum. Tereddüt yok, her zaman öldürücü bir atış.

Dizlerinin üzerine düşüyor, bıçağı kavrıyor. Eğer çekip çıkarırsa, ölecek. İçinde bırakırsa, daha yavaş ölür. Onun için fark etmeyecekse, bıçağımı geri almayı tercih ederim, çünkü bir sonraki korsan çoktan kapıdan içeri girdi. Aeri nefesini tutuyor ama ben hallederim. Dönüyorum ve iki numaralı korsanı karnından bıçaklıyorum, sonra onu tekmeliyorum, onu daha uzun olana çarpıyor. Onlar sadece oluyorlar

onlara saldırdığımda yeniden dengeleniyorlar. Küpeşte alçaktı ve ben onları öldüremeden denize düştüler.

Ne yazık ki ikisi de Sol'a düşerken çığlık atıyorlar. Orospu çocukları.

Dikkat çeker ve dikkat çekmek istediğimiz son şeydir. Ama iki korsan daha odaya daldığında Aeri hala tüneğinde iyi durumda.

Başka bir silaha ihtiyacım var. Etrafa bakınıyorum ve hançerimi ilk korsanın boğazından çekip çıkarıyorum. Kan fışkırdı.

"Royo!" Aeri bağırıyor. "Sola git."

Bir arbalet okundan kaçmak için tam zamanında hareket ettim. Ne aptalca. Daha uzaktan camın içinden ateş etmeliydi. Dönüyorum ve okçunun bacağını altından tekmeliyorum. Sonra kolunu tutup kırdım ve yayı serbest bıraktım.

Yay benim için güzelce yeniden doldurulmuşken, neredeyse Aeri'ye ulaşmış olan diğer korsanı vuruyorum. Ama berbat bir nişancıyım. Onu sikinden vurdum ve bunun için biraz üzgünüm. Uluyor ve kasıklarını tutuyor. On Cehennem. Ona doğru koştum ve boğazını kestim. Ama şimdi okçu uluyor.

Gürültücü lanet korsanlar. Bu gürültüyle yakında her biri bu odada olacak. Acısına son vermek için eğilip okçunun boynunu büküyorum. Bir çırpıda güverteye düşüyor.

Üç ölü, biri ölü sayılır, biri de Sol'da çırpınıyor.

Aeri'yi kontrol ederken ağır ağır nefes alıyorum. Ağzı açık bana bakıyor ama sonra uzaktaki bir şeyi izliyor.

"Gitmemiz gerek," diyor.

Duyuyorum, bir grup adamın ayak sesleri geliyor. Onları parmaklıkların üstünden görüyor olmalı.

"Faydası yok," diyorum.

"Denemek zorundayız," diyor.

Başımı sallıyorum. "Bizi görecekler."

"Tanrılar, Royo! Şimdi kim acı çekiyor?"

Elimi tutuyor ve sıkıca kavrıyor. Tam dokunuşunun şokuna odaklanmışken, aniden geriye doğru dalışa geçti. Yani, kolumu tutarken resmen ters takla atıyor. Bu ikimizin de denize düşmesine neden oldu.

Soğuk suyun bıçak gibi acısını hissetmek için nehre çarpmaya hazırlanıyorum. Ama bir de baktım ki bir teknenin içindeyim.

Ne oluyor lan?

Göz kırpıyorum. Az önce ne oldu? Sırt üstü yatmış, akşamın erken saatlerinde gökyüzüne bakıyorum, yani günün aynı saatindeyim, saat altı civarı. Rüya görüyorum. I

Öyle olmalı. Boynumda bir okla nehirde yüzüstü yüzüyor falan olmalıyım. Ama hayır. Boynum iyi ve hiç kan yok. Elimde kan var ama o daha önceydi. Kesinlikle Sol'un soğuk suyunda değilim. Olmalıyım ama değilim.

Oturmak için mücadele ediyorum, başım ve sırtım çığlık çığlığa ağrıyor. Vazgeçtim ve hareketsiz yattım. Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum, sanki bir şeye çok sert vurmuşum da bayılmışım gibi. Belki de b u d u r . Belki de korsanlar beni ele geçirip bayılttı. Bu mantıklı olurdu. Ama hatırladığım son şey Aeri'nin ters takla atıp beni denize çektiği.

Hayır! Hayır! Aeri! Hangi cehennemde o? Onu kaybettim mi? Boğuldu mu? Korsanların elinde mi?

Çılgınca, başım paramparça olmuş gibi hissetmeme rağmen doğruluyorum. Kalbim göğsümde kapıya vuran yumruklar gibi gümbürdüyor. Korsan gemisiyle tek başıma savaşmak zorunda kalsam bile onu geri getireceğim. Ama hayır. Bekle. İşte orada, karşımda. Bir filikadayız ve o sakince kürek çekiyor. Sanki öğleden sonra Sol'da kürek çeken bir çift gibiyiz.

Ne? Bu olamaz. Bir şeyler görüyorum. Ya da biz öldük. Evet, en mantıklısı bu. Biz öldük ve ben onunla cehennemlerden birinde sıkışıp kaldım.

Anlaşıldı.

Ama neden Cehennem Krallığı lanet Sol gibi kokuyor? "Ne oluyor

lan?" diye sordum.

Aeri kürek çekmeyi bıraktı. Alnında ter parlıyor ve bitkin görünüyor ama gülümsüyor. "Oh, güzel, sonunda uyandın. Al, sen kürek çek."

Bana bir kürek sapı fırlattı. Tuttum ama bir anlam veremedim.

Tamam, tamam, nehir teknesinden atladığımızda bayılmışım, aşağı inerken bir şeye çarpmışım ve bir şekilde bizi bir filikaya bindirmiş. Bu mantıklı.

Mantıklı olmaması dışında.

Elimdeki küreğe bakıyorum. Bu erişte kollu kız beni hareket ettiremez - özellikle de ölü ağırlığımı bir tekneye çekmek için. Dengemi kaybetmiş olmam ve küpeştenin oldukça alçak olması dışında bizi nasıl denize çektiğinden bile emin değilim. Ama hayır. Tamamen kuruyum. Gömleğimi ve pantolonumu sıvazlıyorum. Kupkuru. Donum bile. Sarı elbisesi de ıslak görünmüyor. Baktığımdan değil. Bakıyorum. Ama sadece su hasarı için.

Yine de beni yakaladı.

"Tekneyi çek Royo. Henüz tehlikeyi atlatmadık." diyor.

Arkamdaki bir şeye bakıyor. Kahverengi gözleri irileşiyor, içinde korku parlıyor.

Dönüyorum. İki gemi yanıyor - yangın gemisi ve nehir teknesi. Kimin ya da neyin kaçırıldığını bilmiyorum. Nasıl kaçtığımızı da bilmiyorum. Ve bakacak zamanım yok. Önemli olan tek şey onlardan uzak durmamız.

İkinci küreği ve koltuğu ondan alıyorum. Baş ağrımı görmezden gelerek, sertçe kürek çekiyorum. Kol kaslarım pompalanıyor, göğsüm geriliyor ve tüm gücümü bizi nehrin aşağısına göndermek için harcarken omuzlarım dönüyor. Bizi güvenli bir yere ulaştırmaya o kadar odaklanmışım ki, soruyu soramadan bir mil daha uzaklaşıyoruz.

"Nasıl hayatta kalabiliyoruz?" diye sordum.

"Bizi kurtardım. Bir şey değil," diyor. "Kürek çekmeye devam et."

Ben de öyle yaptım. Çünkü korsanlar her an kaçtığımızı fark edebilirler.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIKAIL

LARK ŞEHRİ, NADAS

Bugünkü küçük macerayı dört gözle beklemediğimi söylemeliyim. Görünüşe göre seyahat ederken neredeyse dev bir kuş tarafından yenmek insanın gezme arzusunu soğutuyor.

Sırtım ağrıyor. Her hareket ettiğimde yeniden yırtılıyormuş gibi acıyor ve zonkluyor. Laoli istiyorum ve geceleri açıkta kalma ihtimaliyle güvenli bir şehirden ayrılmak istemiyorum. Ama sanırım uzun bir dilekler listem var. Laoli, ne yazık ki, şu anda en üst sırada.

Lark'ta kalıp uyuşturucuyla kendimden geçmeyi neredeyse her şeye tercih ederim. Kulağa son derece hoş geliyor - sadece acı ya da şiddetin olmadığı güzel bir uyuşturucu sersemliği içinde bir gün geçirmek. Belki Euyn'u tekrar yatağıma çekebilirim (her ne kadar oyunbozanlık yapıp kendini çarşaflarımdan uzak tutmak için elinden geleni yapıyor gibi görünse de). Laoli acıyı azaltmanın yanı sıra zevki de artırıyor. Onunla yatakta tam bir gün geçirmek cennete ulaşmak gibi geliyor. Ama onu Outton'da bulduğumdan beri mesafesini koruyor. Önemli değil. Uyuşturucu kalmak için yeterince cazip. Neredeyse intikam kadar önemli.

Yıldızlar, ne düşünüyorum ben? Hiçbir şey daha önemli değil.

Nemli yüzümü ovuyorum. Henüz şafak sökmemiş olmasına rağmen soğuk terler döküyorum. Bu yoksunluk. Bu kadar az dozdan sonra bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Ama sanki ciğerlerim göğsümün içinden geçip laoliyi almaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bedenim uyuşturucuyu ararken, onun yerine zihnimi pençeliyor.

Zehri arzulamayı bırakmak için kendimi zorluyorum, bir daha almayacağıma karar veriyorum. Ama bu "artık yok" demek kadar kolay değil. Ve Euyn benim

oldukça sınırlı bir sabır.

"Sadece bir eşek seç," diyorum.

Eşekleri değerlendirmeyi bırakıp bana bakıyor. Normalde ona karşı sert bir tavır takınmam. Ama kötü durumdayım. Ellerim önce titriyor, sonra titriyor ve bir an önce harekete geçmek istiyorum. Yine de bunu ondan olabildiğince saklıyorum.

"Lütfen pazarlığa devam edin ve bizi daha fazla oyalayın. Samroc'un bunu takdir edeceğinden eminim." Zor olsa da gülümsüyorum.

Euyn yüzünü buruşturuyor ve sonunda eşeğine binmeyi kabul ediyor. Sonra geçide doğru uzun bir yolculuğa başlıyoruz. İki tarafı dağlarla çevrili, çoğunlukla dar bir geçitten geçmek hiç de rahat değil. Kaçacak yer yok, saklanacak yer yok. Şu anda bulunduğumuz yer dışında her yer yüksek. Ama benim kılıcım var ve Euyn da Lark'ta bir arbalet cephaneliği aldı. İkimizin arasında, yeterince silahımız ve etkileyici bir ceset sayımız var. Taç için düzinelerce insan öldürdüm. Batı Ormanı Kasabı olarak bilinirdi.

Euyn'un benim, kraliyet casus şefinin, onun neyin peşinde olduğunu bilmediğime gerçekten inanması garipti. Her şey bir şaka olarak başlamıştı. Bir soylu şöyle bir şey söylemişti: "Hayvanları takip edebiliyorsun, peki ya insan gibi kurnaz bir şeyi?" Ve meydan okuma da buradan çıktı. Elbette Euyn asilzadeyi öldürmedi, onu ormanda bir çan için avladı ve lordun şapkasını vurarak gurur bahsini kazandı. Ama bu konuda Euyn için çok yeni bir şey vardı. Çok hoşuna gitmişti.

Saraydaki yaşam, Euyn'un yönetme sorumluluğu ya da otoritenin boyunduruğu olmadan her zaman istediği her şeyi ve herkesi elde etmesi anlamına geliyordu. Bu bir insanı temelden değiştirmeli. Kendime, farklı yıldızların altında doğmuş olsaydı, Euyn'un iyi bir insan olacağını söylüyorum. Bazen merak ediyorum ama çoğunlukla sarayın herkesi ve her şeyi yozlaştırabileceğine inanıyorum.

Dağ yamaçlarını tarıyor, sürekli tetikte. "İnsan mı arıyorsun yoksa samroc mu?" diye soruyorum.

"İkisini de," diyor.

"Sonuncusunun gitmesine neden izin verdin?" diye soruyorum. Başını bana doğru eğiyor. "Samroc'u mu?"

"Chul," diyorum.

Euyn eyerini kavrayarak solgunlaşıyor. Sanırım bu soruyu önceden sormam gerekirdi, ama şu anda buna lütfedecek durumda değilim. Ellerimi meşgul tutuyorum

Gömleğimin cebinde olduğunu bildiğim laoli kesesini yırtmalarını engellemek için dizginlerle. Ama daha kötülerini de atlattım. Bunu da atlatacağım.

Euyn'un cevabını sakince beklemek için kendimi zorluyorum.

Euyn sertçe yutkunuyor, boğazındaki top sallanıyor. Ben sadece sessiz kalıyorum. Sessizlik gerçeğe ulaşmak için harika bir araçtır, özellikle de sabırlıysanız.

"Ben... Onlar mahkûmdu Mikail. Idle Hapishanesi'nin karanlığında ömür boyu hapis cezasına çarptırıldılar ya da idam edilmeyi ya da lingchi tarafından öldürülmeyi bekliyorlardı. Hepsi suçluydu."

"Sen de öyleydin," diyorum.

Keskin bir nefes alıyor.

"Avare Hapishane'deki insanların çoğu Joon'un siyasi düşmanları," diyorum. "Bunu biliyorsun. Vatana ihanet ya da komplo suçlamalarıyla hapse atılırlar, genellikle on üç kişinin öldürülmesiyle değil."

İşkence gören ve itirafları karşılığında ölüm vaat edilen gardiyanlara göre Euyn'un avladığı kişi sayısı bu kadar. Açıkçası ben bu sayının biraz düşük olduğunu düşünüyorum. Gerçeği söyledikleri takdirde Euyn'un ailelerine neler yapabileceğinden endişe ettiklerine inanıyorum. Muhtemelen yirmiden fazlaydı. Kayıtları kontrol ettim.

"Onlara özgürlük için adil bir şans verdim," diyor. "Bu yasaldı."

Gözlerimi deviriyorum. Yusaniler ve sözleşmeleri. Şekli doğru olduğu sürece her şey için yapılan sözleşmelerin meşru olduğuna inanıyorlar. Kölelik yasadışıdır çünkü emeğin karşılığında bir tazminat yoktur ve sürenin sonu yoktur; aksi takdirde Wei kadar iyi olurlardı. Bu garip bir şey - kağıt sözleşmelerin ülkemizi ahlaki çöküşten tamamen uzak tutması.

"O sözleşmeleri kardeşin imzalamadı," diyorum. "Mahkûmlara özgürlüklerini sadece o verebilirdi."

Euyn donup kalıyor ve sonra nefes veriyor. "Hiçbirinin çandan sağ çıkabileceğine inanmıyordum."

"Oh, güzel. Asıl soruma geri döndük. Chul'un yaşamasına neden izin verdin?"

"Iskaladım." Gözleri yana kaydı.

Cık cık. "Şimdiye kadar daha iyi bir yalancı olmalıydın, Euyn. Bu utanç verici."

Bana bakıp iç geçiriyor.

"Sen ıskalamıyorsun," diyorum. "Gece bizi yemek üzere olan canavar kuşlar varken ıskalamadın. Westward'da sıradan bir atışı bile kaçırmazsınız."

Orman, saray ile Tamneki arasında uzanıyor. Burası Euyn'un avucunun içi gibi bildiği bir kraliyet avlanma alanıdır.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Euyn konuşmaya çalışır. Birkaç kez başarısız olur.

"O... Bilmiyorum," der.

"Ustaca bir sebep, efendim."

Bana bakıyor, hiç eğlenmiyor. "Sadece kızlarının kaçırılmasını ayarlayan bir yargıcı öldürdüğü için Avare Hapishanesi'ndeydi. Yıllar önce zevk evlerine satılmak üzere."

Burnumu kırıştırdım. Ben zevk evlerinden hoşlanan biri değilim. İnsanların isteksiz ve genellikle uyuşturulmuş erkek ve kızlarla kendilerini nasıl tatmin ettiklerini anlamıyorum. Ama Euyn'un umurunda değil. Bana söylemediği şey ne?

"Ne zamandan beri genç köylü kızların kaderiyle ilgileniyorsun?" diye soruyorum.

Soylular sözleşmeli olarak satılamaz, bu yüzden halktan olmaları gerekirdi.

"Aslında değildim," diye itiraf ediyor Euyn. "Sorun şu ki... Chul yaptığı şey için üzgün değildi, sadece yakalandığı için üzgündü. Tek pişmanlığı çocuklarını aramaya devam edememiş olmasıydı. Sanırım adanmışlığına hayran kaldım. Hiçbir şey onu durduramazdı. Ayrıca, neredeyse tüm çan boyunca -herkesten çok daha uzun süre- dayanmıştı. Sonunda onu bulup son sözlerini sorduğumda, 'Evet, kızlarıma onları bulmaya çalışırken öldüğümü söyle' dedi. Ve bana öylece baktı, hazırdı. Ben sadece... Ateş edemedim."

Şimdi sessizim. Bunların hiçbiri Euyn'a benzemiyor - en azından benim tanıdığım Euyn'a, o güzel, umursamaz çocuğa. Ama aynı zamanda üç diyarın en kötü yalancısı. Bu yönünü hep sevmişimdir; yalan söylemeyi hiç öğrenemediği için doğuştan berbattır. Şu anda doğruyu söylüyor. Gerçekten olan buydu ve Chul'u bu yüzden öldürmedi. Çünkü ona bir baba olarak saygı duyuyordu.

Bu beni ne kadar şaşırtsa da, sanırım şaşırtmamalı.

Euyn babasını tanımıyordu. Yaşlı kral o dört yaşındayken öldü. Hayatta isteyip de elde edemediği tek şey buydu: bir baba.

Uzun zamandır Joon'un Kral Theum'un ölümüyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum ama kanıtlayabileceğim bir şey değil. Şüphelerim Baejkin krallarının taçla kolayca yüz yıl yaşayabilmesinden ve babalarının altmış yaşında ölmesinden kaynaklanıyor. Joon yirmi beş yaşında tahta çıktı. Yüzyılların en erkeni.

Kral Theum'un kendini yıkarken kalp krizi geçirip öldüğü söyleniyor. Bu zamanlamayı inanılmaz uygun buluyorum. Ama benim sorunum şimdiki kralı öldürmek, eskisinin cinayetini çözmek değil. Gaya, Theum döneminde de Joon döneminde olduğu gibi sömürgeleştirilmişti. Ama adayı isyan ettiren Joon'un iktidar değişikliği ve yeni vergileriydi. Ve esir alınmamasını emreden de Joon'du. İsyanı bastırırken hayatta kalan olmadı. Herkes katledildi. Yaşamamam gerekiyordu ama bir asker emirlere ihanet etti. Beni öldürecek cesareti kendinde bulamadı. Bunun yerine, beni Gaya'dan Yusan'a Diş Boğazı'ndan kaçırdı ve kendi çocuğu gibi büyüttü.

O benim babam.

Hayatımın gidebileceği pek çok başka yol vardı. Gaya'da ölebilirdim ya da sözleşmeli bir köle olarak satın alınabilirdim. Kötü niyetli bir adam benden faydalanabilir, beni öldürebilirdi, çünkü sonuçta burada olmamam gerekiyordu. Ama babam beni evlat edindi, oğlu yaptı. Nazikti. Gerekmediği halde beni sevdi. Ve bunun için sonsuza dek minnettarım.

Yine de vücudumdaki yara izleri sorulduğunda, o olduğunu ima ediyorum. *Ailem* diyorum, çünkü bu insanların sormaktan vazgeçmesini sağlıyor. Bu onurlu bir şey değil, onun adını lekelemek ama babamın umurunda değil. Gaya'da yaptıkları için bunu hak ettiğini söylüyor. Sormuyorum ve bana ne demek istediğini hiç söylemedi. Söylenmemiş pişmanlıkların alanında rahatça var oluyoruz.

En azından şimdi yaralarımın bir samroc-gümüş astarlar ve
Hepsi.

Geçide doğru ilerledikçe, dönmek gittikçe daha az mümkün hale geliyor.
etrafında. Ama sanırım geri dönmek hiçbir zaman bir seçenek değildi.

Joon'u öldürme planıyla ilk karşılaştığım andan itibaren bir yola girmiştim. Tılsım İsyanı'ndan sağ çıkmamın bir sebebi vardı: Joon'un hayatına ve Yusan'ın Gaya üzerindeki egemenliğine son vermek. Bu işin sonunu görmeli ve Euyn ile ikimizin de hayatta kalmasını ummalıyım.

Ama sadece birimiz başarabilirse, bu Euyn olmalı. O olmadan tahta geçecek kimse yok. Ülke kaosa sürüklenir ve soylular tacı almak için savaşır. Ya da Wei gelir ve herkesi tekrar katleder. Savaşın bedelini zaten gördüm. En az fayda sağlayan insanlar tarafından karşılanan çok büyük bir bedel.

Bu yüzden, Euyn'u korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Hayatıma mal olsa bile.

Ama bu kararlılık er ya da geç sınanabilir. Hava henüz kararmadı ama uzaktaki kanyon duvarlarında bir çığlık yankılanıyor. I

Kılıcımı kap.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AERI

SOL NEHRİ, YUSAN

Sahip olduğum tüm elbiseleri, makyaj malzemelerimi ve kitaplarımı kaybettim. Bir kayığın içindeyim. Hava dondurucu soğuk ve hava hızla kararıyor. Söylemeliyim ki, bu pek de ideal değil.

Ama özgürlüğüm, inanılmaz cesur koruyucum ve çantamda elmaslarım var. Sonuç olarak, en sevdiğim ayakkabılarımı kaybetmiş olsam da en kötüsü değil. Lanet olsun. Böyle bir çift topuklu ayakkabıyı bir daha asla bulamayacağım. Ama minnettar olmalıyım. Gemideki diğer insanlar o kadar şanslı değildi.

Bizi kayığa bindirebilmem gerçekten şanstı. Birkaç adım daha atsaydık nehre düşecektik. Belki kurtulurduk, belki de kurtulamazdık. Ama hayat böyle bir şey. Biraz eksik, biraz yavaş ya da hızlı, biraz erken ya da geç, her şey farklı olurdu. Hayat zamanlamadır ve zamanlama da şanstır.

Royo var kürek çekti için Miles. Bu inanılmaz-izleme onun Geniş omuzları çalışıyor. Tüm gücümü kullanarak bu tekneyi benim yaptığımdan beş kat daha hızlı ilerletirken bile yorulmuyor. O kadar güçlü ki. Ve korsanlara karşı koyma şekli, beni korumak için öldürme şekli... bir şeydi.

Bacaklarımı çapraz yapıyorum. Islak iç çamaşırı zamanı değil. Ve muhtemelen yapmamalıyım olmak döndü üzerindetarafından gözü kara Cinayet. Ama "yapmamalı" o Anlamsız. "Olmayacak" ile aynı şey değil.

"İleride bir ada var," diyor Royo. "Gece orada durabiliriz."

Dönüp ufku tarıyorum, güvenli bir sığınak için heyecanlanıyorum. Ama bir ada göremiyorum. Neden b a h s e d i y o r bu? Tekrar aradım. Ada falan yok.

"ada" derken su seviyesini zar zor geçen bir kaya yığınını kastediyor. Bunu kastetmiş olamaz.

Demek istediği kesinlikle bu.

"Hadi kıyıya çıkalım," diyorum, nehir kıyısını işaret ederek. Yakınlarda han ya da başka bir şey olmalı.

Başını sallıyor. "Ada en güvenlisi." "O

bir kaya yığını."

"Bu bir kum yığını."

"Çok cömert davranıyorsun. Bu kayıktan daha büyük değil." Kollarımla işaret ediyorum.

Kaşlarını çattı. Evet, bu onun normal ifadesi, bu yüzden kaşlarını *daha da* çatıyor. "Elbette, benimle tartışmaya devam et. Geçen sefer çok işe yaramıştı."

Bir sürü kez tartıştık ama bu sefer kalbi buna dayanmıyor. Başı ağrıyor olmalı, ona defalarca iyi olup olmadığını sormama ve evet demesine rağmen. Tekneye düştüğümüzde bankın üzerine sertçe vurdu. Muhtemelen dinlenmeye ihtiyacı var.

"Ama karaya çıkmamız gerekmiyor mu?" Ses tonum daha kibar, sesim sonunda bir soru gibi yükseliyor. Annem bana erkeklerin talep etmek yerine öneride bulunmaktan hoşlandıklarını söylemişti. Bazen oynamam gereken ego oyunu bu.

"Umbria ile Rahway arasında büyük bir liman yok," diyor. "Nehir tekneleri için durak yok ve küçük bir tekne kiralamak sonsuza kadar sürer."

Haklı ama Rahway'e gitmenin tek yolu bu değil. "At bulup Kuzey Yolu'nu kullanamaz mıyız?"

Başını sallıyor ve çenesini sıkarak yüzünü buruşturuyor. Şakaklarına dokunmak için uzanıyorum. Royo bana vahşi bir hayvan gibi bakıyor, gözleri hem bana meydan okuyor hem de beni uyarıyor. Kolumu bırakıyorum. Nefes veriyor, rahatlamış görünüyor. Balkonda yakınlaşmıştık, diye düşündüm, ama bu aylar önceymiş gibi geliyor şimdi.

"Nehir hâlâ en hızlısı," diyor. "Kuzey Yolu batıya doğru kıvrılıyor ve kıyıya ulaşmak çocuk oyuncağı değil. Şu setlere bakın."

Muson mevsimine bir ay kala nehir yılın en düşük noktasında. Yağmurlar başladığında nehir bir metre daha yükselecek, bu yüzden setler dik. Neredeyse bir uçurum. Yine de...

"Kürek çekmek daha hızlı olamaz," diyorum.

"Değil. Ama suda kalırsak, yarın Umbria'dan başka bir nehir teknesi kalkacak ve kendi teknelerinden birini tanıyacaklar ve belki bizi kurtaracaklar. Kuzey Yolu'nu kullanmak yolculuğa neredeyse bir günbatımı ekleyecek."

Başka bir deyişle: seçeneklerimiz boktan. Rahway'e gitmek için fazladan bir günsae harcamayı göze alamam. Casusbaşı o kadar uzun süre beklemez. Öldüğümü ya da yakalandığımı düşünecek ve yoluna devam edecek. O zaman elimde hiçbir şey kalmayacak. Babama elim boş gitmek zorunda kalacağım... tabii beni görürse. Evlatlıktan reddedildiğimden beri, tam olarak yeniden evlat edinilmedim. Ve sahip olduğum tek şey o.

"Tamam," diyorum.

"Ne?" Royo bana sertçe göz kırptı.

"Tamam dedim. Adayı deneyeceğiz. Yarın bizi almaya bir şey gelmezse, karaya çıkarız. Anlaştık mı?"

Yüzünü çarpıtıyor ama sonunda başını sallıyor. "Anlaştık."

Birkaç dakika sonra, "adaya" doğru kürek çekiyoruz. Baktığım şey için bu terimin ne kadar cömert olduğunu belirtmek isterim. Kaygan siyah kayalar bir kum ve çakıl parçasını çevreliyor. Bu ada muhtemelen yirmi metre uzunluğunda ve belki de on metre genişliğinde. Bir ay içinde yağmurlar başladığında burası suyun altında kalacak. Ama hala kurak mevsimdeyiz, bu yüzden... bu var.

Yakacak odun yok. Belki biraz odun ya da en azından mütevazı bir ateş yakmaya yetecek kadar çubuk vardır diye düşünmüştüm ama hiçbir şey yok. Bu gece bizi sıcak tutacak hiçbir şey yok. Burada donarak öleceğim. Şimdiden bacaklarımdaki hissi kaybettim. Sonra hatırladım: Çantamda bir pelerin vardı.

"Bizi sıcak tutmak için bunu kullanabiliriz." Gülümseyerek pelerini çıkarıyorum.

Royo bana kaşlarını çatıyor. Minnettarlıktan bayılmasını beklemiyordum ama bir tür tepki iyi olurdu.

"Biz mi?" diyor.

Bu adada kaç kişi var Royo?

Ellerini ceplerine sokar. "Sen üstünü ört. Bana bir şey olmaz."

Tabii ki dayanacak. Ama ateş ya da bir ısı kaynağı olmadan geceyi geçiremem. Daha önce de donmuş, ne yapacağımı bilememiş, ısınmak için kendi etrafıma kıvrılmış ve zar zor hayatta kalmıştım. Bunu tekrar yapmayacağım.

"Senin vücut ısına ihtiyacım var," diyorum. "Ya da bu kayadan inmeliyiz."

"Seninle kucaklaşmayacağım." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. Kısa bir süre önce kalçalarıma bakan bir adam için bu konuda gerçekten öfkeli görünüyor.

"Oh, tamam, onun yerine donarak öleceğim. İyi plan."

"Ölmen için yeterince soğuk değil."

"Hayır, hipotermi geçiririm, sonra da ateşim çıkar. Ateşim çıktığında çok eğlenceli oluyorum. Süper konuşkan."

Ellerini iki yanında yumruk yaptı ve üç âlemdeki en mağdur iç çekiş ile inleme arası bir şey çıkardı. Sonra benden uzaklaştı ve kayalardan birine oturdu.

Belki de yanlış oynadım.

Rüzgâr üzerimizde uğulduyor ve sığınacak bir yer yok. İliklerimize kadar üşümekten başka çaremiz yok. Pelerini giydim, biraz daha iyi oldu ama yeterli olmadığını biliyorum. Şu anda Khitan'da olmayı tercih ediyormuş gibi görünürken onu yanımda yatmaya nasıl ikna edeceğimi bulmalıyım.

Gerçekten hiçbir fikrim yok. Ama sessiz olmak onu balkonda konuşturdu, belki şimdi işe yarar.

"Royo?" Diyorum. Tamam. Sessiz olmakta iyi

değilim. "Bir saniyeye ihtiyacım var."

Daha önce hiç kimsenin hayatını kurtarmamıştım ama bunun biraz minnettarlık gerektirdiğini düşünmüştüm. Bir nebze gibi. Sanırım öyle değil. Sonra tekrar, o da benim hayatımı kurtardı. Her korsanı sayarsak, zaten birkaç kez. Ve çok şey yaşadı. Lora'nın onun "arkadaşı" değil, sevdiği bir kız olduğuna eminim. Yüzündeki acıdan anlaşılıyordu. Benim adıma bu kadar içgüdüsel tepki verecek kimse yok. Ama bir gün belki olacak. Eğer bu işi yaparsam. Eğer bu işi başarabilirsem.

Kumun üzerine oturuyorum, sonra başımı geriye atıp kararan gökyüzüne bakıyorum. Günün ölümü olmasına rağmen alacakaranlık çok güzel. Kumun üzeri o kadar soğuk ki ıslak olabileceğini düşünüyorum ama avucumu aşağıda tutuyorum ve kuru. Eğer nemli olsaydı, kürk astarlı pelerinimle bile toprak tüm ısıyı içimden çekip alırdı. Ellerimi çırparak tanelerden arındırıyorum. Yine de harika değil ama başka ne seçeneğim var ki?

Onu yanımda hissettiğimde kaşlarımı çatmış gökyüzüne

bakıyorum. "Tamam," diyor.

Ona göz kırpıyorum. "Ciddi misin? Benim yanımda mı uyuyacaksın?"

Rekor kıran bir iç çekiş daha karşılıyor beni. Ama yüzünde başka bir şey var. Numara yapıyor. Yani, beni tuhaf ve yorucu buluyor ama göründüğü kadar sönük değil.

Ne ilginç bir adam.

"Evet," diye homurdanıyor. "Arka arkaya

uyuyacağız." "Bu çok sıkıcı."

Bana bakıyor ve sonra uzaklaşmaya başlıyor. "Ben şu kayanın üzerinde uyuyacağım."

Şimdi iç çekme sırası bende. "Peki, Royo. Arka arkaya olsun. Sadece daha iyi seçenekler olduğunu söylüyorum."

İkimiz de kumun üzerine uzandık. Aslında o kadar da rahatsız değil ama hava gerçekten çok soğuk. Royo pelerini üzerimize seriyor. Ama yeterli değil. İkimiz için kesinlikle yeterli değil, özellikle de benim çıplak bacaklarımı düşünürsek. Sırtlarımız birbirine değiyor ama göğsüm çok soğuk. Uzun bir elbise, belki de pantolon giymeliydim ama bugün donarak öleceğimi gerçekten tahmin etmemiştim.

Güneş batıyor ve sonra ikimiz de titriyoruz.

Dakikalar sonra titremelerim ürpertiye dönüştü. Duramıyorum. Isıyı tutan bir vücudum yok. Gerçekten, yetersiz beslenmiş, tüysüz bir kedi gibiyim. Uzuvlarım titriyor, hayatta kalmaya çalışıyorum. Royo biraz daha iyi durumda, sessizce titriyor.

"Bu soğuktan nefret
ediyorum," diyorum. "Ben
de," diye mırıldanıyor.

"Bir gün Tamneki'de, her zaman sıcak olan bir yerde yaşayacağım,"
diyorum. "Nefesini boşa harcama," diyor.

Ağzımı kapatıyorum ve sonra konuşmanın ne kadar üşüdüğümü etkilemediğini fark ediyorum - sadece sessiz olmamı istiyor.

Pislik.

Birkaç dakika sonra şiddetli bir şekilde titriyorum. Dişlerim kafatasımın içinde takırdıyor. Bu kas kasılmalarını kontrol edemiyorum. Bu onu rahatsız ediyor olmalı, ama bunu bilerek yapmıyorum. Acı veriyor.

İç çekiyor ve sonra aniden göğsünü sırtıma yaslıyor. O kadar
şaşırdım ki, gerçekten hareketsiz kaldım.

"Buraya gel." Sesi kulağımda gümbürdüyor.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde dönüyorum. Kollarını bana doluyor, böylece ona doğru bastırılıyorum. Ona bir yastık gibi sarılıyorum ve titriyorum ama göğsünden gelen sıcaklık çok daha fazla. Hepsini içime çekiyorum. Pelerinin kenarlarını etrafımıza sıkıca sarıyor ve bu neredeyse rahat.

Beni bu kadar yakın istemediği çok açık. Kalçalarımı onunkilere sürttüğümde uzaklaşıyor, ama bacaklarım gerçekten çok soğuk Royo.

Başını benden yana çeviriyor ve ne kadar süre böyle kalabileceğini merak ediyorum. Gözlerimin içine bakmak istemediği için yüzümü boynunun içine sokuyorum. Burnum onun sıcak teninde donuyor olmalı ama o iç geçiriyor ve başını benimkine yaslıyor. Hafifçe burnuma sokuluyor, beni yakınında tutuyor.

Ne tuhaf bir şey.

Ama bu şekilde hayatta kalabilecek kadar sıcağız. Birlikte.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım; bana sarılmasını istediğim bir adam ya da beni kurtaracak biri. Ve evet, bu onun işi ve biz sadece hayatta kalmaya ve servetimizi kazanmaya çalışıyoruz, ama o hala burada benimle. Ve bu yeni bir şey. Her zaman kendimi kurtarmak zorundaydım.

Kendimi onun yakınlığının, göğsünden yayılan sıcaklığın tadını çıkarmaya bıraktım. Deri ve çam gibi kokuyor ama tatlı bir şeyle karışık. Çok iyi bir kontrast. Kollarında neredeyse uyuyana kadar içime çekiyorum. Ama uykuya dalarken, yarın yine huysuz ve dokunulmaz olup olmayacağını merak ediyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

EUYN

TANGUN DAĞ GEÇİDİ, YUSAN

Yolculuğumuza on bir çan kala, Fallow'u Yusan'dan ayıran işareti geçtik. Evimizdeyiz. Belki. Eğer başarabilirsek. Sanırım her halükarda evdeyim.

Arada sırada uzaktan gelen çığlıklar dışında, şükürler olsun ki tek bir samrokla bile karşılaşmadık. Ama bir eşekle gelip neredeyse alacakaranlıkta sınırı gizlice geçmek aklımdaki yüce dönüş değildi. Tabii ki asla geri dönmemem gerekiyordu - sürgünle ölümün amacı da bu zaten. Sanırım hayatta olduğum için şanslıyım. Ve şimdi gün azalırken, Talih Tanrısı'nın bana sırtını dönmek üzere olduğundan oldukça eminim.

Mikail'e bakıyorum, ama bütün gün kötü bir ruh hali içindeydi. Kabul etmiyor ama sanırım laoli yüzünden. Mikail güçlü, şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha güçlü, ama laoli ne kadar güçlü olduğunuzu umursamıyor.

Güzelliği bir bıçak kadar keskin olmasaydı onu rahat bırakmak daha kolay olurdu. Boynuma doğru inlediğini hatırlamasaydım, tenim hala kendi terim yerine onun teriyle nemliydi.

"Bakıyorsun, Euyn," diyor.

Dudaklarımı büzüyorum. Lanet olası çevresel

görüşü. Boğazımı temizliyorum. "Plan nedir?"

"Geçitten çıktıktan sonra geceyi Gorya'da geçirebiliriz," diyor. "Sonra da Rahway'e giden bir filo arabasına bineriz."

Gorya, Tangun Dağları'nın Yusan tarafında küçük bir kasaba, muhtemelen eşeklerle geçidin üç çan doğusunda.

"Swift daha yakın değil mi?" Ben soruyorum. Orası dağ eteklerinde daha

büyük bir şehir.

"Çok fazla asker var," diyor. "Orada bir garnizon var. Artık Yusan'da olduğumuza göre mümkün olduğunca gözden uzak durman gerekecek. Saçın ve sakalın seni biraz gizliyor ama seni arayan herkes tanıyacaktır."

Başımı salladım. Beni arayan insanlar olduğunu biliyorum. Ya da en azından vardı. Fallow'daki ilk yılımda iki adam öldürmek zorunda kalmıştım. Onlar öldükten sonra eşyalarını karıştırdım. Çalabildiklerimi çaldım ve başıma konan ödülü buruşuk bir aranıyor posterinden öğrendim. Tahtın üzerinde "ölü ya da diri" yazan resimli çizimlerim vardı. Ama o kadar kolay tanınmayacak kadar değiştim ki, diye düşündüm.

Mikail muhtemelen haklıydı. Beni bulmakta hiç zorlanmadı ve askerler beni tanıyor. Sürgün edilmeden kısa bir süre önce kralın muhafız birliğindeki iki yılımı tamamlamıştım. Daha çok törensel bir görevdi, kraliyet adına askerlerle buluşmak için ülkeyi dolaşıyordum ama hoşuma gidiyordu. Gain'den Umbria'ya kadar askerlerle içki içtim ve beni sevdiler.

Ancak planımızın işe yaraması için önümüzdeki dört çanı atlatmamız gerekiyor. Samroc'un Yusan'da görüldüğünü hiç duymadım ama bu yaratıkların insan yapımı sınırlarımıza saygı göstermediğinden eminim. Ve eminim ki bize saldıranlar o zamandan beri çölde bizi arıyorlardır. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Bunu Mikail'e söylemedim. Bana sadece paranoyak olduğumu söylerdi. Ama paranoyak olmak yanıldığım anlamına gelmez.

Avlanmaları için muhtemelen çok erken olmasına rağmen gökyüzüne bakıyorum. Bugün ne zaman tepemden bir gölge geçse gerildim. Yani evet, aslında her bulut için endişelendim.

Tek istediğim bu geçitten çıkmak. Yenmektense ödülle uğraşmayı tercih ederim. Avlanmak korkunç bir duygu.

Belki de ormandaki o adamları avlamamalıydım.

Bu düşünce beni sarsıyor. Şimdiye kadar bunu düşünmek için durmamıştım. Yusan'da her zaman spor olsun diye öldürürüz. Yaptığım şeyin tuhko'dan temelde ne farkı olduğunu anlamamıştım.

Her dört yılda bir, Kraliyet Tuhko Şampiyonası'nda, iki yüz elli bin seyirci kazanan takımın zenginlikler içinde yıkanmasını ve kaybeden takımın on oyuncusunun koçlarıyla birlikte tanrılara kurban edilmesini izler. Oyuncular tehlikenin farkındadır ama yine de zafer şansı için yarışmayı kabul ederler - hatta bazı düşük soyluların oğulları bile. Ve dört milyon altınlık ödülden paylarını a l m a k için. Tehlike, yarım milyon gözü b a ş k a yöne çeviremeyen şeyin bir parçası. Her tekme, her pas

çok önemli. Her puan kelimenin tam anlamıyla yaşam ya da ölüm anlamına gelebilir. Bu yüzden insanlar üç diyardaki en büyük arenayı doldurur ve bu yüzden bazen hakemler kalabalık ya da oyuncular tarafından lime lime edilir. Yoğunluk keyfi artırıyor.

Hüküm giymiş suçluları avlamak benim için de farklı değildi.

Ama şimdi, Chul'un canını bağışlamamam gerektiğine inanmak yerine, belki de hiç kimseyi avlamamam gerektiğini düşünüyorum. Yine de haksız yere sürgün edildiğimi biliyorum. Yaptığım şey Joon'un yaptığından daha kötü değildi. Kardeşim sadece lordların önünde diz çöktü.

Mikail de kabul etti.

"Derin düşüncelere dalmışsın Euyn. Beyninin gıcırdadığını duyabiliyorum neredeyse." dedi Mikail.

"Neden kabul ettin?" diye sordum.

Yüzü güneşin son ışıklarıyla aydınlanmış bir şekilde bana bakıyor.

Bu konuşmaya böyle başlamak istememiştim. Bunun ne yeri ne de zamanı, ama sözler söylendi. Başka türlü davranmanın bir anlamı yok.

"Outton'dan ayrılmadan önce bana sormadığına şaşırdım," diyor gülümseyerek. "Hâlâ taht odasında Joon'la anlaşarak sana ihanet ettiğime inanıyorsun. Seninle aynı safta yer alsaydım Yusan'da kalmana izin verileceğine inanıyorsun."

Şey...evet.

Renkli gökyüzüne bakarken keskin bir nefes alıyor. Dilini bir biftekmiş gibi ısırıyor. "Euyn, yirmi üç yaşında bir çocuğun siyaset anlayışından ya da kardeşinin motivasyonlarından daha fazlasına sahip olman için sana yalvarıyorum."

Tamam, verebileceği onca cevap arasında bana hakaret edeceğini düşünmemiştim. "Ben çocuk değilim," dedim.

"O zaman çocuk gibi düşünmeyi bırak." "Çocuk değilim."

Bir iç çekiş daha. "Yani tanrı kral kardeşinin, halktan sevgilinin düşünceleri yüzünden fikrini değiştireceğine mi inanıyorsun?"

Yan tarafa bakıyorum. İtiraf edeyim, bu şekilde söyleyince pek olası görünmüyor. "Yoksa Chul krala koştuğunda kaderinin mühürlendiğine mi inanıyorsun?

tüm Lordlar Konseyi'nin önünde, Idle Hapishanesi'ndeki mahkumları nasıl avladığınızı, kendi eğlenceniz için onları ormanda nasıl öldürdüğünüzü anlattınız-

diyelim ki yarım düzine Yusan yasasını ihlal ederek mi? Kulağa o kadar da hoş gelmemesine ek olarak?"

Sessiz kaldım. Lordlar Konseyi'nin toplandığından haberim yoktu. Yılda iki kez, dört kont ve Yusan'daki büyük şehirlerden gelen yüksek soylular kralla bir araya gelerek krallığın sorunlarını tartışıyor. Hepsi bir hafta boyunca Qali Sarayı'nda kalır. Birçoğu birbirini öldürmeye çalışıp başaramadığı için her zaman gergin bir dönemdir. Sanırım Lordlar Konseyi'nin oturumda olması benim şansımdı.

Mikail başını sallıyor. "Kardeşinin bile eli kolu bağlıydı."

Chul'un taht odasına daldığı sahneyi düşünüyorum, yapraklar ve kir hala üzerine yapışmış, dudaklarında avlanma hikayesiyle. Sanki sürekli cinayet işlemiyorlar ve entrika çevirmiyorlarmış gibi, lordlar nasıl da öfkelenmiş gibi yapıp kellemi isterlerdi.

Yine de, Joon bana karşı harekete geçmek zorunda kalsa bile, kaderimi belirleyen Mikail'in gülümseyip kabul etmesi oldu.

"Yapabilirdin-" diye başladım.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ayağa kalkıp seninle birlikte sürgün mü edildim? Hayal ettiğin çok hoş bir sahne; el ele tutuşmuşuz, çenelerimiz yukarıda, kardeşinin karşısında tek vücut olmuşuz, ama bu bir kraliyet oyununun malzemesi. Eğer Joon faaliyetlerinizden haberdar olduğumu ve bu bilgiyi iletmediğimi kanıtlayabilseydi, bir hain olurdum. Ya oracıkta idam edilirdim, ya Atıl Hapishaneye konurdum, ya da Lingchi'de dilim dilim doğranırdım. Söylemesi zor. Ama seninle birlikte sürgün edilmezdim. Sürgün yoluyla ölüm, kardeşiniz tarafından, doğrudan idamınızı emretmesini engellemek için icat edildi."

Ben... Ben bunu düşünmemiştim. Alnımı sildim. Nedense Mikail'e ne olacağını hiç düşünmemiştim. Bana her zaman o kadar yakındı ki, ikimizin de aynı olduğunu düşünmüştüm. Ama o haklı, ben bir prensken o sıradan biri. Ya da en azından öyleydim. Şimdi ne olduğumu söylemek zor. Ve son üç yılda, halktan insanların ne kadar az güce sahip olduğunu gördüm. Ne kadar az seçenekleri olduğunu.

Kalan argümanlarım dilimin ucunda öldü.

"Joon'la anlaşarak ona olan sadakatimi kanıtladım," diyor Mikail. "Bu şekilde seni kurtarabilirdim. Bunun romantik bir fantezi olmadığını kabul etsem de, seni gerçekten kurtarmanın yolu buydu."

"Buna beni kurtarmak mı diyorsun?" Etrafımı işaret ederek söylüyorum.

Mikail bir kolunu havaya kaldırır. "Bir vahanın kenarına tesadüfen indiğini mi sanıyorsun? Ve bir kervanın sana merhamet gösterdiğini ve seni doğuya, Outton'a kadar bedavaya getirdiğini mi? Yıldızlar!" Mikail'in canı sıkıldı

sesi geçitte yankılanıyor, bu yüzden sesini alçaltıyor. "Sen çamurdan daha kalınsın, Euyn."

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Vaha. Kum fırtınası. Ama vahaya kendi ayaklarımla geldim. Hayır... Orada uyandım. Nereye geldiğimi ya da orada gezgin bir kervan olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yok, ama... O oradaydı. Beni vahanın kenarına çekmek için kum fırtınasını göze alan Mikail'di ve sınıra en yakın büyük şehir olan Outton'a getirilmemi ayarlamıştı. Uyum sağlayabileceğim bir yere. Kurtarılmam için para ödedi. Bunca zaman bunun ilahi bir takdir ve rastgele bir cömertlik olduğuna inanmıştım ama aslında Mikail'di. Bana olan sevgisi. Bana olan sadakati.

Hiç konuşmadan, sadece kayalık zeminde hareket eden eşeklerin sesiyle yol alıyoruz.

Ben bir aptalım.

Her ne kadar Mikail'in beni terk ettiğine, hatta buraya beni öldürmeye geldiğine inansam da, hâlâ hayatta olmamın tek sebebi o.

"Mikail..." Tüm pişmanlığım bir şekilde bu iki heceye sıkıştırılmış.

Başını iki yana sallar. "Sorun yok, Euyn. Bilmemen gerekiyordu. Böylesi daha güvenliydi."

O üzgün görünmüyor ama ben üzgünüm. Ondan şüphe ettiğim için yıkıldım. Bunu anlayacak kadar akıllı olmalıydım. Çocukluğumuzdan beri hep yanımdaydı. Bana ihanet etmezdi. Ama Boş Hapishane'de o kadar çaresiz, o kadar kalbi kırıktım ki, kendime en kötüsünü düşünme izni verdim.

"Yine de özür dilerim," dedim.

Mikail şöyle bir baktı, sonra başını salladı. "Ben de üzgünüm. Keşke daha önce bir fırsat bulabilseydim."

Sessizlik içinde devam ediyoruz. Dağları tekrar tarıyorum ama çoğunlukla karanlıkla kaplılar.

"Joon'un da fazla seçeneği yoktu." Bu hem bir soru hem de bir ifade.

"Bu doğru." "O zaman

onu neden öldürdün?"

Dosdoğru önüne bakıyor. "Kardeşin adil bir kral değil. Umarım öyle olursunuz."

"Ama o..."

"Euyn, eğer suçlayacak birini arıyorsan, benimle ve kardeşinle işin bittiyse, Batı Ormanı Kasabı'nı önerebilir miyim?"

Eski lakabımı duyunca kalbim sıkışıyor ve midem bulanıyor. Aslında kimseyi katletmedim, ama ilk birkaç mahkûm gün ışığında o kadar şaşırmıştı ki, bu sadece bir katliamdı. İki dakika içinde ölmüşlerdi. Ve Mikail biliyordu. Gardiyanların bana ne lakap taktığını biliyordu. Yine de beni seviyordu. Ondan saklamaya çalışmama rağmen. Ve yaptığım her şeye rağmen hâlâ Joon'dan daha iyi bir kral olacağımı düşünüyor.

Daha soracak çok sorum ve söylemek istediğim çok şey var ama güneş ufkun altında batıyor. Mikail ve ben bakışıyoruz. Geçidi geçene kadar konuşmak yok.

Arbaletimi kucağımda dolu tutuyorum, sürgüyü Mikail'den uzağa doğrultuyorum.

O da elini kılıcının kabzasına dayamış.

Geçitten geçmeye devam ediyoruz. Eşekler karanlıkta bile rotayı biliyorlar. Hayatta kalan tek hamelimizi eşeklerle takas ettik, ama bu geçidi defalarca geçip hayatta kalmış olmaları biraz rahatlatıcı.

Belki de burada samrok yuvaları yoktur. Belki de Fallow'dan çoğunlukla tek parça halinde çıkarız.

Geceye doğru yol alırken bu düşünceye tutunuyorum.

Sonra karanlıkta bir çığlık yankılanıyor. Ve bu sefer, çok yakınımızda.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TIYUNG

KUZEY YOLU, YUSAN

Son üç gündür Sora ile seyahat ediyorum. Güzel, ölümcül, sevgi dolu, nefret dolu Sora. Bazen bana bakıyor ve kalbim doluyor, ama sonra o menekşe gözlerinde ölümümü planladığı belli oluyor, bu yüzden arzu edilenden daha az.

"Neyi başarmaya çalışıyorsun?" diye soruyor.

Sesini duyunca yer değiştiriyorum. Kavurucu bir günde yağmasını dilediğim yağmurun sesi bu. Tapınak çanlarının berrak, ruhu yükselten sesi. Tanrıların ilahi müziği. Ve normalde benimle konuşmaktansa bir kurbağayı öpmeyi tercih ederdi.

"Pardon?" Dedim ki.

"Hizmetçileri besleyerek ve dilenci çocuklara para vererek ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye soruyor.

Açıkçası ikinci kısmı unutmuştum. Bir tavernada rahatsız edici derecede sessiz ama lezzetli bir öğle yemeği yedik ve arabaya dönerken dışarıda dilenci çocuklar vardı. Yusan'ın her yerinde umutsuz bir yoksulluk var ve bu en çok çocukları etkiliyor. Babam bu çocukların çoğunun evde tembel, güçlü kuvvetli ebeveynleri olduğunu söylüyor. Bedava erzak alabilmek için yetim gibi davranıyorlar. Ama durum böyle olsa bile, gerçekten ihtiyacı olan bir çocuğun yanından geçip gitmektense yüz oyuncuya mun vermeyi tercih ederim.

Bu, babamla aynı fikirde olmadığım pek çok alandan biri. Annemin yumuşaklığına sahip olduğumu söylediği yer. Hayatımın bu noktasında, bunu umursamıyorum. Alternatifinden daha iyi.

Omuz silkiyorum. "Neden bir şey başarmam gerekiyor?"

Gözlerini bana dikiyor.

"Ah, anlıyorum," diyorum arkama yaslanırken kollarımı kavuşturarak. "Tüm bunların göstermelik olduğunu düşünüyorsun. Ve neden bir performans sergilediğimi merak ediyorsun."

"Şey...evet. Çocuklara gümüş mun vermişsin. Bu para onları günlerce doyurur. Baban onları ezip geçerdi."

Haksız değil.

"Ben babam değilim."

Alay ediyor. "Eskiden kesinlikle öyleydin."

Her zamanki gibi Sora haklı. Her zaman iyi bir insan olmadım, özellikle de ona karşı. Çok uzun zamandır babam gibi olmaya, onu etkilemeye ya da en azından onun onayını kazanmaya çalışıyordum. Beni yumuşak biri olarak görmesini istemedim. Şapkam ve mücevherlerimle onun zehir okuluna nasıl gittiğimi ve bana çay ve bisküvi ikram etmelerini istediğimi hatırladıkça utanıyorum. Özellikle de Sora'dan.

Ama ilgi gösterseydim -ya da daha kötüsü, şefkat gösterseydim- hayatı onun için daha zor hale getirebilirdim. Babam güçten daha çok tek bir şeyi sever; oğluna acımasız olmayı öğretmek. Bu yüzden ikisinin de beklediği zorba hep ben oldum. Ama en azından kısa da olsa onu görebildim.

Yine de babam gibi davranmaya çalışmak midemi bulandırırdı - kızların hepsinin nasıl solgun, zayıf ve titriyor olduğuna tanık olmak. Sora bunu diğerlerinden daha iyi idare ederdi ve ben de bundan her zaman gizliden gizliye gurur duyardım. Büyüdükçe babamla birlikte gizli okula gitmeyi kabul ederdim çünkü onun hayatta olduğundan emin olmak istiyordum. Çok fazla kız öldü.

Bir keresinde, bir kızın bir deri bir kemik kalmış bedeni cenaze ateşinde yakılırken oraya vardık. O kadar korkunç bir şekilde ölmüştü ki çenesini bile kapatamamışlardı. Uzun siyah saçları vardı ve onun Sora olmasından korktum, ama sonra onu hayatta kalanların arasında gördüm. Ağlamak, çığlık atmak ve rahatlayarak kusmak istedim ama ben bir ergendim. Sahte bir esnemeye zorladım çünkü babam izliyordu. Seok her zaman izliyor.

Kızın ruhu serbest bırakıldıktan sonra külleri de diğerleri gibi gömüldü. Gelenek olduğu üzere rüzgara bile bırakılmadı. Bu kızlar değil. Bunlar unutulması gereken kurbanlardı. Ama ben onları hatırlıyorum.

"Haklısınız," diyorum. "Ama sanırım her konuda değil." Ayrıntılara girmeye, açıklamaya, af dilemeye zahmet etmiyorum. Sora pek çok şey istiyor - en çok da babamın ölümünü- ama asla istemeyeceği tek şey benim. Aşkımı itiraf etmemle hiç ilgilenmeyecek.

Bir şeyi ç ö z m e y e çalışırken gözleri yoğun bir bakışa bürünür.
Zeki ve kendine verdiğinden daha yetenekli.

"'Her şey hakkında değil sanırım' da ne demek?" Eli hayal kırıklığıyla arabanın minderine vuruyor. "Neden açıkça konuşamıyorsun?"

Öne doğru eğildim. Hiç irkilmiyor. Asla. Bu yönünü seviyorum. Onun her şeyini seviyorum. Ona söylemeyi düşünüyorum. Dilimin ucuna geliyor
-Onu ilk gördüğüm andan beri nasıl sevdiğimi. O dokuz, ben on yaşındayken. Ama şimdi zamanı değil. Belki her şey bitmeden önce yaparım. Ama bugün değil.

"Bu konuşmadan sıkıldım demek Sora," diyorum esneyerek. Arkama yaslanıp başımı arabanın koltuğuna yaslıyorum.

Sora pencereden geçen manzaraya bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Daha fazla sessizlik. Sadece atların yolda çıkardığı sesler ve dönen tekerlekler. Rahway'e varana kadar benimle bir daha konuşmayabilir. Ama kendime bunun en iyisi olduğunu ya da en azından bunu hak ettiğimi söylüyorum.

"Baban tahtı istiyor mu?" diye soruyor saniyeler sonra.

Benimle konuşmasına mı yoksa sorusuna mı daha çok şaşırdığımdan emin değilim.

"Sanırım istiyor," diyorum. "Ya da en azından daha büyük bir güç payı."

"Neden? Neden tüm Gain'e sahip olmak ve güney kontu olmak yeterli değil? Ülkenin dörtte biri onun kontrolü altında ve o sadece krala karşı sorumlu. Yine de daha fazlasını elde etmek için ihaneti göze alıyor."

Nefes alıyorum. Bu, kendi babam hakkında da defalarca merak ettiğim bir şey, her ne kadar içten içe cevabını bilsem de.

"Bazı adamlar vardır, sadece açlığı bilirler," diyorum. "Doğu ve Batı Denizi'ni içseler, Kuzey'in buzunu isterler. Bunu sen de biliyorsun. Sen de gördün."

Kaşlarını çatıyor. "Ama bunu anlamıyorum."

"Çünkü için boş değil," diyorum. Bu yorum karşısında gözlerini kırpıştırıyor. Sanırım bu bir tür iltifat, ama aslında sadece bir gerçek. "Ayrıca güçlü bir adam da değilsin."

"Bazen içim boşaltılmış gibi hissediyorum, sanki eskiden olduğum kızdan geriye hiçbir şey kalmamış gibi." Alçak sesle konuşuyor, aslında benden çok kendisiyle konuşuyor. Ama her şeyi itiraf etmesi kalbimi kabartıyor. Yine de mesafeli tavrımı koruyorum.

Başımı sallıyorum. "Senin Daysum'un var. Sen hâlâ sensin."

Yüzü düşüyor. Sadece bir dokunuş. Neydi o? Ben daha ne olduğunu anlayamadan ifadesi değişti.

"Bir gün baban kadar güçlü olacaksın," diyor. "Belki daha da güçlü."

Başımı sallıyorum. "Bunun beni değiştirmesine izin vermemeye çalışacağım ama eminim değiştirecek. Babamın hayata iyi bir adam olarak başladığını hayal etmek zorundayım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Buna dair hiçbir kanıt görmedim."

"Ben de görmedim. Ama annemin bana söylediği buydu - babamın uzun zaman önce iyi bir adam olduğu."

Sora parmağını çenesine vuruyor. Babamı iyi bir adam olarak hayal edemediğinden eminim. Onu suçlamıyorum. Ama annem Seok'un tatlı bir genç lord olduğunu iddia ediyor. Düşünceli biriydi ve onu tüm kalbiyle seviyordu. Ve annem yalan söylemez.

"Ona ne oldu?" Sora soruyor.

"Güç herkesi yozlaştırır," diyorum. "Ne kadar çok şeye sahip olursan o kadar hızlı kayarsın. Sana yardım etmek istiyorum, Sora. O yüzden, hâlâ olmak istediğim adam olabiliyorken, bana izin ver. Arkadaş olmak zorunda değiliz," diye tekrar ısrar ediyorum, "ama müttefik olabiliriz."

Birkaç kez konuşmaya çalıştı ama sonra iç geçirdi ve başını salladı. Bu, ondan alacağımı düşündüğümden daha fazla bir anlaşma. Çaresiz olmalı ama yardımımı kabul edeceğine inanıyorum ki bu iyi bir şey. Buna ihtiyacı olacak.

Babam, kral öldükten sonra onu öldürmemi emretti.

BÖLÜM YIRMI İKİ

EUYN

TANGUN DAĞ GEÇİDİ, YUSAN

Çığlığın sesiyle boynumdan belime kadar titriyorum ve yayımı kavrıyorum. Bu yetişkin bir samrok değildi -çok daha gürültülüdürler- ama bir yuvanın yakınında olabilirdik. Yavruları bir insan kadar büyük olmalı ve insan sesi çıkarabilirler. Bu düşünce kanımı dondurdu.

"O da *neydi*?" Fısıldıyorum. Yayımı yüklüyorum ve sese doğrultuyorum. Ama Mikail çoktan sese doğru yönelmişti. "Bu

bir çocuk, Euyn," diyor.

Yanlış alarmla nefes veriyorum, sonra eşeğimi Mikail'in yanına getiriyorum. Orada, dizlerini göğsüne çekmiş, yerde büzüşmüş küçük bir çocuk var. Belki yedi ya da sekiz yaşlarında, üzerine tam oturmayan bir tunik giymiş. Rahatlıyorum ama sonra tüylerim diken diken oluyor. Bu bana yanlış geliyor. Küçük bir çocuğun gece vakti bu geçitte tek başına işi olmamalı. En yakın kasabaya üç çan mesafedeyken olmaz; bu kadar çok tehlike varken olmaz.

Yaklaşan bir saldırının işaretini görmek için fenerleri tarıyorum ama hiçbir şey yok. Gece havası durgun. Ama bu sahne doğru değil.

"Bırak onu Mikail," diyorum.

Mikail bana ay ışığında öyle sert bir bakış fırlatıyor ki geri çekiliyorum. "Bir çocuğu burada tek başına bırakmayacağım."

"Bu bir tuzak olmalı," diyorum. "Bir çocuğun burada ne işi var?"

"Neden ona sormuyoruz ki?" Mikail sertçe fısıldıyor. Yüzünü çocuğa döndü. "Adın ne?" diye soruyor, daha yumuşak bir sesle.

"Kito, efendim," der çocuk.

"Kito, ailen nerede?"

Hiçbir şey söylemiyor ama gözleri sola doğru dönüyor. Gözlerinin akı parlıyor ve ben ileri atılıyorum, yay omzumda, ama sonra onu yere bırakıyorum.

Burası ölüm kokuyor ve bunun iyi bir sebebi var. Katır bile katledilmiş, boynunun etrafında kan birikmiş. Kan biraz katılaşmış ve bir sürü çöl sineğini kendine çekmiş. Araba yan yatmış. Bu samroc değil, saldıran insanlardı. Fener yakma riskine girmedim ama yakından baktım.

Kito'nun babası olduğunu tahmin ettiğim adam boğazı kesilerek öldürülmüş. Bölgeyi dolaşıyorum ama tek bulduğum ölü bir katır ve ölü bir adam. Eşyalar yere saçılmıştı. Daha yakından bakıyorum. Bir elbise, bir top ve bir oyuncak bebek var. Sonra başka bir ceset buluyorum, anne. Yüzü acı içinde donmuş, etekleri kalkmış ve bacakları açılmış. Ölümde bile haysiyet yok.

Geri dönüyorum.

Mikail dönüp yüzümü arıyor. Başımı salladım. Başka kurtulan yok.

"Silahlı adamlar ailene mi saldırdı?" Mikail soruyor. Çocuk başını sallıyor.

"Yusanian mıydılar yoksa Fallow mu?" Ben soruyorum.

Ağlamaya başladı. "Bilmiyorum. Saklandım. Kaçıp saklanmamalıydım ama saklandım. Ve şimdi..."

"Zekiymişsin," diyor Mikail. Daha önce hiç duymadığım kadar tatlı bir ses tonu. Mikail'in çocuklara karşı her zaman bir zaafı olmuştur, ama bu çocuğa neden bu kadar çabuk tutulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Kito başını sallıyor. "Kız kardeşimi ve erkek kardeşimi aldılar. Ona saldırdılar. Yardım etmeliydim. Sadece kulaklarımı kapatmamalıydım-"

Mikail, "Silahlı adamlara karşı yapabileceğin hiçbir şey yoktu ama sen de esir alınabilirdin," diyor. "Hangi yöne gittiklerini biliyor musun?"

Çocuk başını sallar. "Bilmiyorum."

"Hangi şehirdensin?" diye soruyorum. Hava, yüz hatlarını tam olarak seçmeye yetecek kadar aydınlık değil ama bir şey kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Gale, efendim," diyor. Gale, Swift'in on çan güneydoğusunda. "Neden Fallow'a gidiyordun?" diye sordum.

Araba geçidin içine bakıyordu, dışına değil. Cesetleri ve kanı gördükten sonra bile, bu yanlış, neredeyse sahnelenmiş gibi geliyor. Bu çocuk

Burada. İki yetişkini öldürüp iki çocuğu satmaya götürebilecek bir adam bunu bırakacak kadar dikkatsiz olamazdı. Önemli olan çocuklar; en yüksek fiyatı onlar veriyor.

"Babam daha iyi bir hayat için dedi," diyor Kito.

Mikail'le bakışıyoruz. Fallow nasıl daha iyi olabilir ki? Ailesi yasadışı bir işle uğraşıyor olmalı - bu en azından karanlıkta geçide gitmeyi açıklar.

"Yusan'a gidiyoruz," diyor Mikail. "Seni de yanımızda götürebiliriz."

Çocuk yavaşça başını sallar.

"Mikail..." Ben de diyorum ki. "Hayır."

Mikail, "Ya bizimle gelirsin ya da yalnız gidersin," diyor. Bu o kadar kesin ki yüzüme bir tokat gibi iniyor. Beni güvende görmektense, hiçbir bağı olmayan bu çocuğa yardım etmeyi mi tercih ediyor? Sevdiği adama? Sırtımda bir şey sürünüyormuş gibi hissettiğimden bahsetmiyorum bile. Kötü bir şey geliyor. Buradan gitmeliyiz. Şimdi.

"Onu Swift'e kadar götürebiliriz sanırım ama-" Başlıyorum.

Mikail bana hançer gibi bakıyor ve sonra çocuğa bakıyor. "Seni Gale'e geri götüreceğiz. Orada başka bir ailen olmalı, değil mi?"

Çocuk başını sallıyor.

"Bizimle gel evlat. Seni eve götüreceğiz."

Çocuk aniden tereddüt eder. Etrafına çılgınca baktı. Ben de etrafa bakmaya başlıyorum, çocuğun ne aradığını merak ediyorum. Gözleri yanılıyor. Mikail bunu neden görmüyor?

İleriye bakan tek kişi o. "Ama ben..." diyor çocuk.

"Ailen geri gelmeyecek," diyor Mikail. Nazik ama kararlı bir şekilde konuşuyor. "Ama bunu yapan adamlar dönebilir. Senin kaçmana izin verdiklerini fark edebilirler. Bu yüzden buradan gitmeliyiz. Bu gece olanlar için söylenecek söz yok ve belki de hiçbir zaman olmayacak. Ama siz kurtuldunuz. Onları kalbinizde taşımak ve kurtuluşunuzu kazanmak için elinizden geleni yapmak sizin göreviniz. Ama onlar için yapabileceğiniz hiçbir şey yok ve bunu durdurmanızın hiçbir yolu yok. Keşke daha önce burada olabilseydik, ama şimdi yardım etmek için burada olduğumuz için mutluyum."

Mikail'in söylediklerini sindirirken kaçma isteğimden vazgeçiyorum. Bu çok garip. Tüm bunları daha önce de söylediği hissine kapılıyorum. Ama ne zaman ve neden? Mantıklı gelmiyor ama ağabeyim için casusluk yaparken ne yaptığını gerçekten bilmiyorum. Can aldığını, yalan söylediğini ve baştan çıkardığını biliyorum ama hiç soru sormadım.

Belki de yapmalıydım.

Çocuk burnunu çekiyor ama ayağa kalkıyor.

"Şimdi barış ve sonra bizimle gel," diyor. "Biz geçerken bakma. Göreceğin bir şey yok."

Mikail çocuğu eşeğine bindiriyor ve dizginleri tutarak yürüyor. Ben de onun yanına biniyorum.

Çocuk "Kaçın" diye fısıldadığında neredeyse katliamı geçmiştik.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ROYO

SOL NEHRİ, YUSAN

Hiç mantıklı değil. Hiçbiri.

Unutmaya çalıştım. Ama uyandığımdan beri yangın gemisinde olanları düşünüyorum. Yani, hemen hemen. Şafakta Aeri'nin bana sarılmasıyla kendime geldim. Her nasılsa, bu kimsesiz kız gece boyunca beni sıcak tutmaya yardımcı oldu. Bir nehrin ortasındaki bir kum yığınında bile çiçek gibi, bahar gibi kokuyordu. Umbria'da kimse çiçek gibi kokmaz. Orada uzanıp kokuyu içime çektim - onu sevdiğimden falan değil. Sadece farklıydı.

Uyurken de çok güzeldi. Yirmi dört yaşından daha genç görünüyordu, özellikle de uyurken. Sonra ona baktığımı fark ettim ve gözlerimi kaçırdım. Gözüm kayığa takıldı.

Yangın gemisinden uzaklaşmak, güvenli bir yer bulmak ve geceyi atlatmak konusunda o kadar endişeliydim ki balkondan bir sandala nasıl düştüğümüzü düşünmemiştim.

Ama ona baktıkça bunun bir açıklaması olmadığını anladım. Cankurtaran sandalı düştüğümüz yerden çok uzaktaydı. Ama bir şekilde inmiştik. Daha da şaşırtıcı olanı, bir şekilde kurtulmuş olmamızdı.

Tam o sırada Aeri uyandı, neşeli ve parlak bir gülümsemeyle. Bu beni şok etti çünkü kim mutlu uyanır ki? Bu kız hiç doğal değil.

"Günaydın Royo," dedi.

Ayağa kalktım ve koridordan inmeye hazırlanmakla meşguldüm. Bu gerçek bir şey değildi ama beni ondan uzaklaştırıyordu.

On dakikalığına.

Sonraki beş zil boyunca beni takip etti ve yemek istediği tüm yiyecekleri sıraladı. Boş midem guruldadı ve kıvrıldı ve bir kez daha nehre düşerse yapacağı sıçramayı hayal ettim. Ama öncekinden daha az tatmin ediciydi. Muhtemelen birbirimizi korsanlardan ve sonra da soğuktan kurtardığımız için.

Ufukta bir leke belirdiğinde, her şeye rağmen kopmaya hazırdım. Sadece bir nokta. Ama ikimiz de onu izlerken Aeri çenesini kapattı. Göğsümde bir umut kıpırdandı. Başlangıçta sadece birazcık. Kendime onu bir kenara itmemi, aldanmamamı, umudun düşmeni izlemek için seni kaldırdığını, bunun muhtemelen bir nehir teknesi olmadığını söyledim. Ama sonra yaklaştı. Yaklaştı.

"Sence bizi kurtaracaklar mı?" diye sordu.

"Bize burada ulaşamazlar, çok sığ. Onlara doğru kürek çekmeliyiz."

Gerçekten yardım edeceklerinden emin değildim ama denemek zorundaydık. Filikaya atladık ve o durmaları için bağırırken ben daha yakına kürek çektim.

Mürettebat bizi gördü -aslında onu gördü- ve bizi yukarı çekti.

Gemiye bindiğimizde, Aeri'nin iyi ama harap kıyafetleri ve tavırları bize gemide başka bir lüks oda kazandırdı. Böylece rahat odalara geri döndük ve programın bir gün gerisinde kaldık. Ama yeni odamızın balkonunda dururken, bu hiç mantıklı gelmiyor. Korsanlardan nasıl kurtulduğumuzu anlamıyorum. Evet, kaos vardı. Evet, gemiyi yağmalıyorlardı. Ama koca bir kayığın kaçmasına nasıl izin verdiler? Ölmüş ya da yakalanmış olmalıydık.

Belki de tanrılar bizim tarafımızdadır.

Yüzümü buruşturuyorum. Bu pek olası görünmüyor. Beni ve planlarımı umursadıklarını hiç görmedim. Ama Aeri kaptan ve mürettebata hikâyemizi anlatırken böyle demişti. Ufukta ateş gemisini nasıl gördüğümü, okların nasıl dolu gibi yağdığını ve onlarla bir kahraman gibi nasıl savaştığımı, sonra da cankurtaran botuna düşerek nasıl kıl payı kurtulduğumuzu. Bayılmışım, bu da baş ağrımı ve sırt çürüklerimi açıklıyor ve o da hatları kesti.

Mantıklı, sanırım, ama aynı zamanda değil. Neden teknemizi ateşe vermediler ya da bize ok atmadılar? Dahası, Aeri bir hikaye anlatıcısı. Bu da onun bir yalancı olduğu anlamına geliyor. Ama neden yalan söylediğini de anlayamıyorum. Bizi güvenli bir yere götürmekle ilgili yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu ve yalan söylemek için bir neden olmalı. Çok az insan bunu öylesine yapar. Böylece geri döndüm.

Pes ediyorum. Önemli olan başarmış olmamız. Nasıl olduğu önemli değil. Hayatta kalmanın zaferle bir ilgisi yok. İçeri geri döndüm.

"Royo." Sürgülü kapıyı kapatırken Aeri gülümsüyor. Gemiye bindiğimizden beri çok daha az konuşuyor, belki de tanrılar beni seviyordur.

Kapıyı kilitliyorum, ki bu anlamsız çünkü biri dışarıdan içeri girmek istese korsanlar olurdu ve kilidin bir faydası olmazdı. Ama yine de yapıyorum.

Sonra Aeri'nin bornoz giydiğini fark ediyorum. Elbisesini elinden geldiğince yıkamış ve dışarıda kurutuyor.

"Rahway'e varana kadar bekleyemeyeceğim. Ugh." Yatağa uzanıyor, sonra dirseklerinin üzerine yaslanarak doğruluyor. Bornozu hafifçe açılarak göğüslerinin üst kıvrımını ve bir kolyeyi ortaya çıkarıyor. Altında başka ne olduğunu düşünmüyorum.

Bakacak başka bir şey bulmak için etrafıma bakınıyorum.

Ama o hâlâ tavana bakarak konuşuyor. "Bir sandık dolusu yeni elbise diktireceğim. Belki iki sandık. Eminim bir güzellik evleri de vardır. Bir makyaj koleksiyonunun yerini doldurmak çok zor ama ben de öyle görünmeliyim, anlıyor musun?"

Ben görünmüyorum. Bazen anlamsız konuşuyor ya da Weian gibi. Duraklıyor ve tam ben yine bornozunun yakasına bakarken bana bakıyor. Başka tarafa bakıyorum.

"Sana da birkaç takım elbise diktirebilirim," diyor. Gömleğime ve pantolonuma bakıyorum. "Neden takım elbiseye ihtiyacım olsun ki?"

"Casus şefiyle buluşacağımız zaman için mi? Güzel giyindiğinde insanlar sana daha iyi davrandığı için mi? Parayı ben ödediğim için mi? Bilmiyorum Royo." Omuz silkti. "Ama bence erkekleri şık gösteriyorlar."

"Erkekleri işaret gibi gösterirler."

Başını öne eğiyor. "Güzel şeyler istemiyor musun?"

"Hepimiz zengin tüccar kızları ya da soylu kızlar değiliz," diyorum. "Bazılarımız idare ediyor."

"Ben soylu değilim Royo," diyor. "Ya da bir tüccar. Annem bir fahişeydi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Fahişeler profesyonel kız arkadaşlar gibidir. Kendilerine iyilik gösterilmesi ve mirasa konacak oğullar doğurmaları umuduyla soylulara bağlanan çekici, akıllı kızlar. Bu miras meselesi bana garip geliyor ama yargılamıyorum. En azından kızları. Benim hizmetlerimi sattığım gibi onlar da vücutlarının kullanımını satıyorlar ama soyluların üzerime salya akıtmasına izin vermek zorunda değilim. Erkekler bunu neden ister, bilmiyorum.

Ama yangın gemisini görmeden önce bana anlatmaya başladığı şey buydu. Onun karşısındaki kanepeye oturdum.

"Oh," dedim.

"Evet, 'oh'." Aeri benim derin ses tonumu taklit ediyor. "Kız olarak doğduğum için hiçbir şeyim yok. Annem de geçen yıl tek kuruş alamadan öldü."

Ses tonu aniden asidikleşti. Umbria'da tanıştığım, iyi bir yaşam şansının elinden alındığını düşünen herhangi bir sarhoş kadar acılı.

"Özür dilerim," diyorum.

Aeri başını sallıyor. "Üzgün olduğunu biliyorum Royo. Babanla hâlâ yakın mısınız?"

"O hiç ortalarda yoktu." Ona tüm bu kişisel şeyleri anlatmak istemiyorum ama duramıyorum da. Sanki üzerimde bir büyü var.

"Anlıyorum," diyor Aeri.

Bakışlarımla buluşuyor ve orada bir şey var. İnandığım bir şey. Hataların geri alınamayacağından bahsettiği zamanki gibi. Babası da buralarda değildi herhalde. Anlıyor. Ona yaklaşmak istiyorum ama sonra bunun bir önemi olmadığını hatırlıyorum. O bir iş. Sadece bir iş.

"Tacı çıkardığımda her şey yoluna girecek." Ellerini kucağında birleştiriyor, her zamanki gibi ilkel. "Yani ikimiz için de."

Bana bakarken gözleri parlak ve berrak. Gerçekten çok güzel. *Güzel kadın* deyince aklınıza gelen şey değil ama ona baktıkça daha da güzelleşiyor. Ama "her şey yoluna girecek" derken neyi kastettiğini bilmiyorum ve kendime ona güvenemeyeceğimi hatırlatıyorum. Her soru sorduğunda içimi dökmeyi bırakmalıyım, çünkü kimseye güvenemem. Özellikle de ona. Çizgiyi çekmem gerek. Son günlerde bulanıklaştı.

"Aeri," diyorum.

"Evet?"

Yüzüne ölü gibi bakıyorum. "Bana ihanet edersen, yemin ederim bu yapacağın son şey olur."

Gülümsüyor, eğleniyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok, Royo."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sende benim istediğim hiçbir şey yok." Bir süre bakışlarımı tutuyor ve sonra yataktan kalkıyor. "Hadi biraz dolaşalım. Biraz hava alabiliriz. Burası Umbria'dan çok daha güzel!"

Bununla birlikte, odadan çıkıyor. Bornozuyla. Cevaplar için etrafıma bakındım ve gözlerim kadife çantasına takıldı. Diğerinden aldığı tek şey

ve kürklü bir pelerin alabilecek kadar büyük. İçinde başka ne olduğunu ve onu açıklayıp açıklamayacağını merak ediyorum ama az önce onun sadece bir iş olduğunu söyledim. Ve Aeri dışarıda beni beklerken etrafı karıştıracak vaktim yok. En azından şu anda.

Ama onu çözeceğim. Yemin ederim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

EUYN

TANGUN DAĞ GEÇİDİ, YUSAN

Yüce Tanrılar, haklı olmaktan nefret ediyorum.

Arabanın arkasından ve geçidin aşağısından adamlar üzerimize atlıyor. Dört kişi, belki daha fazla. Etrafımız sarıldı. Bu bir tuzaktı, çocuk yemi. Ve ben bunu başından beri biliyordum! Çocuk bizi bu zorbaların yaklaşmasına yetecek kadar oyaladı ve dikkatimizi dağıttı. Aynısını arabadaki çifte de yapmış olabilirler; küçük bir çocuk tam zamanında ağladı ve durdular. Merhametleri hayatlarına mal oldu. Mikail'inki de neredeyse bizimkine mal oluyordu.

Ama çocuk bizi uyardı ve attan inip arbaleti omzuma almam için yeterli zaman oldu. İçimden enerji akıyor ama her şey sessizleşiyor. İster insan ister hayvan olsun, av sırasında hep aynı duyguyu yaşarım.

Ateş ediyorum, yeniden dolduruyorum, ateş ediyorum, yeniden dolduruyorum ve tekrar ateş ediyorum. Bir dakikadan kısa bir sürede üç ok - herhangi bir okçunun en hızlı yeniden doldurma süresi- ama adamlar atışlarımın ikisinden kaçıyor. Sadece bir tanesi isabet ediyor, bu da bana onların deneyimli savaşçılar olduğunu söylüyor. Alev alev yanan bir kılıç bekliyordum ama Mikail eşeğinin yanında kıpırdamadan duruyordu. Mikail'in korkudan donup kaldığını hiç görmemiştim. Bu öyle bir şey değil ama dört adam üzerimize gelirken o bir heykel gibi duruyor.

"Biraz yardım et, Mikail!" diye bağırdım. Bir kılıç saldırısından sıyrılıp yuvarlanıyorum. Ayaklarımın üzerinde dengede duruyorum ama onlardan uzun süre kaçamayacağım. Dördünden değil.

Mikail sersemliğini üzerinden atıyor ve kılıcını kaldırıyor. Gecenin içinde alev alır ve adamlardan ikisi durur. Herkes o kılıcın ne olduğunu ve

Alevli kılıç ölüm demektir. Mikail eşeği ve çocuğu yoldan iter ve ardından kılıcını en yakındaki adama saplar. Adam delici bir feryatla düşer.

Ve sonra savaş başlar. Ölümcül savaşta üçe iki. İkisi aynı anda Mikail'e saldırdı. Biri benim peşimden geliyor. Bu hareketleri tanıyorum, Yusanian ordusunda eğitilmişler. Tile yolunda karşılaştığımız deneyimsiz haydutlar değiller. Nasıl saldıracaklarını ve kaçacaklarını biliyorlar. Ve muhtemelen kim olduğumuzu da biliyorlar.

Yayımı tekrar ateşliyorum ve adamı omzundan vuruyorum ama hâlâ üzerime geliyor. Başka bir ok için zaman yok. Panikle eşeğimin sırtındaki kılıcı kaptım. Tam dönüyorum ki bir kılıç omurgama doğru iniyor. Çelik çeliğe o kadar sert vuruyor ki geceye kıvılcımlar saçıyor. Darbenin acısı içimde yankılanıyor. Kılıcı zar zor savuşturdum. Ama kullandığı güç beni kayalık zemine düşürdü. Sol elimi kestiğimde acıyor. Tüm hocalarıma rağmen kılıçla aram hiç iyi olmadı. Çok sırık gibiyim ve yeterince hızlı değilim.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama adam kılıcımı elimden aldı. Silahsız kaldım, bileğim sızlıyor, yüzümü korumak için kolumu kaldırıyorum, bunun beni kurtarmayacağını bilsem de.

Yüce Tanrılar, bu geçidin zemininde öleceğim.

Adamın kılıcı havada yükseliyor. Öldürücü bir darbe. Kurtuluş şansı yok. Tahtta. Mikail ile bir hayat. Sahip olmam gereken hayat gözlerimin önünden geçiyor ve hiçbirini yaşayamayacağımı kabul ediyorum. Elde edeceğim tek şey onurlu bir şekilde ölme şansı. Sinmemek ya da yalvarmamak için. Bununla barıştım.

Ama sonra adam dondu. Bir bıçak aniden göğsünden çıkıp karnını yırtıyor. Mikail kılıcını adamın sırtına sapladı.

O kadar şaşırmışım ki, yerde kalıp ona bakıyorum.

"Arbaletten şaşma," diyor. Kılıcını döndürüyor, bir sonraki saldırıya hazır, ben ayağa kalkmaya çalışırken beni koruyor.

İkiye iki. Mikail kılıcını tutar ve önce diğer adamın saldırmasına izin verir. Silah öğretmenim kılıç dövüşünün bir dans gibi olduğunu söylerdi. Ve bu da ona benziyor. İleri geri hareket ettikçe çelik şangırdıyor. Biri önden gidiyor, diğeri karşılık veriyor. Adam Mikail'in kılıcına birkaç kez vuruyor. Sonra Mikail yana kayıyor ve kılıcını kaldırıyor. Bir bakış darbesiyle adamın boynunu ikiye ayırıyor. Denemiyor bile, pek sayılmaz. Onu rahatsız eden başka bir şey var.

Sonra son adam var. Arbalet oklarımdan kaçan adam. Ama adam saldırılarımı savuşturmakla o kadar meşgul ki Mikail'in kılıcını kaldırmış geldiğini görmüyor.

"Baba!" diye bağırıyor çocuk.

Kito babasının önüne atlıyor ve Mikail'in kılıcını tam göğsüne saplıyor.

Yüce Tanrılar.

Sanki her şey ağır çekimde hareket ediyor. Parlak ayın önünü kapatan bulutlar dağılır. Sahne netleşir. Kito, Mikail'in kılıcını göğsünden, köprücük kemiğinin hemen altından çıkarır. Mikail yeşim ve altınla kaplı kabzayı hemen serbest bırakır; bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydir. Kılıç çok zor kazanılmıştı, bırakılamayacak kadar değerliydi. Ama yüzü dehşet içinde donup kalmıştır. Çocuğun yüzü şok içinde donup kalmıştır.

Mikail kıpırdamadan dururken, adam ileri atılır. Saldırmak yerine, kılıcı çocuğun göğsünden çeker. Sonra kılıç elindeyken kaçar. İkinci kez bakmadan kılıcı çocuğun vücudundan çekip çıkarır. Bir dua. Bir kelime. Az önce hayatını kurtaran çocuk için hiçbir şey.

Çocuk mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yüzüstü yere düşer. Babası yeni ödülünü elinde tutmak için gecenin karanlığında bir korkak gibi kaçar. Çünkü kılıç onun için kendi oğlundan daha değerliydi.

Arbaletimi ateşliyorum, ama onun barbarlığı karşısında o kadar şok oldum ki nişan alamıyorum. Ayrıca ellerimin ikisi de ağrıyor ve biri kanla kayganlaşmış. Yine de onu göğsünden değil, uyluğunun arkasından vurdum. Bu yeterli, çünkü adam topallayarak yürürken Mikail peşinden koşuyor.

Mikail bir sıçrayışta onu yere seriyor ve sonra göğsüne oturuyor.

"Kılıcımı o kadar çok istiyorsun ki, al onu," der Mikail. Kılıcı adamın elinden çoktan almış ve adamın kolunu kılıçla delmiştir.

Durgun gece çığlıklar ve ölüm sesleriyle doluyor. Yüzümü buruşturuyorum. Mikail'e karşı yaptığım şey farklı. Ben yaylı tüfekle öldürüyorum. Tetiği çekip uzaktan bir adamı vurmanın bağımsız, temiz ve hızlı bir yanı var. Şu anda Mikail omuzlarına kadar kana bulanmış durumda ama umurunda değil. Çok öfkeli. Bu adamın hızlı ya da sessiz bir şekilde ölmesine izin vermiyor. Arabadaki kadın hakkında bir şeyler bağırırken onu hadım ettiğinden oldukça eminim. O kadar melemeden bunu söylemek zor.

Mikail'e pek çok şey söylendi; piç, iblis, Cehennem Kralı. Hiçbirini dinlemedim elbette. Ama sonra böyle oluyor ve ben bunu görüyorum. Tüm karizmasının altında kaynayan bir öfke var ve bu sadece babasının onu cezalandırmasından kaynaklanmıyor. Bu çocuğa güvenmesinde, bunun bir tuzak olduğunu görmemesinde ya da hissetmemesinde mantıklı olmayan bir şeyler vardı. Mikail birçok şey olabilir ama asla saf değildir. Tüm bu olanlarda bir terslik var. Ama o istemedikçe, Mikail bana asla söylemez. Bu onun kişiliğinin en hayran olduğum ve en nefret ettiğim yönü.

"Kendi oğluna tuzak kurdun," diyor Mikail. "Ruhun asla kurtarılamayacak."

Sanırım bunu söylüyor. Gökyüzüne bakıyorum. Sanırım yakınlarda samrok yuvaları yok, çünkü olsaydı, bu adamın çığlıkları yirmi tanesini çekerdi. Ama şu anda bir iblis Mikail'e karşı yirmi samroc üzerine bahse girerim.

Kuşların buradan uzakta olduğundan emin olduktan sonra bir fener yakıp saklanan ya da pusuya yatan başka bir adam olmadığından emin olmak için etrafı tarıyorum. Çirkin bir cinayet ve ölüm sahnesi. Kayalık zemin kırmızıya boyanmış.

Kito'yu kontrol ediyorum. Umarım babasının bir zevk evi fahişesi gibi inlediğini duymuyordur ama tahmin ettiğim gibi ölmüştü. Bıçak çıkarıldıktan birkaç saniye sonra ölmüş olmalı.

Yüzümü ovuyorum. Daha kaç can alacağız? Tacım ne kadar kana mal olacak? Peki bu bedeli hak edecek kadar iyi olabilecek miyim?

BÖLÜM YIRMI BEŞ

SORA

RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

Rahway'in dış mahallelerine giriyoruz ve daha önce hiç böyle bir şehir görmemiştim.

Kont için adam öldürmek üzere Gain'in dışına çıkmıştım ama bu sadece güney bölgesiydi. Daha önce hiç bu kadar kuzeybatıya gitmemiştim. Satın alındığım köy kuzeydoğudaydı.

Burası farklı.

Rahway hiçlikten yükseliyor. Ufuk bomboştu ve sonra birdenbire serap gibi kumtaşından bir metropol belirdi. Hava ılıman ama Gain'den çok daha kuru. Sanırım yüksek kuleler inşa etmelerini sağlayan şey güneşte sertleşmiş kayalar. Gain gibi Rahway şehri de duvarlarla çevrili, ancak Rahway'de şehre girmek için geçilmesi gereken bir köprü var.

Gain'in rengârenk olduğu yerde, Rahway tamamen bronz, bej ve kahverengidir. Yeşil sıçramalar palmiye ve hurma ağaçlarıdır. Yaklaştıkça dikenli turuncu bitki tarlaları var. Bunların alkol ürettiğine inanıyorum ama emin değilim.

Yüksek, kemerli köprüden geçerken vagonun pencerelerinden dışarı bakıyorum. Köprünün altında devasa bir liman var. Tiyung'u bana bakarken yakalıyorum. Arkama yaslanıyorum.

"Benim yüzümden durma," diyor. "Dik

dik bakıyorsun."

"Özür dilerim. Ben... Ben sadece senin yüzündeki merakı görmeyi seviyorum." Diğer pencereden dışarı bakıyor. Öyle olmasını istemesem de bu güzel bir şey.

Yolculuk boyunca günlerce onun sözlerini, yardım tekliflerini, cömertlik gösterilerini düşündüm. Samimi olduğuna karar verdim. Belki de

Sadece iyi bir insan olarak görülmek istiyor ya da bana acıyor. Ama gerçekten yardım etmek istiyor gibi görünüyor. Yine de ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Babasının Tiyung üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu gördüm. Ama şimdilik, sanırım bir tür ateşkes olabilir. Şimdilik bir müttefik işime yarayabilir, özellikle de Daysum'un hayatını kurtaracaksa.

Bana ne söylediğini ve neden onu duymakta zorlanacağımı bildiği sol tarafıma fısıldadığını anlamaya çalışıyorum ama hâlâ bir cevabım yok. *Sora, sanırım zamanı geldi*. Neyin zamanı?

Keşke Kont'un onu nerede tuttuğunu bilseydim. Yazabilir ve sorabilirdim.

"Bu gece Rahway Kontu'yla buluşacağız," diyor Tiyung.

"Şaka yapıyorsun," diyorum zengin brokar elbisemi kalçalarıma doğru düzelterek.

Tiyung başını sallıyor, kumaşın hareketini izliyor. "Kiminle ve nerede buluşmamız gerektiği konusunda talimatları olan kişi o."

"İki taraf da bu işin içinde mi?" Ben soruyorum. "Sanırım hepsi bu işin içinde."

Kaşlarımı öyle sert çatıyorum ki gözlerim acıyor. Nasıl olur da dört suçlama da aynı fikirde olabilir? Özellikle de vatana ihanet konusunda. Dahası, nasıl yapılacağını bile bilmezken dördü de çözümün ben olduğuma nasıl inanabilir? Bu hiç mantıklı değil. Benden saklanan önemli gerçekler olmalı. Bu adamlar hayatlarını uzun bir atışa yatırmazlar. Ama belki bu gece cevaplar gelir. Umut etmek zorundayım.

Şehre doğru gidiyoruz. Güneş Tanrısı Tapınağı tam ortada duruyor ve tıpkı Gain'deki Batı Denizi Tanrısı Tapınağı gibi manzaranın üzerinde yükseliyor. Binalar uzaktan göründüklerinden biraz daha renkli, çok fazla olmasa da. Ancak taş ve sıva güzel bir bütünlük katıyor.

Şehrin yaklaşık yarısında, gökyüzüne uzanan güzel bir handa duruyoruz. Adı Troubadour ve Rahway'de olduğumuz sürece evimiz olacak.

Arabadan inip geriniyoruz. İnsanlar tabii ki bize bakıyor. Aşırı yakışıklı genç bir çift gördüklerini sanıyorlar. Ya da genç bir soylu ve onun fahişesini. Burada moda farklı. Erkekler daha uzun, daha hafif tunikler giyiyor. Kadınların elbiseleri şal.

Bir handa kalmamızın ne kadar tuhaf olduğunu şimdi fark ettim. Lord Shan'ın evinde durduğumuzda yaptığımız gibi, yüksek soylular birbirlerinin villalarında kalırlar.

"Neden kontun malikanesinde kalmıyoruz?" diye sordum.

"Başarısız olursak babamın planıyla bir ilgisi olduğunu inkâr edebilsin diye," diyor Tiyung.

B u n u o kadar kesin bir dille söylüyor ki, düşünürken bir an duraksıyorum. Tiyung devam etmem için eliyle işaret ediyor.

"Başarısız olmayacağız," diyor. "Ama her zaman bahislerini korurlar."

Hana giriyoruz. Lobi pembe mermer ve oyma taşlarla kaplı. Rüküşlükten biraz uzak. Hancı bize doğru koşarak geliyor ve derin bir selamla bizi selamlıyor. "Tiyung-si. Hanımefendi. Ben Sanu, buranın sahibi ve işletmecisiyim. Eğer beni onurlandırırsanız, size odalarınızı göstereyim."

Tiyung başını eğerek onayladı. "Lütfen."

Kısa boylu adam bize birkaç kat taş merdivene kadar eşlik ediyor. Daysum'dan daha küçük olabilir.

"Ama yine de bu akşam onunla yemek yiyeceğiz?" Fısıldıyorum.

Tiyung başını sallıyor. "Doğal olarak güneyli kontun oğluyla yemek yiyecek. Yemese garip olurdu."

Alnımı ovuyorum. Tüm bu entrikalar nasıl oluyor da h i ç b i r i n i hiç yormuyor? Nasıl oluyor da sahip oldukları onca zenginlikle yetinmiyorlar? Benim gibi suikastçılardan Sanu gibi hancılara kadar ellerinin altındaki onca insan?

"İşte geldik," diyor Sanu, kapıyı açarken biraz soluk soluğa. Bizden çok daha yaşlı o l m a m a s ı n a rağmen uzun bir tırmanıştı. "En iyi süitimiz. Tüm Rahway'in en iyisi olduğunu söyleyebilirim. Gördüğünüz gibi bu katın tamamına yayılıyor ve iki özel banyo odası ile iki oda hizmetçisine sahip. Gece ya da gündüz, bir şeye ihtiyacınız olursa yanınızda olacaklar."

Süit kesinlikle muazzam, büyük bir şöminenin yanında gömme bir oturma odası ve dışarıda uzun balkonlar var. Benim kulübemden dört kat daha büyük. Belki de daha fazla.

"Teşekkür ederim," diyor Tiyung. Sanu'ya mun vermeye çalışıyor.

Sanu ellerini sallayarak geri çekiliyor. "Hayır, hayır, sadece ihtiyacın olan ya da istediğin bir şey olursa bana haber ver, Tiyung-si. Kont benden şahsen karşılanmamış hiçbir arzunun kalmamasını sağlamamı istedi."

Tiyung, "Teşekkür ederim," der.

Sanu eğilerek selam verir. Ayna karşısında pratik yapıyor olmalı.

Tiyung'a bakıyorum. Bu şekilde muamele görmeye o kadar alışmış ki Sanu'nun gösterdiği büyük çabayı fark etmiyor bile.

"Banyoları hazırlayın," diyor Tiyung hizmetkârlara. "Hanımefendi benimkinin yanındaki odayı alacak. Sandığını getirin ama o gelene kadar açmayın.

sana talimat verir."

Soğuk ses tonundan ürperiyorum. Sesi babasına benziyor ve onun da duyup duymadığını merak ediyorum. Ama hizmetkârlar onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturuyor. Demek ki değişmiş, ama sadece kendi seçtiklerine karşı.

Daha az güzel doğmuş olsaydım, oda hizmetçisi gibi bir pozisyonum olurdu, soyluların dikkatini çekmezdim. İkisi de aşağılayıcı ama ben hizmetçiliği tercih ederdim.

Tiyung seyahat ceketini çıkarıp en yakındaki sandalyeye fırlattı.
Onu bekleyen bir zarf vardı.

Zarfa gülümsüyor, sonra bana bakıyor. "Kendini evinde gibi hisset, Sora. Yedi çanında yola çıkacağız."

Şu andan itibaren iki çandan biraz daha az. "Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bazı yazışmaları okuyacağım, babama bir mesaj göndereceğim ve sonra da sıcak bir banyonun keyfini çıkaracağım." Boynundaki mührü işaret ediyor. Soylular, kâğıt zarflarını çabuk kuruyan ince bir kil tabakasıyla kaplar ve kimsenin sözlerini gizlice okumasını önlemek için mühürlerini bunun üzerine sararlar.

Elindeki zarf mühürlüdür.

Kimden geldiğini sormak istiyorum çünkü bu Seok'un işareti değil, ama tek bildiğim Rahway Kontu'nun akşam yemeği hakkında yazdığı. Ama nedense bundan şüpheliyim. Tiyung mektubu açarken gözle görülür bir heyecan duyuyor. Bilmek istiyorum ama haddime değil, bu yüzden banyoma doğru yola çıkıyorum.

İki çan, batı kontunu karşılamaya hazırlanmam için yeterli bir süre. Yine de Seok gibiyse, bir ömür beni hazırlayamaz.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

EUYN

DOĞU YOLU, YUSAN

Mikail benden bir şey saklıyor. Sanırım her zaman bir şeyler saklıyor ama bu sefer beni rahatsız ediyor. Kim güven olmadan aşk olmaz dediyse, fincanlarının derinliklerindeymiş. Elbette güven olmadan aşk olabilir. Ancak güven olmadan uyum farklı bir hikaye.

Rahway'e giderken üstü başı kan içinde değil, sanırım bu bir gelişme. Gorya'ya vardığımızda gömleğini ve pantolonunu atmak zorunda kaldık. İflah olmaz bir şekilde kana ve bağırsaklara bulanmışlardı, bir kısmı da ona aitti. Yaralarından biri dağ geçidindeki eforu nedeniyle yeniden açılmıştı. Tişörtünü çıkarana kadar fark etmemiştim, acıdan hiç bahsetmemişti. Onu çabucak diktim, umarım bu sefer daha iyi bir iş çıkarmışımdır.

Onunla uğraşırken Kito adındaki çocuğu sormaya çalıştım ama o sadece "Hayır, Euyn" dedi. Ve hepsi bu kadar. Hayır. Hayır.

Bazen hangimizin asil hangimizin casus olduğunu merak ediyorum.

Ama sanırım ben ondan, onun benden saklayabileceğinden çok daha fazla sır saklıyorum. En büyüğünü düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Sanki hatırlamak utancımı herkesin duyacağı şekilde haykıracakmış gibi.

Bir filo arabası alıyoruz - hız ve dayanıklılık için özel olarak yetiştirilmiş sekiz attan oluşan bir ekip bizi Rahway'e normalde gereken sürenin yarısı kadar bir sürede götürecek. Oldukça pahalılar ve yaygın olarak bulunmuyorlar ama Mikail yüklü bir cüzdan getirdi.

Bu da demek oluyor ki Quilimar cömert davranıyor. Bu onun bilinen bir özelliği değil. Kadınlara hak tanıyan bir ülkede nasıl idare ettiğini bile bilmiyorum.

Bu görevde cevaptan çok soru var. Sarayda benimle hiç ilgilenmeyen kız kardeşimin neden tacı benim almamı istediğinden başlayarak. Neden kendisi için almıyor? Elbette bu bir savaş olurdu ama bu Yusan ve Khitan için yeni bir şey değil. Çözmeye çalışıyorum ama bilmeceler için yaratılmamışım.

"Euyn, canım, gözlerini kısıyorsun," diyor Mikail.

"Quilimar neden benim kral olmamı istiyor?" diye soruyorum. Mikail kaşlarını kaldırıyor.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyordum," diye ekliyorum, divana yerleşirken. Bu arabaya bir düzine insan sığabilir, yani burada sadece o ve benim için bolca yer var.

"Anlıyorum," diyor Mikail. "Joon'u pek sevmiyor ve pahalıya mal olacak bir savaş dışında tek seçenek sensin."

Bunların hepsi doğru, özellikle de Joon'a olan nefreti. Joon onun Khitan kralına satışına mühür bastığında yaptığı sahneyi hatırlıyorum.

Khitan beş yıl önce işgal etti ve Quilimar barış teklifi olarak satıldı. Buna düğün deniyordu. Onun eli karşılığında kral kadınlardan oluşan birliklerini geri çekti ve kuzeydoğu kasabalarımıza saldırmayı bıraktı. Quilimar'la evlenmek muhtemelen en başta istediği şeydi. Yine de neden onunla yaşamak istesin ki?

Onların evliliğinin komşularımızla aramızda ebedi bir barışa aracılık etmesi gerekiyordu. Bunun Yusan ve Khitan arasındaki yedinci "ebedi" barış olduğuna inanıyorum. Gerçekten barış içinde olamayacak kadar farklıyız. Wei işin içine girmediği sürece. O zaman biz en eski ve en iyi dostuz.

"Ama Khitan Kralı..." Ben başlıyorum. "Öldü."

Gözlerimi diktim. "Pardon?"

Khitan Kralı kardeşim gibi ölümsüz değil ama öldürülmesi neredeyse o kadar zor. Khitan'ın Yüzüğü de Ejderha Lordu'nun bir kalıntısı. Onun gücü simyadır. Khitan'ın çorak topraklarının bir ülke olmasının sebebi bile budur.

-Aksi takdirde Nadas gibi olurdu. Kitan kralı bir dokunuşuyla hazinesini altınla doldurabilir, bu da paralı askerler altını sevdiği için bir nimettir.

Ama yüzük aynı zamanda koruma da sağlayabilir. Bir keresinde bir suikastçı tahta kadar ulaşmış ve kral bir dokunuşla onu som altına dönüştürmüştü. Bir an canlı bir insan, bir an sonra altın bir heykel. Hem bir ödül hem de bir daha Kitan'a geçmemesi için bir uyarı olarak Wei'ye geri gönderildi.

"O öldü," diyor Mikail. "Quilimar hamlelerini yapıyor."

Kız kardeşim her zaman hırslı olmuştur. Erkek olarak doğmuş olsaydı, babamızın Joon ve Omin'i es geçip tacı ona verebileceği söylenir. İnkar edilemez bir şekilde onun favorisiydi. Ama yasalarımıza göre kızlar miras alamaz. Wei'de de alamazlar. Sadece Khitan bu saçmalığa izin veriyor.

Kız kardeşimin kocasını nasıl öldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama cinayet işleyebileceğine inanıyorum.

Mikail, "Oğullarının naibi olarak hüküm sürüyor ve raporlara göre daha önce hiçbir naibin yapmadığı yüzüğü takıyor," diyor.

Bana bir bakış fırlatıyor ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ya çocuğun yaşayacağından şüphe ediyor ya da tahtı göreceğinden. Quilimar'a ikisini de yakıştıramıyorum.

"Hâlâ anlamıyorum. Neden Yusan?"

"Joon'un ölmesini istiyor - düğünden önce attığı çığlığı tüm mahkemenin duyduğuna inanıyorum."

"Biliyorum ama..."

"Quilimar muhtemelen seni kontrol edebileceğine inanıyor," diyor Mikail iç çekerek. "Senin daha zayıf bir kral olacağına, Kitan altınıyla satın alınabileceğine."

Bu hakaretin acısının kemiklerime yerleşmesine izin verdim. Sürgün edilmeden önceki halimle zayıf bir kral olurdum, bunu inkâr etmenin bir anlamı yok. Zenginlik taşıyan elçiler tarafından baştan çıkarılırdım. Muhtemelen sarayı genişletmek, Mikail'e ve kendime hediyeler yağdırmak için harcardım. Ama artık farklıyım. Ve belki de hafife alınmak iyidir.

Ama öyle hissettirmiyor. Babasız büyürken tek istediğim kardeşlerimin sevgisiydi ya da sevgi olmasa bile en azından saygıydı. Görünüşe göre ikisini de elde edemedim. Ve eğer aileniz sizi sevmiyorsa, bu dünyada nasıl bir yeriniz olabilir ki?

Mikail'in deniz mavisi gözleri yüzümü taradı. "O seni tanımıyor. Kardeşlerinden hiçbiri seni gerçekten tanımıyor."

Haklıydı. Kraliyetten olsun olmasın hiç kimse beni tanımak için zaman ayırmadı. Mikail hariç. Ona kadar kimse beni, her şeyimle kabul etmedi. Hiçbiri bana bir yuva vermedi.

Güzel, ölümcül, gizemli Mikail. Zaman zaman, onu parçalara ayırıp özüne inmek istiyorum. Ona sahip olabilmek için onu gerçekten tanımak. Ama bu işe yaramazdı - sırlarını mezara götürürdü ve ben onu asla incitmezdim. Çünkü onu seviyorum. Onu sevdim. Onu her zaman seveceğim.

Uzun kirpikleri ve keskin elmacık kemikleriyle bana bakıyor. Yüzünü avuçlarımın içine almadan önce ona geri çekilmesi için zaman tanıyarak öne uzanıyorum. Hareket etmiyor. Yanağı çok pürüzsüz, teni yumuşak. Ve o dudaklar. Unutamadığım o dudaklar. Son üç yıldır bir saniye bile.

Ağzına bakıyorum ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde. Çok dolgun ve sertler. Ellerim saçlarını, yüzünü kavrıyor. Dili benimkinin etrafında dolanırken onunki de aynı şeyi yapıyor. Sonra bu bir yarış. Aramızdaki her şey çılgıncaydı. Ama bu başka bir şey. Gerçek olduğundan emin olmak için dudaklarını ısırıyorum, parmaklarımı tenine batırıyorum. Uyuşturucummuş gibi parfümünü içime çekiyorum. Tüm bunların başka bir ateş rüyası olmadığından emin o l u y o r u m . O da bana aynı şekilde davranıyor.

O gerçek. Gerçekten burada benimle.

Ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Sanki taht odası hiç olmamış gibi, çünkü ona sahibim. Ama fark şu ki, onu her zamankinden daha çok istiyorum. Mümkün olduğunu düşündüğümden bile daha fazla. Sanki şu anda ona sahip olmazsam kuruyup ölecekmişim gibi geliyor.

Bu öpücük. Bu öpücük için cehennemden geçmeye değer. B ö y l e beslenmek için aç kalmaya değer. Elleri gömleğimde geziniyor. Beni öperken hâlâ aynı şekilde mırıldanıyor. Tadı hâlâ aynı. Her parçam ona, başka hiç kimseye vermediğim şekilde tepki veriyor. Sayısız sevgilim oldu, ama Mikail'le hep daha fazlasını istiyorum. Tek istediğim daha fazlası.

Çok geçmeden göğsünü öpüyorum ve pantolonunun düğmelerini açıyorum. Çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman. Onun tadına bakmalıyım. Ona sahip olabildiğim kadar sahip olmalıyım.

"Seni seviyorum Mikail."

Önünde diz çökerken bunu tenine fısıldıyorum. Onun her şeyine sahip olana kadar tatmin olmayacağım. Bu yüzden asla memnun olmayacağım.

BÖLÜM YIRMI YEDI

ROYO

RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

Bir erkeğin ellerinin kasıklarıma yakın olmasından gerçekten hoşlanmıyorum.

Ama kıpırdamadan durmak zorundayım. Aeri ısrar ettiği için yeni takım elbise diktiriyorum. Terzi dizlerinin üzerinde ve iç dikiş denen bir şeyi ölçmek zorunda. Beklerken gerginim, nefesimi tutuyorum. Bu gerçekten rahatsız edici.

Rahway'e daha yeni yanaşmıştık ki beni şehirdeki en iyi elbise mağazasına sürüklemeye başladı. Öldürdüm ve sakat bıraktım ve o hızla sahip olduğum en kötü iş haline geliyor.

Aeri ile ne kadar çok gün geçirirsem, o kadar çok ve daha az ciddi oluyorum.

Kurtarıldığımız gece kanepede uykuya dalmakta zorlandım. Hemen sızmış olmalıydım çünkü bedensel olarak bitkin düşmüştüm. Başım ağrıyordu ve altımın üzerine düştüğüm için etkileyici bir çürük vardı. Ama uyumak yerine, neyim olduğunu merak ederek öylece uzandım. Sonunda, bunun Aeri'nin hafif nefesini boynumda hissetmek istediğim için olduğunu itiraf ettim. Kolumun altında göğsünün hafifçe inip kalkışını. Kendimi bunu kesmeye, kanepemde kalmaya, lanet olası uykuya dalmaya zorladım. Bazı insanlar sahip olamayacakları bir şeyi istemeye "heves etmek" diyor. Ben buna kendini hayal kırıklığına uğratmak diyorum.

Ertesi gece daha kolay oldu. Ve şimdi bunu düşünmüyorum bile. Hem de çok.

Şu anda bir koltukta oturmuş, çayını yudumluyor ve kumaş seçiyor. Uzun bacakları önünde çapraz duruyor. Benim için üç takım elbise diktirmek istiyor. Üç takım elbiseyle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ama siparişi o verdi.

kendisi için en az bir düzine elbise. Sanırım üç takım elbise onun için bir şey ifade etmiyor.

"Bunlardan ilkini yarın sabaha kadar hazır edebileceksiniz, değil mi?" diye soruyor.

"Evet hanımefendi," diyor terzi. Yeterince iyi bir yaşlı adam. Ayağa kalkıyor ve mezurasını dar omzunun üzerine koyuyor. Sanırım işim bitti. Yükseltilmiş platformdan iniyorum.

"Harika!" Aeri ellerini çırpıyor ve ayağa kalkıyor.

Sandalyenin üzerinden kadife çantasını almayı ihmal etmiyor. Ağır çantamı omzuma atarken içinde ne olduğunu merak ederek ona bakıyorum. Evet, hâlâ eşyalarımız var. Henüz otele yerleşmedik bile ama Aeri mutlu. Dükkândaki mankenden aldığı yeni bir elbisesi var. Sarmasına rağmen üzerinde biraz bol duruyor ama eskisini bir saniye daha giymeye dayanamadı.

Kirli çamaşırlarını ve satın aldığı iç çamaşırlarıyla dolu bir çantayı taşımak zorundayım. Bana da yenilerini almak için ısrar etti. İç çamaşırlarımı kim görecek anlamıyorum ama onunla tekrar tartışmaktansa almak daha kolaydı. Gemide yaklaşık yirmi küçük tartışma yaşadık ve ben yoruldum. Bir filo atını bile yorabilir.

Lüks elbise mağazasından çıktık ve güneş bunaltıcıydı. Umbria gri taşlar ve keskin eğimli çatılardan oluşurken, burası açık kremler ve bronzlardan oluşuyor. Sıcak güneş duvarları parlatıyor. Gözlerimi korumak için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Binaların parlayabildiğini bilmiyordum.

"Nerede kalıyoruz?" diye

soruyorum. "Troubadour Inn'de,"

diyor. "Nerede orası?"

"Bilmiyorum." Etrafına bakınıyor ve sonra yanımızdan geçen rastgele bir adamın kolunu tutuyor. "Affedersiniz. Troubadour'u nerede bulabilirim?"

O da benim kadar şaşkın ama yeterince kibar. Sağ tarafı işaret ediyor. "Şu tarafta dört blok ötede. İyi günler leydim."

"Ne şans ama!" Gülümsüyor, memnun.

Buraya faytonla gelmek zorunda kaldık çünkü Aeri limandan yürümek için çok uzak olduğu konusunda ısrar etti ama sanırım dört blok onun için yeterince yakın. Ben onu takip ederken o yeni elbisesiyle ve gizemli kadife çantasıyla kaldırımdan aşağıya atlıyor. Normalde sinirlenirdim ama burası çok güzel. Yirmi beş derece Umbria'dan daha sıcak, hangi ılık hissediyor. Ve evet, var

Onun mutluluğuyla ilgili bir şey de sorun değil. Ya da en azından ben buna alıştım.

Kule on bir çan çalıyor. Bütün gün ve yarın burada olacağız. Rahway'e ulaştığımıza göre, şimdi geriye Tamneki'ye giden Doğu Yolu için bir otobüs kiralamak kalıyor.

"Bütün o takımlar ve elbiseler yarına kadar hazır olacak mı?" Ben soruyorum.

Aeri başını eğdi. "Hayır, sadece iki tane. Onları ve senin takımını çabucak hazır etmek için fazladan para ödedim."

Sadece iki tane mi? "Geri kalanlar ne olacak? Yarın gidiyoruz, değil mi?" Başını sallıyor. "Sanırım birkaç gün burada kalacağız."

"Ne?" Yolun ortasında duruyorum.

Kaldırımda duraksıyor. "Casusluk şefiyle buluştuğumuzda Tamneki'nin zamanlamasını planlayacağız ama sanırım birkaç gün kadar burada olacağız. Ayrılmamız gerektiğinde kıyafetler hazır olmazsa, başkente kuryeyle göndertirim. Büyütülecek bir şey değil."

Bu çok büyük bir mesele. Arabacılar yoldan çekilmem için bağırana kadar yolun ortasında durup kollarımla işaret ediyorum.

Aeri gözlerini kısarak bana bakıyor. "Neden bu kadar sinirli görünüyorsun? Bir şey yapmadın bile.

takım elbiseleri *istiyorum*."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Çünkü bu da başka bir gecikme!" "Yani?"

"Yani daha da fazla zaman alacak!"

"Ve? Bana bir ay söz vermiştin."

"Evet. Otuz gün Umbria'dan ayrıldığımız gün başladı." Şehrin genel yönünü işaret ediyorum, hayal kırıklığı kolumu savurmama neden oluyor. Görünüşe göre onunla tekrar kavga edecek enerjim var.

Bana bakıyor. "Ve?"

"Ve Sol'da bir gün geciktik ve şimdi burada iki ya da üç günden bahsediyorsun."

"Evet, ama Tamneki'ye varmak bir gün batımından fazla sürse bile bu yine de bir aydan az bir süre: Senin derdin ne?"

Benimle yüzleşiyor. Yeni ayakkabılarıyla aynı boydayız. Gözlerimin içine bakıyor, şen şakrak bir kadın ya da kendini beğenmiş küçük bir hırsız değil, başka bir şey. Çakmaktaşı ve dişlerden yapılmış bir şey. Bir kaplan aslana bakıyor, diğerinin dönmesini ya da saldırmasını bekliyor. Ama o bir kaplan değil. Denemeden bile onu ikiye bölebilirim, yine de geri adım atmıyor ya da utanmıyor.

uzakta. Ve bu cesaret ister. Ya da gerçekten yüksek seviyede delilik. Belki ikisi de. Ama göğsümden bir his fışkırıyor, hayranlık. Saygı görmeye değer biri. Ve ben bunu çok fazla insan hakkında düşünmemiştim.

"Boşa zaman harcıyorsun," diye
mırıldandım. Omuz silkiyor. "Benim
zamanım boşa gidiyor."

Sonra dönüp Troubadour Inn'e doğru yürüyor.

Bir saniye sonra iç çamaşırlarıyla onu takip ediyorum, çünkü tanrılar tarafından kesinlikle kayırılmıyorum.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

SORA

RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

Rahway Kontu'nun villası Sol'un yanındaki bir tepede yer alıyor. Gain Kontu'nunkine rakip olabilecek gördüğüm tek yer burası. İkisinin de malikaneleri aynı derecede büyük, bu da mantıklı ama tamamen farklı tarzdalar. Bu üç katlı kumtaşından yapılmış ve yüksek bir kulesi villanın gözetleme kulesi olarak hizmet veriyor. Ve bir kez daha erkekleri gerçekten anlayıp anlayamayacağımı merak ediyorum. Neden biri elini daha fazlasına açmak için tüm bunları riske atar?

Kont malikânesinde uzun bir tura devam ederken biz de kuledeyiz. Cephaneliğini, tertemiz ahırlarını, geniş kütüphanesini ve devasa balo salonunu gördük. Rune kısa, koyu kahverengi saçlı ve koyu kahverengi tenli, uzun boylu bir adam. Burada tercih edilen uzun ceketi giyiyor. Krem renginde ve altın ipliklerle süslenmiş. Ayrıca som altın ve elmastan yapılmış kalın bir asil yakası var ve beyaz gömleği altın iplikle astarlanmış. Kont gibi yaşlanmamış görünüyor ama kırk ile elli arasında bir yaşta. Tahminim açıya ve yüz ifadesine göre değişiyor.

Taretteki oda kakma lapis ve oyma nadir ahşapla güzelce dekore edilmiş. Açık kemerleri esintinin içeri girmesine izin veriyor. Elimi duvarın tepesine kadar uzanan mozaik karoların üzerinde gezdiriyorum.

Tur başladığında kont bana kolunu uzattı ve o en sevdiği parçaları ve manzaraları gösterirken ben de kolunu tutarak yürüdüm. Tiyung belli belirsiz memnuniyetsiz görünüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Tiyung mavi bir ceket giyiyor. Binlerce böceğin canlı canlı kaynatılmasıyla elde edilen bu mavi tonunu sadece saygın kişilerin giymesine izin veriliyor. Her biri kivi büyüklüğünde safirlerden oluşan bir yaka ve kabarık siyah bir şapka takıyor. Sonuç olarak, gülünç görünüyor, ancak bunu başarmak için yeterli egoyu taşımadığı gerçeğinde sevimli bir şey var.

Rune batıyı işaret ederek, "Açık havalarda Tangun Dağları'na kadar her yeri görebilirsiniz," diyor.

Alacakaranlıkta pembeler ve morlardan oluşan muhteşem bir gün batımı var ve esintideki kaktüs çiçeklerinin kokusuyla düşman topraklarında esir olduğumu neredeyse unutabiliyorum.

"Çok güzel," diyorum.

"Manzara seninle kıyaslanamaz bile," diye mırıldandı kont. "İhtişamınız hakkında söylentiler duydum ve hikâyelerin abartılı olmaması güzel."

Üzerimde vücudumu saran zümrüt yeşili bir elbise var ve altın küpeler loblarımdan sarkıyor. Üzerimde normal miktarda mücevher ve bilezik var ama yeşil, gözlerimin morunu ortaya çıkarıyor.

"Majesteleri çok naziksiniz," diyorum. "Hayır, ben sadece dürüstüm," diyor.

Nedense bundan şüpheliyim. Bu adamların hepsi çekici görünebilir... ilk başta. Maskelerini indirdiklerinde ise üç diyardaki tüm yaratıklardan daha iğrenç oluyorlar.

Turumuzu bir yemek salonunda bitiriyoruz. Tavan başımızın üzerinde yükseliyor ve masa kırk kişi oturacak kadar uzun ama yerler beş kişilik.

Bize iki misafir daha katılacak. Tiyung'a bakıyorum. O da tabaklara bakıyor.

Kont her birimize bakarak, "Bu gece iki onur konuğu daha bekliyorum," diyor. "Biz beklerken lütfen oturun. Sora, sağıma otur canım."

Sinir hasarlı kulağım sayıma katılacağı için hoşuma gitmiyor ama kendimi yüksek arkalıklı sandalyeye bırakıyorum. İçimde yaldızlı bir tuzağa düştüğümüz hissi var, bu yüzden işitme duyum endişelerimizin en küçüğü olacak. Tiyung sağımdaki yeri alıyor. Kont elbette masanın başında oturuyor.

"Bize başka birinin katılacağından haberim yoktu, Rune," diyor Tiyung. Ses tonu soğuk ama dürüst olduğunu söyleyebilirim. Ve soylular sürprizlerden nefret eder.

"Yakın zamana kadar ben de öyleydim," diyor kont. Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyor ama Tiyung'u umursamadığını hissediyorum. "Zorlu bir yolculuk geçirdiler ve şimdi akşam yemeğinden önce yıkanıyorlar." Sonra dikkatini bana çeviriyor. "Canım, sana bir içki ikram edebilir miyim? Şarap? Ya da her çeşit içkimiz var."

"Su benim için yeterli, teşekkür ederim."

Kont, su testisine doğru ilerlemeye başlamış olan bir hizmetkâra eliyle işaret ediyor.

"Yirmi yıllık bir coju alacağım. Tiyung, bu sana uyar mı?"

diye sorar. Tiyung masanın altından başını sallıyor.

Rune tekrar bana doğru eğiliyor. "Coju senin dikenli bitkilerinden yapılır. Rahway'e giderken görüyorum. O toprakların hepsi benim ve coju damıtmak benim en büyük projem. Likör pürüzsüzdür, özellikle de yirmi yıldan fazla yıllanmışsa."

Başımı sallıyorum, erkeklerin ilgisini çekiyormuş gibi yapmaya alışkınım. "Bitkiler nasıl likör haline getiriliyor?"

"Kalpleri kavrulup mayalanarak. İlgini çekerse seni içki fabrikamda gezdirebilirim."

İlgimi çekmiyor. "Kulağa büyüleyici geliyor."

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi bana gülümsüyor.

"Ah! İşte en onurlu misafirlerimiz," diyor. İki adam devasa kapının altında durdu.

Kont ve Tiyung ayağa kalkıp selam veriyorlar. Bir kont ve kontun oğlunun birinin önünde eğilmesinin tek bir anlamı olabilir: Kraliyet.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

EUYN

RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

Kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum, yıkanmış, bakımlı ve özenle dikilmiş kıyafetler giyiyorum. Ayrıca, karşımda büyüleyici güzellikte bir kadın oturuyor. Odaya girdiğimde Rune ve güneyli kontun oğlu beni selamladı. Bu benim gençleşmiş eski hayatım. Mikail solumda oturuyor, her zamanki gibi yakışıklı. Ama önümdeki kadın kim? Qali'deki fahişelerden daha dikkat çekici ve bu hiç de azımsanacak bir başarı değil.

"Sora- bu doğru mu?" diye soruyorum. Başını sallıyor.

"Bu alışılmadık bir isim."

Gülümsüyor. "Aslında Athora'ydı Ekselansları ama kız kardeşim küçükken adımı doğru telaffuz edemiyordu ve güneyli kontun hanesinin bir parçası olduktan sonra Sora olarak anılmaya başladım."

Neredeyse şarabım boğazımda kalacaktı.

"İyi misiniz Ekselansları?" diye soruyor kont. Gözleri tam olarak kahverengi değil. O kadar açık renk ki neredeyse sarı, bana bir yılanı anımsatıyor.

Kendimi toparlamak için bir an elimi kaldırıyorum. Rune önce şarap kadehime, sonra da şüpheyle hizmetkâra bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum boğazımı temizleyerek. Ama değilim. Hayal ettiğim kızın o olması mümkün değil. Bu tamamen imkânsız. Dikkatimi tekrar Sora'ya veriyorum. "Athora da benzersiz bir isim. Peki kız kardeşinin de alışılmadık, belki de telaffuzu zor bir ismi var mıydı?"

Sora yine gülümsüyor. "Hayır. Onun adı Daysum."

Kendimi normal nefes almaya zorluyorum. Yıllar önce bana yalan söylenmişti. Ama şu anda bunu düşünemem. Bu daha sonra halledilecek bir mesele ve biz burada geleceği konuşuyoruz. Mikail bana bakıyor. Elbette beni rahatsız olduğumu anlayacak kadar iyi tanıyor. Ama özel olarak konuşacağız.

Kont, "Anladığım kadarıyla Majesteleri, karşınızdaki büyüleyici yaratığı ve onun planlarımızla ne ilgisi olduğunu merak ediyorsunuz," diyor.

Başımı salladım.

"Bir gösteri o zaman," diyor gülümseyerek. "İzninizle, canım."

Onun su bardağını alıyor. Kadın ona şaşkın şaşkın bakıyor. Rune ıslık çalıyor ve odaya iri bir köpek getiriliyor. Yüz kilo kadar olmalı. Etrafı kokluyor ve garip bir şekilde nefes alıyor.

Tüm masa merakla onu izliyor. Kont, Sora'nın bardağını dikkatlice yere koyar. Köpek hevesle suyu kaşıklıyor.

Saniyeler sonra köpek boğuluyor ve sonra kasılmaya başlıyor. Sora masaya tutunarak ayağa kalkarken gözleri büyür. Tiyung ağzı açık bir şekilde onun yanında duruyor. Yirmi saniye içinde köpek bir cesede dönüşür. Dili siyahlaşmış bir halde yerde ölü yatıyor.

Sora'nın soluk teni daha da beyazlaşmıştır. Boyalı dudakları aralandı. "Ne yaptın sen?"

"Tabernacle zehri," diyor Rune. Eski köpeği işaret ediyor ve hizmetkârlar cesedi odadan çıkarıyor.

Sora zorlukla nefes alıyor, yüzünde dehşet okunuyor. Ama dehşete düşmek için kafam çok karışık. Kont onu almadan hemen önce o su bardağından yudumluyordu. Eğer içinde tabernacle zehri varsa, ölmüş olmalıydı.

Kont Sora'ya eliyle işaret etti. "Yusan'daki en güçlü zehirli bakireye bakıyorsun."

Mikail ona bakarken kaskatı kesilir. Yüzü belli bir ifadeyle yıkanıyor. Ve ben bu ifadeyi biliyorum; zorlu bir rakip. Mikail ona saygı duyuyor. Ama aynı zamanda ona acıyor. Sadece yumuşak kısımlarınız elinizden alındığında keskin bir bıçak haline gelirsiniz. Bunu herkesten iyi biliyor.

Kont, "Lütfen oturun Sora, Tiyung," dedi. "Gösterinin sonuna geldik."

"Buna gerek yoktu, Majesteleri." Sandalyesinden tatlı tatlı konuşuyor ama sesi titriyor. Ve bu sinirler değil - o kaynıyor. Bir dizi

Omuzları ve elleri bunu ele veriyor. Boynuna uzanmamak için tırnaklarını avuçlarına geçiriyor.

"Özür dilerim canım. Ona taze su getirin lütfen." Bir hizmetkâra eliyle işaret ediyor ama bu kızın burada başka bir şey yiyip içmeyeceğinden eminim.

"Kadehinde tabernacle zehri mi vardı?" Ben soruyorum. "Nasıl oluyor da... yani... ölmüyor?"

Tabernacle, Yusan'daki en ölümcül zehirlerden biridir. Renksiz ve neredeyse tatsızdır ve sadece bir damlası bile yetişkin bir adamı öldürebilir. Yine de o bardaktan birkaç kez su içtiğini gördüm. Bunun bir numara olduğunu düşünebilirdim ama kadehinde ne kaldıysa koca köpeği öldürmeye yetmişti.

Rune gülümsüyor, bembeyaz dişleriyle. "İnanılmaz, değil mi? Sora, tahminime göre Seok'un zehir okulunda yüz farklı zehir yuttu. Eğitimden sağ çıkan birkaç kişiden biri o. Ve artık hepsine karşı bağışıklığı var."

"Bir zehir... okulu mu?" Dedim. Mikail'e bakıyorum.

Kont başını sallıyor. "Gain'in dışındaki gizli bir okulda yüksek eğitimli, çok yetenekli kadın suikastçılar. Yasa dışı tabii ki."

Mikail'in bahsettiği kızın bu olup olmadığını merak ediyorum - daha önce hiç görmediği yeteneklere sahip. Ama birbirlerini tanıyor gibi görünmüyorlar. Ve o da benim kadar şaşırıyor kıza. Yeni bir bilgi öğrendiğinde gözlerinde her zaman bir şeyler parlar. Şeker evinden gelen bir ikramı yiyen biri gibi sırlardan zevk alıyor.

"Tiyung, baban bir Sora elde etmek için kaç kız öldürdü? Yirmi mi?" Rune coju'sunu yudumluyor ve yüzünde alaycı bir ifadeyle bekliyor.

"On yedi," diyor Tiyung zorlukla yutkunarak. Hiç de eğlenmiyor.

Kont bu adamı kıvrandırmaktan zevk alıyor. "Ah, evet, on yedi. Ülkenin en güçlü, en sağlıklı, en güzel kızlarından biri, neredeyse on yıl boyunca zehir dozajına maruz kaldı. Bir öpücükle öldürebilecek bir kız yaratmak için çekilen onca acı ve ölüm. Ve yine de bu noktada vücudunun kendisinin zehir olduğunu bilse bile, çekimi durdurmak zor."

"Neden kendini durduruyorsun?" Sora sanki şaka yapıyormuş gibi gülümsüyor ama gözleri meydan okuyor. Bu masadaki iki erkeği de öldürebilir. Belki Mikail'i ve beni de, eğer yapabilseydi. Ve kesinlikle yapabilir. Onu neyin engellediğini merak ediyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunu söylediğimde inan bana canım," diyor Rune. Mikail ve bana dönüyor. "Size silahsız öldürebilen bir kız veriyoruz. Saray muhafızlarının taramasından geçebilecek biri. Onu yetiştirmek için on yıl, yirmi kız ve bir milyon altın mun harcadık.

çalışıyorum. Umarım bu, benim ve güney kontluğunun şanlı yönetiminize olan bağlılığının seviyesini gösterir, Majesteleri. Onu Joon'la yalnız bırakırsanız, Joon ölür."

"Gerçekten de etkileyici," diyorum. "Size teşekkür
ederiz." Başını salladı.

"Peki ya kuzey kontluğu?" Mikail soruyor.

Kont küçümsemesini gizleyemiyor ama bunu denediğinden de emin değilim. "Bay Chin hâlâ Joon tarafından izlenmekten korktuğu için tarafsızlığını koruyor. Ve bir yıldırımın bir tanrı kralı öldüreceğine inanan bir aptala ihtiyacımız olduğundan emin değilim."

Joon, elbette Umbria Kontu'nun kendisini öldürmeye çalıştığını biliyordu ama işkence altında bile suikastçının emri Bay Chin'in verdiğini itiraf etmesini sağlayamadı. Bu yüzden Joon şehre yaptırımlar uyguladı ve Bay Chin'i yalnız bıraktı.

"Peki ya Dal?" diye sordum.

"Bildiğiniz gibi güney ve doğu kontları konuşmaz ama o da Joon'un hayranı değil. Planımızı destekliyor. Onunla Tamneki'de buluşacaksın."

Kuzey ve doğu kontları yüzyıllardır ittifak halinde. Batı ve güney kontlarının ittifakı ise oldukça yeni, muhtemelen birbirlerine olan yakınlıklarından ziyade güçlü kuzeydoğu ile mücadele etmek için. Bu adamların hepsi birbirinden nefret ediyor. Joon'u devirmelerini engelleyen şey bu.

Kont, "Elbette, tacın çıkarılması meselesi hâlâ var," dedi.
diyor
. Mikail'e bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Gerekli beceriye sahip birini tedarik ettik" diyor. Bu kadar
Bir cevabın olabileceği kadar belirsiz. Ama kont tatmin olmuş görünüyor.

Gülümsüyor. "Pekâlâ."

"Taç mı?" Sora soruyor. Bakışları masanın etrafında dönüyor. "Böldüğüm için beni bağışlayın lordlarım. Ama anlamıyorum."

Mikail elini sallayarak, "Onu zehirlemeden önce tacın çıkarılması gerekecek," diyor.

Gözleri etrafta dolaşıyor. Bilmiyor. Joon'u ölümsüz yapanın taç olduğunu bilmiyor.

Kimse ona söylememiş.

Kont Sora'ya bakıyor, yılan gözleri bir o yana bir bu yana dönüyor. "Seok seni buraya bir tanrıyı öldürmen gerektiğini düşünerek mi gönderdi?"

Akşam yemeği bir düzine hizmetçi tarafından getirilirken başını sallamak dışında bir tepki vermiyor. Kızarmış et ve güzel kokulu baharat kokuları odayı dolduruyor.

Rune'un kahkahaları etrafımızda çınlıyor, coju'sunu yudumlarken yüzünde bir mutluluk ifadesi beliriyor. "Ah, Tiyung, baban anormal derecede zalim bir adam."

Tiyung bordoya dönüyor.

Masada normal miktarda siyaset dönüyor. Ancak kız kendini kaybetmiş görünüyor ve Tiyung'un durumu da pek iyi görünmüyor.

Sora masadan kalkana kadar herkes sessiz. "İzninizle lordlarım. Biraz hava almam lazım."

Tiyung ayağa kalkıyor.

"Yalnız," diyor. Aceleyle odadan çıkarken ses tonu kesindir.

OTUZUNCU BÖLÜM

SORA

RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

Dışarı çıkana kadar yürüyorum, topuklarım ince zeminde tıkırdıyor. Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Bu öfkeyle. Yapabileceğim en iyi şey temiz hava almak için dışarı çıkmak.

Bir kapıdan çıkıyorum ve kendimi nehre bakan devasa bir taş verandada buluyorum. Hemen kenara gidip korkulukları tutuyorum. Ellerim titriyor, öfkeden, aşağılanmışlıktan ve çaresizlikten titriyor. Bu his karşısında tutunmaktan ve parmaklarımı taşa geçirmekten başka yapacak bir şey yok. Nehir bir metre kadar aşağıda gibi görünüyor. Belki daha fazla. Şehrin güneyindeki Garda Gölü'ndeki son noktasına akıyor. Garda da ülkenin geri kalanını besliyor.

Suyu izliyorum. Yıllar boyunca birçok kez kendi canıma kıymayı düşündüm. Bunu nasıl yapacağımı ve ne kadar kolay olacağını ayrıntılarına kadar düşündüm. Ama hiç denemedim. Cehennem Krallığı'ndan korktuğum için değil, Daysum'a ne olacağı için. Ama bana ne söylediğini yeni anladım. Kontun bahçesinde söylediği şeyi.

"Atlama," diyor bir ses.

Döndüm ve Rune'u veranda kapılarının yanında buldum. Yalnızdı. Tiyung'un onunla olmadığına seviniyorum. Ateşkes olsun ya da olmasın, şu anda gerçek bir hasar verme kapasitesine sahibim.

Ama batı kontluğu daha iyi değil. Sebepsiz yere bir köpeği öldürdü. Köpek yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece gösteri için öldü. Bu adamlar böyle işte.

"Beni ayıplıyorsunuz," diyor kont. "Bir it yüzünden." Başını sallıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Köpeğin daha bu sabah kuduz bir tilki tarafından ısırıldığını ve çok daha kötü bir şekilde öleceğini bilmenin size bir faydası olur mu?"

"Yalan söylüyorsun."

Dudaklarını büzüyor. "Bir köpek için güvenine ihanet etmek için hiçbir nedenim yok, Sora. İyi bir bekçi köpeğini öldürmek için de bir nedenim yok. Laf olsun diye yalan söylemem."

Parmaklıklara doğru yürürken doğru söyleyip söylemediğinden emin değilim. Mesafesini koruyor ve ikimiz de Sol'un sonuna kadar akıp gidişini izliyoruz. Nehir burada o kadar hızlı akıyor ki su bembeyaz.

Suda bir tuhaflık olduğunu hissetmeliydim, hissettim de ama bunun sadece çöl suyunun farklı olmasından kaynaklandığını düşündüm. Tabernacle'ın neredeyse hiç tadı yok. Neredeyse. Yeterince tüketirsen farkı anlayabilirsin.

"Suyumu zehirledin," dedim.

Başını salladı. "Zehirledim. Seni karanlıkta bıraktığım için özür dilerim ama Seok'un söylediği her şey olup olmadığını hem kendim hem de kraliyet misafirimiz için görmem gerekiyordu. Hayal kırıklığına uğratmadın. Ve hiçbir zarar görmediniz."

"Benim için ne büyük şans," diyorum.

Rune kıkırdıyor ve parmaklıklara yaslanıp bana bakıyor. "Seok senin ruhunu hiç kırmadı. Ne kadar ilginç."

"Denemediğim için değil," diyorum.

Bana bakıyor. "Başarabilirdim. Yanımda bir kuzu kadar uysal olurdun."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım hayal ettiğinden daha zorlu olurdum."

"Bundan zevk alırdım." Rune sırıtıyor ve ben bunu görüyorum. Acı çektirmeyi seviyor. Zehirlenmemin her saniyesine bayılırdı. Seok beni asla yatağına götürmezken, bu kont götürürdü. Her parçamı nasıl kıracağını bulurdu.

Yüzünü nehre dönüyor. "Muhtemelen bu yüzden ölmeni istiyor." "Neden kim ölmemi istiyor?"

Gülümsüyor. "Kazanç Kontu. Başka neden Tiyung'un seninle birlikte gönderildiğini düşünüyorsun?"

"Sözleşmemi yakmak için," diye cevap veriyorum ama bana söyleneni papağan gibi tekrarladığımı fark ediyorum.

Batılı kont başını sallıyor. "Sözleşmenizi kendi başınıza yok edebileceğinizden oldukça eminim. Ve bu senin kaçmanla ilgili değil,

Çünkü yapmazsın. Seok'un kardeşinin kız kardeşine yapacakları yüzünden değil. O zaman Tiyung'un neden burada olduğunu söyle."

Ben...yapamam. Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor ve ellerim yine titriyor. Rune haklı. Kendi sözleşmemi yakabilirdim ve Seok kaçmayacağımı çok iyi biliyor. Ama Tiyung...

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Ben bir aptaldım. Bana nasıl değiştiğini göstermesi, sadece ondan şüphelenmemem içindi. Yardım etmek istediğini söylemesi. Sırf bana Tamneki'ye kadar eşlik etmesinin gerçek sebebini düşünmeyeyim diye.

Rune beni inceliyor. Mantığımın beni nereye götürdüğünü bildiğinden eminim ve mest olmuş durumda. Istırabımı seviyor. Düşmanıma güvenecek kadar çaresiz olmamı seviyor.

"Neden bana söyledin?" diye soruyorum. "Seok'la iş birliği yapıyorsun."

"Çünkü seni yok etmeye katılmıyorum. Sen inanılmaz faydalı yetenekleri olan muhteşem bir kadınsın. Milyonluk bir yatırımı boşa harcamak günah olur. Ve ben israftan nefret ederim." Ceketinden hayali bir toz zerresi seçiyor.

Gülüyorum. "Beni köle olarak tutmayı tercih edersin."

Omuz silkiyor. "Seni hayatta tutmayı tercih ederim. Şartlar müzakere edilebilir. Özellikle de yeni bir krallık kurarken. Ama sen yasadışı bir suikastçısın, canım. Bunun senin özgürlüğünle sona ereceğini düşünüyorsan kendine yalan söylüyorsun."

"O zaman neden şimdi bitirmeyeyim?" Nehri işaret

ediyorum. "Çünkü kız kardeşin özgür olabilir," diyor.

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum. O da özgür olabilir mi? Bu gerçekten bir sorumluluk -derinden sevmek. Sözümü kesmeden önce ben de tam bunu düşünüyordum, sonunda bahçede ne dediğini anladım. "Sora, sanırım zamanı geldi." değildi. "Sora, sanırım ölüyorum."

Kesik kesik nefes alıyorum. Bu doğru olamaz. O l a m a z . Ya ben onu yanlış duydum ya da o bilmiyor. Kesin olarak bilemez. Ama yüzündeki ifade söylediklerleriyle uyuşuyor. Ve bu yüzden sol kulağıma fısıldadı. Ben farkına varmadan bana söylemek istedi. Şimdi ne olacak? Bu beni nereye götürür? Kalbinin ölmek üzere olduğunu bilen biri nasıl devam eder?

"Sora," diyor Rune. Gözlerimi açıyorum. "Bu işin sonunda, sadece bir kişi ayakta kalacak. Onun da ben olmasını istiyorum."

Daha fazla politika. Tabii ya. Çünkü kimseyi sevmiyorlar ve güçten başka bir şey sevmiyorlar.

"Sanırım bu akşam seninle yemek yeme konusundaki isteksizliğimi anlayacaksın," diyorum. Kontrolsüzce titrediğini gizlemek için kolumu arkama koyuyorum. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyor.

"Başka hiçbir şey zehirli değil, Sora. Bunun bir anlamı yok. Seok'un aksine, sırf bunun için zalim değilim. Gitmekte özgürsün ama kalıp asil misafirlerimizi tanımak isteyeceğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü Euyn kral olacak ve sen de meşrulaştırılmış bir suikastçı ya da onun sevgilisi gibi sadece tahta hesap veren bir casus olabilirsin. Bu senin için iyi bir gelecek. Umut edebileceğinin en iyisi."

Öfke kalbimde o kadar hızlı birikiyor ki, onu bastırmak için zamanım yok. "Hepiniz bir tanrı kralı öldürerek hayatta kalabileceğimi varsayıyorsunuz!" diye bağırıyorum. Elimi taşa vurduğumda bileziklerim taşta çınlıyor. Bu çok saçma. Hepsi.

Rune hiç etkilenmedi.

"Kral bir tanrı değil, Sora," diyor. "Az önce konuştuğumuz şey de buydu, Seok'un sana söylemediği şey. Yusan'ın tacı Ejderha Lordu'nun beş emanetinden biridir. Taç, takan kişiyi eterum aracılığıyla korur. Joon hâlâ yaşlanabilir ve acı hissedebilir elbette ama taç kafasında durduğu sürece ölemez. Bu yüzden insan yapımı silahlar Baejkin hükümdarlarına karşı etkisizdir. Ve geçmişteki suikast girişimlerinin başarısız olmasının nedeni de bu. Krallar hayattan bıkana ya da biri taçlarını çıkaracak kadar zeki olana kadar hüküm sürer. Bu yüzden onu almamız gerekecek. Casusluk ustası bunu yapabilecek birini buldu. Çıkarıldığı an, Joon ölümlü olacak. Ve işte o zaman saldıracaksın."

Rune bana kolunu uzattı. Almadan önce tereddüt ettim. Titremelerimi kontrol altına alıyorum ve tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum çünkü gerçekten ne düşündüğümü ya da herhangi bir şey düşündüğümü gösteremem. Bu çok tehlikeli. Öfkeyle titremek yerine şimdi heyecanla titriyorum ama o bunu sinirle karıştıracak.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye soruyorum.

"Belli değil mi?" Bana bakıyor ve bakışlarında samimiyet var. Hızla yana bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hayır."

Yutkunuyor ve ifadesi değişiyor. "Seok'tan nefret ediyorum ve bana borçlu olmanı istiyorum."

Söyleyeceği şey bu değildi. Aklım başka ne demek isteyebileceğiyle dolup taşıyor. Ama önemli değil.

Kapılara doğru birkaç adım atıyoruz.

"Oyunu oyna, Sora," diyor Rune. "Ve iş oraya gelirse dudaklarını Tiyung'la kilitle."

Çenem gibi midem de düşüyor. Daha geçen gün Tiyung'un kesik başını bir sepet içinde Kont'a göndermeyi düşünmüştüm. Ama batılı kontun onun ölümünü önermesi de doğru değildi. Yine de Rune'un bana villaya kadar eşlik etmesine izin veriyorum çünkü yıldızlarımı değiştirebilecek bir şey söyledi.

İçeri giriyorum ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Oturup gülümsüyorum ve sanki açmışım gibi yemeğimi yiyorum. Sanki hiçbir şey farklı değilmiş gibi.

Sanki az önce Yusan'ın tacının, kralın altın bandının takanı ölümsüz kıldığını duymamışım gibi. Sanki Daysum kötü kulağıma öleceğini düşündüğünü fısıldamamış gibi. Sanki bana onun hayatını kurtarmak için bir yol verilmemiş gibi, eğer nasıl çalacağımı bulabilirsem.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

MIKAIL

RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

İlginç bir akşam yemeğiydi.

Dış topraklarda zehirli bakireler olduğunu duymuştum ama burada, Yusan'da hiç duymamıştım. Güney kontu, bütün bir zehir okulunu kraliyetten saklamak için büyük çaba harcamış (ve inanılmaz miktarda para ve cinayet işlemiş) olmalı. Ve nedenini anlayabiliyorum.

Sora gibi bir kadın ölümcüldür çünkü ondan asla şüphelenilmez.

Bu ülkede kızlara pek değer verilmez, kimse onun gibi güzel bir kadının cinayet işleyebileceğine inanmaz. Ve işi bittikten sonra bile anonim kalabilir, çünkü pek çok zehir iz bırakmaz. Benim yapabildiğim gibi baştan çıkarabilir, ama tüm cinayetlerinin kurbanları doğal nedenlerden ölmüş gibi görünmesinin avantajıyla. Seok için kaç adam öldürdüğünden emin değilim. Muhtemelen düzinelerce. Sayıyı daha da artırırdım ama o hâlâ çok genç. Tahmin etmem gerekirse yirmi bir yaşında.

Yirmi dört yaşında yaşlı olduğumdan değil. Sadece öyle hissediyorum.

Her şey yerli yerine oturuyor. Muhafızların yanından ölümcül bir silah geçirebilen bir kızımız ve tacı çalabilen bir başka kızımız var ama sorun hâlâ krala nasıl ulaşılacağı. Sora ve Aeri fahişe olarak geçebilir ama Euyn'u gizlice saraya sokmak imkânsız. Her muhafız onu tanıyor. Ona Joon'dan daha sadık olan çok az kişi var. Sürgün hikâyeleri her yere yayıldı ve her anlatımda daha da kötüleşti.

Neredeyse gerçek kadar kötü.

Onu yatak odamdaki gardırobun içine çektim. Dinlemeye çalışan birçok kulak olduğuna eminim. Bunun gibi villaların duvarları özellikle misafirleri gözetlemek için oyuk olur. Ama gardırobu kontrol ettim ve sağlam görünüyor. Ayrıca, kumaş doğal ses yalıtımı sağlıyor.

"Bunu biraz düşündüm ve her ne kadar bunu özel olarak yapmayı umsam da, bin yıllık kutlamada saldırmak zorundayız," diyorum.

"Bin yıllık kutlama mı?" Euyn soruyor. "Tamneki'de on beş günde bir yapılan kutlama gibi mi?"

"Bir ve aynı."

Gardırobun içi neredeyse zifiri karanlık ama sakalını sıvazladığını görebiliyorum. "Neden?"

"Sarayın dışında olacak, Euyn. Qali'deki sarayın nasıl olduğunu bilirsin. İçeri girip çıkmak için dört kişi olacağız, en zoru sensin. Seni gizlice içeri sokabilsem bile, kızlar sarayın düzenini bilmeyecek. Ve büyük ihtimalle birileri ödül için ya da iyilik yapmak için seni ele verecektir. Ayrıca, işler ters giderse canlı çıkmak için bir çıkış stratejisi yok. Qali'nin dışında saldırmak zorundayız. Ve Joon sadece kutlama için ayrılacak."

Euyn sessiz. Bir şeyler düşünüyor ama ne olduğundan emin değilim.

"Ben sadece... Onun neler yapabildiğini gördüm, ama yine de..." diye başlıyor. "Kızlara güvenmemiz gerekiyor mu bilmiyorum."

Ağır iç çekişimi kontrol edemiyorum. Tabii ki cinsiyet meselesi. Baejkin'ler pek çok şeyden yoksunlar -empati, aralarında bir parça vicdan, insani terbiye, merhamet- ama cinsiyetçilik, yedeklemek zorundalar.

"Euyn, alternatif nedir? Ben taht odasında ona kılıcımı saplarken sen Joon'un kafasındaki tacı çıkarmaya mı çalışacaksın? Saray muhafızlarının bunu fark edeceğinden oldukça eminim."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Yıldızlar. Muhtemelen böyle düşünmüştür. Gözlerimin arasındaki deriyi çimdikliyorum.

"Plan nedir?" diye soruyor.

"Binyıl kutlamasında saldıracağız. Detaylar Aeri'nin hangi koşullara ihtiyaç duyduğuna bağlı olacak."

"Aeri kim?" diye soruyor.

Planın son ve en önemli parçası. Tacı Joon'dan alamazsa tüm bunlar suya düşecek. Ama bunu Euyn'a söylemeye gerek yok. Paniğe kapılır.

"Hırsız o," diyorum.

"Bir lordun kızı mı? Bir kontun mu?"

"Hayır, daha önce hiç görmediğim yeteneklere sahip sıradan biri."

Euyn duraklar. "Sunsae'de tahtı ele geçirme planımız bir sokak kızına mı bağlı?"

Evet, bir kadına bel bağlamaktan daha kötüsü bir avama bel bağlamaktır. Sora'da olduğu gibi Euyn'un da Aeri'ye inanmaya başlaması için yeteneklerini tam olarak göstermesi gerekecek. Bir soyludan buna ihtiyacı olmaz. Ama Baejkinler böyle düşünür. Yorucu oldukları kadar dar görüşlüler de.

"Onunla tanış ve sonra bana bu işin altından kalkabileceğini düşünüp düşünmediğini söyle," diyorum. "Eğer etkilenmezseniz, yeni bir plan yaparım."

İç geçiriyor. "Ne zaman?"

"Sabahleyin. Kutlamadan önce Tamneki'ye varmak için yarın akşam yola çıkmamız gerekecek."

Beklediğim zamanlama bu değildi ama onu Fallow'dan çıkarmaya çalışırken neredeyse çeşitli şekillerde ölmek bize Rahway'de oyalanma ve Aeri ile tesadüfen buluşma fırsatı vermedi.

"Mikail..."

"Açık fikirli olacak kadar güven bana," diyorum ve uzanıp yüzünü okşuyorum. Sakalı ve saçları artık kesilmiş, bu yüzden vahşi görünmek yerine ağırbaşlı. İkisi de hoşuma gidiyor. "Senin için en iyi olanı yapacağıma inan."

"Pekâlâ," diyor.

Karanlıkta ağzını buluyorum. Rahway yolunda bana sürpriz yaptığından beri bunu düşünüyordum. Onunla yeniden bağlantı kurmak uzun araba yolculuğunu bir zevk cümbüşüne dönüştürdü. İlk birkaç çılgın orgazmdan sonra, acele etmedik. Birçok yönden laoliye benziyor; coşku, ağrı kesici, çılgınlık. Uyuşturucuyu bırakmak daha kolay olsa da.

Ama Euyn söz konusu olduğunda kendimi inkar etmem için bir neden yok. Hele ki bin yıllık kutlamadan sonra muhtemelen yaşamayacaksam.

Euyn'a her şeyi anlatmadım çünkü karşı çıkabilirdi. Ama Joon'u öldürmek için kendi sebeplerim ve taç için kendi planlarım var. Şimdilik, alabildiğim son zevki almaktan başka yapacak bir şey yok. Cehennem Krallığı'ndaki her anı hatırlayacağım. Umarım.

Dudakları boynumda geziniyor ve pantolonuma uzandığında neredeyse anında sertleşiyorum. Euyn söz konusu olduğunda hep böyle olur. Neredeyse on yıldır bana dil uzatıyor ama ben Yusan Prensi'ni diz çökmüş görmekten asla bıkmadım. Ve o da bana karşı haddini aşmaktan asla yorulmuyor.

halktan birinin sevgilisi olmak. Vücudunu istediğim gibi kullanmama izin vermesini. Onu bir daha gördüğümde nasıl kullanacağımı şifreli mektuplarla ona gönderirdim. O da her zaman hazır olurdu. Ama onu bu lanet gardırobun içinde göremiyorum.

Onu yakaladım, dolabı açtım ve Euyn'u yatağa fırlattım. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var, benim de öyle. Euyn bir sıçrayışta yere iniyor ve benim için her fahişe kadar istekli bir şekilde kıyafetlerini çıkarıyor. Ben de soyunuyorum. Belki de bunu hissediyor - muhtemelen ikimiz de hayatta kalamayacağız - ya da belki de sadece arzudur. Sonunda bir önemi kalmıyor.

"Kontun hizmetkârlarının izlediğinden eminim," diye fısıldıyorum kulağına. "Hadi onlara bir gösteri yapalım."

Bir şeytan gibi sırıtıyor ve sonra yatağa, onun üzerine uzanıyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

AERI

RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

Rahway'in eğlence bölgesindeyiz ama Royo eğlenmekten başka bir şey yapmıyor. Hokkabazlar, akrobatlar, ateş yiyenler, oyunlar, tonlarca yiyecek tezgahı ve daha fazlası var. Az önce bir kaplanı sevdim! Ama sanki etrafımızda havaya yükselen farklı renklerdeki yüzen fenerleri fark etmiyor bile.

Baharatlı şarap içiyorum ve beni hızla sarhoş ediyor, bu yüzden tatlı bir pirinç keki de yiyorum. Royo ikisini de istemedi.

Bir akrobatın yanından geçerken "Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor. Adamın ayak tabanları başının üzerinde ve Royo esniyor.

Sanki odamızda oturup hiçbir şey yapmamak için yanıp tutuşuyor. Mikail'le yarına kadar buluşmamamız gerekiyor, yani öldürecek vaktimiz var. Gece karnavalından daha iyi bir yol var mı? Ben öyle düşünmüştüm.

Tamam, dürüst olmak gerekirse, Royo'nun buraya gelmek istemeyeceğini biliyordum. Ama süitimizin penceresinden yükselen fenerleri gördüm ve ondan benimle uzun bir yürüyüşe çıkmasını istedim. Belki buraya geldiğimizde eğlenir diye düşündüm.

Ama olmadı.

"Biliyor musun, gerçekten hiç eğlenceli değilsin,"

dedim. "Bana eğlenceli olmam için para

ödemiyorsun," dedi.

"Bu ne kadara mal oluyor?"

Bana ters ters bakıyor ve sonra hokkabazlardan biri bıçak çekebilirmiş gibi sürekli etrafımızı taramaya devam ediyor.

"Bu gece pazarları ve karnavallar her zaman yankesiciler ve kavgalarla doludur" diyor. "En azından Umbria'da. Turistler hedeften başka bir şey değildir."

"Ama ben yankesiciyim."

Omzumu ona doğru bastırıyorum ve o da küstahça bakıyor. Doğru ya. Kartviziti ona benim yerleştirmemden hoşlanmıyor. Bunu gerçekten aşması gerekiyor.

"Hiç ciddi olamaz mısın?" diye homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Her zaman ciddi olmaktan çok mutlu olduğun için mi? Bu bir *gece karnavalı* Royo, Sol'da bir korsan gemisi değil."

Susuyor ve her nasılsa daha mutsuz görünüyor. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Sanırım bütün bunlar hiç olmamış gibi davranacağız -balkonda sırlarımızı paylaşıp Sol'da birbirimizin hayatını kurtaracağız. İki adım ileri, on adım geri.

"Pekâlâ," diyorum pes ederek. Şarabımın tortusunu fırlatıp bir nefes çekiyorum. Muhteşem, yıldızlı bir gece ama o huysuz huysuz söylenmekten başka bir şey yapmıyor. "Gidebiliriz."

Kaşlarımı çatıyorum ama boyun eğiyorum. İyi vakit geçirmemeye gerçekten kararlıysa, onu burada benimle tutmak istemiyorum. Onu mutsuz etmek istemiyorum. Sadece fikrini değiştireceğini umuyordum.

Royo bana baktı, sonra nefes verdi. Omuzlarının hafifçe düşmesine izin verdi. "Biraz daha kalabiliriz."

Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum, içimde bir sevinç akıyor. "Gerçekten mi?"

Gülümsüyorum ve gözlerinde bir parça yumuşaklık var. Sonra başını sallıyor ve sürekli tetikte olmaya geri dönüyoruz. Ama bu yine de benim kitabımda bir kazanç.

Ivır zıvır ve benzeri şeyler satan bir dizi tezgâhın yanından geçiyoruz ve sonra bir sıra oyun daha var. Royo bir an durdu. Baktığı tezgâhta tuhko çemberleri kurulmuş - eğer mükemmel bir atış yaparsanız, bir ödül kazanıyorsunuz. Profesyonel tuhko oyuncuları bile genellikle gol atmak için doğrudan kaleye ulaşmak zorundadır, ama bu oyunda uzaktan atmanız gerekiyor. Dikey bir çember.

"Hadi gelin ve profesyoneller gibi şansınızı deneyin!" diye bağırıyor adam tezgahın içinden. Bir top fırlatıyor ve yakalıyor, son adam eli boş döndükten sonra iş yapmaya çalışıyor. "Sırada kim var? Millennial Şampiyonası'nda kim yıldız olabilir?"

"Oynamak ister misin?" Royo'ya sordum.

"Hayır," diyor, ama hâlâ bakıyor.

Tanrılar aşkına, ne hissettiğini asla söyleyememek çok yorucu olmalı. "Elbette. İlgileniyor gibi görünmüyorsun," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bu oyunların hepsi hileli." Bunu herkes bilir.

"Tabii ki öyle," diyorum. Bana bakıyor. "İşin püf noktası nasıl hileli olduklarını bulmak ve o açıdan oynamak."

Başını sallıyor. "Bu mümkün değil."

Ah, Royo. Her zaman neyin mümkün olabileceğiyle o kadar ilgileniyor ki gözünün önündekini kaçırıyor.

Oyun satıcısı gözünü bize diktiğinde potansiyel yeni kurbanları olduğunu fark ediyor ve sesleniyor: "Gelin ve şansınızı deneyin. Bayan için bir ödül kazan, koca adam."

"Kazanabileceğini sanmıyor," diye bağırıyorum. Royo neredeyse kıpkırmızı kesilir.

"Aeri, yemin ederim..."

"Yapamazsan, yapamazsın." Omuz silkiyorum. "Ama oyunu suçlama."

Bu bana bir bakış daha kazandırdı. Royo kabine doğru yürüdü. Para kesesine uzanıyor, sonra beş bronz mun atıyor. Oyun satıcısından kış kavunu büyüklüğünde üç top alıyor ve her seferinde açısını yeniden değerlendirerek yavaşça ateş ediyor. Çok iyi bir şutör - m ü k e m m e l, gerçekten- ama toplar çemberden sekerken, neyin yanlış olduğunu görüyorum. Sabit olması gereken kale vurulduğu anda devriliyor. Çok değil, topun içeri girmek yerine sekmesine neden olacak kadar.

"Gördün mü," diyor Royo dişlerini sıkarak. "Sana kimsenin kazanamayacağını söylemiştim." "Oh, hayır. Bir dahaki sefere iyi şanslar," diyor yağlı oyun satıcısı. Neredeyse
Benim boyumda, fare suratlı.

"Yine başla," diyorum. Gümüş bir mun fırlatıyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. Adam neredeyse benim kadar hızlı hareket ediyor. Neredeyse. Değişim çok geçmeden mun'un yerini alıyor.

Eğilip Royo'nun kulağına fısıldıyorum. "Atışları hızlıca gönder, biri diğerinin hemen ardından, ikinci ve üçüncüsü çemberden biraz daha aşağıya nişan alsın."

"Ne? Neden?"

"Çünkü işe yarayacak."

Başını sallar. "Hayır, işe yaramaz."

Tabii ki bana inanmıyor.

"Ya da sadece şansını deneyebilirsin, Royo."

Ofluyor ama tuhko toplarını kapıyor ve art arda gönderiyor.
İlki çembere çarptı. İkincisi ıskalıyor ama sonuncusu giriyor.

Royo kollarını kaldırıp havayı yumruklarken içimde zafer ışıkları yanıyor.
Sonra Royo olduğunu hatırlıyor - her şeyden nefret eden ve

Geçmişte hatalar yaptığı için asla mutlu olamayacaktı. Ama onun gururunu gördüm. Çocuksuluğu bir anlığına geri döndü.

Çok beklenmedik biri.

Oyun satıcısı isteksizce bana ödül rafından doldurulmuş bir hayvan uzattı. Rengarenk, küçük bir ejderha; çoğunlukla kırmızı, mavi kanatları, sarı bir karnı ve yeşil çizgileri var. Onu göğsüme sarıyorum, uzaklaşırken heyecanlanıyorum.

Royo haklı olduğumu kabul etmiyor ve bu beni rahatsız ediyor. Umarım hayatını sadece kendi zekâsından güç alarak sürdürdüğünü sanan adamlardan biri değildir.

"Ona Royo diyeceğim," diyorum. "O benim kızgın küçük ejderham." Oyuncağı Royo'nun yüzüne doğru tutuyorum ve kükrüyorum.

Royo bana göz kırpıyor ve sonra iç çekiyor. "Peki, haklıymışsın. Artık gidebilir miyiz?"

"Evet, gidebiliriz," diyorum. "İyi bir takım oluruz, biliyorsun."

Elbette ona takılıyorum ama eğlence bölgesinden ayrılırken bunun ne kadar doğru olduğunu fark ediyorum. Olabildiğince farklıyız ama bu işe yarıyor. Bu bizi daha güçlü kılıyor. Demir ve ateşin çelik yapması gibi.

Daha önce beni güçlendiren biri olmamıştı. Babam beni seviyor ve daha iyi olmamı istiyor ama bunun aynı şey olduğundan emin değilim. Bu işi yaparak ve bizi hayata hazırlayarak ona kendimi kanıtladığımda, yeniden bir evim ve ailem olacak, ama... Royo'nun yaptığı gibi beni güvende tutmak için hiç endişelenmedi. O ve ben daha önce bir haberci evine gittik ve babama yazarken korsanlardan bahsetmedim bile. Kendi kendime bunun onu endişelendirmek istemediğim için olduğunu söyledim, ama aklımın bir köşesinde sanırım umursayacağından emin değildim.

Belki bir gün her ikisine de sahip olabilirim - beni daha iyi ve daha güçlü yapan birine. Şimdilik Royo ve ben Troubadour'a doğru geri dönüyoruz. Royo bunu hiç kabul etmese de kaybolmamız uzun sürmedi. Her şeyin nerede olduğunu biliyormuş gibi ilerliyor ama tüm binaların birbirine benzediği bir şehirde yolunu kaybetmek zor değil.

Eski Baejkin kralı Kral Theum'un heykeline bakarak, "Buraya gelirken bunun yanından geçtiğimizi sanmıyorum," diyorum. Kral Joon'un çok fazla heykeli yok.

-Soylular ya da halk tarafından pek sevilmiyor.

Arkama bakıyorum, karnavalın fenerleri hâlâ kuzeydoğudan yükseliyor. Bir kavşağa geliyoruz ve duruyoruz. Geri dönmek için sola gitmemiz gerekiyor.

Royo etrafımızdaki binalara bakarak, "Birkaç blok daha sağda olmalı," diyor.

"Hayır, solda."

Royo iç geçiriyor. "Handa kalmalıydık." "Belki,

ama bunu çoktan geçtik, değil mi?"

Taş döşeli caddeden aşağı bakıyorum. Tam önümüzde iki adam var. "Şurada adamlar var. Onlara sorabilirim."

Gözlerini uzaktaki figürlere dikiyor. Sonra bana bakıyor, gözleri kocaman olmuş. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Royo, herkes kötü değildir."

"Herkes iyi değildir."

Birbirimizle yüzleşiyoruz. Elbette anlaşamadığımız için ikimiz de hiçbir yere gidemiyoruz.

"Sağda olmadığını biliyorum," diyorum. "Sen de solda olmadığını düşünüyorsun, o zaman soralım ve..."

"Seni öldürtmek mi? Hayır, teşekkür ederim."

Yemin ederim, erkek kılığına girmiş bir katır.

Yanından geçmeye çalışıyorum ve kolumu yakalamadan önce üç adım atıyorum. Küçük ejderhayı tutarak şaşkınlıkla irkildim. Royo öfkeli görünüyor ama sonra gözlerini yola dikiyor. Onun görüş açısını takip ediyorum. Sokağın aşağısındaki adamlar tam da yanlış zamanda fark ettiler -şu anda, az önce çığlık attığım sırada kolumu tutan iri yarı, huysuz bir adam var.

"Dur, kral adına!" diyorlar.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdanıyor Royo, nefesinin altında mırıldanarak. "Kralın muhafızları."

"Kaçın," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor. "Ne?" "Kaç."

"Aeri, çok kötü fikirlerin var."

Ama gitmemiz gerek. Üzerimde çalıntı mücevherlerle tutuklanmak istemiyorum ve Royo'nun da başına iyi bir şey gelmeyeceğinden eminim. Güçlü adam olmak pek yasal sayılmaz.

"Yani... Bulmalarını istemediğim bazı şeyler var ve sanırım sende de var," diyorum. Onaylamak için yan tarafa bakıyor. "Koş."

Başımızı sallayarak dönüyor ve diğer tarafa doğru koşuyoruz. Royo elimi tutuyor, böylece kralın muhafızları peşimizden koşarken ayrılmıyoruz.

Ayaklarımız kaldırımı dövüyor, kalbim göğsüme çarpıyor, blok blok ilerliyor, dönüyor, onları kaybetmeye çalışıyoruz. Ama bize yaklaşıyorlar. Royo aniden duruyor ve beni belimden tutup dar, karanlık bir sokağa çekiyor. Kralın muhafızı bir saniye sonra sokaktan aşağı uçarak geliyor. Nefesimi tutuyorum, bizi bulamayacaklarını umuyorum, kalbimin çarpıntısıyla sallanıyorum. Çünkü eğer tutuklanırsak, casusluk şefiyle asla zamanında buluşamayacağız.

Sokağı geçmeye devam ediyorlar. Ama henüz temize çıkmış

değiliz. "Sen en kötüsüsün," diye fısıldıyor Royo.

"Evet, biliyorum," diyorum.

İkimiz de askerlerin botlarını dinliyoruz, ama sessizlikte ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum. Göğüs göğüse olduğumuzu ve karanlıkta ona doğru bastırıldığımı. Sol'daki adada olduğu gibi vücudundan ısı yayılıyor ve hâlâ elleri belimde. Royo bir adamın boynunu kırabilir ama beni Umbria'daki o küçük seramik kuş heykelciği gibi tutuyor.

Şimdi farklı bir nedenden dolayı hareket etmiyor ya da konuşmuyorum.

İkimiz de zor nefes alıyoruz, yüz yüzeyiz. Dudaklarıma bakıyor ve gözleri vücudumda geziniyor. Biraz daha yaklaşıyorum. Tekrar ağzıma bakıyor ve dudağını ısırıyor. Nefesim kesiliyor. Sonra başka tarafa bakıyor ve boğazını temizliyor.

"Sanırım onları kaybettik," diyor.

Ellerini belimden indiriyor ve benden olabildiğince uzaklaşıyor. Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. İçten içe, bunun en iyisi olduğunu biliyorum. Şu anda sevmek için geçmişten kaçmakla çok meşgul. Bu duyguyu herkesten daha iyi bilirim.

Ejderha Royo'yu omzuma aldım.

Bir dakika daha bekledikten sonra Royo başını sallıyor ve ben de ara sokaktan dışarı bakıyorum. Kralın muhafızları yok, güvendeyiz. Etrafıma bakınırken bir blok ötede Troubadour Inn'in olduğunu görüyorum. Royo alnındaki teri silerek ara sokaktan çıkıyor. Pantolonunu da düzeltiyor. Karşılıklı bakışıyoruz ve ben kaşlarımı kaldırıyorum.

Beni görmezden geliyor ve girişe doğru yürümekle meşgulmüş gibi davranıyor.

Yüksek hana bakıyorum. Yarın casusluk şefiyle ve bu planın içinde olan başka kim varsa onlarla buluşacağız. Sadece bir gün doğumu daha ve tüm bu plan başlayacak.

İçeri girdiğimde, Royo'nun mesafesini korumasının iyi olduğunu biliyorum. Ben de öyle yapmalıyım. Çünkü bu işi tamamlayana kadar ona ya da başka birine güvenemem.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROYO

RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

Görünüşe göre başka bir Aeri daha var. Gergin ve stresli Aeri, normal Aeri'yi katlanılabilir gösteriyor. Bir 11. Cehennem olduğunu öğrenmek gibi.

Terzi gece hastalandı ya da öyle bir şey oldu ve dün sabah dükkana gittiğimizde takım elbisem hazır değildi. Önemli bir şey değil...diye düşündüm.

Hayır. Yanılmışım.

Aeri o kadar kızardı ki, neredeyse moraracaktı ve ayağını yere vurarak hemen o anda bitirmelerini istedi. Mağazadaki herkes için kötü hissettim.

-En önemlisi de ben. O şımarık bir velet değil. Tam olarak değil. Ama sinir krizi geçirmesi onun yeni bir yönüydü. Onda bunlardan çok var gibi görünüyor.

Biri korsanlardan kaçabilir, biri kralın muhafızlarından kaçabilir, biri çay ve kitapları sever, biri mücevher çalmayı sever. Biri bir oyun tezgahını alt edebilirken, diğeri bir elbise evinde kendini kaybediyor. Ve ben onu o kadar uzun zamandır tanımıyorum.

Görünüşe göre bolca vaktimiz varmış. Kraliyet casusluk şefi her k i m s e , dün planlandığı gibi gelmedi. Ve bu sabah da zamanında gelmedi. Aeri yeni elbisesini giymiş, odada volta atıyor. Sırık gibi vücudunu doğru şekilde sarıyor. Ama bunu fark etmek zor çünkü gözlerim kararmış durumda. Saat on bile değil ve biz dört saattir ayaktayız. O kadar çok tur attı ki, ahşap zeminde bir yol açmadığına şaşırıyorum. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama o da sürekli konuşuyordu.

"Nerede olabilir? Yanlış hana mı gitti? Hayır, birden fazla Troubadour Hanı yok. Gelmiyor mu? Başka birini mi buldu? Hayır, bunu başka kimse yapamaz. Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyor? Hayır, bana inanıyor.

Belki de başı derttedir. Belki yardıma ihtiyacı vardır. Belki de yakalanmıştır. Ama kim tarafından? Sonra ne olacak?"

Bu arada bu soruların hiçbiri benim için değil.

Tam bir tur daha atacaktı ki kapının altından kırmızı bir kart itildi.
İkimiz de yerdeki kıpkırmızı lekeye bakıyoruz.

Aeri karta doğru koşuyor ve o kadar hevesli ki onu uçuruyor. Sonunda kağıdı alıyor. Okuyor, ters çeviriyor ve tekrar okuyor. Tek kelime etmiyor.

Tabii, şimdi sessiz. "Ne
yazıyor?" diye soruyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Yukarı çıkmamız gerek."

Etrafa bakındım. Buraya geliyor olmaları gerekiyordu. "Onlar "ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü tek söylediği kraliyet casus şefiydi. Ama başka kimler olduğunu sorduğumda endişelenmememi söyledi. Bu da pek rahatlatıcı değil.

"Ya bu bir tuzaksa?" diye sordum.

Omuz silkti. "Odamız hakkında böyle düşünüyor olabilirler."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Bundan hoşlanmadım, Aeri."

"Hoşuna gitsin diye sana para ödemiyorum," diye tersliyor.

Bugün kim bu kadın? Dün gece gerçekten başlamıştım... Önemli değil. Benimle bu şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim. Elli bin için değil. Yüz bin için bile. Omuzlarımı dikleştirip yüzümü ona döndüm. "Affedersiniz?"

"Beni güvende tutmak için para alıyorsun," diyor ses tonunu
düzelterek. "Pekâlâ. Güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Gidiyoruz."

"Tabii ki gidiyoruz." Bir hançer alıp kemerime sokuyorum. Muştalar zaten cebimdeydi. Kıyafet hakkında şunu söyleyebilirim: Silahları iyi gizliyor. Ceketin iç göğüs cebine zaten iki fırlatma bıçağı koymuştum. Pantolonun paçasının altında bir bıçağım daha var. Ve ne olursa olsun, sırf eğlence olsun diye bir bıçak daha alıyorum. Bel kemerime sokuyorum.

En üst kata çıkıyoruz ve çift kapının önünde duruyoruz. Etrafı kontrol ettim. Tüm katta sadece bir oda var.

Aeri kapıyı çalıyor. Bizim yaşlarımızda bir adam cevap veriyor. Uzun boylu ve asil biri. Bundan eminim. Sadece yüz hatlarından ve işe yaramaz havasından bile anlayabiliyorsunuz.

"Merhaba. Ben Aeri," diyor her zamanki fazla neşeli ses
tonuyla. Adam kafası karışmış bir şekilde ona göz
kırpıyor.

"Bu kim?" diye soruyor, beni işaret ederek.

"Royo. O benim muhafız ustam."

Hayatımı sikeyim.

Adam onay için arkasına bakıyor ve sonra kapıyı açıyor. "Ben Tiyung."

Bunun benim için bir anlamı olmalı mı bilmiyorum. Başımı sallayıp yanından geçiyorum. Nedense kimse üzerimde silah araması yapmıyor.

Kendini beğenmiş bir memnuniyet kaplıyor içimi - aptallar.

Butcher & Ale büyüklüğünde bir süite giriyoruz. Daha büyük. İçeride toplam dört kişi var. Kapıdaki adam. Şöminenin yanındaki kanepede oturan ve içeri girdiğimizde gülümseyen çekici bir kadın. Ve onun karşısında oturan iki adam daha gözüme çarpıyor. İkisi de genç ve yakışıklı, ikisi de ayakta durmuyor.

Aeri beceriksizce reverans yapıyor. "Ekselansları."

Ekselansları mı? Önce ona sonra da sakallı adama bakıyorum. Bu Kral Joon değil. Onu daha önce görmüştüm, bu ikisinden çok daha yaşlı. Ama açık tenli adam biraz tanıdık geliyor ve sonra nedenini anlıyorum: Onun yüzünü arananlar posterlerinde görmüştüm.

O Yusan'ın prensi. Bir sürü insanı katleden kişi. Ölmüş olması gerekiyordu. Yanındaki adam kraliyet casusluk şefi olmalı. On Cehennem'de ölü bir prensin bu handa ne işi var?

Yüzümden kan akıyor ve Aeri'yi alıp buradan gitmek istiyorum.

O ve ben boyumuzdan büyük işlere kalkıştık. Ama bunun yerine hızla eğildim.

"Prens Euyn, bu Aeri Soo," diyor yanındaki adam. "P a r d o n , siz kimsiniz?"

Doğrudan bana bakıyor, deniz mavisi gözleri varlığımı sorguluyor.

"Ben Royo," diyorum.

"O benim muhafız ustam Mikail," diyor Aeri, her zamanki gibi neşeli. Sanki iki seri katille konuşmuyormuşuz gibi. Bizim gibileri durduğumuz yerde öldürebilecek ve buradan gülümseyerek çıkabilecek adamlar.

Mikail başını sallıyor. "Bu Sora, bu da onun muhafızı Tiyung."

Kadın yavaşça gülümsüyor. Belli ki burada kaçırdığım bir şaka var.

"Daha çok gardiyanım gibi," diyor. "Ama ben

Sora*'yım*." Aeri el sallıyor. "Aeri."

Sora göz kırpıyor ama küçük bir el sallayarak karşılık veriyor.

Mikail, "Birbirimizi daha yakından tanımamızı çok isterdim ama korkarım zamanımız biraz kısıtlı," diyor. "Euyn ve ben neredeyse yeniyorduk ve buraya gelirken vurulduk ve tuzağa düşürüldük." Bir an duraksıyor

Odadaki herkesin şaşkın ifadeleri. "Hepinize kahramanlık hikâyelerimizi daha sonra anlatabiliriz ama biraz geciktiğimiz için hemen konuya girmemiz gerekiyor. Aeri, lütfen yeteneklerini prens için göstermeni istiyorum."

Ona bakıyorum. Herkes bakıyor. Omuz silkti. "Tabii ki."

"Gösteri için bizden bir şey istiyor musun?" diye soruyor. Gözleri etrafta dönüyor. "Um... şapka?"

"Tiyung'un çok şık bir şapkası var," diyor Mikail.

Kapıyı açan adam ona ters ters bakıyor ama odadan çıkıp elinde siyah bir şapkayla geri geliyor. Onlardan birini daha önce görmüştüm ama sadece bir adamda.

"Sen bir kont musun?" diye sordum.

"Güney kontunun oğluyum," diyor Tiyung.

Bu ne lan? Yani sadece ölü bir prens ve kraliyet casusluk şefi değil, bir kont da bu işin içinde. Göğsüme bir ürperti yayıldı. Bu çok fazla, çok büyük. Aeri tüm bunlar için çok saf, çok temiz. İşin içinde bu kadar güç varken, artık onu güvende tutabileceğimden emin değilim.

Ona bakıyorum, gitmek istediğine dair bir işaret bekliyorum. Onu korumak için buradan savaşarak çıkmaya hazırım. Ama o sadece şapkaya bakıyor. Gülümsüyor. Biraz geri çekildim.

"Ne kadar mükemmel!" diyor.

Odadaki diğer insanlar şaşkın bakışlar atıyor.

"Yani taç gibi olacak," diyor utangaç bir sesle. "Bunu giyer misiniz, Ekselansları?"

Prens başıyla onaylıyor ve Tiyung ona şapkayı uzatıyor. Genel olarak saçma bir şapka olmasına rağmen Prens Euyn'un üzerinde hiç de saçma durmuyor.

"Tamam, şimdi biraz dikkat dağıtmamız gerekecek," diyor. "Royo, hokkabazlık yapabilir misin?"

Bütün gözler bana dönüyor. Tekrar soruyorum: Hayatım nasıl bu hale geldi?

"Hayır." "Şarkı söyler misin? Dans? Bir şeyler söyle. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Bu gösteri için. Lütfen Royo," diye yalvarıyor Aeri. İri kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Tıslayarak nefes alıyorum. Yüz bin altın mun. Bu yüz bin altın mun için.

"Peki, hokkabazlık yapabilirim," diye mırıldanıyorum.

"İlk seferinde yalan söylemene gerek yoktu," diyor başını bana doğru eğerek.

Hwan. Hwan'ın hayatı, özgürlüğü, o gece çekip giderek yaptığım yanlışı düzeltmek. İşte bunun için. Bu yüzden arkamı dönüp Aeri'yi bir un çuvalı gibi omzuma atıp kapıdan çıkmıyorum.

İçimi çekiyorum ve tezgâhtan narları alıyorum.

Mikail, "Sora, lütfen Euyn'un yanına otur," diyor. "Tiyung, sanırım sen de orada prensçilik oynayabilirsin."

Herkes etrafta dolaşıyor ve bu inanılmaz güçlü insanlar için bir soytarı gibi hokkabazlık yapmam gerektiği gerçeği **dışında** neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tamam, ne zaman hazır olursan Royo," diyor Aeri.

Tüm hayatımı sikeyim.

Hokkabazlığa başlıyorum, ellerimde üç nar dönüşümlü olarak durana kadar önce bir narı, sonra diğerini havaya atıyorum. Uzun zaman önce, gezgin bir sihirbaz bana nasıl hokkabazlık yapılacağını göstermişti. Her zaman hoşuma gitmiştir. Ama kiralık kas gücü olarak hokkabazlık yapmak için bir nedenim olmadı. Sanırım aptal bir muhafız olarak yapıyorum.

Aeri kanepenin ucundan başlıyor. Bir nar patlamasının ardından şapka Euyn'un kafasından çıkıp Tiyung'un üzerine düşüyor. Ve mutfakta onun yanında duruyor.

"Basit," diyor.

Onu izliyordum ama görmedim. Nasıl? Şapkayı nasıl kaptı?
Nasıl bu kadar hızlı hareket etti?

On Cehennem. Ne oluyor
lan?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EUYN

RAHWAY ŞEHRİ, YUSAN

Yüce Tanrılar, Mikail'in planı gerçekten işe yarayabilir.

Bir saniye önce şapkayı kafama geçirmiştim. Bunu kesinlikle biliyorum. Ve şimdi onu Tiyung'un üzerinde görüyorum. Sadece bu da değil, çıkarıldığını da hissetmedim.

Onun geldiğini hiç görmedim.

Kuşkusuz, yüzünde kocaman bir yara izi olan iri yarı bir adamın hokkabazlık yapmaya çalışmasına odaklanmıştım ve bunun her saniyesinden nefret ediyordum, ancak şapkamı çıkarmak üzere olduğunu bilsem bile, çok geç olana kadar şapkamın yerinde olmadığını fark etmemiştim. Sora bu kadar yakınken, tacın gittiğini fark etmeden önce beni kolayca öpebilirdi.

Bu işe yarayabilirdi.

Gerçekten işe yarayabilirdi.

Arkama yaslandım, sersemlemiştim. Hepimiz şok olmuştuk. Mikail bile. Haklıydı: bu kızın daha önce hiç görmediğim yetenekleri var. Yusan'ı yönetmek gerçek bir olasılık haline geldikçe geleceğe dair milyonlarca senaryo bir anda aklıma geliyor.

Ancak planıyla ilgili önemli bir sorun var. Bazı insanlar Ejderha Lordu'nun yadigârlarının gücünü bilse de, lanetlerden yalnızca kraliyet mensupları haberdardır. Diğer dört kutsal emanetin kullanımı için korkunç bedeller ödeniyor. Örneğin Khitan'ın som altından bir ülke olamamasının nedeni budur. Yüzük, kullanımıyla birlikte muazzam bir acıya neden olur ve simya, takan kişinin vücudundan demiri çekerek çalışır. Ne kadar çok kullanılırsa, acı o kadar a r t a r ve kişi ölüme o kadar yaklaşır. Taç için durum biraz farklıdır

Çünkü diğer kalıntıların aksine, kullanıcının isteğine bağlı olarak hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece korur.

Ejderha Lordu Cennetlere gittiğinde ve tacını ilk Baejkin kralına verdiğinde, taç onların karışmış kanlarıyla mühürlenerek ortadaki yakutu oluşturdu. Bu nedenle tacın sadece kan bağı olan kişiler tarafından giyilebileceği söylenir. İşte bu yüzden bin yıldır sadece Baejkin hükümdarlarımız oldu.

Elbette bu, atalarımın yönetimini sağlamlaştırmak ve herhangi bir isyan girişimini kontrol altına almak için bir kuruluş efsanesi, ama aynı zamanda doğru olduğuna da inanıyorum. Yaklaşık yüz yıl önce bir darbe girişimi oldu. Saray muhafızlarının generali tahtı gasp etmeye karar verdi. Prensin boğazına bir bıçak dayayarak kralı tacını bırakmaya zorladı. Ama tacını giyer giymez generalin bedeni küle dönüşmüş, kafası hariç her şeyi yok olmuş. Kral eğildi ve tacı hainin başından aldı; darbe başladığı gibi çabucak sona erdi. İsyan eden tüm saray muhafızları kralın ayaklarının dibinde diz çöktü ve daha sonra lingchi'ye tabi tutuldu. Düzen yeniden sağlandı. Yusan sonsuza dek mutlu yaşadı.

Tüm bunların bir efsane olduğunu, Baejkinlerin ilahi haklarını pekiştirmek için yakın hafızanın dışında uygun bir şekilde gerçekleşmiş bir hikaye olduğunu düşünürdüm. Darbeden sonra yaşananlar hariç. Kral, kendi muhafızları tarafından ihanete uğradığı için o kadar öfkeliydi ki, generalinki de dahil olmak üzere on hainin kellesi mızraklara geçirildi - en büyük onursuzluk. Hainlerin ruhları bir sonraki hayatta bile asla huzur bulamasın diye bedenleri uygun şekilde yakılmadı. Ve kafatasları Idle Hapishanesi'nin içinde boş gözlerle bana bakıyordu.

Aeri tacı bile idare edemeyebilir. Baejkin soyundan olmayan hiç kimse benim hayatım boyunca ona dokunmaya çalışmadığı için emin değilim. Ama lanet muhtemelen dokunmaya dayalı olduğu için eldiven giymesini sağlayabiliriz. Bununla birlikte, kendini taçlandırmaya çalışmadığı için, muhtemelen iyi olacaktır. Bu sadece küçük bir sorun.

Derin bir nefes alıyorum ve etrafımdakilerin heyecanla konuşmalarını izliyorum. Hayır, asıl mesele benim Baejkin olmadığım gerçeği.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SORA

DOĞU YOLU, YUSAN

Aeri'nin yeteneğini gösterdikten sonra şöminenin etrafında oturduk ve kralı öldürmek için bir komplo kurmaya başladık. Mikail, Kral Joon'un Tamneki'deki bin yıllık kutlamalara sadece bir sunsae içinde katılacağını söyledi. Başkentte Baejkin egemenliğinin bin yılını kutlamak için Kral Arenası'nda özel bir tuhko oyunu ile sonuçlanacak tam günlük bir etkinlik planlandı

-Millennial Şampiyonası. Ve işte orada, iki yüz elli bin kişinin önünde saldıracağız.

Bu... cesurca. Bunu onlara vereceğim.

Sanırım bir miktar mantıklı. Aeri dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi ve ölümcül bir spordan daha iyi bir dikkat dağıtıcı olabilir mi? Mikail de arenanın krala ulaşmak için en kolay yer olduğuna dikkat çekti. Orada bu kadar çok insan varken, herhangi bir saldırı kaosa neden olur ve işler ters giderse kalabalığın içinde kaybolabiliriz.

Her şeyin ters gitmesinden endişe verici bir şekilde bahsetti. Ama sanırım risk bu kadar yüksekken hazırlıklı olmalıyız.

Kont için adamları zehirlediğimde, birden fazla kaçış yolu planladım ve önceden yerleri keşfettim. Özellikle de asilzadenin muhafızlarından birinin hedefimin öldüğünü fark ettiği geceden sonra. Her ne sebeple olursa olsun, muhafız soylunun yatak odasını kontrol etti ve ben daha evden çıkmadan bana doğru koşmaya başladı. Pelerinime sakladığım bir bıçakla onu ve başka bir muhafızı öldürmek zorunda kaldım. Ve neredeyse ölüyordum çünkü ben profesyonel değilim.

kılıç ustası. Bıçaklarından biri boynumu kıl payı ıskaladı, diğeri ise yan tarafımı kesti.

Zehir okulunda biraz savaş eğitimi almıştık ama ömür boyu askerlik yapacak kadar değil. Ama muhafızlar da iyi eğitimli değildi ve biri yarı uykuluydu. Onları öldürmekten nefret ediyordum - sadece biraz para kazanmaya çalışan ve o gece orada bulunacak kadar şanssız olan zavallı adamları. Üzerimdeki kanı temizlemek ve kendimi tekrar dikmek için birkaç çan çalmak gerekti. Kont bunun planlı bir cinayet gibi görünmesine o kadar kızmıştı ki, üç ay boyunca Daysum'u görmeme izin vermedi.

Bir daha asla o kadar dikkatsiz olmadım. Belki de şimdiye kadar. Bu insanları tanımıyorum ama bu işi başarmak için onlara güvenmek zorundayım.

Hâlâ yanımda oturan Prens Euyn'a bakıyorum. Mikail'le kısık sesle konuşuyor ve casus şefinin her hareketine o kadar dalmış ki, bir suikastçı onu kolayca öldürebilir. Mikail yanında olmazsa tahtta daha ne kadar oturacağını merak ediyorum.

Tiyung ve Royo muşta ile "dürüst" dövüşün yararlarını tartışıyor. Seçme şansı verilse ikisinin de adil dövüşü seçeceğini söyleyemem. Ama Royo'yu henüz tanımıyorum. Sadece bir muhafız ustasına benzemediğini biliyorum.

Ve Aeri... kafa karıştırıcı. Parlak siyah saçları modaya uygun olandan daha kısa ama elbisesi pahalı ve modaya uygun. Sanki hepimiz güvenilir yoldaşlarmışız gibi sürekli konuşuyor ama kimsenin izlemediğini düşündüğünde diğerlerine gergin bir bakış atıyor. Aeri bir şeyler mi saklıyor yoksa burada kimseye güvenemeyeceğinin acı bir şekilde farkında mı karar veremiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve midemde biriken korku hissini yatıştırmaya çalışıyorum. Her iki durumda da, iyi ya da kötü, Daysum'un kaderini belirleyecek olan grup *bu*. Ve benimkini de.

Eğer onu kurtarmayı umuyorsam hepsini çözmem gerekiyor. Ve fazla zamanımız yok.

Hepimiz anlaştık, eşyalarımızı topladık ve bir filo arabasına bindik. Tamneki'ye yolculuk genellikle bir sunsae sürer ama bu araba bizi oraya on günden kısa sürede ulaştıracak.

Herkesi anlamak için sadece on gün ve bir kralı tahttan indirmeye çalışmadan önce bir gün.

Bu vagonda üç divan var ve Euyn ve Mikail, Aeri ve Royo gibi birlikte oturuyor, bu da beni Tiyung'un yanında bırakıyor.

Mikail'in yanında oturmayı tercih ederdim. Karizmatik biri ve ona karşı açıklayamadığım bir yakınlık hissediyorum. Yine de anlamak istiyorum.

Royo pek konuşmasa da Aeri'nin muhafızını seviyorum.

Belki de tanrı kralı öldürdükten sonra beni öldürmesi için buraya gönderilen adamın yanında olmak istemediğimdendir.

"Arenada kralın yanına nasıl yaklaşacağım?" diye soruyorum.

Mikail, "Doğulu kont Dal, seni en yeni fahişesi olarak göstermek için oyuna getirecek," diyor. "Kral ve Tamneki Kontu'nun uzun süredir devam eden şiddetli bir rekabeti var. Joon sırf konta ait olduğun i ç i n seni çalmak isteyecektir ama eminim güzelliğin onu etkileyecektir."

Kulağa çok zahmetsizmiş gibi geliyor. Çok kolaymış gibi. Ve dört konttan üçünün bu hain plana dahil olması konusunda o kadar rahat ki.

"Pekâlâ," diyorum. "Tacın çıkarıldığını gördüğümde onu öpeyim mi?" Mikail başını sallıyor.

İnanılmaz derecede basit. Nasıl her şey bu kadar basit olabilir? Ama asıl sorum şu: Aeri tacı Euyn'un başına yerleştirmeden önce nasıl alabileceğim?

Ne kadar hızlı hareket ettiğini gördükten sonra, tacı bana vermesi için onu ikna etmem gerekecek. Bunu düşündüm ve tacı ondan çalmamın bir yolu yok. Onu ikna etmek için ne istediğini bulmalıyım. Neden bu görevi kabul ettiğini. Ve sonra belki ona rüşvet verebilir ya da takas yapabilirim. Tek becerilerim baştan çıkarmak ve öldürmek ama insanlar bunlara ihtiyaç duyuyor.

Onunla göz göze geldim ve burada olmaktan heyecan duyuyormuş gibi gülümsedi. Ben de gülümsüyorum. Sonra odağı Tiyung'a kayıyor.

"Affedersiniz, siz kimdiniz?" diye soruyor Kont'un oğluna. "Ben Tiyung," diyor Tiyung. "Ama sen bana Ty diyebilirsin."

"Hayır, adını anladım ama sen bu işlere nasıl bulaştın?"

Arabadaki herkes sessiz. Ona bakıyorum. Burası sıcak olmasına rağmen ceketini düzeltiyor. Önemli biri olmadığı için sinirlenmiş olmalı.

"Ben... değilim, gerçekten," diyor.

"O zaman neden buradasın?" diye sorar. Soru kulağa masum geliyor ama aynı zamanda sivri. Ona güvenmiyor. Göründüğünden daha keskin, daha az güvenen biri.

"Babam Sora'yı bu göreve adadı. Kral öldükten sonra onun sözleşmesini yakmak için buradayım."

"Inden... Onun sahibi sen misin?" Aeri'nin kaşları birbirine yaklaşıyor ve dehşete düşmüş görünüyor.

Tiyung koltuğun üzerinde kayar. "Hayır, hiç de değil."

"Hiç mi?" Ona doğru bakarak söylüyorum. Yüzü kızarıyor.

Batılı kontla akşam yemeğinden bu yana ona söylediğim ilk sözler bunlar. Tiyung bir düzine kez sohbet başlatmaya çalıştı ve sorunun ne olduğunu sordu ama açıklamanın bir anlamı yok. Yalanlarını ya da bahanelerini duymak istemiyorum. Bana yardım etmek istediğini söyledi ve ölmeme yardım etmenin onun zihninde hâlâ bana yardım etmek olduğunu anlamadığım için kendimi aşırı derecede aptal hissediyorum.

"Onun kontratı babamın elinde," diyor. "Ve kız kardeşinin sözleşmesi." Kendini toparladı ve daha dik oturdu.

"Kontratlar babanın elinde mi?" Euyn soruyor. Dinlediğini sanmıyordum. "Seok, Sora ve Daysum'u satın mı aldı?"

Tiyung yüzünde kayıtsız bir ifadeyle başını sallıyor. "Evet, onlar çocukken."

Araba sessizliğe gömüldü. Tiyung çenesini dik tutuyor ama kimsenin Kont'un benim üzerimdeki sahipliğini sorgulamasına alışık değil. Sözleşmeler yasal, onların zihninde sadece iş.

"Yani burada olmak gibi bir seçeneği yok mu?" Aeri soruyor.

"Hayır, var..." diye başlıyor ben cevap verirken.

"Seçme şansım yoktu. Gerçekten yoktu. Bunu yapıp özgürlüğümü ve kız kardeşimi alabilirdim ya da Kont'un kölesi olarak kalabilirdim. Bu işi kabul etmezsem, özgürlüğümüzü asla kazanamam - sözleşmelerin faizi asla geri ödenemeyecek kadar yüksek. Eğer başarısız olursam ya da kaçarsam, kız kardeşimin borcu Tiyung'un Gain'deki en büyük zevk evlerinin sahibi olan amcasına satılacak. İşimi yapmamı sağlamak için burada."

Herkes ona bakarken Tiyung yan tarafa bakıyor.

"Yani bunu ailen için mi yapıyorsun?" Aeri bana söylüyor. "Bunu anlıyorum."

"Bu yüzden mi buradasın?" Biraz öne doğru oturarak soruyorum.

Tereddüt ediyor, başı hafifçe oynuyor. "Para ve aile, evet. Sanırım benzer şeyler. Ama aynı zamanda kralla eski bir hesabı kapatıyorum."

İçimde bir umut kıvılcımı yanıyor. Benimle, söylediklerimle ilgili. Bu bağlantıyı geliştirebilirsem, bir dostluk kurabilirsem, belki taca neden ihtiyacım olduğunu anlar. Belki bana yardım eder. Belki birlikte buradaki diğer herkese ihanet edebiliriz.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ROYO

DOĞU YOLU, YUSAN

Kendimi neye bulaştırdığımı bilmiyorum. Ty'ın ailesi Sora'nın sahibi. Aeri'nin Kral Joon'la görülecek bir hesabı var ve evet, beni işe aldığında da bunu söylemişti ama bu sefer daha kişisel geldi. Ve Mikail ya da Euyn'a ulaşamıyorum. İkisi de bilinen katiller ama şu ana kadar Euyn'un Joon'dan daha iyi olacağına dair bir işaret görmedim. Bir boktan kralın yerine başka bir boktan kral getirmek büyük bir ihanet.

"Neden senin bir muhafız olmadığını hissediyorum?" Mikail bana söylüyor. Sora da bana bakıyor.

"Çünkü öyle değil. Pek sayılmaz," diyor Aeri.

Mikail'in keskin gözleri benden ona kayıyor. "O zaman nasıl bir ilişkiniz var? Romantik olarak mı?"

Yanaklarıma hücum etmek üzere olan kanla savaşıyorum. "Onu korumam için bana para ödüyor." Bacaklarına bakıyorum... Yani yüzüne. Yüzüne. "Normalde yaptığım şey bu değil."

"Anlıyorum, normalde ne yaparsınız?"

Tam üstüne bastım. Aeri bu anı sessiz kalmak için kullandı. Anlaşıldı. "Ben güçlü bir adamım."

Bunun için güzel bir terim.

Mikail kaşlarını biraz kaldırmanın dışında pek tepki vermiyor. "Kiralık kas ve kan işi."

"Beni zaten korsanlardan kurtardı," diyor Aeri, şimdi araya girmeyi seçerek. "Onu görmeliydin. Bir düzine kadarını indirdi."

Altı, ama abartmasına aldırmıyorum.

"Korsanlar mı?" Prens Euyn söylüyor. Sakalını sıvazlarken derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Nereden geliyorsunuz?"

"Umbria," diyorum. "Onlar gerçek korsan değil. Artık Sol'da çalışan bir çete. Kardeşin bu konuda hiçbir şey yapmıyor." Sonra onun kraliyet ailesinden olduğunu hatırlayıp başımı sallıyorum. "Ekselansları."

"Unvan kullanmak zorunda değilsin," diyor Euyn. "Kulağa garip geliyor ve zaten şu anda bir prens değilim."

Vay be. Bu kadar alçakgönüllü olacağını hiç düşünmemiştim. Baejkin'lere tanrılar gibi tapılır ve ben de çocukken buna inanırdım ama işte Prens Euyn unvan kullanmama gerek olmadığını söylüyor. Saygı göğsümde kök salıyor ve şansımı zorlamaya karar veriyorum. Onun hakkında duyduklarımın doğru olup olmadığını bilmek istiyorum, çünkü Aeri için bir tehlike olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Çünkü sen... sürgün edildin?" diye sordum.

Pantolonundaki bir tiftik parçasını gelişigüzel fırçalıyor. "Bunu söylemenin güzel bir yolu. Kardeşim beni sürgüne göndererek ölüme mahkûm etti. Ölü olmanın unvanlarımı elimden aldığına inanıyorum."

"İnsanları öldürmeyi seviyor gibi görünüyor," diyorum. "Kardeşiniz az önce binlerce mahkûmun idam edilmesini emretti."

Aeri'nin ağzı bir karış açık kaldı ve bakışları prens ile
Ben
. Euyn Mikail'e bakarken kaşları çatılır. "Bu doğru mu?" Mikail başını sallıyor. "Geçen ay hapishanelerin temizlenmesi için bir ferman imzaladı." "Neden?" Euyn soruyor. Ben de aynı şeyi merak etmiştim.

Mikail omuz silkiyor. "Maliyet düşürme."

"Millennial'da dört milyon altınlık bir çanta teklif ettiğinde Şampiyonluk mu?" diye sordum.

"Doğru. Bunlar Yusan'ın öncelikleri," diyor Mikail.

Bunu söyleme biçiminde bir tuhaflık var. Sanki o da Yusan'lı değilmiş gibi. Ama öyle. Kraliyet casusları öyle olmak zorunda.

"Temizlik." Euyn sanki tadını beğenmemiş gibi kelimeyi tükürüyor.

Birden içimde küçük bir umut ışığı yanıyor. Aysız bir gecede sadece küçük bir ateşböceği. Belki Euyn kardeşinden daha iyi olur. Belki. Kimse onun bir katil olduğunu inkâr etmiyor ama Baejkinler barışçıl olarak bilinmiyor.

Mikail, "Yusan'da on yıldan fazla hapis cezası alan tüm mahkûmlar kutlamadan hemen sonra idam edilecek," diyor.

Zamanlama Savio'nun bana söylediklerine uyuyor. Bunu yapmak için acele etmiyorlar, günde birkaç tane, ama Salt'ta bu kadar uzun hapis cezası almış sadece birkaç yüz adam var. İki ay içinde hepsini bitirmiş olacaklar.

Euyn'un kahverengi gözleri bir o yana bir bu yana bakıyor. "Ama aslında ölüme mahkûm edilmemişler miydi?"

Mikail başını sallar.

Euyn sıkıntılı görünüyor, sakalını tekrar sıvazlıyor. "Kral olarak bunu geri alır mıydınız?" diye soruyorum.

Öne doğru eğildim, çünkü Aeri sürekli yoluma çıkıyor, ama aynı zamanda sorarak bir çıkıntıya çıkıyormuşum gibi hissediyorum, çünkü ben kimim ki onu sorgulayayım? Tüm bunlarla hiçbir ilgim olmayacağına dair kendime söz verdim ama tahta daha iyi birini oturtmak için çalıştığımızı bilmek istiyorum. Ve Umbria'ya zamanında dönemezsem Hwan'ı kurtaracak bir adama ihtiyacım var.

"Yapardım," diyor Euyn. "Eğer suçları yüzünden ölüme mahkûm edilmemişlerse, ölüm doğası gereği mantıksızdır."

Mikail'in gözleri ona kayıyor. Neden emin değilim, yüz ifadesini anlayamıyorum. Birlikte çok rahatlar ama sanırım Euyn'un cevabı onu şaşırttı. Ya da bilmiyorum, belki de o beni şaşırttı.

Mikail hakkında hâlâ bir şey bilmiyorum. Bir casusa güvenmek konusunda kim kendini iyi hissedebilir ki? Ve tüm bu plan onun. Sora'nın tüm bunlarla ne ilgisi var bilmiyorum. Kralı öpmenin ne önemi var? Ama Mikail'in Joon'u öldüreceğine güvenebileceğimizi sanmıyorum. Ve Euyn tahtı almazsa Hwan ölebilir. Korsanlardan haydutlara ve erken muson yağmuruna kadar milyonlarca şey Umbria'ya dönmemi geciktirebilir. Savio'nun sarhoş olup unutabileceğinden bahsetmiyorum bile. Ölüm kalım meselesi olduğunda iki ay fazla bir zaman değil. Ama Euyn kral olursa, yasayı tersine çevirir. Hwan yaşayacak. Ve ölmemesi gereken pek çok kişi de yaşayacak.

"Eğer... eğer tacı aldıktan sonra yasayı geri alacağına söz verirsen, kılıcım sende olacak," diyorum.

Euyn'un gözleri irileşti ama hemen toparlandı ve başını salladı. "Söz veriyorum."

"O zaman kılıcım sende." Hançerimi kemerimden çıkarıp yere koyuyorum. Diz çöküp başımı eğdiğimde arabada ölüm sessizliği hakim oluyor.

Euyn'a sadakatimi ve bağlılığımı hayatım pahasına taahhüt ediyorum. Aeri beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Ve anlıyorum. Onun işinde değildim, bu işin bir parçası olmak istemiyordum ama şimdi Euyn'a kılıcımı verdim. Euyn'un tacını almak için kendi kılıcımı Joon'a saplamam gerekiyorsa, bunu yaparım.

BÖLÜM OTUZ YEDI

EUYN

DOĞU YOLU, YUSAN

Bu arabada garip bir grup insan var.

Hızlı bir yemekten sonra filo gemisine geri döndüğümüzde, Mikail Sora'nın yanına oturdu. Ondan oldukça etkilenmişti ve sanırım etkilenmemesi de zordu. Onu Rune ile yemekte ilk gördüğümde bunu hissetmiştim. Ama Mikail ondan fiziksel olarak daha fazla etkilenmiş gibi görünüyor. Aralarındaki bağ konusunda endişelenirdim ama sonuçta o sadece bir kız.

Aeri Royo'nun yanına oturdu, bu talihsiz bir durum, çünkü onunla daha fazla konuşmak isterdim. Mahkûmların idamının onun için neden önemli olduğundan emin değilim ama belli ki önemli. Onun bir diktatör olduğu gerçeği ilginç. İşlerini sorgulamadan yapıyorlar. Emirlere uyarlar ve ellerini kirletmekten korkmazlar. Yani açıkça bizim tarafımızda olmasını istediğim bir adam. Belki bir gün iyi bir suikastçı ya da saray muhafızı olur.

Ama aptal küçük hırsızın ona olan bağlılığı beni Ty'ın yanında bıraktı. Bundan hangimizin daha çok hoşlanmadığından emin değilim.

Chul'un kızlarını satın alan Seok'tu. Bundan eminim çünkü Athora ve Daysum pek yaygın isimler değil. Khitan sınırına yakın bir kuzeydoğu köyündendiler ve Sora geleneksel olarak kuzeydeki insanlar gibi soluk tenliydi. Ejderha Lordu'ndan önce Yusan dört ayrı ulustu ve bazı bölgesel farklılıklar hâlâ devam ediyor.

Sora'nın tam adını ilk öğrendiğimde Chul'un beni kandırdığını düşünmüştüm. Kızlarının zevk evlerine satıldığını söylemişti ve bunun bir yalan olduğunu düşünmüştüm, ancak inandığı şeyin bu olduğunu fark ettim. Sora'nın ne kadar güzel olduğunu görünce

onun da zevk için satıldığını düşünürdü. Chul'a gerçeği hiç söylememiş olabilirler.

Kızlarını kaçıran soylunun, kızları bırakmazsa tüm ailesini katletmekle tehdit ettiğini ve koruması gereken bir karısı ve iki küçük oğlu olduğunu söyledi. Ama sözleşmeleri imzalamadığına yemin etmiş. Birisi onun elini taklit etmiş ve imzaya tanıklık etmesi gereken sulh hakimi de bunu dosyalamış. Yargıçlar kralın ajanları olduğu için hikayenin bu kısmına inanmakta güçlük çektim ama eğer Seok'sa, bu mümkün. Bu dört kişi bazen kardeşimden bile daha fazla nüfuz sahibi oluyor.

Yine de bunların hiçbirini Sora'ya anlatmadım. Çünkü nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum: "Bu arada, eğlence olsun diye babanı avlıyordum ve bana seni aramaktan hiç vazgeçmediğini söyledi." Zaten bunu bilmesinin ona ne faydası olacak bilmiyorum. Ona söylersem, bu koçta tam olarak yoldaşlık oluşturmayacağını biliyorum. Ayrıca, güneyli kontun oğlunu da yabancılaştırabilir.

Ama şu anda her şeyden çok Mikail'e kızmış görünüyor.

Onlara bakarken onu inceliyorum. Ve o bakışı biliyorum, arkasını dönemeyişini. Çenesinin yapısını. Mikail söz konusu olduğunda aynada görmüştüm. Kıskançlık. Ty da batılı kontla akşam yemeğinde mutsuz görünüyordu. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

"Ona aşıksın," diyorum alçak sesle.

Ty bana döndü. İnkâr edecekmiş gibi tereddüt ediyor ama sonra nefes veriyor. "Evet."

Diğer divana bakıyorum. Mikail birkaç kez burayı kontrol etti. Bir kez bile dönmedi.

"Ve senden nefret ediyor,"

diyorum. "Bu doğru."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, tavsiye etmiyorum," diyor. Ses tonunda teslimiyet ve gerçek bir kalp kırıklığı var.

Bir kontun yakışıklı oğlunun, kendisini görmeye bile tahammül edemeyen bir kıza aşık olması garip. Ama sanırım ayrıcalıklı bir adamın mümkün olan en zor insana nasıl aşık olabileceğini herkesten daha iyi anlıyorum.

Mikail bir şey söylüyor ve Sora gülüyor. Ty'ın gözleri onun mutluluğunu bir vaha havuzundaki susamış bir adam gibi içiyor.

"Rune haklı mıydı? Vücudu artık zehirli mi?" diye soruyorum.

Ty omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Sanırım onu tatmak için ölümü göze almak istemiyor. Mikail için aynı şeyi hissedeceğimden emin değilim. Hayır, aslında riske atacağımdan eminim. En az onlar kadar zehirli ve ben kendime asla yardım edemedim.

"Erkeklerin buna inanması onu güvende tutuyor, bu yüzden bu kadarı için minnettarım" diyor. Sonra boğazını temizliyor ve yine kayıtsız görünüyor.

Sora'ya bakıyorum. Belki de zehirli bir bakire olması kılık değiştirmiş bir lütuftu.

"Babanın zehir okulu hâlâ duruyor mu?"

Ty başını sallıyor. "Çok masraflıydı. Yirmi çocuktan sadece üç suikastçı çıktı. Ve kardeşlerini satarak bu girişimi kârlı kılacak kadar para kazanamadı. Ne umuyordu bilmiyorum ama umduğunu bulamadı."

"Üç tane mi var?"

"Üçü eğitimden sağ çıktı ama biri görev sırasında öldü," diyor Ty. "Babam size ülkedeki iki zehirli kızdan birini hediye etti, efendim."

Sora'ya babasından bahsetmediğim için memnun bir şekilde bankette arkama yaslandım. Bana bu kadar değerli bir hediye veren bir kontu kendimden uzaklaştırmak aptallık olurdu. Başardığımızda Sora özgür olacak. Ve kral olduğumda, onu babasıyla yeniden bir araya getirmenin bir yolunu bulacağım. Rahatsızca yer değiştirmeme rağmen kendime bunun da iyi olduğunu söylüyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bu doğru gelmiyor. Ona gerçeği söylemem gerekiyormuş gibi geliyor.

Rahatsızlık hissinden sıyrılıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Hayır. Sora sadece sevimli bir halktan biri. Sadece bir kadın. Sempatinin hedefimi etkilemesine izin veremem.

Ama sözler şimdiden birikmeye başladı ve henüz başkentte bile değiliz. Ve kimseye, Mikail'e bile kral olabileceğimden emin olmadığımı söyleyemem. Küle dönüşebileceğimi ve iki yüz elli bin kişinin önünde bir sahtekâr olarak ifşa edilebileceğimi - en büyük onursuz ölüm.

Belki de Outton'daki o at ahırında ölmek daha iyi olurdu.

Fahişe anneme sessizce bir kez daha lanet okudum. Bu dünyada şüphesiz iyi anneler de var - benim annem onlardan biri değildi. Dört yıl önce ölüm döşeğindeyken beni yanına çağırdı ve gerçek babamın kral olmadığını söyledi. Tıpkı Küçük Kraliçe gibi, bana mantıksızca yük olmadan önce cehenneme gitmeyi reddetti. Ama ben onun ölümünü hızlandırdım. Onu omuzlarından tuttum ve boynu kırılana kadar salladım. Bunu yapmak istememiştim ama o an, o öfke dalgası yüzünden babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kendime geldiğimde, o çoktan ölmüştü.

Bir hafta sonra mahkumları avlamaya başladım.

Tüm bu suçluluk ve utanç duygusu vagonda bulunan herkese anlatmak istememe neden oluyor. Bağırmak: Ben eski kralın oğlu değilim! Ama bunu Mikail'e itiraf etmektense taç giydiğimde küle dönmeyi tercih ederim. Beni seviyor ve bundan eminim, ama sevginin bile bir sınırı olmalı ve bir piç olup annemi öldürmek bu sınırı aşmalı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MIKAIL

DOĞU YOLU, YUSAN

Arabanın yarısı uyuyor ama ben hâlâ Sora'yla konuşuyorum. Saat sabahın iki ya da üçü olmalı ama ay ışığında onu görebiliyorum. Normalde oturduğumdan daha ileride oturuyorum - yaralarım hâlâ arkaya yaslanamayacak ya da oturarak uyuyamayacak kadar ağrıyor. Ama en azından uyuşturucu krizlerinin en kötüsü geçti.

Diğerlerini uyandırmamak için kısık sesle konuşuyoruz. Hala ayakta olan tek kişi Euyn. Sabit nefes alıp vererek uyuyormuş gibi yapıyor ama uyanık olduğunu ve bizi dinlemeye çalıştığını biliyorum. Bu yüzden fısıldıyorum.

"Özür dilerim, duyamadım." Sora başını eğiyor ve sonra kulağına dokunuyor. "Bu sefer pek duyamıyorum. Erlingnow zehiri."

Sanki Erlingnow Yusan'daki en ölümcül zehir değilmiş gibi rahatça söylüyor. Diş Boğazı yakınlarındaki zehirli kurbağalardan damıtılan bu zehir, iki miligramının bir insanı öldürebileceği kadar güçlü. Toksinin neden olduğu sinir çöküşünden kurtulan kimseyi tanımıyorum.

Onun dışında.

"Zehirlerden bahsettiğimde yüzünde çok fazla acı oluyor."
diyor.

Gözleri Gayan menekşesi renginde. Hiç onunki gibi gözler görmemiştim. hayatımda. Ve geceleri bile, rengi tam olarak seçemediğimde, beni çıplak bırakıyorlar.

"Ölümcül olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum," diyorum.

Euyn'a doğru bir bakış atıyor. "Anladığını biliyorum. Ama aşkı da biliyorsun. Aşk bir merhemdir... boynundaki bir bıçak kadar."

Sertçe yutkunuyorum. Tam olarak böyle bir his. Euyn'u sevmek. Ama bunu benden çok kendine söylemişti.

Ama konuyu değiştirmeye çalışarak gülüyorum. "Ty'ı kastetmiş olamazsın."

Yumuşakça kıkırdıyor. "Azıcık bile değil... Yine de sanırım o bir bıçak, çünkü beni öldürmek için burada."

"Pardon?"

Bunu o kadar rahat söylemişti ki, hiç kimse kendisini öldürmek isteyen biri hakkında bu kadar umursamaz olamazdı. Özellikle de gücü olan biri.

Benden başka.

"Rune bunun Tiyung'un gerçek görevi olduğunu söyledi," diyor Sora. "Bu tam da Seok'un tarzı olurdu - en sonunda ikimizi de kontrol etmek. Ama Rune asla tam özgürlüğe sahip olamayacağımı da söyledi. Bunu söylediğinden beri bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyorum. Sence bizim gibi insanlar için özgürlük olabilir mi?"

Duraksıyor, yüz ifadesi umutlu. Ona güzel bir şey mi söylesem yoksa gerçekten neye inandığımı mı söylesem karar veremiyorum.

"Gerçeği söyle lütfen," diyor.

Stars, beni okumuş. Seok hakkında edindiğim yeni bilgiyi bir kenara bırakıp iç çekiyorum. "Hayır. Bence güçlü adamların bizi rahat bırakması için fazla ölümcülüz. Yapabileceğimiz en iyi şey, gençken boyunduruğumuz altına girdiğimiz intikamın peşine düşmek."

Bir süre sessiz kaldı. "Aileniz?"

Bu eğitimli bir tahmin. Ailesi onun üzerinde bir baskı unsuru, bu yüzden benim için de aynı olduğunu varsayıyor. Ama annem, babam, dokuz yaşındaki kız kardeşim ve yedi yaşındaki erkek kardeşim çoktan öldü. Uzun zaman önce On Cehennem'de onlara katılmış olmam gerekiyordu.

Başka tarafa bakıyorum. "Bu konuda konuşmuyorum."

Euyn sık sık beni dürtüklüyor, ona her şeyi anlatmamamdan nefret ediyor ve bunun aramıza mesafe koyduğunu iddia ediyor. Ama bazı sırların saklanması gerekir. Ve o tam olarak açık bir kitap değil.

Sora iç geçirir. "Anlıyorum. Benim de hakkında konuşmadığım biri var. Sadece..." Nefesi kesiliyor ve yutkunuyor. "Bazen hatırlamak bile çok zor geliyor. Ama sonra dinleyen herkese isimlerini haykırmayarak onların anısına haksızlık ettiğinizi hissediyorsunuz."

"Sonra bir şey oluyor ve hepsi tekrar yüzeye çıkıyor," diyorum. "Sanki hiç zaman geçmemiş gibi."

Kito'yu düşünüyorum. Onu nasıl öldürdüğümü; tıpkı benim gibi yalnız ve korkmuş, vahşete kulaklarını tıkamış bir çocuğu. Kurtarıldığım gibi yardım etmek istediğim bir çocuk. Ama yine de benim yüzümden öldü.

Farklı bir insan olsaydım, ona dağ geçidinde ve Gaya'da olanları anlatırdım. Çünkü anlayacağını düşünüyorum, çünkü göğsümdeki bu ağırlıktan kurtulmak istiyorum. Bunun onun rolü olduğunu biliyorum - bağlantılar kurmak ve erkekleri baştan çıkarmak. Ona ne kadar kolay geldiğini görebiliyorum. Hedefleri kana üşüşen sinekler gibi ona üşüşüyor olmalı. Ama yaptığı şey bu değil. Ya da yapıyorsa bile, daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyor. Ve o zaman yeteneği, dürüst olmasıyla aynı miktarda saygıyı hak ediyor.

Sora elini benimkinin üzerine koydu. "Bırak dinlensin."

Nefes veriyorum, hepsini dışarı atmaya çalışıyorum. Onu kurtaramadım. Hiçbirini kurtaramadım. Ama intikam alabilirim.

Parmak uçlarım kılıcımın kabzasına gidiyor. Ona hizmet etmek istiyorum. "Ty'ı öldürmemi ister misin?"

"Tiyung?" Uyuyan adama bakıyor. Bunu düşünürken yüzünde bir duygu savaşı y a ş a n ı y o r ve sonra başını sallıyor. "Hayır, o... asıl sorun o değil."

"Seok, o zaman?"

"O benim." Birdenbire hafif, müzikal sesi tanıdığım tüm askerler kadar sertleşti. Tek başına bir orduya k a r ş ı koymaktan çekinmeyecek türden bir savaşçı.

Baejkin'ler kadın cinsiyetini göz ardı ederek kendilerine kötülük ediyorlar. Bütün kızlar büyük savaşçılar olamaz, ama aynı şey erkekler için de söylenebilir. Çok az insan gerçek kılıçlara dönüşecek çeliğe sahiptir.

"Pekâlâ Sora," diyorum.

"Peki kimin ölmesini istiyorsun?" diye

soruyor. "Bununla sen ilgileneceksin."

Ortak komploculara sahip olmak güzel. İlk defa ne istediğim konusunda dürüst olabiliyorum. En azından *kimin* ölmesini istediğim konusunda. Kimseye, Sora'ya bile tacı yok etmek istediğimi söyleyemem. Yusan'ın Gaya üzerindeki hakimiyetinin bir parçasının da krallarının ölümsüzlüğü olduğunu kimse anlamayacaktır. Bu inanç Joon'un olduğu kadar benim ailemin de katledilmesine yol açtı. Gayanlar onun bir tanrı olduğunu düşünmeseydi, daha fazla insan isyana katılır ve Gaya'nın özgürlük için bir şansı olabilirdi. Ve adanın dışında bile, hiç kimse, Euyn bile,

ölümsüz olmalı. Ölümlülük insanları dikkatli yapar, önemser, makul kılar. Tanrılar mantıklı değildir.

Sora çizer a derin nefes al. "Yap sen düşünmek var. Barış intikam peşinde mi?"

"Muhtemelen değil," diyorum. "Ama öğrenmeyi umuyorum."

Dudakları yukarı kalktı. "Ben de öyle. Ya da umarım Cehennem Krallığı'nda tekrar karşılaşırız."

"Bunu isterdim Sora, ama senin uzun bir yaşam sürmeni planlıyorum," diyorum. Gözleri parlıyor ama gülümsemesi azalıyor. "Ama sen değil?"

Başımı sallıyorum. Lord Yama yakında hakkını alacaktır, eminim. "Bu planların başarısı, senin en büyük fedakârlığı yapmaya hazır olup olmadığına bağlı. Ve ben hazırım."

Euyn'a bakıyor. "Anlıyorum."

Anladığını biliyorum. Ama bunun Euyn'la hiçbir ilgisi yok.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ROYO

DOĞU YOLU, YUSAN

Kahretsin, uyuyakalmışım. Bu peluş araba çok yumuşak. Sadece gözlerimi kapatmak istemiştim ama bir bebek gibi sallanarak uyudum. Herkesi izlemek istiyordum ama bu başka bir geceyi beklemek zorunda çünkü güneş çoktan doğdu.

"Günaydın Royo," dedi Aeri.

Her zamanki gibi neşeli, gülümseyerek kalkıyor. Bundan nefret ediyorum. Aynı zamanda sabahları görmek istediğim tek şey. Bilmiyorum. Aeri'yi bilmiyorum. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem, çözemiyorum. Bu yüzden daha çok deniyorum ve yaklaşmamam gerektiğini bile bile yaklaşıyorum.

Sora ve Ty uyuyor ama Euyn ve Mikail uyanık. Görünüşlerine bakılırsa ikisinin de uyuduğundan emin değilim. Euyn muhtemelen benden daha genç ama gözlerinin altında koyu halkalar var. Mikail ise insan gibi görünmüyor.

"Yakında bir mola yeri var mı?" Aeri soruyor.

Mikail başını sallıyor.

Euyn pencereden dışarı bakarak, "Birkaç dakika içinde Capricia'da oluruz," diyor. "Hızlıca bir yemek yiyip yıkanmak için vaktimiz olacak."

Rahway ve Tamneki arasındaki şehirleri pek bilmiyorum ama Euyn'un bildiği kesin. Orası onun ülkesi. Tamneki'ye gittiğim tek seferde böyle bir filo arabasına binmemiştim. Annemle birlikte normal dolu bir otobüsle gitmiştim. Beni Kraliyet Tuhko Şampiyonası'na, yani dört yılda bir yapılan ölümcül maça götürmek için yıllarca para biriktirmişti. Maç ben on beş yaşıma girmeden bir ay önceydi, bu yüzden erken bir hediyeydi. Ülkedeki her çocuk gibi ben de tuhkoya takıntılıydım. Tüm oyuncuları tanıyordum,

ve takımların kazanma şanslarını biliyordum. Oyuncuların kaç sayı yaptığını, kaç blok, kaç top çalma, kaç asist yaptığını biliyordum. Tüm bahis oranlarını biliyordum, çünkü tuhko üzerine bahis oynamak Yusan'da laoli'den sonra en büyük işti. Ama bunu bizzat görmeyi hiç beklemiyordum. Kıt kanaat geçiniyorduk ve başkente gitmek bir aylık masrafımıza mal oluyordu. Ama annem hayatımda en az bir kez görmemi istiyordu.

Bazen oyuna bu kadar düşkün olmasaydım hala bir annem olur muydu diye merak ediyorum. Ama sonra Hwan'ı bir baba gibi sevmenin neler yaptığına bakıyorum ve hiç kimsem olmasa daha iyi olur diye düşünüyorum. Birini sevmek, yaşamak için bir kalp yerine iki kalbe ihtiyaç duymaktır. Tek başına daha iyisin.

Araba, Rahway veya Umbria'dan çok daha küçük bir kasabada durdu. Bu Capricia olmalı.

Aeri, Euyn, Mikail ve ben dışarı çıktık. Adamların hepsi gerinirken yüzlerini buruşturuyor ve sonra da gerinmemiş gibi davranıyorlar. Ama Aeri yere kadar eğiliyor, gördüğüm her şey kadar esnek, sanki günlerdir kapalı kalmamışız gibi. O beni yakalamadan gözlerimi kaçırıyorum ve sırtımı ve boynumu kırmaya odaklanıyorum. İkisi de tekneden düştüğüm için hâlâ acıyor ama belli etmiyorum. Vahşi bir köpek sürüsünün önünde kanamayı tercih ederim.

Kasabanın merkezine doğru ilerliyorum. Tüm binalar Rahway'deki gibi parıldıyor ama ortada yeşil bir tarla var. Tarlayı geçiyoruz ve erkekler tuhko oynuyor. Kraliyet arenasının aksine, dikey çemberler stadyum duvarlarına tutturulmak yerine direklerin üzerinde. Erkekler sert, yuvarlak topla paslaşarak pratik yapıyorlar ama amatörler. Profesyonel tuhko oyuncuları genellikle özel akademilerde erkek olarak başlar, ancak bazen oyuncular yetişkin olarak keşfedilir.

"Tuhko hayranı mısınız?" Mikail soruyor.

Yürümeyi bıraktığımı ya da onun bana gizlice yaklaştığını fark etmedim bile. "Öyleydim, evet."

Gözleri mavi ya da yeşil değil. Deniz mavisi ve beni tarıyor. Bir tür yargıya varıyor. Eminim iyi bir şey değildir.

Birkaç saniye sonra "Yolcuların hanına gidiyoruz," diyor. Başımı sallıyorum. İşime yarayabilir. Koktuğumdan oldukça eminim.

Aeri şu anda bir blok önümüzde Euyn'un kulağını çekmiş konuşuyor. "Sora ve Ty nerede?" Arkamıza bakarak soruyorum.

"Hâlâ uyuyorlar."

"Geri dönüp onları uyandıracağım. Akşam yemeğine kadar tek durağımız burası, değil mi?"

Mikail, "Geç saatlere kadar uyuyamadı ama evet, bu muhtemelen iyi bir fikir," diyor.

Euyn ve Aeri'yi caddenin karşısına kadar takip etmeden önce omzuma vuruyor.

Bu adamdan ne anlamam gerektiğinden hâlâ emin değilim. Dün Sora'yla uzun süre konuşmuştu ve ona karşı samimi görünüyordu. Ama rol yapıyor olabilir. O bir casus ustası. Onun hakkında hiçbir şeye güvenemem.

Dün gece yemek yerken herkesi izledim. Euyn, Mikail söz konusu olduğunda biraz mesafeli. Mikail tavus kuşu gibi renkli ve karizmatik. Sora dürüst görünüyor ama o profesyonel bir baştan çıkarıcı, bu yüzden ona asla güvenilemez. Ve Aeri her zamanki gibi tuhaf ama ona alıştım. Ve onun tuhaflıklarında dürüst bir şeyler var.

Arabaya döndüm ve kapıyı açtım. Ty uyandı.

"Neredeyiz?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

"Kasabanın birinde. Ne fark eder ki?" Cevap veriyorum.

Bir an gücenmiş gibi görünüyor ve sonra omuz silkiyor. "Evet, sanırım Tamneki'ye gelene kadar her şey aynı."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. Onun kendini beğenmiş ve kibirli olmasını bekliyordum ama öyle değildi.

İkisi de indi ve yolcuların hanına doğru yürüdük. At sırtındaki ve sokaktaki adamlar Sora'ya bakmak için duruyorlar. Şapkalarını çıkarıyorlar ya da aval aval bakıyorlar. Bunu sürekli yaşamak garip olmalı. Sanırım bunu neden kullandığı anlaşılıyor.

Hana vardığımızda Euyn ve Mikail'i arka masada otururken buluyoruz. Ama sadece ikisi vardı. İki de kahve.

"Aeri nerede?" Etrafa bakınarak soruyorum.

"Ah, şu kız mı?" Euyn söylüyor. "Elini yüzünü yıkamaya gitti."

"Kulağa hoş bir fikir gibi geliyor," diyor Sora. "İzninizle."

Mikail sol tarafı işaret ediyor ve hem Ty hem de Sora koridordan aşağı iniyor. Ty'ın ona bakışları bana orada bir şey olduğunu düşündürüyor. Ama bu beni ilgilendirmez. Euyn ve Mikail'in karşısındaki masaya oturuyorum.

Bir barmen gelip masadan mun'ı alıyor. "Altı kişilik kahvaltı ve tuvalet, değil mi?"

"Ve iyi servis, lütfen," diyor Mikail, bir gümüş mun daha koyarak.

Kadın başıyla onaylıyor ve altı tabak bırakıyor. Sonra hemen dört kahve daha getiriyor. Bizimkileri o kadar çabuk içiyoruz ki daha fazla getirmesi gerekecek, ama bir gümüş mun bahşişle daha çok gelecektir.

Tuvaletten ilk Ty döndü. Nasıl bu kadar dinlenmiş ve traşlı göründüğünü anlamıyorum. Benim yüzüm jileti indirdiğim anda kirli sakal oluyor ama onunki pürüzsüz. Kahvemi yudumlarken asillerin yakışıklılığı hakkında homurdanıyorum.

Beş dakika sonra kızlar hâlâ yerlerinde değillerdi. Dostum, kadınlar hep uzun sürer ve yakında yola çıkmalıyız. Bir filoda bile, bu sıkı olacak. Ama Aeri muhtemelen makyaj yapıyordur. Rahway'deyken bir güzellik merkezine gitmek için ısrar etti. Gözlerini mücevher gibi görünene kadar, dudaklarını da en sulu meyveler gibi görünene kadar boyamayı seviyor.

Ağzıyla ilgili düşünceleri bir kenara iterek koltuğumda kayıyorum. Yemek nerede?

Ama çok geçmeden kahvaltı servis ediliyor. Yumurta, pirinç, balkabağı lapası, mantarlı krep, balık yahnisi ve banchan.

Sora tam zamanında geri gelir. Mikail'in yanına oturur. "Aeri hâlâ bulaşık yıkıyor mu?" Kendime biraz balık güveci alırken soruyorum. Bu biraz yağlı görünüyor ama açlıktan ölüyorum.

Sora etrafına bakınarak, "Burada olduğunu sanıyordum," diyor. "Onu orada görmedim."

"Hiç mi?"

Başını sallıyor.

Kahretsin. Kaşığı yahninin içine düşürüyorum ve sıçrıyor. Sonra masayı geri itiyorum, neredeyse sandalyenin ayaklarını kırıyordum. Tuvalete giden yolu yarılamıştım, adımlarım fayanslara çarpıyordu ki buradan kovulmadan kadınlar tuvaletine giremeyeceğimi hatırladım. Onun yerine, otelin etrafına baktım. Ondan hiçbir iz yoktu. Masaya geri dönüyorum ve dördü birden başını kaldırıyor.

"Sora, tuvaleti tekrar kontrol edebilir misin?" diye sordum.

Daha yeni bir ısırık almıştı ama ayağa kalktı. "Elbette Royo."

Tuvalete gitti. Birkaç saniye sonra kaşlarını çatarak geri geliyor. Daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum.

"İçeride kimse yok."

Kapıyı itip açıyorum ve kendimi arıyorum. İçerisi boştu.

Aeri gitti.

KIRKINCI BÖLÜM

SORA

CAPRICIA KASABASI, YUSAN

Royo paniklemiştir ve bu anlaşılabilir bir durumdur. Aeri kayıp ve onu korumak onun görevi. Birbirlerine bakışları ve içinde bulundukları durum göz önüne alındığında, ilişkilerinin bundan ibaret olduğundan emin değilim. Ama Royo ile masaya dönüyorum.

Euyn, Mikail ve Tiyung hiç rahatsız olmadan kahvaltı ediyorlar. Yemeğini edeple yiyen tek kişi Tiyung. Diğer ikisi tabaklarını silip süpürüyor. Bunu akşam yemeğinde de fark ettim; Euyn gördüğüm hiçbir asilzade gibi yemiyor. Sanki yemek ondan çalınacakmış gibi yiyor.

Ben de açım ama şu anda daha büyük sorunlarımız var. "Aeri gitti," diyor Royo.

Bu Euyn ve Mikail'in yemeyi bırakmasını sağlıyor. Gözlerini dikip bize bakıyorlar. "Ne demek istiyorsun?" Euyn soruyor.

"Tuvaleti kontrol ettik," diyor Royo. "Orada değil. Onu içeri girerken gördünüz mü?"

Euyn başını sallar. "Hayır, elini yüzünü yıkayacağını söyledi ve o yöne gitti."

Royo'nun başının yan tarafındaki damar yükseliyor, soluk tenine karşı mavi.

"Ġkiniz de onu içeri girerken görmediniz mi?" Elleri bir sandalyenin arkalığını kavrıyor.

Üzgün olduğu için ses tonunu unutuyor. Mikail neredeyse hiç tepki vermiyor ama gözlerinde tehlike parlıyor. Royo'nun daha dikkatli olması gerekiyor.

"Burası bir tuvalet Royo," diyor Mikail. "Sakin o l . Eminim bir yerdedir."

"Onu korumak benim işim." Royo'n u n omuzları çok gergin ve elleri sandalyeyi mengene gibi kavramış. Sanırım tahtayı kırabilir.

Mikail gelişigüzel kahvesini yudumlar. "O zaman muhtemelen gidip ona."

Mikail'in kişisel olarak Royo'ya karşı olduğunu sanmıyorum. O sadece yanımızda gereğinden fazla insan olmasından hoşlanmıyor ve Royo ile Tiyung'u fazlalık olarak görüyor.

Royo hışımla çekip gitti. Peşinden gidip bu işi tatlıya bağlasam mı bağlamasam mı emin olamadan öylece duruyorum. Başka kimse planımızın kilit parçasının kayıp olmasından endişeli görünmüyor. Ya da kaybolan bir kızdan iyi bir şey çıkmayacağını.

Mikail, "Sora, otur lütfen," diyor. "Aeri'nin bir yerlere gittiğine eminim. Gün ışığında fazla uzağa gitmiş olamaz."

Oturuyorum. Tiyung solumda. Yanına oturmak istemezdim ama sadece kahvaltı yapıyoruz. Ben otururken bana bakıyor.

"Bakmana yardım edebilirim," diyor. "Eğer yardım istersen."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü sıkıntılı görünüyorsun. Sanırım yanılmışım." Bir süre bana bakıyor ve sonra rahatça yemeye devam ediyor. Ama bu bir rol. Önemsiyor. Yardım etmek istiyor.

Tiyung düşmanımın oğlu, kelimenin tam anlamıyla beni öldürmek için burada. Ama dün gece, Mikail'in yemekten hemen sonra söylediği, daha güçlü erkeklerden doğan erkeklerin fark ettiklerinden daha az seçeneğe sahip olduklarıyla ilgili bir şeyden kurtulamadım. Hepimiz öyle ya da böyle Yusan'da doğduğumuz koşullara hapsolmuş durumdayız. Euyn'dan bahsettiğini biliyorum ama bu Tiyung için de geçerli.

Rune görevimi tamamladıktan sonra beni öldürmek için burada olduğunu söyledi ama Ty'ın her sözü ve hareketi bunun tam tersini söylüyor. Kendime onun kız kardeşimi kırbaçlayan adam olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum ama yine de şu anda yanımda oturandan çok farklı bir adam bekliyordum. Dilenci çocuklara para veren ve şu anda bir köylü kızı için endişelenen adam.

Aeri odaya girdiğinde Ty'ın teklifini kabul etmeyi düşünüyordum.

"Kaçmışsın," diyor Mikail, elindeki çatal bıçağı bir başka tuzlu patatese batırıp yukarı kaldırdığı ağzına götürerek.

"Bir mahkûm olduğumu bilmiyordum." Gülüyor ve Tiyung'un karşısındaki tek boş tabağa oturuyor.

"Muhafız ustanız çok öfkeli," diyor Euyn.

Kadın kaşlarını çatıyor. "Oh. Oh hayır. Gidip onu getirmeliyim."

Tekrar odadan çıkıyor. Tabağımı karıştırmaya devam ediyorum. Yemekler sıcakken harika değildi. Soğukken zar zor yeniyor ama hava kararana kadar bir daha durmayacağız.

Birkaç dakika sonra, Aeri yanında Royo ile geri geldi. Yüzü kıpkırmızı ve az önce kavga ettikleri belli. Royo onu sıradan bir muhafızdan çok daha fazla önemsiyor gibi görünüyor. Belki de sadece görevimizin başarılı olmasına ihtiyacı vardır. Euyn'a sadakat yemini ettiğinde şaşırmıştım. Kılıcını sürgündeki bir prense verdiğine *göre birini* çok seviyor olmalı. Belki Aeri'dir, belki de tamamen başka biridir.

Royo ve Aeri oturur ve Aeri mutlu bir şekilde tabağına yemek doldurmaya başlar. Ama tüm bunlarda bir gariplik var. Sanki gruptan, muhafızından kaçmak için ilk fırsatı değerlendirmiş gibi.

"Nereye gittin?" diye sordum.

Tüm gözler ona odaklanırken masa sessizliğe gömülüyor. O sadece bana bakıyor. Olması gereken yerde olmadığından emin olduğumu biliyor.

"Kasaba çok şirindi," diyor, her zamanki gibi neşeli. "Görmek istedim. Seni ve Royo'yu endişelendirdiğim için özür dilerim. Uzaklara gitmemeliydim. Bir daha olmayacak."

Erkeklerin hepsi bunu aptal bir kızın uçarılığı olarak görüp geçiştirdi ama ben on dokuz kızla birlikte yaşadım. Kadınların yalan söylerken nasıl konuştuklarını bilirim. Yapmamaları gereken bir şeyi yapmak için gizlice kaçtıklarında ne söylediklerini biliyorum. Kimsenin bilmesini istemedikleri bir sırları olduğunda. Şu anda Aeri gibi konuşuyorlar.

Doğu Yolu'nun dışında rastgele bir kasabada ne yapıyor olabileceğini hayal bile edemiyorum ve bunu anlayana kadar, beni de kandırmış gibi hoş bir şekilde gülümsüyorum. Oda sıcaklığındaki yumurtalarıma yumuluyorum. Ama Aeri bir oyun oynuyor ve tehlikede olan bu kadar çok şey varken bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Kahvaltıdan sonra, o ve ben birlikte tuvalete gittik. Tuvaletleri kullanıyoruz ve sonra o saçlarını tararken ben de aynada saçlarımı gereksiz yere yeniden düzenliyorum.

"Sırrın benimle güvende," diyorum, onun tepkisini almaya dikkat ederek.

Dönüyor ve gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Masumiyetin resmi. Sun-ye da gizlice içeri girdiğinde aynı bakışı takınırdı.

"Ne sırrı?" Aeri gür saçlarını geniş bir fırçayla tarayarak soruyor. İyi bir yalancıdır. Ama bir sırrı var.

Sadece gülümsüyorum ve tuvaletten çıkıyorum.

Bağ kurmanın birçok yolu vardır. Sır saklamak da bunlardan biridir - ama sadece karşınızdaki kişi bunu bir silah olarak kullanabileceğinizi biliyorsa.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

AERI

CAPRICIA KASABASI, YUSAN

Bu... garipti.

Herkes yürüyüşe çıkmama çok kızdı, en çok da Royo. Ama sanırım insanlara sürekli ne yaptığımı söylemek zorunda kalmak bir ekip olarak çalışmanın dezavantajı.

Arabaya döndüğümüzde Royo hâlâ bir şeye kızgındı. Çenesi gergin, kasları gergin ve bana bakmıyor bile. Bundan nefret ediyorum. Garip bir durum. Ve en kötüsü de, onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum. Ama Royo'nun bana kızgın olması farklı hissettiriyor. Midemi bulandırıyor ve kemiklerime yerleşiyor. Onu tekrar mutlu etmekten başka bir şey düşünemiyorum.

"Sorun nedir?" Sonunda sordum. Ona ayak uydurmak için hızlı yürümek zorundayım. Beni geçmeye çalışıyor, ama neredeyse aynı boydayız, bu yüzden kolayca yetişiyorum.

"Öylece ortadan kaybolamazsın," diye homurdanıyor, bir elini kırpılmış başının üzerinde gezdiriyor.

Yine mi bu? Tanrı aşkına, beni koruması için para ödediğim adam değil de babam sanırsın.

"İzin istemem gerektiğini bilmiyordum," diyorum.

Daha önce sokakta sarhoş köylüler gibi birbirimize bağırdığımız tartışmayı tekrarlıyoruz. Yolcu hanından çıktığımda, nerede olduğumu bilmek isteyen kırmızı yüzlü bir öküz gibi üzerime saldırdı. Haberci evindeydim, babama bir mektup gönderiyordum.

Güvende olduğumu biliyorum. Royo'nun tepkisinden yasadışı bir şey yaptığımı düşünebilirsin. Sora'nın da.

"Sana zaten söyledim, bu izin değil," diyor. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu bilmezsem bunu yapamam."

"O zaman Sora için geri dönmek yerine benim yanımda kalmalıydın," diye çıkışıyorum.

Royo çenesini kapattı.

Sora'yı kıskanmıyorum. Ya da belki kıskanıyorum. Yani, o *Sora*. Uyandığında bütün günü güzellik evinde geçirmiş gibi görünüyor. Sesi arp gibi çıkıyor. Ve o kadar ölümcül ki, bir öpücükle bir adamı öldürebilir. Tüm bunların ötesinde, o iyi bir insan. Onu kim kıskanmaz *ki*? Ama ben onu seviyorum. Hepsinden hoşlanıyorum. Her biri göründüğünden çok farklı. En çok da Royo. Belki de onları bu kadar sevmemeliydim, çünkü **hiçbirine** güvenemiyorum.

Bir hırsız, bir diktatör, bir casus, bir suikastçı, bir asilzade ve sürgündeki bir prens, yalancılardan oluşan bir halka oluşturuyor. Güven, sırtınızda bir bıçakla son bulmanın kesin bir yoludur.

"Peki," diyor Royo.

Yürüme yolunda kısa bir süre duruyorum, kolundan tutup onu kaldırıyorum. "Ne oldu?"

"Seninle göz göze gelmemeliydim," diye mırıldanıyor.

Sözlerinin kafamda yer etmesi biraz zaman alıyor. İki kez göz kırpıyorum. "Haklı olduğumu mu söylüyorsun?"

Yan gözle bana bakıyor, ölümcül görünüyor. Çenesi titriyor ve boynundaki bir damar zonkluyor.

"Öyle misin?" Başımı eğerek tekrar soruyorum.

Yaşam gücünü tüketiyormuşum gibi inliyor ve iç çekiyor. "Evet."

Gülümsüyorum. Bu küçük zaferler, bir santimin çeyreği kadar teslim olduğunda, beni heyecanlandırıyor, belki de heyecanlandırmamalı. Ama heyecanlandırıyor. Mutluluğu göğsümde hissettiriyorlar. Sonra ciddi olmayı hatırlıyorum. "Tamam. Söz veriyorum, bir dahaki sefere nereye gittiğimi söyleyeceğim."

Bu büyük bir taviz. Yedi yıl boyunca tek başıma yaşadım, bunun tek ve en iyi yanı kimseye borçlu olmamamdı.

Royo bir nefes aldı ve sonra başını salladı.

"Tamam." "Arkadaş mıyız?" Elimi uzatarak

soruyorum.

Bal rengi gözlerini deviriyor. "Sen benim arkadaşım değilsin."

"Arkadaşın *var* mı?" Bunun kaba bir soru olup olmadığını bile düşünemeden söylüyorum. Ama o kadar yalnız bir yaratığa benziyor ki, bunu hayal bile edemiyorum.

"Hayır."

"Benim de yok," diye itiraf ediyorum.

Bana bakıyor, değerlendiriyor, araştırıyor. Sanırım bu onun için bir sürpriz olabilir ama benim için değil. Annem eskiden benim en iyi arkadaşımdı, ama hiçbir zaman onun arkadaşı olmadım. Milyonlarca arkadaşı vardı. Ama öldükten sonra hiçbiri cenaze törenine katılmadı, sadece babam ve ben. Bu yüzden hiç o kadar önemli görünmedi. Yıllarca benimle konuşmamış olsa da babam gerçekten sahip olduğum tek şey. Ama sanırım bir arkadaş istiyorsam Royo'dan özür dilemeliyim.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," diyorum. "Gerçekten bunu yapmak istememiştim."

Başını sallıyor ve sonunda elimi kendi eliyle birleştiriyor. Bu kez kolunu aşağı yukarı sallamıyorum. Artık farklı, nehir gemisinden beri farklı. Elim onun elinin içine kayıyor ve onun gücünü, sıcaklığını hissediyorum. Kralın muhafızlarından kaçtığımızdan beri bana dokunmamıştı. Beni neredeyse nasıl öptüğünden ya da ona nasıl bastırdığımdan bahsetmiyoruz. Her yerinin kalın ve heybetli olduğuna dair yorumum hoşuna gitmemişti. Ama bu yeni bir şey. Gün ışığında bana dokunuyor.

Eli elimi sıkıyor ve başparmağı tenimde geziniyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ama içimden, tanıştığımız zamanki gibi bir his geçiyor - gök gürültüsünü takip etmek gibi. Evim gibi hissettiriyor, ama içinde büyüdüğüm ya da şimdi sahip olduğum değil, yıllar sonra eve dönme vaadi. Sıcak, güvenli ve açıklanamayacak kadar tanıdık bir yer. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Kalbim ağır ayak sesleri gibi atıyor; dudaklarım aralanıyor. Onlara bakıyor ama şaşırtıcı bir şekilde uzaklaşmıyor.

"Bu büyüleyici anı bölmekten nefret ediyorum," diyor Mikail. "Ama yola koyulmamız gerekiyor."

Bize ne zaman yetişti?

Royo elini benimkinden çekti. O an geçti. Çok teşekkürler, Mikail.

Royo omurgasını düzeltiyor ve önce benim gitmemi işaret ediyor. Arabaya binip doğuya doğru yola çıktık. Ve tek merak ettiğim ne olabileceğiydi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ROYO

OOSANT ŞEHRİ, YUSAN

Günlerimizi doğuya doğru yol alarak, gecelerimizi ise Tamneki yolunda arabada uyuyarak geçiriyoruz. Ne kadar berbat olduğunu düşünemiyorum bile. Çok sertim ve yaralarım iyileşmiş olsa da neredeyse sürekli bir baş ağrım var. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Onlar bunu kaldırabiliyorsa, ben de kaldırabilirim.

Oosant'a varmak üzereyiz ve ilk kimin fikri bilmiyorum ama herkes başkente varmadan önce bir gece durmayı kabul ediyor. Bu bize biraz zaman kaybettirecek ama ilerleme kaydediyoruz. Gün doğmadan yola çıktığımız sürece s o r u n olmaz.

Tamneki'ye en son gittiğimde bu kadar rahatsız hissettiğimi hatırlamıyorum ama o zaman gençtim. Ayrıca Aeri ile seyahat etmiyordum. O... Bilmiyorum. Bunu hayatımın hem en iyi hem de en kötü yolculuğu yaptı.

Yine de yıpranmış görünmüyor. Bacaklarını aşağı yukarı sallıyor ve arada bir benimkilere sürtünüyor. Kaç kere bilmiyorum. Tamam, on dört. Dokunduğumuzda belli bir his oluyor. Kendime onun sadece paralı bir müşteri olduğunu söyleyip duruyorum. O sadece korumam gereken bir kadın ve bunu yapmak için bir servet alıyorum. Ama eli benimkine değdiğinde ya da bacaklarımız sürtündüğünde, bu bir şey. Bir bahsi kazanmanın heyecanı ya da bütün hafta para biriktirip satın aldığınız şeker evinden bir ikram almanın ayak parmaklarınızı kıvırması gibi. Muson mevsimi sona erdiğinde ilk güneşli gündür.

Her neyse, yıllardır hissetmiyorum ama bunun nedenini hatırlamak için kendimi zorluyorum. Neden kimsenin, özellikle de Aeri gibi hayat dolu bir kızın bana yaklaşmaması gerektiğini.

Yoldan çekiliyorum. Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama belki de sadece bunu düşünmek istiyorum.

Günler geçtikçe aramıza mesafe koymayı hatırlamak giderek zorlaşıyor. Onun yanımda olması doğal hale geliyor. Sonunda arabadan indiğimiz ve onunla birlikte gelen boşluğa hazır olduğumuz için mutluyum.

Evenglow Inn'e giriş yaptık ve altımız odalarımıza gittik. Aeri'nin yeni sandığını merdivenlerden yukarı sürüklüyorum.

"Sora'yla karar verdik, akşam yemeği için kasabadaki tavernayı deneyeceğiz," diyor Aeri, her zamanki gibi neşeli bir şekilde valizini boşaltırken. Bavulunu neden boşalttığını kimse tahmin edemez.

"Taverna nerede?" diye

soruyorum. "Beş blok ötede."

"Tamam," diyorum.

Yolcu hanlarında asla harika yemekler olmaz ve yediğimiz tek şey de buydu. Bu yerlerden birinde başka bir yemek yemeyi dört gözle beklemiyordum, bu yüzden midemin karar vermesine izin verdim.

"Yaşasın! Gidelim." Aeri kolunu benimkine bağlıyor.

Görmezden geliyorum. Eli pazularımı tuttuğunda göğsümde oluşan şişliği. Önemli bir şey değil.

Sora ve Ty'la lobide buluşup yürümeye başlıyoruz.

Euyn ve Mikail'in nerede olduğundan emin değilim, muhtemelen odalarındadırlar. Sanırım hepimiz onları rahatsız etmek istemiyoruz.

Araba durmadan önce Mikail handa kalmamızı sağlamakla ilgili bir şeyler söylemişti ama o benim ya da herhangi birimizin patronu değil.

Oosant, Capricia kadar güzel değil ama çok daha büyük. Yollar toprak, at toynaklarından ve araba tekerleklerinden toz kalkıyor. Sora açık mavi elbisesinin kirlenmesine kaşlarını çatsa da bir şey söylemiyor. İkisi arasında, Aeri kıyafetlere ve bu tür şeylere daha çok önem veriyor. Ben tam tersini düşünürdüm.

Dört buçuk blok sonra Hearst Tavernası'na varıyoruz. Kaba bir yer.
-Butcher & Ale'den bir adım aşağıda. Ancak bu, bu yerlerin iyi yemek yemesini asla engellemez.

Kapıyı itip açtım ve burası yerel bir bar gibiydi. Bir düzine masa, barda aynı sayıda tabure, hepsi de yıpranmış. Sora beni takip ediyor ve tüm gözler onun üzerinde. Onun için mütevazı bir elbise giyiyor, bu da demek oluyor ki

Oosant için çok çirkin. İçeri adımını attığında konuşmalar kesilir. Abartmıyorum, her yer sessizleşiyor.

Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda daha kapıdan içeri adımımızı atmamıştık. Dönüyorum ve köşede altı kişilik bir masa görüyorum. Bir bakışta anlıyorum: Bu bir çete. İçimden soğuk bir ürperti geçiyor. Oosant'taki çeteler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Umbria'daki gibilerse başımız büyük belada demektir.

Başımı sallayarak onları onaylıyorum - burası onların yeri. Birkaçı başını sallayarak karşılık verdi. Tehlikeli olduğumu ve şehir dışından geldiğimi biliyorlar ama az önce sorun çıkarmayacağıma söz verdim. Umarım bu her şeyi etkisiz hale getirmek için yeterli olur.

Bir saniye sonra Ty, yanında Aeri ile içeri girer. İkisi de etrafa bakıyor ama bir şekilde çeteden habersizler. Adamların yarısı şimdi bizi kurt gibi izliyor. Harika.

"Hadi," diyorum. Meyhanenin karşı tarafında bir masa buluyorum.

"Burası güzelmiş," diyor Aeri, her zamanki gibi gülümseyerek.

Durumsal farkındalık yok. Sıfır. Ama ben bunun için buradayım.

Tam etrafına bakınırken başka bir adam içeri giriyor. Çetenin yanına gitmeden önce ona ve Sora'ya bakıyor. Adamlar ayağa kalkıyor ve onun için etrafta dolaşıyorlar -benim yaşlarımda, ama o onların lideri. Şimdi hepsi bize bakıyor.

Elimi yüzümdeki yara izinde gezdiriyorum. Bu işin sonu iyi bitmeyecek. "O da neydi?" Aeri fısıldıyor. Elbisesinin eteğiyle oynuyor.
Gergin olduğunda giyinir. Şu anda gergin. "Bir
çete," diyorum.

Aeri'nin gözleri açılıyor ve Ty sertleşiyor. Sora sadece boyun eğmiş görünüyor, gözlerini kırpmak yerine bir saniyeliğine kapatıyor.

İçimde öfke ve biraz da endişe parlıyor. Şansıma burada lanet bir çete var. Yolcuların hanında kalıp başka bir boktan yemek yesek daha iyi olurdu. Ama bunun için çok geç.

Genç bir barmaid masamıza doğru yürüdü. Belki on sekiz yaşındaydı. Kızıl saçları güzel ama yüzü öyle değil ve kendini önemli biri sanan bir havası var. Kesinlikle mekan sahibinin kızı. "Size ne ikram edebilirim?"

"Gidelim mi-" diye başlıyor Ty. Kapıya doğru bakar.

"Dört akşam yemeği alacağız," diyorum. "İkisi kalmak için, ikisi de g ö t ü r m e k için.
Ve dört pint bira."

Barmaid başını salladı ve gitti.

Bir planım var. Ya da en azından bir tanesinin başlangıcı.

Barmen gözden kaybolana kadar bekledim. Diğer üçü de eğilir. "Tamam, dinleyin, belki hiçbir şeydir, belki de bir şeydir, ama o çete sorun olabilir. Kızları hana nasıl geri götüreceğimize dair bir plan yapmalıyız. Bir planımız olması ve buna ihtiyaç duymamamız, plan yaparsak mahvolmamızdan iyidir."

"Pekâlâ..." Ty öyle diyor. Hayatı boyunca gerçek bir tehditle yüzleşmek zorunda kaldığından şüpheliyim ama cesur bir yüz ifadesi takınıyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" Sora soruyor. Çeteyi fark ettiğinden beri sessizdi.

Ne mi düşünüyorum? Zaman. Zamana ihtiyacımız var ve biraz destekten zarar gelmez. Ama hayatımda hiç desteğim olmadı ve hüsnükuruntu da işe yaramayacak.

"Barmen kız yemeklerimizle döndüğünde, fikrimizi değiştirdiğimizi ve dört yemeğin de gitmesini istediğimizi söyleriz," diyorum. "Sonra paket servisle ayrılırız ve umarım hana geri döneriz. Eğer çete herhangi birimize saldırırsa, geri kalanınızın kaçmasını istiyorum. Hana, Mikail'e gidin, anladınız mı?"

Aeri ve Sora başlarını sallar.

"Ama tehlikedeysek neden emir verdin?" Ty soruyor. "Neden şimdi gitmiyorsun?"

"Zaman kazanmak için. Belki de biz biralarımızı içip yemeği beklerken çete ayrılır. Belki başka insanları hedef alırlar. Belki Mikail ve Euyn bizi aramaya gelir. Bilmiyorum. Zaman varsa her şey olabilir."

"Pekâlâ," diyor Ty.

O anda, çeteler hakkında hiç endişelenmek zorunda kalmayacak kadar lüks bir hayatı olduğu için ondan nefret ediyorum. Neler yapabildiklerini hiç görmemiş. Eve nasıl döneceğini hiç düşünmek zorunda kalmamış. O burun hiç kırılmadı. Kırılmalıydı.

Ama sorun o değil. Ve bana hiçbir şey borçlu olmadığı halde burada kalıyor. Bu biraz saygı kazandırır.

Yara izim acıtıyor. Ama kendime bunun gerçek bir acı olmadığını, bir anı olduğunu hatırlatıyorum. Ama anılar bıçak gibi kesebilir.

Biralarımız geliyor ve Ty yiyecek ve içeceklerimizin parasını ödüyor. İçi para dolu cüzdanını çabucak cebine sokuyor. İçinde en az elli, muhtemelen yüz altın olmalı. Çetenin de bunu fark ettiğine hiç şüphem yok.

Biramı kaldırıyorum. "Felaketi önlemeye."

Bardağımı masaya vuruyorum ve yarısını içiyorum. Aeri kendininkinden biraz yudumladı. Ty ve Sora kendilerininkine dokunmuyor.

Bira soğuk ve lezzetli. Dilimdeki keskin ısırık bana Kasap & Ale'yi, iş almayı ve hedefleri planlamayı hatırlatıyor. Bira beni yavaşlatıyor ve düşünmemi sağlıyor. Belki de buradaki çeteler Umbria'daki gibi kontrolü ellerinde tutmuyorlardır. Belki de aşırı tepki veriyorumdur.

Ama içgüdülerim aksini söylüyor. Ve içgüdülerimi görmezden gelmemden hiçbir zaman iyi bir şey çıkmadı.

Oosant'a geldiğimizde pek kanun görmedim. Oosant'ın nerede olduğundan bile emin değilim, ama Rahway'in çok dışında değil, yani batı kontluğunun koruması altındayız.

Hayır. Bekle. Değiliz. Bir filo arabası aldık, yani normal atla bir haftadan fazla uzaktayız. Bu da bizi batı ve doğu Yusan arasındaki eski sınır bölgesine yerleştiriyor. Dört eski başkentten ne kadar uzaklaşırsanız, o kadar az kanun olur. Bu yüzden Mikail hanı terk etmemizi istemedi. Oosant güvenli değil.

Orospu çocuğu. Bunu neden söylemedi ki?

"Oosant'ta durmamalıydık," diyorum. "Ve kızlarla birlikte ayrılmamalıydık. Artık bu konuda bir şey yapamayız."

Aeri ve Sora karşılıklı bakıştılar.

"İş o noktaya gelirse dövüşebilir misin?" Ty'a sordum.

Derin bir nefes alıyor ve sonra başını sallıyor. "Kralın muhafız birliğinde iki yıl görev yaptım."

Bu... pek bir cevap sayılmaz ama hiç yoktan iyidir. Biramı bitirdim.

Barmaid yemeklerimizle geri geldi. Paket yemekleri masaya koyuyor ve "Kapları sonra getirin. Onları arka kapının dışına bırakabilirsiniz."

Akşam yemeği pirinçli domuz pirzolası ve kızarmış Çin lahanası. Gerçekten lezzetli kokuyor.

En azından hana götürebilirsek iyi bir yemek olacak.

"Planlar değişti," diyorum. "Hepsini paketleyin. İnsanlarla tanışmalıyız."

Kafası karışmış görünüyor ama başını sallıyor. Bir dakika sonra diğer iki kutuyu getiriyor ve sonra çeteyle flört etmeye gidiyor. İçlerinden biri onu kucağına çekiyor ve kız kıkırdıyor. Bir sokak çetesiyle güvende olacaklarını düşünen kızları anlamıyorum ama Umbria onlarla dolu. Sevileceklerini ve korunacaklarını sanıyorlar. En iyi ihtimalle, kullanılıyorlar. Ama çok fazla seçenek yok sanırım. Onları reddetmenin sonu da iyi değil.

Umarım onlara başka insanlarla buluşacağımızı söyler. Bu yüzden söyledim.

Paket servis kutularının kapaklarını açtım. İçinde çatal bıçak takımı var.

"Dört bıçak," diyorum. Her birimiz bir tane alıyoruz. Ty hariç. O bıçağı elinde çeviriyor.

"Bıçağı koluna sok," diyor Aeri.

Yine, küçük ukala bir hırsıza benziyor. Ama sokak duygusu bize sadece şimdi yardımcı olacaktır.

Yapıyor, sonra bana bakıyor. "Muşta konusunda haklıymışsın Royo."

Birasından biraz içiyor ve Rahway'de yaptığımız ilk konuşmada olduğu gibi, adil bir dövüşün hiçbir anlamı olmadığını kabul ettiğini anlıyorum.

Çeteye bir göz attım. Yedi kişi. Yedi silahlı adam var. Bizde iki kız, dört biftek bıçağı ve her zaman yanımda taşıdığım iki hançer ve muşta var.

Bu hiç adil değil. Ama hayat adil değil.

Kapıyı izlemeye devam ediyorum. Her açıldığında, Mikail olduğunu umarak kafamı kaldırıyorum. Mikail değil.

Sora bana birasını uzatıyor, sonra çantasından rujunu çıkarıp sürüyor. Kızları gerçekten anlamıyorum. Neden şimdi makyaj yapsın ki? Ama belki de bu onun sinirsel alışkanlığıdır. Aeri ve kalçaları gibi... Yani elbisesi.

Çete yemeğini alıyor. Elimizdeki en iyi şans bu.

"Pekâlâ." İkinci biramın yarısını bırakıp ayağa kalkıyorum. "Hadi gidelim. Sora, kutuları al lütfen."

Aeri koluma giriyor ve gidiyoruz. Masadakiler kapıdan dışarı attığımız her adıma bakıyor.

Umalım da Ty gerçekten dövüşebilsin.

Dışarı çıktığımızda ikimiz de nefes alıyoruz. Tanrılar bizimle olsun.

Hana doğru yürümeye başladık. Hızlı ama koşmadan. Gecenin s e s s i z l i ğ i n d e. Ay dışarıda, bulut ya da rüzgar yok. Gerginim, etrafımızdaki sesleri dinliyorum. Muştalarım sol elimde. Sağ elim hançerimde.

Aeri bir eliyle elbisesinin yakasıyla oynuyor. Diğer elinde ise kolunda bir bıçak var. Tamamen sessiz ama arkamızdan Sora ve Ty'a bakıyor. Sora'nın uzun elbisesine rağmen bize ayak uyduruyorlar.

Dördümüz bloğun sonuna varıyoruz. Kaslarım o kadar gergin ki sanki kopacakmış gibi hissediyorum. Sığ nefes alıyorum ama bir sokak daha çıktık. Otele geri dönmek için dönmemiz ve iki buçuk blok daha gitmemiz gerekiyor.

Üçüncü bloğun yarısına geldik. Rahatlamaya başlıyorum, omuzlarımın kulaklarımdan bir santim uzaklaşmasına izin veriyorum. Belki de her şeyi yanlış okumuştum. Belki de çetenin tehlikeli bir havası vardı ama peşimizde değillerdi. Belki de Umbria'da olanlar beni paranoyaklaştırıyordu. Belki de bu çete onlar gibi değildir.

Sonra ileride garip bir şey gördüm. Bir parıltı.

Buradaki binalar parıldamaz. Yaklaştık ve ne olduğunu anladım: Birisi elinde bir hançerle gölgelerde saklanıyordu. Ay, h a n ç e r d e n yansıyordu.

"Aeri. Sora. Kaç-" diye başlıyorum.

Sonra büyük bir çatırtı ve acı patlaması oldu. Sonra tek bildiğim öne doğru düştüğüm. Gece gökyüzünde yıldızları görüyorum ve sonra gördüğüm tek şey siyah.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MIKAIL

OOSANT ŞEHRİ, YUSAN

Biri kapıyı yumrukluyor. Eski sınır bölgelerindeki herhangi bir şehir tehlikelidir ve ne zaman biri kapıyı yumruklasa, haberler iyi değildir - ya sizin için ya da bir başkası için.

Euyn'a bakıyorum ve o da hiç konuşmadan yayını kapıyor. Elim kılıcımın kabzasında.

"Kim o?" Kapıya doğru soruyorum.

"Ben Aeri!" diyor. "Aç kapıyı!"

Euyn tuzak olma ihtimaline karşı yayını kapıya doğru tutuyor ama ben kapıyı açıyorum. Sadece Aeri. Ama çılgına dönmüştü.

"Hemen gelmen gerek!" diyor. "Sora. Ty. Royo. Gelmen gerek."

Saçları dağınık ve gözleri panik içinde. Kolumu çekiştiriyor, beni kapıdan çıkarmaya çalışıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Bekle. Yavaşla," diyorum.

"Gelmek zorundasın!" diyor ayağını yere vurarak.

Euyn ile bakışıyoruz. "Pekâlâ. Geleceğim. Ama önce bana ne olduğunu anlat."

"Bir tavernaya yemek yemeye gittik ve orada bir çete vardı. İyi olduğumuzu düşündük ama sonra üç adam birden bize saldırdı. Önce Royo'yu bayılttılar. Hayatta mı bilmiyorum! Ya da Sora veya Ty! Yardım etmelisiniz!"

Stars, onlara hanı terk etmemelerini söylemiştim. Neden dinlemediler? Böyle aptalca hataları kaldıramayız.

"İkiniz de burada kalın," dedim.

"Hayır, ben de seninle geliyorum," diyor Euyn.

"Ben de geliyorum. Sana Royo'nun nerede olduğunu göstermeliyim... tabii hâlâ oradaysa. Lütfen, ona ihtiyacım var... Ona yardım etmeliyiz!"

Onlarla tartışacak zamanım yok. Ve muhafız ustası yüzünden histerik durumda. Onu kaybedersek planımızdan vazgeçebilir ve benim ona ihtiyacım var.

"Peki," diyorum. "Euyn, bir pelerin kap ve o yayı sakla. Aeri, sandıktan bir silah al."

Merdivenlerden inip handan çıkıyoruz. Aeri önden gidiyor, şaşırtıcı derecede hızlı koşuyor. Neredeyse Euyn kadar uzun boylu ve gördüğüm her şeyden daha hızlı olduğu için böyle çalıyor. Ama elinde bir savaş baltasıyla koşuyor. Ne baltası? Ne tür bir kız balta alır ki? Bu da aklıma başka sorular getiriyor.

"Üç adam saldırırken nasıl kaçtın?" diye soruyorum.

"Kaçtım," diyor.

Mantıklı.

İki blok aşağıdayız ve aniden duruyor. Elim kabzama gidiyor ama orada kimse yok. Sadece bir çift güzel ayakkabı ve yere saçılmış yiyecekler. Ty baygın, ara sokakta sırtüstü yatıyor ama nefes alıyor. Burnu kırık görünüyor ama fazla kanamıyor. Sonra yerdeki diğer cesedi görüyorum. Royo. Yüzüstü yatıyor.

Stars, biri onu nasıl atlattı?

Onu kontrol ettim. O da nefes alıyor ama kafasının arkasında etkileyici bir yumurtayla bayılmış durumda.

"Nefes alıyor," diyorum.

"Tanrılara şükürler olsun!" Aeri diyor ki. Ağlıyor ve balta sapını boğazlıyor. "Tanrılara şükür!"

Bakmaya devam ediyorum ama Sora yok. Ondan

hiçbir iz yok. "Sora," diyorum Euyn'a.

Aramaya-izlemeye başlıyor. Aeri, Royo'nun yanında volta atarken endişeli görünüyor. Gözleri sokağın sonuna doğru gidip geliyor. Ama orada hiçbir şey yok. Saldırganlar o yönden gelmiş olmalı.

Diz çöküyorum ve çapraz çantamdan tuz alıyorum. Önce Ty'ın sonra da Royo'nun burnunun altına sallıyorum. Ty yavaş yavaş kendine geliyor; Royo ayağa fırlıyor. Geri çekiliyorum, bu iyi oluyor çünkü hemen elinde bıçakla havayı yarmaya başlıyor.

"Aeri!" diye bağırıyor. "Aeri, kaç!" Çaresiz sesi ara sokakta yankılanıyor. Sonra bana bakıyor ve gözlerini kırpıştırıyor. "Ne oldu? Mikail? Burada ne işin var?"

Aeri'yi fark ediyor ve rahatlamış bir nefes veriyor. Aeri yine gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyor ve adamın dudağı titriyor. Aeri üzerine atlıyor, bir kolunu boynuna doluyor, baltası yerde gıcırdıyor.

"Sora? Sora! Sora nerede?" Ty yalvarıyor. Yüzünü tutarak ayağa kalkıyor ama gözleri vahşi.

"Gitti," diyor Euyn. Elinde bir kumaş parçası tutuyor. Açık mavi, elbisesinin rengiyle aynı.

Yıldızlar.

Hepimiz donup kalıyoruz. Aeri Royo'yu tutuyor. Ty burnunu tutuyor. Euyn kumaşı çıkarmış.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Royo'yu bayılttılar," diyor Aeri. "Sonra Ty elinden geldiğince savaştı ama Sora'yı çoktan ele geçirmişlerdi. En az üç silahlı adam vardı."

Önce en iyi dövüşçünün peşine düşmeleri akıllıca bir hareket. Ama Aeri tüm bunları gördüyse, birdenbire nasıl kurtulduğundan emin olamıyorum. Kaçmasına izin verecek kadar dikkatsiz olmamalıydılar. Bir hırsız olarak yeteneklerini gördüm, ne kadar inanılmaz hızlı olabileceğini biliyorum, ama burada bir şey takip etmiyor. Yine de şimdilik bunu bir kenara bırakıp önemli olan şeye odaklanıyorum. Grubumuzdan biri kaçırılmıştı.

"Büyük bir çete olmalı, üç kişiden fazla," diyor Euyn. "Güneye doğru giden çok sayıda ayak izi var."

"Sora'yı gerçekten götürdüler mi?" Ty soruyor.

Başı dönüyor ve kılıcımı çalıp tek başına bir çeteyle savaşmayı düşünüyormuş gibi görünüyor. Belki de Euyn'un düşündüğü gibi onu seviyordur.

"Onu bulmam gerek," diyor. "Yapamam... Onu bulmak zorundayım."

Sesinde o kadar gerçek bir panik ve sıkıntı var ki, onu öldürmesi gereken adamın bu olduğuna inanmak zor. Rune her şeyi uydurmuş olabilir. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Euyn bana *"sana söylemiştim*" der gibi bir bakış attı.

"Ne yapmalıyız?" Aeri soruyor.

"Hana geri dönelim," diyorum. "Üçünüz. Euyn, benimle gel." "Seninle geliyorum," diyor Aeri. "Lütfen. Yardım edebilirim."

"Bunun doğru olmadığına eminim," diyorum.

"Geride kal," diyor Royo. Kafası yarılmış olmalı. Acı dolu bir nefes alıyor ve Aeri elini onun göğsüne koyuyor. "Ben giderim."

"Hepimiz gideceğiz," diyor Euyn. "En az yedi adam olmalı. Elimizdeki herkese ihtiyacımız olacak."

Aeri'nin nasıl bir yükten başka bir şey olacağını gerçekten anlamıyorum, Royo yaralı ve Ty bu gece zaten bir dövüş kaybetti, ama bunu tartışacak zamanımız yok. Sora'nın gittiği her dakika öldürülme, tecavüze uğrama ya da satılma ihtimali artıyor. Geçen her saniye onu takip etmeyi zorlaştırıyor.

Uzun bir hayatı olacağına yemin etmiştim. Ciddiydim.

"Cevaplara ihtiyacımız var," diyorum. "Çeteyi gördüğün tavernaya gidelim. Biri Ty'a bir silah versin."

Euyn ona bir hançer uzattı. Her zaman olması gerekenden daha fazla silahlıdır.

Bunun onu yardımcı olmaktan çok yavaşlattığına onu hiç ikna edemedim.

Aeri baltayı Royo'ya verip fırlatma bıçağıyla değiştiriyor. Bu daha mantıklı. Kızın baltayı sallayacak gücü olduğundan şüpheliydim ama Royo ağaçları devirebilirdi.

Bir dakika sonra Hearst Tavernası'na varıyoruz. Zor bir yer, ama Royo gibi güçlü bir adam bunu iki kez düşünmezdi.

"Burada kal. Kapıya göz kulak olun," diyorum Royo ve Ty'a. "Euyn, arkayı kolla, kimse girip çıkmasın. Aeri, benimle gel."

İçeride kel bir barmen, çalışan iki kız ve üç yaşlı adam var.

Burada olmaları büyük talihsizlik. Bu onların gecesi değildi. "Barmeniniz kimdi?" Aeri'ye soruyorum.

Aeri onu işaret ediyor. Kız yürümekte acele etmedi. Ve fark ettim ki -Neden burada olduğum dahil her şeyi biliyor. "Bu gece burada olan kızı kim aldı?" diye soruyorum.

Barmaid omuz silkiyor, kızıl saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Başımı salladım. Sonra dönüp çenesini kavrıyorum. Aynı anda kılıcımı çekiyorum. Ellerimde alev alev yanıyor. "Tekrar soracak vaktim yok."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde kılıcıma bakıyor.

"Bulgae, efendim," diyor kel adam barın arkasından. Kadından adama bakıyorum. Bu onun kızı, bundan eminim. Aynı kalkık buruna sahipler. "Onlar bu şehri yöneten çete."

"Onları nerede bulabilirim?"

Tereddüt ediyor. Barmen kızın yüzünü daha sıkı kavrıyorum ve o da inliyor.

"Genellikle Barrelhouse'dalar," diyor. "Nerede?"

"Şehrin kuzey ucunda, oyun bölgesinde. Ama onu oraya götürdüler mi bilmiyorum."

Kuzeye gitmemişler. Euyn'un iz sürme becerisi eşsizdir. Ama barmen onun söylediklerine inanıyor. Yanlış söylüyor, yalan söylemiyor. Dikkatimi tekrar barmene veriyorum.

"Onu nereye götürdüler? Konuşmadan önce şunu bil ki, ona ne olursa olsun, sana dört kat fazlası yapılacaktır. Yemin ederim."

Gözlerinin içine bakıyorum.

"Güneydeki depo bölgesinde The Mine adında bir yer," diyor. "Orası onların sığınağı, saklanma yerleri. Ya oradalar ya da Barrelhouse'dalar."

Onu serbest bırakıyorum.

"Hepiniz bir kraliyet cariyesini çalmak için işbirliği yaptınız," diyorum sesimi yükselterek. "Kralın mülküne yapılan bir saldırı, kralın kendisine yapılmış demektir. Hepinizi suçlu buluyorum. Sen ve senin dışındakiler hemen kaçsın." Baba ve kızı işaret ediyorum.

Üç müşteri ve diğer barmaid, lanetli baba ve kıza bir bakış bile atmadan arka kapıdan kaçıyorlar. Onlar sadece kendi postlarını düşünüyorlar. Ama bunun bir önemi yoktur. Dışarı çıktıklarında Euyn'un sürgüleri onları karşılayacaktır.

"Başka bir şafak görmek istiyorsan benimle gel," diyorum.

Kılıcımı kınına geri koydum ve ön kapıdan çıktım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EUYN

OOSANT ŞEHRİ, YUSAN

Oosant'a geldiğimizde, yedi kişinin zehirli bir bakireyi almak için Maden denen bir yere doğru güneye yürüyeceğini gerçekten beklemiyordum, ama olan bu.

Hearst Tavernası'ndan dört blok ötede durdum. Yolun kenarında başka bir mavi kumaş parçası vardı. Sora'nın elbisesinin başka bir parçası. Şimdiye kadar dördüncü. Bulmamız için bir iz bırakmış. Bir kıza göre çok zeki, ama yine *de* o bir suikastçı. Belki de ona daha fazla kredi vermeliyim.

Beşinci parçada, neredeyse depo bölgesine geldik. Yedimiz birden. Tanımadığım iki kişi de dahil.

"Kim bunlar?" Mikail'e fısıldıyorum.

"Yem," diyor.

Ses tonundan soğuk bir his kaplıyor içimi. Bu ıssız depo bölgesi ürkütücü ve sınır bölgelerinin Yusan'dan çok Fallow'a benzediğini bilmek de yardımcı olmuyor. Yüksek binalar bizi çevreliyor, her ses yankılanıyor. Hoşuma gitmiyor - çok sessiz ve saklanacak çok fazla yer var.

Ana caddeye geldiğimizde duruyoruz.

"Aşağıdan üçüncü," diyor kel adam. Çatısında iki nöbetçi olan ve pencerelerinde ışıklar yanan binayı işaret ederken kolu ve sesi titriyor.

Mikail sokağın aşağısına bakıyor, gözleri işaretin tüm ayrıntılarını alıyor. "Kapıyı çalacaksınız. İkinize de. Onlara bir kralın adamı olduğunu söyleyin.

onları aramaya geldim. Sonra geri gel ve bana içeride kaç kişi olduğunu söyle. O zaman seni bağışlayabilirim."

Bunun gerçek bir teklif olup olmadığını anlayamıyorum.

Adam bakıyor ve alnını siliyor. "Onlara ihanet ettiğimizi öğrenirlerse bizi öldürürler."

Mikail kaşlarını kaldırıyor. "Ve sen ne sandın? Birlikte güzel bir gezintiye çıktığımızı mı? Vatana ihanet ettiniz. İşbirliği yapmayı reddederseniz, en iyi ihtimalle ilk ve hızlı bir şekilde ölmenize izin veririm. En kötü ihtimalle de kızının parçalarını sayarsın. Yemin ederim."

Adam yardım için çılgınca etrafına bakınır. Tabii ki kimse yoktur. Ama Mikail'in planı hatalı.

Kenara çekilip onu kendime doğru çekiyorum.

"Çeteyi gruplar halinde dışarı çekmeliyiz," diye fısıldıyorum. "Orası bir köpek ini. İçeride neyle karşılaşacağımızı bilmeden savaşarak içeri girmek istemeyiz."

"Bize söyleyecekleri şey de bu," diyor, adamı işaret ederek ve
Kız.

Ty yaklaşırken, "Bırakın gitsinler," diyor.

İkimiz de onunla yüzleşmek için dönüyoruz. Yüce Tanrılar, o ciddi. Burada bir
Cesaret ve aptallık arasındaki farkı Ty bilmiyor gibi görünüyor. "Az önce ne dedin sen?" Mikail soruyor. Aeri ve Royo yaklaşırken
Ama Royo'nun gözü yemimizin üzerinde. Buna gerek yok. İkisi de kaçmaktan çok korkuyor.

Ty, hakkını yemeyelim, sıvışıp gitmiyor. Göğsünü açarak bir adım daha yaklaşıyor. Görünüşe göre yumruk yemek onu bir savaşçı yapmış. Yine de Mikail'le tek bir raunda dayanabileceğini düşünmek aptallık olur.

"Bırakın gitsinler dedim," diyor tekrar. "Onlar çetelerin kontrolündeki bir şehirde yaşayan köylüler. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorlar. Sora'nın kaçırılmasına karışmadılar."

Mikail, Royo'ya bakarken gözle görülür bir şekilde titreyen barmen kızı işaret ediyor. "O çete için çalışan bir fahişe, Royo da ondan iyi değil."

Aeri sesini alçaltarak, "Ben Ty'a katılıyorum," diyor. "Daha iyi bir yolu olmalı."

"Aeri..." Royo diyor ki. Kadın ona bir bakış atar ve adam iç çeker ama bekler.
onu.

Sokaktaki gerilim kırılma noktasındadır. Royo karışıyor
üçünün ikimizle karşı karşıya olduğu anlamına geliyor.

"Ty'la birlikte misin?" Mikail Aeri'ye bakıyor ve sonra gülümsüyor. "Sora'yı öldürmek için burada olduğunu biliyor muydun?"

Mikail'e bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. Sora'nın bunu söylediğini duymuştum ama o kadar rahat konuşmuşlardı ki bunun bir şaka olabileceğini düşündüm. O sırada uyuyor numarası yaptığım için açıklama isteyemedim. Ama hayır, Mikail son derece ciddi.

Aeri'nin ifadesi değişti. Royo fark etti.

"Sora'yı öldürmeye mi geldin?" diye soruyor Tiyung'a dönerek.

Mikail ve Royo'nun elleri silahlarında ama Ty fark etmiyor. O bir kontun oğlu, tehlikede olmaya alışık değil. Başını sallar ama geç kalmıştır. Bunlar onun emirleriydi-Sora doğruyu söylüyordu.

Baba ve kız tamamen şaşkın görünüyor, kirli çamaşırlarımızı ortaya dökerken bakışları her birimizin üzerinde.

Mikail başını sallar. "Bunun için zamanım yok. Gidin. Şimdi."

Baba ve kızı ileri doğru iter ve onlar da Madene doğru yürümeye başlarlar.

Mikail Ty'a "Seninle sonra ilgileneceğim," der.

Kahretsin. Onu öldürebilir. O zaman Seok'u bir müttefik olarak kaybederiz. Onu sakinleştirmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Ateş etmeye hazır ol" dedi bana.

"Mikail..." Ben başlıyorum.

"Ya da yardım etmeyin. Hiçbirinize ihtiyacım yok."

Gözlerimi açtım. Hayır. Mikail denen iblisi görmüştüm. Dağ geçidinde adama işkence eden. Artık onu ikna etmenin bir yolu yok. O depodaki herkesi öldürecek ya da denerken ölecek.

Royo, "Seninleyim," dedi. Birbirlerini selamlıyorlar. Sonra Mikail bana bakar.

"Ben her zaman seninleyim." Arbaletimi alıp omzuma koyuyorum, şüpheye yer bırakmayacak kadar incinmiş bir halde.

Mikail başını sallıyor, sonra kulağıma fısıldıyor. "İçeri girdiğimizde baba ve kızı sessizce öldür."

Midem bulanıyor ama bunun olacağını tahmin etmeliydim. Royo'ya bir şeyler söylüyor ve o da başını sallıyor.

Saldırmak için en iyi yolu planlamaya başladık. İçeride savaşmak için. Ama en azından birimizin Madeni ele geçirmeye çalışırken öleceğine hiç şüphem yok.

"Bekle, beni kullan," diyor
Aeri. Herkes ona döner.
"Aeri, yapma-" Royo başlar.
"Hayır, işe yarayacak Royo," diye araya girer. "Barmen ve barmaid geri döndüğünde, depoya girmek için beni kullan. Çete seni ya da Euyn'u görmedi. Beni onlara götür ve ödül iste. Seni içeri alacaklar. Sonra binanın içinde ne olduğunu görebilir ve oradan nasıl saldırabileceğini ölçebilirsin."
Mikail başını sallıyor. Planı aklımdan geçiriyorum - işe yarayacak. Küçük hırsız göründüğünden daha zeki.
"Aslında ikinizi de içeri getireceğim," diyor Mikail. Onu ve Ty'ı işaret ediyor. "Royo, arkadan dolaş. Euyn, Maden'in karşısındaki çatıya git ve gözcülerini indir."
"Aeri, gerçekten içeri girmeni istemiyorum-" Royo tekrar deniyor.
"Sorun değil Royo," der. "Mikail beni koruyacak." Uzanıp onun kolunu okşuyor. Mikail de ben de bunu fark ediyoruz, gerçek bir şefkat. Royo sertleşiyor ama isteksizce başını sallıyor.
Baba-kız yanımıza döndüklerinde hepimiz aynı fikirdeydik. İkisi de sanki ayaklarının altında deprem varmış gibi titriyorlar. Kel adam hafif yeşil ve bayılmaya hazır görünüyor.
"İçeride on kişi var," diyor.
Mikail ona bakıyor. İçerideki adam sayısı ne olursa olsun, on olmadığından eminim. Umarım yirmi değildir, ama muhtemelen öyledir. Sürgüleri göğsümün üzerinde kaydırıyorum.
"Anlıyorum," diyor Mikail. "Gidebilirsiniz."
"Emredersiniz efendim," diyor adam beceriksiz bir selamla.
Mikail'le kılıçlarımızı değiştiriyoruz, böylece onun kraliyet kılıcını görmeyecekler. Mikail bir ödül avcısı gibi davranacak, kralın muhafızı değil ve süslü kabzası onu ele verecek. Royo, Aeri'ye uzun uzun baktıktan sonra yan sokaktan aşağı inmeye başlar.
Mikail bana, "Bu ve öbür hayatta senin," diyor. Kılıcı benimkine vururken bakışları içime işliyor.
Başımı sallıyorum. "Bu ve bundan sonraki hayatta seninim."
Maden adlı deponun karşısındaki binaya doğru yola çıkıyorum. Burası terk edilmiş ama içeri girip merdivenlerden çatıya çıkabiliyorum. Şu anda sarayda olduğumdan daha iyi durumdayım -daha hızlı, daha güçlü-

Çünkü hayatta kalmak için öyle olmak zorundaydım. Yerime geçmem bir dakika bile sürmedi. Ama baktığımda, Madenin tepesinde hiç muhafız yoktu.

Hiç kimse yok.

Yüce Tanrılar, bu bir tuzak.

Çete biliyor. Gözcülerini içeri çekmiş olmalılar, bu da baba ve kızın bizi ele verdiği anlamına geliyor.

İki el ateş edip ikisini de öldürüyorum ve sonra sürgülerimi tekrar kontrol ediyorum. Bu gece hepsine ihtiyacım olacak.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ROYO

OOSANT ŞEHRİ, YUSAN

On Cehennem, başım.

Çift görüyorum. Gözlerimi kırpıştırarak silkiniyorum. Bana yumruk atan orospu çocuğunu p a r ç a l a y a c a ğ ı m . Ve o depodaki diğer adamları da. Aeri'yi öldürmüş olabilirler. Sora'ya zarar veriyor olabilirler. Beni adam yerine koymadıkları için onları pişman edeceğim.

En karanlık gölgelerde kalarak ara sokakta ilerliyorum ama kendimi iyi hissetmiyorum. Ve bu sadece baş ağrısı değil. Ne olduğunu merak ederek duraklıyorum. Bıçaklarım ve baltam var. Ama sonra Aeri'den uzakta olmaktan hoşlanmadığım için kendimi kötü hissettiğimi fark ediyorum. Ondan hoşlandığımdan falan değil. Onu bir daha görmeyeceğime söz vermiştim. Bir nefes alıyorum ve kendime onun iyi olduğunu hatırlatıyorum. Mikail ona bir şey olmasına izin vermez, ona ihtiyacı var. Ve bir şekilde daha önce verdiğim talimatları takip edip hana geri dönmeyi başarmış. Hangisi daha şok edici bilmiyorum - beni dinlemesi mi yoksa kaçması mı? Kendime geldiğimde ve onu gördüğümde hissettiğim rahatlama muazzamdı. Gözlerim yaşardı. Bir saniyeliğine acımı dindirdi.

Ve Aeri'nin beni gördüğündeki yüzü.

Titrek bir nefes veriyorum. Kız benim için bir şey ifade ediyor ve bu doğru değil. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Ben onun muhafızıyım. Ve şu anda onu düşünmemeliyim. Odaklanmam gerek. Yapmam gereken kan testleri var.

Aeri'yi düşüncelerimden uzaklaştırıp etrafıma bakıyorum. Tetikte o l m a l ı y ı m . Özellikle de tüm bu olanlar tuhaf hissettirdiği için. Mikail'in barmen kıza ve babasına neden güvendiğini bilmiyorum ama bahse girerim bana söylemediği bir planı vardır.

bir tane hakkında. Gerçi bunun pek önemi yok. Sora'nın orada, Umbria'daki her şey kadar kötü bir çeteyle yalnız olduğunu biliyoruz. Onu oradan çıkarmalıyız.

Başka bir kızı çeteyle yalnız bırakmayacağım. Asla bırakmam.

Baltamın sapını ayarlıyorum. Aeri benim için silah seçerken iyi iş çıkarmış. Bu şeyle sessizce öldürebilirim.

Öldürmeye hazırım, Madenin arka tarafına doğru sürünüyorum. Deponun arka girişinde nöbet tutan bir ya da iki muhafız olmalı, ama onlar çetenin en alt kademesindekiler, en az deneyimli, en az farkında olanlar.

Arka tarafı gözlemleyebileceğim bir yere geliyorum. Kapı gri, ama onu koruyan kimse yok. Kimse yok.

Hayır. Bu doğru olamaz.

Gözlerimi kırpıştırıp sokağın aşağısına bakıyorum ama hiçbir şey yok. Sonra yukarı baktım. Çatıda da kimse yok.

Midem düğümleniyor, ciğerlerimdeki nefesi boğuyor.

On Cehennem. Tuzağa düşürüldük.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

SORA

OOSANT ŞEHRİ, YUSAN

Depodaki herkes tetikte, adamlar etrafta dolaşıyor, birbirleriyle fısıldaşıyor ve yerlerini alıyorlar. Barmaid ve babası çeteye, kraliyet fahişesi olduğum için bir kral muhafızı ve üç adamın beni almak için burada olduğunu söyledi. Adamların akşam yemeğindeki kızı da aldıklarını söylediler.

Mikail ve diğer herkes bir tuzağa doğru yürüyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Odanın ortasındaki bu kirişe bağlıyken olmaz. Midem dönüyor ve kollarım titriyor ama bu bağlardan kurtulamıyorum. Düğümler çok iyi bağlanmış. Düşünmem gerek. Onları kurtarmak için yapabileceğim bir şey olmalı. Ama ne?

Burada on yedi adam var. Lider, Mikail'e on kişi olduklarını söylememi istedi, bu yüzden on kişi etrafımda geniş bir daire şeklinde silahlı duruyor, ama yedisi çeşitli kutuların ve sandıkların arkasına saklanıyor. Diğer ikisi dışarıda arka kapıyı koruyor. Ve iki gözcü de çatıyı koruyor. Bize saldıran üç adam henüz dönmedi ama her an dönebilirler.

Toplam yirmi dört çete üyesi. Bu çok fazla.

Altı kişinin yirmi dört silahlı adamı öldürmesine imkan yok. Hearst Tavernası'nda sürdüğüm ruj üç adamı öldürebilir ama daha önce hiç birden fazla adamı hızlıca öldürmek zorunda kalmamıştım, sadece gizlice.

Mikail ve Royo'nun deneyimli katiller olduğunu biliyorum ama yenemeyecekleri ihtimaller de var. Aeri'nin pek yardımcı olacağını sanmıyorum ve Tiyung'un ellerini kirletmesi hiç gerekmedi. Kont'un bunu yapabilecek bir sürü adamı var.

Onlar. Euyn'u hiç tanımıyorum ama *on* adam öldürebileceğinden şüpheliyim. Ty'dan daha zayıf bir yapısı var ve o bir prens.

Kapı çalındı. Herkes yerini alıyor. Nefesimi tutuyorum.

Onlara yardım etmeliyim. Ama nasıl?

BÖLÜM KIRK YEDİ

MIKAIL

OOSANT ŞEHRİ, YUSAN

Kapı açılır ve neredeyse boyu kadar geniş bir adam cevap verir. Royo kıskanacaktır - bu adam ondan bile daha geniştir. Ama çete üyesinin yüzünde çürükler ve anlamsız bir ifade vardır. Royo daha yakışıklıdır.

"Evet?" der adam.

"Patronunuza ait iki şeyi iade etmek için buradayım," diyorum. Ty ve Aeri'yi öne doğru itiyorum. "Onları ara sokakta buldum. İlgilenebileceğinizi düşündüm."

Adam omzunun üzerinden baktı ve kapıyı açtı. Sayıca az olduğumuzu düşünerek silahlarımızı kontrol etmedi.

Dediğim gibi: Bilgisiz.

Ty'ı iterek içeri girdim. Rol mü yapıyor bilmiyorum ama gerçekten onu yürütmek zorundayım. Aeri de içeri girdi ve etrafına bakındı. Kutu ve sandık yığınları var, saklanmak isteyen erkekler için bolca siper oluşturuyor ama buna pek dikkat etmiyorum çünkü odanın ortasında bir kiriş var ve Sora'nın kolları ona bağlı. Elbisesi yırtılmış ama Euyn'un bulduğu kumaş şeritlerine bakılırsa sanırım bunu kendi yapmış. Yanağı kırmızı görünüyor, burada ya da kaçırıldığında biri tarafından vurulmuş.

Yanında duran çetenin lideri olmalı. Bir çete liderinden beklenmeyecek kadar genç ama kendini beğenmiş görünüyor ve etrafında bir grup adam var.

"Sen kralın muhafızı olmalısın," diyor.

Gülümsüyorum. "Beni başka biriyle karıştırmış gibisin."

"Cora çok açık konuştu," diyor.

Omuz silkiyorum. "Başka biri hakkında. Ben kralın muhafızı değilim."

Adamlardan birkaçı şaşkınlıkla birbirlerine baktı. Pek zeki bir ekip değiller.

"Ne istiyorsun o zaman?" diye soruyor.

"Bir ödül," diyorum.

Kapı çalındı. Sese döndüm. Aynı iri adam kapıyı açmaya gidiyor.

"Bekle," diyor Sora.

Lider ona dönüyor ve bir elini kaldırıyor.

Bağlarını çekiştiriyor. "Kralın muhafızları beni almaya gelmiş olmalı," diyor. "Onlara izin verme."

menekşe gözleri yalvarıyor. dudağı titriyor. sıkıntısı hissediliyor.

Büyülenmiş olan lider ona yaklaşır.

"Burada mı kalmak istiyorsun?" diye sorar, şüpheci ama belli ki ilgilidir.

Kız hevesle başını sallıyor. "Ailem beni altın için sattı. Eski krala gitmek istemiyorum. Bunu hiç istemedim. Lütfen, bana yardım edin."

"Şimdi işbirliği yapmak mı istiyorsun?" diye soruyor.

Uzaklara bakıyor, azarlanmış. Bahse girerim ki, ona vuran oydu. onu.

"Korkmuştum," diyor. "Çok gençsin, kaçtığını fark etmemiştim. Bu şehirde. Senin büyük bir adam değil, aşağılık bir adam kaçıran olduğunu sanıyordum. Lütfen. Sakla beni."

Uzanıp kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Benim olmak istiyor musun?"

"Evet," der, nefesi kesilmiş bir halde. Ona bakıyor, tüm arzusuyla, dudaklarını ayırarak.

Sonra sanki dürtüsüyle savaşıyormuş gibi ağırbaşlı bir şekilde başka tarafa bakıyor. "Lütfen." Adam kızın yüzünü kendisine doğru eğiyor ve onu öpüyor.

Etkilenmekten başka bir şey yapamadım. Daha az yetenekli kraliyet oyuncuları gördüm.

Kapı ikinci kez çalındı. Aslında iki kez çaldı, Euyn'un işareti. İlki hazırlanmak içindi, ama şimdi zamanı geldi.

Kılıcımı çektim ve yanımdaki adama sapladım. İki büklüm oldu ve yere yığıldı. Aynı anda Euyn ön kapıyı tekmeleyip ateş etmeye başladı. Bir saniye sonra Royo arka kapıyı açıyor. Birden Maden'in içinde bağırışlar ve kaos başlar. Kan ve bağırsaklar dökülüyor; yüksek tavanlı mekânda ölüm çığlıkları ve sarsıntıları duyuluyor.

Her şeyi içime çekiyorum ama bir sonraki adam bana doğru koşana kadar sadece bir anlığına. Sanırım Lord Yama'yla tanışmak için çok hevesli.

Diğer çete üyeleri geri çekilip lidere bakıyor ama o yere yığılırken boğazını tutup pençeliyor. Muhtemelen ikinci adamı olan başka bir adam ona yardım etmek için koşuyor ama artık çok geç. Sora şaşkın ve endişeli görünmek için elinden geleni yapıyor, hâlâ o kirişe bağlı.

Onu oradan çıkarmalıyız.

Öldürdüğüm ilk adamın kılıcını alıp Ty'a fırlatıyorum. Bir hançeri var ama bu tür bir dövüş için yeterli değil.

"Ölmemeye çalış," diyorum. "Ve arkamı kolla."

"Tamamdır," diyor kılıcı zahmetsizce yakalayarak. Belki de ondan daha fazlası vardır. Kafası hâlâ yerindeyken hayatta kalabilmesi için daha fazlası olmalı.

Bana doğru koşan adamı kestim. Kılıcım kraliyet kılıcım kadar keskin değil çünkü Euyn'un satın aldığı her neyse o. Beni kızdırıyor ama işimi görüyor. Adamı boynundan göbeğine kadar kestim, ama olması gerekenden çok daha fazla çaba sarf ederek.

Yaptığım işi gören bir sonraki adam dönüp diğer yöne kaçıyor. Kılıcımı kaçan adamın sırtına tek bir hamlede saplıyorum ve sonra yarık açtığım adamın kılıcını kapıyorum.

İki adam aynı anda Royo'ya saldırıyor ama o onlardan daha iri ve güçlü. Ayrıca savaş baltası da var. Dağınık ve olması gerekenden daha kapsamlı. Ama o güçlü bir adam, öldürmeyi garantilemeye alışkın.

Tam yardıma gidecektim ki başka bir adam bana saldırdı. Aldığım kılıç, Euyn'un aldığı boktan kılıçtan bile daha kötü. Bu kılıç ustaları asılmalı. Yüceltilmiş tereyağı bıçağımla dövüşüyorum, ama sapıyla onu öldürene kadar sopalayabilirim.

Gözümün ucuyla bir hareket belirdi. Aeri, her zamanki gibi hızlı, kaosu dikkat dağıtmak için kullandı. Koşup Sora'nın ipini çözmeye çalışıyor. Arkasındaki adamı ya da elindeki bıçağı görmüyor.

"Aeri!" Bağırıyorum.

Tam bir ok adamın göğsüne isabet ederken döndü. Adam dizlerinin üzerine düştü, akciğeri delinmişti. İyi atıştı, Euyn.

Sarı elbisesinin ortasına kan sıçrarken Aeri'nin ağzı şok içinde açılır. Ty bıçağını adamın sırtına saplamış ve öldürücü darbeyi indirmiştir. Aeri bir kan sıçramasına bir de Ty'a bakıyor. Adam zor nefes alıyor ve bayılacak gibi görünüyor. Ölümcüllüğüne ben de çok şaşırdım.

Bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

Benimle dövüşen adamı tekmeledim ve yere düştü. Sonunda boğazını kesmek için doğru açıyı yakaladım. Sonra kılıcını deneyeceğim. Bu boktan daha iyi olmalı.

Aeri, Ty'ın öldürdüğü adamın cesedinden kılıcı almak için çabalıyor. Büyük kılıç elindeyken, Aeri Sora'ya yaklaşıyor. Dürüst olacağım, Aeri'nin kılıç sallaması pek iyi bir plan gibi görünmüyor. Sora'nın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, o da öyle düşünmüyor.

Tam Aeri ipi kesmek üzereyken, ikinci komutan nihayet ayağa kalkıyor ve kılıcını çekip Aeri'ye vuruyor. Aeri'nin yüzü gevşiyor ama adam karşılık veremeden Ty onun boğazını kesiyor. Yine de çok fazla güç kullanıyor ve her yere kan sıçramasına neden oluyor.

Ona nasıl temiz öldürüleceğini öğretmeliyim. Ama Aeri Sora'yı serbest bırakıyor.

Euyn sağlı sollu adamları öldürüyor, oklar sonbaharda yapraklar gibi yağıyor. Biri Royo'nun sol omzunu bıçakladı ama kritik görünmüyor. Ona, kadınlara ve her zaman Euyn'a göz kulak oluyorum. Her zaman. Ama başka bir çete üyesi bana saldırıyor, On Cehennem'e yolculuk yapmaya hevesli.

Aeri çığlık attığında çoktan ölüyordu.

"Royo!"

Bıçağını fırlatır ve bir adamı vurur. Royo'nun arkasından koşan adama. Tek atışta adamı yere serer.

Royo döner ve adamın yere yığılmasını izler. Aeri'nin kolu hala dışarıdadır. Birinden diğerine bakarken sersemlemiştir. Sonunda Aeri'ye teşekkür etmek için başını sallar ve Aeri gülümser. Ve sonra dövüştüğü adamın nefes borusunu eziyor.

Baltası nereye gitti?

Görünüşe göre kalan çete üyeleri teker teker üzerime gelmenin ölüm demek olduğunu fark etmiş olacaklar ki üç adam birden üzerime saldırıyor. Euyn bağırıyor ve kılıcımı bana fırlatıyor. Silahı yakalıyorum, gerçek bir kılıca kavuştuğum için şükrediyorum. Bu şeyi öpebilirim. Kınından çıkararak kolumu geriye doğru çekiyorum ve bir dönüş hareketi yapıyorum. Tek bir yumuşak hareketle üç adamı da göğsünden biçtim ve sonra tek dizimin üzerine çöktüm. Bıçağımdan kan damlıyor, kolum arkamda uzanıyor. Üç adam da aynı anda açık göğüslerine bakıyor, sonra yere yığılıyor.

Bu son öldürmeyle birlikte başka kimse üzerimize gelmiyor. Ama altımız da birkaç dakika silahlarımızı çekmiş hazır bekliyoruz.

Kaç ceset olduğunu söyleyemiyorum, kesinlikle ondan fazla. Baba ve kızı bize ihanet etti, yapacaklarını biliyordum. Onları içeri gönderdim çünkü çetenin tüm adamlarını içeri çekmesini istiyordum; böylece Euyn ve Royo kapılara daha kolay ulaşabilecekti. İçeri girdiğimizde herkesi öldürebileceğimizi biliyordum.

Euyn'a "boş" diye fısıldadığım için en ufak bir pişmanlık bile duymuyorum. Royo'ya da "hayatta kalan yok".

"Baltaya ne oldu?" Royo'ya soruyorum, merakım

Ben

. Başını yana doğru çevirdi ve ben de döndüm.

"Oh." Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Baltasını bir adamı iğnelemek için kullanıyor.

Oosant'ın tamamını gösteren bir duvar haritasına.

Royo omuz silkiyor. "Balta duvara saplandı, ben de bıraktım."

Üzerimize gelen başka çete üyesi olmayınca geri çekildik. Bir kılıcı kaldırdığımda her zaman hissettiğim enerji dalgasını bırakıyorum. Bu kadar adamı öldürdükten sonra huzurlu bir his var. Yüksek seslerin sessizliği takdir ettirmesi gibi.

Normalde etrafı süpürürdüm ama kadınların, özellikle de Sora'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Tam Aeri'yi etkileyici atışından dolayı tebrik edecektim ki gözleri fal taşı gibi açıldı. Direkt bana bakıyordu. Ağzı açıldı. Sonra beni uyarmaya çalıştığını fark ettim. Ama yüzündeki ifadeden çok geç olduğunu anlıyorum.

Öldürülmek üzereyim.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

SORA

OOSANT ŞEHRİ, YUSAN

Mikail'in adı deponun sessizliğini bozuyor.

Etrafıma bakıyorum ve sonra nedenini anlıyorum. Arkasında kılıcını çekmiş bir adam var.

Korkak herif bunca zaman kutuların arkasında saklanmış. Kardeşleri katledilirken, onlar yardım çığlıkları atarken, tanrılara ya da annelerine yakarırken o yerinde kaldı. Tırnaklarıyla güvenli bir yere ulaşmaya çalışırken sadece oklarla vuruldu. Şimdi cesur çünkü Mikail'in arkası dönük.

Onu uyarmak için çığlık atıyorum ama çok geç kalıyorum. Adam çok yakındaydı, kılıcı çoktan geri savrulmuştu.

Aynı anda bir kılıç havada uçuyor. Ty adamı öldürmeye çalıştı ama çok uzaktaydı. Saldırmadan önce ona ulaşamayacak.

Mikail'in öldüğünü görmek istemediğim için gözlerimi kapatıyorum ama sonra korkak olduğumu fark ediyorum. Buraya beni kurtarmak için geldi. Beni özgür kılmak için öldürdü. Onun ölümüne tanıklık etmeyi, izlemeyi ona borçluyum. Tıpkı zehir okulundaki kızlara borçlu olduğum gibi. Tıpkı sevgilimin ölümüne tanıklık edemediğim gibi.

Ama gözlerimi açtığımda çete üyesi bıçağını bırakıp dizlerinin üzerine çöküyor. Haykırıyor ve bacağının arkasını tutuyor. Mikail dönüyor ve bıçağı tam göğsüne saplıyor. Adam yere yığılıyor, saplandığı yerden acı içinde inliyor.

Ty'ın fırlattığı bıçak adamın birkaç metre önüne düşer ve sıçrayarak durur. Mikail ona bakar ve sonra etrafına bakınır.

Az önce ne olmuştu? Adam gerçekten tökezledi mi?

Hepimiz birbirimize bakıyoruz.

Aeri yanımda, zor nefes alıyor. Elinden kan damlıyor ama ben de dahil hepimizin üzerinde kan var. Ty solumda ve Royo hâlâ bize doğru geliyordu. Euyn en uzaktaydı ve yayını yeniden dolduruyordu. Hepimiz Mikail'e yardım edemeyecek kadar uzaktaydık. Az önce ne olduğundan emin değilim. Belki de tanrılar yaptı.

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da Tanrıların katillerin üzerine nadiren bir bedel ödemeden ışık saçtığıdır.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

EUYN

OOSANT ŞEHRİ, YUSAN

Tüm Bulgae'lerin öldüğünden emin olmak için odayı süpürüyoruz. Altı kişi deponun her yeri temizlenene kadar birlikte çalışıyoruz. Açıkçası, Mikail liderliği alıyor ve ben de yayımla onun omzunun hemen üzerindeyim. Onu korumaya, onun için ya da onunla birlikte ölmeye hazırım. Ama başka kimse yok. Herkes öldü ya da ölüyor.

Sonra hepimiz Mikail'i neredeyse öldüren adamın cesedinin etrafında duruyoruz. Kalbim hâlâ boğazımda bir yere saplanmış durumda. Onu yalnız bırakıp kalp atışlarını kendi kalbimde hissedene kadar bu duygudan kurtulabileceğimden emin değilim. Onu neredeyse tekrar kaybediyordum.

"Ama anlamıyorum," diyor Aeri başını sallayarak.

Mikail ensesini ovuşturuyor. "Bir silaha takılmış olmalı ama... nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Depo kan gölüne döndüğü için ne olduğunu söylemek zor. Ama kafaları karışmakta haklılar. Mikail'in ölmek üzere olduğundan emindim ve sonra tanrılar araya girip onu kurtardı.

Royo, Aeri'ye bakmasına rağmen, "Şans," diyor.

Ya da Yüce Tanrılar.

Yine de bunu yüksek sesle söylemiyorum. Mikail Gökler tarafından kayırıldığı düşüncesine gülüyor ama öyle. Cehennem Krallığı'nın onu istememesi de olabilir. Bunu söylemek zor.

Sersemliğini üzerinden atıyor. "Bunu temizlememiz gerek." Ne demek istediğini anladım. Burayı ateşe verecek.

"Burada ne var ki?" Ty kasalara bakarak soruyor.

Güzel bir soru. Tüm olanlardan sonra bakmak aklıma gelmedi. Hiçbirimizin aklına gelmedi.

Düşmüş, kan sıçramış kutulardan birini tekmeliyorum ve kadife keseler düşüyor. Onlara bakıyorum, şok ve kafa karışıklığı dalgaları aynı anda vuruyor çünkü bu tür bir keseyi biliyorum. Yılan amblemli. Ama bu olamaz.

Bir tanesini açıyorum.

Açtım. Bu laoli.

Sersemlemiş bir halde Mikail'e veriyorum, sonra da etrafı inceliyorum. Bu deponun tamamı laoli dolu. En az bir milyon altın değerinde. Laoli'nin kraliyet toprakları dışında başka bir yerde yetiştirilmemesi, işlenmemesi ya da depolanmaması gerekiyor. Ve biz kesinlikle kraliyet topraklarında değiliz.

Yüce Tanrılar, bu da ne?

Mikail serçe parmağını sokuyor, tadına bakıyor ve bana başını sallıyor. "Laoli."

Hepimiz büyük bir uyuşturucu kaçakçılığı operasyonunun ortasında olduğumuzu anladığımızda grubun yüzünde hızlı duygular beliriyor. Gitmemiz gerekiyor. Hemen.

Herkes işe koyuldu.

Royo ve ben barmen kızın ve babasının cesetlerini sokaktan depoya sürüklüyoruz. Royo adamın bacaklarını çekti. Beklenenden daha ağır olmasına rağmen kızı ben aldım. Toprakta eşleşen kan izleri bıraktık.

İçeri döndüğümüzde Ty ve Aeri kutu yığınlarını hazırlamayı neredeyse bitirmişlerdi. Biz onları içeri getirirken cesetlere bakıyorlar ve sonra arkalarını dönüp işlerine geri dönüyorlar. Sora üzerimizdeki kanı temizlemek ve yaralarımıza dikiş atmak için bizi birer birer arka tuvalete götürüyor. Royo ve Ty'ın ikisinin de kanaması var. Kimse bu işte neden bu kadar iyi olduğunu sormuyor. Kimse pek bir şey söylemedi. Bunun yerine hepimiz bir ekip olarak sessizce çalışıyoruz.

Çok geçmeden her şey bitti ve herkes güzelce temizlendi.

Royo bulduğu bir sürahiden deponun içine yağ döküyor. Mikail onun başını sallamasıyla önce kılıcını sonra da ilk kutu yığınını yakar. Yağ alev alıyor ve kalan yığınların hepsi tutuşuyor.

Ölüleri ve ölmekte olanları geride bırakarak deponun arkasından çıkıyoruz. Grup olarak hareket ediyoruz, iyi bir hızda ama koşmadan. Bloğun sonuna geldiğimizde herkes gergin ama normal davranmaya çalışıyor. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Hearst Tavernası'nı geçtikten sonra şans eseri arkama bakıyorum. Alevler karanlık gökyüzüne doğru yükseliyor ve yangın o kadar büyük ki yakındaki binalar da alev almış olmalı, bunu söylemek zor. İnsanlar bağırarak depo bölgesine doğru koşuyor ve oradan uzaklaşıyor.

"Kimse bu gece Oosant'ta kalmamız gerektiğini iddia etmeyecek, değil mi?" Mikail soruyor.

Herkes sessiz.

"Güzel," diyor Mikail. "Üzerinizi değiştirin ve eşyalarınızı o l a b i l d i ğ i n c e çabuk toplayın, biz de neşeli yolumuza devam edelim."

"Peki ya..." Aeri başlar. Sonra dudaklarını büzer.

Mikail ona bakar ve kaşlarını çatar. "Barmaid ve babası öldü. Yapmak zorundaydım... Yapabilirlerdi-"

"Hayır, bunu gördüm. Yani... Akşam yemeği yemedik," diyor.

Mikail ve ben bakışlarımızı değiştirdik. O bir adam öldürdü. Hepimiz öldürdük. Ama onun tek düşünebildiği midesi. Bu kız alışılmadık biri.

Bir kahkaha attı. "Bir sonraki kasabada biraz yiyecek alırız."

Hana varıyoruz ve yan merdivenlerden odalarımıza çıkıyoruz. Birkaç dakika içinde hepimiz yeni kıyafetlerimizi giymiş ve Doğu Yolu'na geri dönmüştük.

Umarım Tamneki'ye kadar bir katliam izi bırakmayız, ama durum pek iyi görünmüyor. Ölüm aç bir köpek gibi beni takip ediyor gibi görünüyor.

Hareket ettikten sonra Mikail'in yanına oturuyorum ve ona bakıyorum. Hâlâ nasıl hayatta olduğunu anlayamıyorum ama yine de minnettarım. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Gülümsüyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Teni terden ve enerjiden parlıyor ve halinden memnun görünüyor. Ama depodan hâlâ rahatsızım. Bu eski sınır kasabasında neden laoli içinde bir servet vardı? Kime aitti? Kraliyet amblemi vardı ama Joon'un bir sınır kasabasında ambarsız bir deposu olamaz.

Tek bildiğim, öldürdüğümüz adamların uyuşturucu tedarikini kontrol edemeyeceği. Gaya'dan laoli kaçıracak ne öngörüleri ne de zekaları vardı. Hayır, sadece yüksek bir soylu -bir kont- uyuşturucu dolu yasadışı bir depoyu Oosant'a sokacak kadar paraya ve güce sahip olabilirdi. Ama hangi kont ve neden?

Sonunda kimsenin konuşmadığını fark ediyorum. Topuğundaki kan sıçramalarını ovuşturan Mikail dışında herkes boşluğa bakıyor. Bir an sessizlikten dolayı kafam karışıyor, ama sonra bunun ağır bir şey olduğunu hatırlıyorum - bu kadar çok adamın hayatını almak. Neredeyse kendimizi öldürüyorduk. Ve

Birlikte başardık. Aeri Royo'nun hayatını kurtardı. Ty ve ben onunkini kurtardık. Hepimiz Sora'yı kurtardık.

Sora hepimize baktı ve sonra boğazını temizledi. Bu herkesin dikkatini çekti. "Hepinize nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Mikail, "Sen de hepimiz için aynı şeyi yapardın," diyor.

Bunu hoş bir söz olarak algıladım ama sonra düşündüm ve doğru olduğunu fark ettim.

Hepimiz bu göreve bağlıyız.

Beni tahtta görmek ya da en azından kardeşimin öldüğünden emin olmak için her şeyi riske atıyorlar. Sanırım hepimizin kendi nedenleri ve sırları var ama biz sadece birbirimiz için öldürdük ve birbirimizin suçlarını sakladık. Bu akrabalıktan ya da klandan daha güçlü bir kan bağı. Ve bir tanrı kralın bile birbirleri için öldüren ve ölen altı kişiye karşı durabileceğini sanmıyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

TIYUNG

DOĞU YOLU, YUSAN

Saat gecenin on iki zili olmalı ve sanırım hasta olacağım. Hava almak için camı indirdim, şaşırtıcı bir şekilde kimse buna itiraz etmedi.

Başımı esintiyi en iyi hissedebileceğim yere yaslıyorum. Sonunda Royo'nun tavernada bana dövüşüp dövüşemeyeceğimi sorduğunda ve ben de kralın muhafız birliğinde iki yıl geçirdiğimi söylediğimde verdiği tepkiyi anlıyorum. Tamamen anlamsızdı. Kral muhafızlığında devriye gezdim, eğitim aldım ve pratik yaptım. *Şimdi* de öldürdüm.

Kılıcımı bir adama sapladım ve ayaklarımın dibinde ölmesini sağladım. Başka bir insanın canını aldım. Bu geceden önce her neysem, artık değilim. Ruhum artık temiz değil - babamın kan parasını hayatım boyunca seve seve aldığımda ve savunmasız bir kız olan Daysum'u kırbaçladığımda da öyle olduğunu varsayıyorum. Onu babamdan yiyeceği vahşi dayaktan kurtarmak için bile olsa, yine de tam olarak lekesiz bir ruh sayılmaz.

Ama bu gece kurbanımın adını bilmiyordum. Lord Yama Cehennem Krallığı'nda günahlarımı yargılarken bu daha kötü olmalı. Adam benim yaşlarımdaydı ve şimdi kül oldu. Neden o depoda olduğunu, kimi sevdiğini ya da kimden nefret ettiğini ya da son anlarında ne düşündüğünü bilmiyorum. Sadece kıyafetlerimden kurtulmak için bir kan lekesi oldu.

Şimdi kimim ben?

Ürperiyorum. Bunların hiçbirini tekrar yaşamamayı tercih ederim. Ama Sora'yı kurtarmak için bunların hepsini yüz kere yapardım.

Ona bakıyorum. Onun için Onuncu Cehennem'e gitmeye değer.

Rüzgârın dışında, hepimiz hâlâ uyanık olmamıza rağmen arabada sessizlik hakim. Mikail hariç. O uyuyor. Sanırım cinayet onun için o kadar sıradan ki onu uyanık tutmuyor.

Gördüklerime inanamadım. Bir adam nasıl tanrı gibi öldürebilir? Ama bu işi başarmamızın tek sebebi o. Onu hayatta tutan onun öngörüsü, planlaması ve hızlı algılarıydı. Barmen kızı ve babasını öldürmeyi kabul etmedim ama sonunda bize ihanet ettiler.

Sora'nın hayatına mal olabileceklerini kendime hatırlatıyorum, bu yüzden onları domuz leşi gibi sürüklenirken, göğüslerinden yaylı tüfek mermileri fışkırırken gördüğümde hiçbir şey hissetmemeliyim.

Ama hissediyorum. Boğazımda safra birikiyor. Kusmak istiyorum ama yutkunuyorum.

Herkesin yüzünü seçebilecek kadar ay ışığı geliyor. İlk kez diğerleri beni kabullenmiş gibi görünüyor, sanırım bu yolculuğun geri kalanına göre büyük bir gelişme.

Aeri'nin bakışlarını yakalıyorum ve yorgun görünmesine rağmen gülümsüyor. Aeri'den hoşlanıyorum. En başından beri. Belki de bu geceden önce diğerleri gibi bir katil olmadığı içindir. Midem bulanıyor ve ağzım sulanıyor.

"Hayatımı kurtardın," diyor öne doğru oturarak.

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor. "Sen... bunu yapmak zorunda değildin." Bunu neden yaptığıma şaşırmış gibi bir hali var.

"Birinin seni öldürmesine izin veremezdim," diyorum. "Ve aslında onu ilk Euyn vurdu."

"Sadece ilkini," diyor.

Bu doğru. Bu gece iki adam öldürdüm. Ben sadece ilkini düşünüyordum. Zaten başkasının eliyle ölmüş olmasını haklı çıkarabileceğim birini. Derin bir nefes alıyorum. Tanrım, ruhumu tartmam gereken başka bir cinayet daha var.

Esintiyi biraz daha içime çekiyorum. Parmaklarım hâlâ uyuşuk ve göğsümde bir tuhaflık var. Açıkçası cinayet ve kargaşa telaşıyla unuttuğum kırık burnumun acısından bahsetmiyorum bile. Kalçamda da bir kesik var ama çok derin değil.

"İyi iş çıkardın," diyor Royo.

Benimle konuştuğunu anlamam bir anımı alıyor. Bu iltifat karşısında o kadar şaşırdım ki gözlerim yaşardı. Ama ben kesinlikle ağlayamam.

Royo gibi bir adamın önünde. Daha kötüsü babamın önünde ağlamak olurdu. İkisi de sırf tiksinti yüzünden beni öldüresiye dövebilir.

Sora'yı öldürmemin söylendiğini nasıl anladılar bilmiyorum. Sanırım bu konuya değinmeliyim. Hepimiz az önce öldürüldük ve neredeyse ölüyorduk. Bu geceden sonra sır saklamak anlamsız görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim. Ben... Ben Sora'ya asla zarar vermem. Bunu bilmeni istiyorum."

Ve en önemlisi, buna inanmasını istiyorum.

Gözlerini bana doğru çeviriyor ve sonra tekrar ileriye bakıyor. Çok sessizdi. Liderin zehirlenmesinin onu rahatsız ettiğinden şüpheliyim. Muhtemelen biz oraya varmadan önce olanlar yüzünden. Bunu düşündüğümde ellerim yumruk oluyor. Sormuyorum. Öldürdüğü soyluların yatak odalarında ne olduğunu asla sormam. Bilmek istemediğimden değil. Onu rahatlatacaksa günlerce dinlerim. Ama sorarak onu daha kötü hissettirmek istemiyorum. Zaten o da bana güvenmezdi.

"Kral öldüğünde babam böyle yapmamı söyledi," diye itiraf ediyorum. "Sözleşmesini yakmak ve sonra da onu öldürmek. Ama yapamadım. Yapmayacağım da."

"Neden?" Euyn soruyor. "Neden baban onu bize veriyor ama sonra senden onu öldürmeni istiyor?"

Bu harika bir soru ama cevabını bilmiyorum. Babam sorgusuz sualsiz itaat bekliyor. Bana tek söyleyeceği kaybedeceklerim. Bu durumda, eğer onu öldürmezsem, ölene kadar beni finansal olarak kesecek - ki bu hiç de küçük bir sonuç değil. Onun parası olmadan, bırakın gizlice borçlarımı ödemeyi, hayatımı bile yaşayamam. Babamın zehir okullarında ölen kızların kardeşlerinin izini sürmek ve dördünün sözleşmelerini satın almak için yıllarımı harcadım. Rahway'e gittiğimde beşincisinin yeri yeni tespit edilmişti. Eğer bağlantım kesilirse tüm bunlar boşa gidecek.

Babam da bana çok az yararlı becerim olduğunu hatırlatacak kadar nazikti. Ama yanılıyor. Yoksul olmazdım. Kralın muhafızlarına tekrar katılır, Yusan'a hizmet ederdim. Hiçbir beklentim olmasa bile, onun canını almazdım. Şimdi, her zamankinden daha çok, asla yapamayacağımı biliyorum.

Avuçlarımı yukarı kaldırarak işaret ediyorum. "Bilmiyorum. Ondan, yani bizden intikam alamasın diye yaptığını düşündüm ama asla bilemeyeceğim."

"Seok'a nedenlerini asla soramazsın," diyor Sora.

Ses tonunda ve ifadesinde bir kofluk var.

Demek o da babamın ters elini hissetmiş. Bundan şüphelenmiştim. Ama buna inanmak istememiştim.

Sora ile bakıştık. Az önce beni savundu ve buna ihtiyacı yoktu. Belki de sonunda söylediklerimde ciddi olduğumu anlamıştır: Ona yardım etmek için her şeyi yaparım. Aynı adam yüzünden acı çektik.

Tam o anda kırık burnumdan acı yayılıyor. Yüzümü buruşturuyorum ve daha da kötüleştireceğini bildiğim halde yüzüme dokunmaya gidiyorum. Sora bana doğru uzandı. Tam olarak değil - daha iyi düşünmeden önce elinin hafif bir hareketi, ama o küçük hareket bile kalbimin dolmasını sağlıyor ve acımı dindiriyor.

Ara sokakta bize saldıran, beni bayıltan adamların beni neden sokakta bıraktıklarını hâlâ anlamıyorum. Çantamı aldılar. En azından soylu biri olduğumdan şüphelenmiş olmalılar. Peki neden beni öldürmediler ya da fidye için kaçırmadılar?

"Ölmüş olmalıydım," diye fısıldadım.

"Burada kimse ölmüyor," diyor Royo. "Ben yardım edersem

ölmez." Onun ağzından çıkanlar gerçekmiş gibi geliyor.

Aeri başını Royo'nun omzuna yaslıyor. Adam geri çekiliyor ve Aeri yaralı görünüyor ama bu ani bir tepkiydi. Bazı erkekler yumuĢaklığın bulaĢıcı olduğunu düĢünür. Royo bir nefes alır, sonra kolunu yavaĢça banketin üzerine koyar. Parmakları kararsızca uzanır ve sonunda kadının omzuna dokunur. Kadın gülümseyerek ona doğru yaklaşır. O da... neredeyse gülümseyerek karşılık veriyor.

Tekrar Sora'ya bakıyorum. Royo Aeri'nin yakınlaşmasına izin verebilirse, belki insanlar değişebilir. Belki bizim için de biraz umut vardır.

Ama bu geceyle ilgili başka bir şey beni rahatsız etti. Madenden çıkarken arkamı döndüm. Arkasına bakan tek kişi bendim. Ve tam o sırada bir hareketlilik yakaladım. Siyahlar giymiş biri yakındaki bir binanın çatısındaydı. Ama tekrar yukarı baktığımda çatı boştu. Ve başka kimse bundan bahsetmedi. Yine de düşünmeye devam ediyorum.

Hiç mantıklı gelmiyor. Oradaki bir çete üyesi hepimizi öldürebilirdi. Madenin arkasındaki sokakta sıkışıp kalmıştık ve kolayca öldürülebilirdik. Yani Bulgae'nin bir üyesi olamaz. Ama onlar değilse, o zaman kim? Adamı başka gören olup olmadığını soracaktım ki Sora konuştu.

"Çok acıyor mu?" diye soruyor. Bana bakarken gözleri sempati dolu. Ağzım kurudu. Bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı.

"İyi olacağım," diyorum. Soğukkanlı davranıyormuş gibi yapıyorum.

Başını sallıyor ama sonra ürperiyor, tüyleri diken diken oluyor. Ceketimi çıkarıp ona uzatıyorum. Tereddüt ediyor ama kabul ediyor. Ceketimi onun üzerine koyuyorum.

Omuzlarım ve içim sevinçle doluyor. Belki de benim babam olmadığımı anlamıştır. Ya da belki sadece soğuktur. Ama ona yardım etmeme izin veriyor ve bu muazzam bir değişim.

Belki de bizim için gerçekten umut vardır. Kendime hayal kurma izni veriyorum.

Memnun bir şekilde bankete yaslanıyorum ve sonra uykuya dalıyorum. Ama kabuslar başlamadan çok önce dışarı çıkmış değilim.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

SORA

DOĞU YOLU, YUSAN

Gün ışıyınca durduk ve herkes sanki günlerdir oruç tutuyormuş gibi yemek yedi. Ama ağzımızı siler silmez hemen arabaya geri döndük. Hepimiz Oosant'la aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyoruz. Ve bin yıllık kutlamaya çok fazla zaman kalmadı.

Eğer başarabilirsek.

Genelde öldürdüğüm adamları düşünmem, bundan iyi bir şey çıkmaz. Ama dün gece farklıydı. Öldürmek için gönderilmedim, zehirli bir bakire olmak için. Onlara göre ben sadece alınacak, yutulacak ve sonra da atılacak bir kızdım. Yine de, sanırım soylu işaretlerim de benim için aynı şeyi düşünmüştür.

En iyisi bunu hiç düşünmemek.

Ama arabada otururken, kendime engel olamıyorum. Halsizim. Gecenin bir yarısı Ty inlediği için birkaç kez uyandım ve sonra sadece uyanıktım. Sanırım kabus görüyordu. Cinayet, ruhunuzu kirleten ve rüyalarınıza bulaşan ağır bir şeydir. Ve bu onun için hâlâ yeni. Öldürdüğüm ilk soyludan sonra benim için de aynı derecede ağırdı. Bu yüzden sonuçlarını umursamadan kaçtım. Kabusun içinde kaybolmuştum.

Mikail değerlendirici bir şekilde bana bakıyor. Kahvaltıdan sonra yer değiştirdiğimizden beri yine yanımda.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. Bir kaşını kaldırıyor.

İçtenlikle gülümsedim. Tabii ki onu kandıramadım. "Beklenebileceği kadar iyiyim. Royo'yu bayılttıklarında, sadece biraz direndim. İstemedim.

Çünkü bu beni farklı bir şey olarak gösterecekti. Bu yüzden oldukça istekli bir şekilde onlarla gittim. Liderleri beni arka taraftaki bir yatak odasına götürdü ama orada çok kalmamıştık ki barmaid gelip kralın muhafızlarının geldiğini söyledi."

"Zamanında yetişebildik mi?" Deniz mavisi gözleri yüzümü taradı.

"Vardınız." Titriyorum, midem bulanıyor. "Elbette, daha ileri gitmiş olsaydı hazırlıklıydım."

Neredeyse tüm saldırıları, tecavüze yeltenenlerin sayısını düşünmek bile istemiyorum. Elbisemi çıkarmayı reddettiğimde lider beni dizlerimin üzerine çökertmişti. Bana o kadar sert vurdu ki izler bıraktı. Aeri bu sabah yanağımdaki ve boğazımdaki morlukları gizlemek için yüzüme makyaj yapacak kadar nazikti.

Liderin elleri boğazımdaydı ve eğer ona ait olmak istemezsem tüm köpeklerine beni tattırmakla tehdit ediyordu. Ve muhtemelen uysal olsaydım bile beni adamlarına verecekti. Batılı kont gibi sadece acı çektirmek isteyen birçok erkek var. Kadınlar onlar için kendilerini güçlü hissetmenin bir başka yolu. Ona bir son vermek için onu öpmeye çok yaklaşmıştım ama bir çıkış stratejim yoktu. Ve grubun elbisemin izini bulacağı umuduna tutunuyordum.

Tam onu öpmeyi düşünürken kapı çalındı.

"Kont hiç Oosant'tan bahsetti mi?" Mikail sordu.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Tuhaf bir soru. "Seok mu? Hayır. Hatırladığım kadarıyla hayır."

Başını sallıyor.

Belki de Ty'ın neden hayatta olduğunu anlamaya çalışıyordur. Ben de bunu merak ediyordum, neden onu sokakta öldürmediklerini ya da fidye için almadıklarını. Ama bunun Gain Kontu'yla bir ilgisi yoktu. Oosant ya batı ya da doğu kontunun koruması altında. Ya da göründüğü gibi hiç kimsenin.

Ama Kont bana güvenmiyor ki.

"Daysum Seok'un işleri hakkında benden daha çok şey biliyordur," diyorum. "Duvarları dinliyor."

"Kız kardeşin." Gülümsüyor.

Başımı sallıyorum. "O benden daha zeki."

"O zaman korkunç bir kız," diyor.

Gülüyorum. "Senin kız kardeşin var mı?"

"Ben... Hayır." Mikail pencereden dışarı bakıyor.

Yalan söylüyor. Tamamen dürüst olmadığında ağzı belli bir şekil alıyor. Kardeşi hakkında neden yalan söylediğinden emin değilim ama az önce söyledi.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Onu ele vermiş olmalıyım.

söy
le. "Çok genç yaşta öldü," diyor sessizce.

Bu mantıklı. Bunu yapmasının sebebinin onun genç yaşta ölmesi olduğunu söyledi.

Aile. Kral Joon'un kız kardeşinin ölümüyle bir ilgisi olmalı. Kralın muhafızlarının onu ezmesinden yaklaşık yirmi yıl önceki kıtlığa ya da tamamen başka bir şeye kadar pek çok şey olabilirdi. Güç sorumluluktur. İşler ters gittiğinde herkes kralı suçlar.

Ve Yusan'da pek çok şey ters gider.

Euyn Mikail'e bakıyor. Royo'nun yanında ama bizi duydu. Mikail fark eder ve yüz ifadesindeki bir şey değişir; kaşları, gözleri, ağzının çizgisi. İçine kapandı. Onun hakkında daha fazla konuşmayacak. Ve onun gibi adamlar araştırılmaktan hoşlanmazlar.

"Peki," dedim. "Bana Tamneki'deki restoranlardan bahset."

Konunun aniden değişmesine gülüyor, gözleri yine kibar. "Sora, onlar ülkenin en iyileri. Yemek ve eğlence bölgeleri üçüncü halkayı oluşturur ve her dükkân Yusan'ın sunduğu en iyi dükkânlardır."

Kont bana Tamneki'nin eşmerkezli halkalardan oluşan bir şehir olduğunu, Kral Arenası'nın şehrin tam kalbinde yer aldığını ve su yollarının her bölgeyi böldüğünü anlatmıştı. Sivil binalar ilk halkada, Doğu Denizi Tanrısı Tapınağı başkentin en yüksek yapısı olarak duruyor. İş yerleri ikinci halkada; yemek ve eğlence ise üçüncü halkada yer almaktadır. Dış halkalar ise konaklama ve eğlence, konut ve yan işletmelerden oluşuyor.

"Oraya yeterince çabuk varamayız," diyorum. "Bir yatağa, iyi bir yemeğe ve sıcak bir banyoya ihtiyacım var."

Mikail, "Bunlara er ya da geç sahip olacaksın," diyor. "Önce Kont Dal'ın malikânesinde duracağız. Burası ile Tamneki arasında."

Bu hoş bir sürpriz oldu. "Ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil, geceyi bir yerde geçirip geçirmeyeceğimize bağlı."

"Bu sefer düzinelerce adam öldürmeden ve bir binayı ateşe vermeden mi?" diye sordum.

"Yani, bunu her şehirde yapamayız," diyor Mikail göz kırparak. "İnsanlar konuşmaya başlayacaktır."

Gülümsüyorum ve yan tarafa bakıyorum. Aeri, Ty ile sohbet ediyor. Bu arabada hâlâ anlamadığım tek kişi o. Tam olarak değil. Burada bulunma nedenini ya da Royo ile olan ilişkisini anlamıyorum. Ve hala Capricia'da nereye gittiğini bilmiyorum. Ama ihtiyacım olan kişi o. Çünkü buradaki herkes beni kurtarmış olsa da, gerçekten minnettar olsam da ve onları ne kadar sevsem de, Daysum hala daha önemli. O benim hayatımdan daha önemli. Ve bunu yapmak için buradaki herkesi aldatmam gerekse bile ona tacı alacağım.

BÖLÜM ELLİ İKİ

ROYO

DOĞU YOLU, YUSAN

Ty o kadar da kötü değil. İtiraf edebilirim, onun hakkında yanılmışım. Göründüğünden çok daha cesur. Aeri'yi kurtarmak için adam öldürdü ve bu da onu benim gözümde en iyi yapıyor. Ty ve Euyn onu korumak için kan döktüğü için şu anda Sora'nın yanında, güvende ve sağlam bir şekilde oturuyor. İkisine de geri ödemeyi umamayacağım bir borcum var.

Aeri'ye fazla bakmamaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Ama ölebilirdi ve ben ona ulaşmak için öldürmeye çalışırken o beni kurtardı. Her nasılsa, sert bir esintiyle yere serileceğini düşündüğüm bu kız hayatımı kurtarmak için bir adamı öldürdü. Hepsi de denize düşüp baltamı duvara sapladığım içindi.

Aeri bana gülümsüyor ve göğsüm sıkışıyor. Başka tarafa bakıyorum. Bu sadece para. Sadece bir iş. Sadece minnettarlık ve şimdi ona borçluyum. Rahatladım çünkü Tamneki'ye kadar hayatta kalmak için ona ihtiyacım var. Minnettarım çünkü beni kurtardı. Tek umursadığım bu.

Kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum.

Ama onu depoda nasıl kaybedebileceğimi düşünüp duruyorum. Bu da midemi bulandırıyor ve avuçlarımı nemlendiriyor. O gecenin boka sarmasının o kadar çok yolu vardı ki ama olmadı. Hepimiz hâlâ burada, Doğu Yolu'ndayız. Belki tanrılar sayesinde, ama daha çok Mikail sayesinde.

Nasıl öldürebildiğini aklım almıyor. İyi bir güçlü adam olduğumu sanırdım ama Mikail farklı bir tür. Sanki bunu yapmak için doğmuş gibi öldürüyor. Sanki kas ve kemiği değil de suyu kesiyormuş gibi. Hiç tereddüt etmeden ve hiç görmediğim bir hızda öldürüyor. Ben birini öldürmeden önce dört adam ölmüştü.

Ve elimde bir balta vardı.

Euyn beni Mikail'e bakarken yakaladı.

"Soru?" Euyn sordu.

"Kral muhafızlarında onun gibi öldürmeyi öğretiyorlar mı?" Ben soruyorum.

Otuz yaşıma gelmeden iki yıl askerlik yapmam gerekiyor ama erteliyorum. Askerlik ayda on altın ödüyor, bu da çok kötü değil çünkü sana yemek ve yatak veriyorlar ama Hwan'ın özgürlüğünü kazanmaya çalışırken bunu yapamazdım. Ayrıca, mevcut kralı öldürmeye çalıştığım için gerçek bir vatansever değilim. Ama böyle beceriler öğretiyorlarsa, askere yazılmaya değer olabilir.

Euyn başını sallıyor. "Bu öğretilemez, gerçekten. Mikail çelikten yapılmış, çocukluğundan beri şekillendirilmiş ve keskinleştirilmiş. Aynı koşullar altında sen de muhtemelen onun kadar hızlı olurdun."

"Bilmiyorum. Öldürürken insan gibi görünmüyor."

Euyn başını sallıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Düşmanlarımız

ona iblis diyor." "Evet." Bunu görebiliyorum.

İfadesindeki bir şey Euyn'un da görebildiğini söylüyor. Ve bu kötü bir şey değil. Düşmanlarınızın sizden efsane yaratacak kadar korkması.

Kızlar gülüyor ve bu onun dikkatini çekiyor.

"Yine de ikisinin yetişkin adamları öldürebileceğine inanmak zor," diyor.

Öyle.

Sora'ya liderin onu öptükten sonra neden öldüğünü sordum ve o da kendisinin bir zehirli bakire olduğunu açıkladı. Öldürmek için baştan çıkaran bir suikastçı kız. Yemekten sonra sürdüğü rujun içinde üç adamı öldürecek kadar zehir olduğunu söyledi. Üç yetişkin adam. Zehre karşı bağışıklığı olması, bu hale gelmek için ne yapması gerektiği ve güneyli kontun onu yaratmayı düşünmesi hâlâ başımı döndürüyor.

Yusan, herkesin meseleleri kendi eline almasıyla parçalanıyor. Ve Joon ülkeyi düzeltmek yerine bir tuhko şampiyonası düzenliyor. Herkesin dikkatini dağıtmak ve kendini kutlamak için.

Ölmek zorunda.

"İyi bir kral olacak mısın?" Euyn'a soruyorum.

Nefes alıyor. "Bilmiyorum Royo. Umarım olurum."

"Ummaktan daha fazlasını yapmana ihtiyacım var."

Kelimeler ağzımdan çıkıyor ve havada asılı kalıyor. Kraliyet ailesiyle bu şekilde konuşacağımı hiç hayal edemezdim ama tuhaf bir yolculuk oldu.

"Bir kralın iyi olup olmadığı genellikle sorulan kişi için ne yaptığına bağlıdır. Ama ben adil olmaya çalışacağım... eğer kral olursam."

Ne demek istediğini anladım. Bu plan oldukça dayanıksız ve Tamneki'ye yaklaştıkça bu daha da önem kazanıyor. Ama yarın doğu kontuyla malikânesinde buluşmamız gerekiyor ve o daha fazla bilgiye sahip olacak. Çok daha fazla. Bu bize hazırlanmak için ve Sora ile Euyn'un ona yakınlaşması için zaman kazandıracak. Tek yapmam gereken Aeri'yi korumak. Ve koruyacağım da.

Ama içlerinden birinin büyük bir sır sakladığından emin olmasaydım tüm bu olanlar hakkında daha iyi hissederdim. Düşündükçe, birilerinin Madenin arkasını koruyan adamları öldürdüğünden daha da emin oluyorum. Kasıtlı olarak korumasız bırakıldığını düşünmüştüm ama kapıyı tekmelemeden hemen önce kapı pervazında biraz kan fark ettim, taze kan. Ama bunun üzerinde duramazdım çünkü Euyn işaret vermişti ve öldürme vakti gelmişti.

Tek bildiğim, arabadaki herhangi biri olamazdı. Yani burada birileri dışarıdaki insanlarla çalışıyor olmalı.

Kim olduğunu ve gerçekten ne istediklerini bulacağım. Ve sonra onları öldüreceğim.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

EUYN

ASEYO KASABASI, YUSAN

Dal'ın kır villası gösterişin tanımıdır. Tüm kontların malikaneleri gibi dönümlerce araziye yayılıyor, ancak Tamneki Kontu dördünün en zengini. Ve Dal her zaman bu gerçeği herkese hatırlatma havasındadır.

Yüksek cam kubbeye ve dans eden fıskiyelere yaklaşırken Mikail hariç herkes arabanın pencerelerinden bakıyor ama bu Aseyo evi aslında onun şehirdeki villasından daha az görkemli.

İkisine de birçok kez gittim. Ne de olsa Dal eskiden Joon'un en iyi arkadaşıydı.

Aşk, ihanet ve benim ailem olduğu için cinayetle dolu uzun bir hikaye.

Villanın önüne geldiğimizde, evin reisi koşarak dışarı çıkıyor ve Dal'ın yokluğu için bolca özür diliyor. Beni görür görmez kendini yere atıp önümde eğildi. Tabii ki beni hemen tanıdı ama adamın adını bir türlü hatırlayamıyorum.

"Çok özür dilerim, Majesteleri," diyor. "Kutlama için hazırlanırken kontun onu Tamneki'de tutma işi var. Bana en erken yarına kadar misafir beklemem söylenmemişti. Ekselanslarının da aralarında olacağını bilmiyordum."

Yani hâlâ hayatta olduğumu düşünmemiş. Konaklamamız için pek de şüpheli bir başlangıç olmadı.

Evin reisi bizi yatak odalarına götürdü. Havadar koridorlarda yürürken Dal'ın uşaklarının üniformalarını değiştirdiğini fark ediyorum. Artık hepsi

mavi yerine yeşil giyiyor. Bunun dışında burası beş yıl önce Dal'ın babası öldüğünde ve o kont olduğunda nasılsa şimdi de aynı.

Hizmetçim banyoyu hazırlarken ben de Mikail'in odasına giriyorum. Başıma konan ödül için beni öldürmek isteyebilecek uşaklarla kesinlikle yalnız bırakılmayacağım. Bu villada ölmek için çok fazla yol var ve çoğu boğulmayı içeriyor.

İçeri girdiğimde hizmetçisi de banyo hazırlıyordu.

"Dal'ın işe yaramaz olduğu asla söylenmesin. Yeşil bir gelişme," diyorum üniformasına bakarak.

Mikail kaşlarını kaldırıyor. Yatakta dinleniyor, bir kitabı karıştırıyor. "İddianı destekleyecek bir ittifak kurmak için burada olduğunu unutma. Dalga geçmenin yardımcı olacağından şüpheliyim, özellikle de Dal'in mizah anlayışı olduğunu hiç hatırlamıyorken."

Dudaklarımı büzüyorum.

"Git yıkan, Euyn." Bana kendi odasının yanındaki odayı işaret ediyor.

Tereddüt ediyorum. "Ya... ya beni öldürmeye çalışırlarsa?"

Mikail uzun ve acılı bir nefes alıyor. "Oh, güzel. Bir süreliğine paranoyak olmayı bıraktığını sanıyordum."

Bu paranoya değil. Yirmi bin altın mun küçük bir kirayı ödeyebilir ya da ömür boyu maaşlı bir ortak kurabilir. Ve para için olmasa bile, soylulardan herhangi biri arkadan bıçaklayabilir. Joon'un gözüne girmek için beni öldürebilirler. Dal'ın kardeşimle arasının ne kadar b o z u k olduğunu düşünürsek bu biraz şüpheli ama yine de mümkün. Her şey mümkün.

Mikail iç çekerek, "Benimkinde yıkan," dedi. "İşin bittiğinde ben de seninkine gireceğim. Çabuk ol lütfen. Suyun hâlâ ılık olmasını istiyorum."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ben temizlenirken onun kapının hemen dışında olacağını bilmek çok daha iyi hissettiriyor.

"Hizmetçileri rezil etmek ve paylaşmak istemiyorsan tabii." Dolgun dudakları dayanılmaz bir sırıtışla yukarı kalkıyor.

Skandal aynı cinsiyetten olmamızdan kaynaklanmıyor. Kimse bu konuda kılını bile kıpırdatmaz. Hayır, mesele Mikail'in asil olmaması. Yusan'da sınıf, ten rengi ya da cinsel tercih gibi basit farklılıklardan daha önemlidir. Ve ben hiyerarşinin en tepesindeyim, Mikail ise halktan biri.

Yine de cazip geliyor. Dedikodular ya da skandallar hiç umurumda olmadı, en azından Mikail söz konusu olduğunda. Elim kapı tokmağında duraksıyorum. Uzun zamandır otobüsteyiz ve Oosant'taki odamıza gizlice girdiğimizden beri baş başa vakit geçiremedik. Sonrasında olan her şey bunu

zevk uzak bir anı gibi geliyor. Onu içimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Bu gece, Euyn," diyor Mikail hınzır bir gülümsemeyle. "Gözeneklerimde hâlâ kan hissediyorum."

Onun için ne kadar istekli olduğumdan, onu bir fahişeden daha büyük bir şevkle memnun ettiğimden utanırdım ama bunu çoktan aştık. Bu hep böyleydi; dizginlenemez, aşağılayıcı bir şehvet. "Bu gece" deyişini düşündükçe bile sertleşiyorum.

Başımı kendime doğru sallayıp banyo odasına giriyorum. Büyük bir küvette buhar tütüyordu. Mis kokulu sabun köpüklerinin üzerinde beyaz gül yaprakları yüzüyor. Hizmetçi köşede duruyor, elinde bir havlu ve kese fırçası var. O sadece bir kız, ama onu görmezden geliyorum. Bu yolculukta zararsız görünen kızların neler yapabileceğini gördüm. Özellikle de Sora'nın.

Yine de Aeri bir gizem. Sora gibi profesyonel bir katil değil. Depodaki cinayetlerden sonra enkaza dönmüş olmalıydı. Ama değildi. Ne o gece ne de ertesi gün şokun etkisi geçtiğinde bile. Peki neden değildi? Daha önce öldürdüğü için olabilir mi?

Mikail'e bunu belirtmek isterdim ama bana yine paranoyak olduğumu söylerdi.

Ayrıca, o sadece bir kız.

Silkeleniyorum, soyunuyorum ve küvete giriyorum. Ve kendimi tüm endişelerimin buhar olup uçacağına inandırıyorum.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

AERI

ASEYO KASABASI, YUSAN

Burası inanılmaz. Tamamen harika. Fıskiyeler, su yolları, sevimli küçük balıklar. Hepsine bayıldım. Oosant'taki cinayetlerden sonra günlerce vagonda kapalı kaldık, bu yüzden nihayet boşluğa sahip olmak güzel. Nefes almak için hava. Uzanacak yer.

Serin mermer koridorlarda dolaşıyorum, sonra durup villanın ortasındaki devasa cam kubbeye bakıyorum. Kürenin içinde, nadir ağaçların etrafında renkli kuşlar uçuyor.

Tüm bunların sahibi aslında bir adam. Lüks budur. Yaşamak budur. İstediğim şey bu. Bu görevi tamamlarsam sahip olabileceğim şey bu, bir kral gibi yaşayabilirim.

Camda parmak izi bıraktığımı fark edip kolumla sildim. Rahway'de yeni elbiseler diktirdiğim için çok mutluyum. Ne yazık ki biz ayrılmadan önce sadece üç tanesi hazırdı ve sarı olanın üzerinde tamamen çıkmamış kan lekeleri var. Sipariş ettiğim diğer elbiseler çoktan başkente kargolanmış durumda. Acaba burada daha fazlasını yaptırabilir miyim? Etrafımda böyle şeyler varken fakir gibi görünemem.

Babama da yakında mesaj göndermem gerekiyor ama Capricia'da herkes bu konuda çok sinirlendiği için Tamneki'ye gidene kadar beklemek zorunda kalabilirim. Ama tüm bu şüpheler Maden'den önce, birbirimiz için öldürmeden ve kan dökmeden önce yaşandı. Belki şimdi daha fazla güven vardır.

Muhtemelen yoktur.

Annem bir erkeğe asla güvenmemem gerektiğini söyledi ama ben güveniyorum. Royo'ya güveniyorum. Daha önce de hatalar yaptı, ama kim yapmaz ki? En azından onlara sahip çıkıyor. Yanlış yaptığın şeylerle yüzleşmek, iyi bir insan olmaktan daha iyidir.

Şu anda yanımda ve arada bir onu bana bakarken yakalıyorum. Bakmıyormuş gibi yapıyorum. Tüm kabadayılığına, tüm gücüne ve şiddetine rağmen, konu ben olduğumda utanıyor. Ve bu his kalbimin göğsümde hoplayıp zıplamasına neden oluyor. Ne zaman bir santim yaklaşsa, bir adım uzaklaşıyor. Bu yüzden kıpırdamadan durmak ve bana kendi şartlarıyla gelmesine izin vermek için elimden geleni yapıyorum. Tuzağa düşürüp evcilleştirmek istediğim ürkek bir vahşi hayvan gibi.

Kulağa gerçekten kötü geliyor.

Oh iyi. Gerçekler bazen kulağa kötü gelir.

Royo, "Yakında akşam yemeği için hazırlanmamız gerekiyor," diyor. "Şu anda binanın güvenliğini sağlamıyor muyuz?" diye soruyorum.

Bana gözlerini deviriyor. Onlara baktıkça daha da güzelleşiyorlar. Kehribar, vitray, kristalize bal. Benimkiler kahverengi. Sade kahverengi. Ama onlara baktığında farklı, özel hissediyor; Mikail'in ya da Sora'nınki gibi, Ty'ın taktığı pahalı mücevherler gibi.

Depoda Royo için çok endişelendim. Sadece bıçağı fırlattığımda değil, aynı anda iki adam ona saldırdığında da. Farklıydı, nehir teknesindekinden daha kaotikti. Ama onları halletti. Sadece çıplak elleriyle bir adama balta sapladı ve boğazını parçaladı. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanırım Sol'da bir adamın boynunu kırdığını görmüştüm.

Karnımın alt kısmı sıkışınca duraklıyorum. Çok sıcak.

Royo'nun omzunu diken Sora'ydı, ama o zamandan beri pansumanını değiştirmek ve onu kontrol etmek için ona bebek gibi davrandım. Nefret ediyormuş gibi davrandı. Ama sanırım onu yıpratıyorum.

Onun geniş omuzlu yürüyüşünü taklit ediyorum.

"Kes şunu," diyor. Ama sonra gülüyor. Gerçekten gülüyor. Ve Tanrılar aşkına... Bu inanılmaz bir ses. Camda o kadar net çınlıyor ki, melodi bana ayakkabılarımı bırakıp küredeki kuşlar gibi uçabileceğimi hissettiriyor.

"Az önce güldün mü?" Elim her adımda onunkinin yanında sallanırken soruyorum.

Başını sallıyor, yine ciddi. "Hayır."

"Hmm, garip..." Kulağımı kaşıyorum. "Daha önce de kahkahalar duymuştum ve eminim ki sesi aynen böyleydi."

Bana yan gözle bakıyor, ama sert cilası çatlıyor. Yüzü bir saniyeliğine yumuşuyor. Yarım saniyeliğine. Gözümü kırpmış olsaydım, kaçırırdım. Ama gördüğüme çok sevindim. Royo'nun gardının birazcık bile düşmesi gördüğüm en güzel şey.

Yine de bu konuda onunla dalga geçemem. Çünkü bunu yaparsam kabuğuna çekilir ve kim bilir ne kadar süre orada kalır. Ve görevim tamamlanana kadar fazla zamanımız yok ve sonra bize ne olacağından emin değilim. Herhangi birimize.

Tam o sırada Mikail ve Euyn koridordan geliyorlar. Mikail'in her zamanki yürüyüşü var, Euyn ise muhteşem görünüyor. Elbiselerini giymişler, akşam yemeği için hazırlar.

"Az önce Royo'nun güldüğünü mü duydum?" Mikail soruyor. "Kesinlikle hayır," diyorum. "Bu ses mümkün değil."

Royo yine gözlerini deviriyor ama dudakları gülümsemekle tehdit ediyor.

"Neredeyse başkente varmak üzereyiz. Her şey mümkün," diyor Mikail. Euyn'a bir bakış atıyor.

Hayal etmeye çalışıyorum, Euyn kral olmuş. Başında Ejderha Lordu'nun tacı. Ama yapamıyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Euyn soruyor.

"Ah, özür dilerim." Başımı sallıyorum. "Seni tacın içinde hayal ediyordum."

"Bininci yıl kralı," diyor Royo, daha dik durarak. "Ölümsüz olmaya hazır mısın?"

Euyn bir kahkaha atıyor ve yana bakıyor. Mikail ona yakından, çok yakından bakıyor. Euyn kürenin içindeki kuşları izliyor ve sonra tekrar bize dönüyor. Otomatik olarak evet cevabını vermemesine şaşırdım.

"Sanırım üç gün içinde öğreneceğiz," diyor.

Tanrılar. Üç gün. Dal, Sora'yı krala onu öldürecek kadar yaklaştırana kadar üç gün. Bunu biliyordum elbette ama yine de düşünmüyordum. Çok az zaman var. İçimi rahatsız edici bir his kaplıyor, tüm bunların sona ermesini istemiyorum. Ama silkindim. Birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdim. Gerçek şu ki hiçbirimizin yarını garanti değil, o yüzden günler sonrası için endişelenmenin bir anlamı yok.

"Yemekten önce cephaneliğe gidiyorduk," diyor Mikail. "Euyn'un daha fazla cıvataya ihtiyacı var. Royo, sana başka bir balta alalım mı?"

"Hayır demezdim," diyor Royo, ellerini birbirine sürterek. "Ben de bir tane alacağım," diyorum.

Üç adam da bana çeşitli inanmazlık bakışları atıyor.

"Şaka yapıyorum ama bir hançer iyi olurdu."

Euyn başını sallıyor.

"Tamamdır," diyor Mikail.

Ayrılıyorlar ve biz de süitimize doğru geri dönüyoruz. Royo'ya ayrı bir oda verdiler ama o benimkinde kalıyor.

Royo'yu güldürdüm. Bugün umursayacağım tek şey bu. Yarın için yarın endişeleneceğim.

Koridorda dans ediyorum.

"Sen tanıdığım en tuhaf insansın," diye homurdanıyor.

Avuçlarımı kaldırıyorum. "Bu konuda ne yapmamı istediğini bilmiyorum Royo."

"Hiçbir şey," diyor, sonra ekliyor, "Hoşuma gidiyor."

Bir adımı kaçırıyorum ve duruyorum. Isı ayak parmaklarımdan yüzüme doğru akıyor ve kalçalarımda birikmek için gerçekten uzun bir yol alıyor. Ayağa kalkıyorum, ona göz kırpıyorum.

Başka tarafa bakıyor, söylememiş gibi davranıyor.

Ama ben onun yaptığını biliyorum.

BÖLÜM ELLI BEŞ

SORA

ASEYO KASABASI, YUSAN

Az önce altımız muhteşem bir yemek salonunda son derece iyi bir akşam yemeği yedik. Soyluların çok az erdemi vardır ama iyi misafirperverlik bunlardan biridir. Masada bir prens olduğu için her şey normalden iki kat d a h a abartılıydı - ki bu da bir şey ifade ediyor. Hayatımda yediğim en güzel yemekti. Her zaman olduğu gibi savurgan ama inanılmaz lezzetliydi.

Yolda geçen onca zamandan sonra, sıcak bir banyo ve harika bir akşam yemeği daha iyi karşılanamazdı. Sanırım iyi bir uyku çektiğimde titremelerim duracak. Ya da en azından öyle umuyorum.

Grubumuz yemekte sanki bir depo dolusu adamı öldürmemişiz de şimdi bir tanrı kralı öldürmeyi planlıyormuşuz gibi güldü ve şakalaştı. Her şeyi bir kenara bırakıp rahatlayabildik ve birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık. Mikail bir deniz yılanının hançerini almasıyla ilgili saçma bir hikâye anlatırken Royo bile gülümsedi.

Bir an için hem Royo'nun yüzünün gülümseyebilmesinden hem de hissettiklerimden dolayı kafam karıştı. Göğsümdeki gerginliği bir türlü adlandıramıyordum ama sonra anladım; kendimi aileden biri gibi hissediyordum. Ama bu sefer, kan bağı olmayan bir bağ. Koşullara göre şekilleniyor ama aynı rahatlığı sağlayabiliyor. Sonra masadan kalkmam gerekti çünkü bu benim için gecenin tadını kaçırdı. Ailelerin uzun ömürlü olmadığını, her zaman ihanet ya da kalp kırıklığıyla sona erdiğini herkesten daha iyi biliyorum.

Ama bu sefer hepsine ihanet eden ben olacağım. O tacı almak zorundayım ve Euyn'dan ölümsüzlüğün anahtarını bana vermesini isteyemem. Bu planda bir köylü kızının hayatı önemli değil. Ama yapabilsem bile

tacı çalarsam, Cehennem Krallığı'nda Gain'e kadar nasıl gideceğim? Seok öğrenirse, sırf onu aldığım için beni öldürür. Belki de Daysum'u ben ona ulaşamadan öldürür.

Bu imkansız.

Odamda volta atıyor, başımı tutuyor ve ellerimi silkeliyorum. Gerçek şu ki, buradaki herkesi seviyorum. Zaman ve kan yoluyla kendimi onlara bağlı hissediyorum. Ve zehir okulundaki kızlardan beri kimseyi sevmemiştim. Teker teker ölmelerini izlediğim, onları kurtaramadığım ya da herhangi bir şekilde yardım edemediğim - dediğim gibi, o aile kalp kırıklığıyla sona erdi. Bu insanların hiçbirini incitmek istemiyorum ama kız kardeşimden de vazgeçemem. Sahip olduğu tek şey benim. Hayatta kalarak olasılıklara meydan okudum. İmkansız bir görevi tamamlayabilirim.

Ama

nasıl?

Nasıl mı?

Bunu kendi başıma çözecek kadar zeki değilim. Keşke Daysum'la konuşabilseydim. Keşke onun uzun saçlarıyla oynayabilseydim ve tanıdık kokusunun rahatlığını hissedebilseydim. Keşke onun aklına sahip olabilseydim.

Hafif bir vuruş oldu. Donup kaldım, şaşırdım. Kapıdakinin o olmasını her şeyden çok istiyorum. O olamayacağını bilsem bile.

"Evet?" diye sordum.

"Sora, benim," diyor Ty.

Daysum değil. Tabii ki değil. İçimi çektim ve kapıyı açtım.

"Sadece iyi misin diye bakmaya geldim." Mavi gözleri beni

tarıyor. "I..." İyi olduğumu söylemeye çalışıyorum ama birden

ağlamaya başlıyorum.

Anlam veremiyorum. Yıllardır ağlamamıştım. Ama sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve nefesim kesiliyor.

İlk birkaç damla gözyaşı akmaya başladığında sanki içimde bir baraj yıkılıyor. Ailem tarafından satıldığımdan beri iliklerime kadar işleyen korkudan, aldığım canlar yüzünden duyduğum suçluluk duygusuna kadar her şey gözyaşları şeklinde dökülüyor. Daysum'u nasıl kurtaracağımı düşünüp duruyorum. Nasıl hayatta kalacağımı. Kalan insanlığımı nasıl koruyacağımı. Yüzüm ve ailem tarafından uzun zaman önce mahkum edildiğim için hiçbir iyi şeyin kalıcı olmadığını. Sonunda neden beni sevmediklerini ve affedilmez bir şekilde neden Daysum'u sevmediklerini.

Ty koşarak geldi ve beni kollarıyla sardı. Kıpırdamadan duruyorum, dokunuşuyla şok oluyorum. Duraksıyorum, benden, bedenimden ne istediğini görmek için bekliyorum ama hiçbir şey yok. Sadece bana sarılıyor.

Tüm vücudum gergin ama yavaş yavaş omzuna yaslanıyorum.

Bana neyin yanlış olduğunu sormuyor ya da konuşmam için beni rahatsız etmiyor. Sadece ben ağlarken bana sıkıca sarılıyor. Ve yıllardır kimse bana böyle sarılmamıştı. Daysum'a sarılıyorum. Sarılmak farklı bir duygu. Ama Ty bana sarılmamalı. Bu çok yanlış.

Nefesimi tutuyorum, yüzümü siliyorum ve geri adım atmak için hareket ediyorum. Ty bırakıyor. Kolları yavaşça yanlarına doğru kayıyor.

"Özür dilerim." Kalan gözyaşlarımı fırçayla s i l d i m. Yüzüm sıcak geliyor, bu yüzden ellerimle yüzümü yelpazeliyorum.

Alnı düğümleniyor. "Neden üzgünsün?"

Burnumu çekiyorum. "Ağladığım için."

Başını sallıyor. "Bu özür dilenecek bir şey değil."

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum. Capricia'dan beri bir tür ateşkes yapmıştık, özellikle de Oosant'ta beni kurtarmak için iki kez savaştığından beri. O öldürdü, ben de üzerindeki kanı temizledim, onu savundum ve yaralarını diktim. Ama bu müttefik olmaktan farklı bir şey. Bu iyilik ve şefkat.

"Sen Seok'un oğlusun" dedim. "Nasıl nazik olabilirsin?"

"Sana daha önce de söyledim, ben Seok değilim. Ve sevdiğin insanlara karşı nazik olmak zor değil." Sesi bir mırıltı gibi. Sonra boğazını temizliyor, duruşunu düzeltiyor ve bir adım uzaklaşıyor.

Anlayabilmem bir saniye sürüyor ve sonra gözlerimi kırpıştırıyorum. "Sevdiğin insanlar mı?"

Yüzü kızardı ve ağırlığını değiştirerek parlak karo zemine baktı. Onu yanlış duyduğumu düşünebilirdim ama sağ tarafımdaydı. Ve tepkisinden, yanlış duymadığımı a n l a d ı m. Geleceğin Gain Kontu Tiyung az önce beni sevdiğini itiraf etti.

Ty kendi kendine bir kez başını salladı ve iç çekti. Omuzlarını geriye itiyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum Sora. Daha dokuz yaşındayken silahlı adamlara karşı çeneni dik tutup Daysum'u arkana saklamaya çalışmıştın. Güzelliğine aşık oldum elbette - ben de bir insanım - ama beni etkileyen senin ruhun oldu. Sevme kapasiten Batı Denizi'nden daha derin. Dürüstsün. Doğrusun. Sen her şeysin."

Başımı sallıyorum, bunu işlemeyi reddediyorum. "Ama... s e v m i y o r s u n. Beni sevmiyorsun. Benden nefret ettin. Beni avladın. Sen... sen..."

Ama başka bir şey söylemedi çünkü çocukken ve sonra Lord Shan'ın malikanesinde yüzünde yine o ifade vardı. O bakışa anlam verememiştim. Tiyung beni sevdiğini düşünüyor.

Ama bu mümkün değil. Babası bana sahip. Zehir okulunda bana çok kötü davrandı. Beni Xingchi ormanına geri sürükledi.

Ty elleri arkasında, yarı açık pencereye doğru yürüyor. "Sen kaçtığında babam bana 'Eğer onu seviyorsan bana canlı getir' dedi. Ama özgürlüğünü elinden almak beni parçaladı. Ve sonra Daysum'u kırbaçlamak daha da kötüydü. Beni asla affetmeyeceğini biliyordum ama gönüllü oldum çünkü kötünün iyisi olduğumu biliyordum. Eğer babam onu kırbaçlasaydı, gerçekten zarar vereceğinden emindim."

Başımı sallıyorum. Tiyung zarar verdi. Daysum izlerini taşıyor. Ama geçmişi düşünüyorum... Şifacı iç dikişlere ihtiyaç duymamasına şaşırmıştı. Daysum'a bakarken kaşlarını kaldırmıştı ve ben Daysum'un elini tutarak otururken yüz ifadesini sordum.

Sadece şaşırdım, hepsi bu. O kadar yıkılmış ve suçlu olduğum için bunu unutmuştum.

Gerçek o kadar sert vurdu ki, beni paramparça etti - bildiğim her şey, bildiğimi *sandığım* her şey yanlıştı. Parçalarımla ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden Ty'ın pencere çerçevesine yaslanmasını, geceye bakarken sırtındaki kasların oynamasını izledim.

"Gain'den, yaptığım her şeyden uzaklaşmak için kralın muhafızlarına yazıldım," diye devam ediyor Ty, camdaki yansımasıyla konuşurken. "Gittiğimde seni unutmaya çalıştım. İkimiz için de daha iyi olurdu, eminim. Ama bu mümkün değil. Asla mümkün olmayacak."

Ona birkaç adım daha yaklaştım. "Nedenmiş o?"

Dönüp bana bakıyor. "Çünkü seni bu hayatta ve sonraki yüz hayatta tanıyacağım."

Bunu açıkça ifade ediyor - oyuncu gruplarının romantik açıklamaları değil, boyun eğmiş bir gerçek. Ve bununla ilgili bir şey daha dokunaklı.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. İki hayat daha yaşasam, ne diyeceğimi bilmiyorum.

Tam konuşacaktım ki gözleri aniden yanımdan geçti. Tam zamanında döndüm ve pencereden birinin koştuğunu gördüm. Biri bizi izliyormuş.

Cehennem Krallığı, o da neydi? Kimdi o?

BÖLÜM ELLİ ALTI

ROYO

ASEYO KASABASI, YUSAN

Aeri kanopili yatağın üzerine yayılmış, gülümsüyor.

"Çok güzel bir yemekti," diyor karnını sıvazlayarak.

Başını çevirip o gözlerle bana bakıyor ve ben onu istiyorum. Kendime yalan söyleyip bunun böyle olmadığını bile söyleyemiyorum. Hissettiğim heyecan işle ilgili değil. Beni kurtardığı için duyduğum minnettarlık değil. Onun uzun bacaklarının bana sarılmasını istiyorum. Dudaklarını tatmak istiyorum. Üzerindeki yeşil elbiseyi soymak istiyorum. Adımı inlediğini duymak istiyorum.

Buradan siktir olup gitmem lazım.

"Ben bir tur atacağım," diyorum.

İki fırlatma bıçağını takım elbiseme sokarken ellerim biraz titriyor. Buradan ç ı k m a l ı y ı m . Cidden, bu odadan çıkmam lazım.

Yatakta doğruluyor. "Ben de geleyim mi?"

"Hayır," diyorum, çok sert. Gözleri kocaman oldu. Ses tonumu değiştiriyorum. "Gece için yerleşmeden önce sadece hızlı bir devriye."

"Oh, um... tamam." Kafası karıştı ve k a r ı ş m a k t a da haklı. Şimdi garip davranan benim.

"Benden sonra kapıyı kilitle ve kimseye cevap verme. Kapıyı arka arkaya üç kez çalacağım, böylece ben olduğumu anlayacaksın."

Cevap vermesini beklemedim. Bunun yerine yatak odasından hızla çıkıp kapıyı a r k a m d a n kapatıyorum. Sonra ona yaslanıp nefes alıyorum. Onu isteyemem. Görünüşe göre *isteyebilirim* ama ona *sahip olamam*, o zaman ne yapıyorum ben? Yaptığım şey aklımı kaçırmak.

Göğsümden derin bir iç çekiş çıkıyor. On Cehennem.

Aeri'nin dokunuşunun yumuşaklığından başka bir şeye odaklanmam gerekiyor. Onun lekesiz teninden, kalçalarının ve göğüslerinin kıvrımlarından başka bir şeye. O uzun bacaklara. O odaya geri dönüp o yatağı iyi bir şekilde kullanmaktan başka bir şeye.

Devriye gezmek. Yapmam gereken şey devriye gezmek. Bu villada özel korumalar var, ama önemli değiller. İyi olup olmadıklarını kim bilebilir? Ayrıca, bir düzine kadar muhafızın hepsi birinci sınıf olsa bile, katillerle dolu bir evde yine de oldukça anlamsız o l u r l a r .

Hâlâ kapı kolunda duran yaralı elime bakıp oradan uzaklaşıyorum.

Koridorda ilerlemeye başladım ve villaya odaklandım. Tavan sanki bir adamın evi değil de bir tapınakmış gibi başımın üzerinde yükseliyor. Yerler beyaz mermer ve mavi damarları bana suyu hatırlatıyor -gerçek suyu, boktan Sol'u değil. Binanın ortasında bahçeli devasa bir cam küre var. Kim evinin ortasına bunu koymayı düşünür ki? Güzel görünüyor, ancak tüm odalar onun etrafında olduğundan, küre temiz bir görüş hattını engelliyor.

Kürenin parlak ışıkları başımı ağrıtmaya başladı. Gerçi enayi yumruğu yediğimden beri hiç kaybetmemiştim. Aptal serseriler. Sora omzumu dikmek zorunda kaldı. Ağrıyor ama hissetmiyormuş gibi yapıyorum.

Hayatımda yediğim en iyi yemeği yediğimiz yemek odasının önünden geçiyorum. Yaşadığım en güzel gecelerden birinde. Sora ve Ty erkenden ayrıldı, sonra Aeri odamıza gitti ve ben de onu takip ettim. Ama daha fazla yiyebilirdim. Acaba hiç yemek kaldı mı? Ağzımla bir şeyler yapmalıyım. Yapmak istediğimden başka bir şey.

Mikail ve Euyn hâlâ masadalar. Bir tabak meyve, yüzlerce küçük kek, çikolata, şekerleme ve köpüklü şarap hâlâ masada. Bir şekerci dükkânı şu anda yemek odasının etrafına gelişigüzel saçılanlar için bir servet talep edebilir.

"Bir sorun mu var Royo?" Mikail soruyor. Masanın diğer ucunda, benden biraz uzakta duruyor.

"Hayır, her şey yolunda," diyorum.

"Aeri nerede?" Euyn yivli şarap kadehinden bir yudum almadan önce tek kaşını kaldırıyor. Biraz kızarmış görünüyor. Sanırım şarabı fazla kaçırmış.

"Yatmaya hazırlanıyor."

"Uzun bir yolculuk oldu." Mikail sandalyesinde rahatlıyor, Euyn'dan çok bir krala benziyor. Ama bana bakıyor ve ben kendimi açıklama ihtiyacı hissediyorum. Nedenini bilmiyorum.

"Bir devriye turu yapacağım," diyorum.

Başını sallıyor.

Depodan beri ona daha çok güveniyorum. Ama tamamen değil. Kimseye tamamen güvenemem, Aeri'ye bile.

Bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Bir torte alıp çevreyi dolaşıyorum. Villanın dışı içinden daha sıcak ve bu gece hava bulutlu. Havada bir şey var, kolumdaki tüyleri diken diken eden bir şey. Yağmur olamaz. Muson ayı ve onunla birlikte sağanak yağmurlar geliyor, ama bu bin yıllık kutlama sonrasına kadar olmamalı. Ve kim bilir Yusan o noktada nasıl görünecek.

Ve kim bilir Aeri'ye ne olacak. Hayır. Ben ne olacağını biliyorum: Üç gün içinde yollarımız ayrılacak.

Keki ağzıma atıyorum.

Kutlamaya kadar sadece üç günümüz var. Üç gün daha, sonra Hwan'ı serbest bırakmak için ödemeyi alacağım. Umbria'ya geri döneceğim ve sonra... Ondan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Salt'tan çıkış yolunu satın almaktan ötesini düşünmedim çünkü o bile çok zordu.

Hwan benimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir, ben de kızımın öldürülmesine izin veren adamla hiçbir şey yapmak istemeyeceğimden eminim. Buna sebep olan adamla. Ama Aeri'den ikramiyeyi aldığım sürece paranın yarısını ona vereceğim. Bu onun hayatını bir yerde yeniden başlatmasına izin vermeli. Ve yirmi beş bin benim için de yeni bir başlangıç yapmaya yeter. Ama...

Kendimi Aeri'nin nereye gideceğini merak ederken buluyorum.

Ne yapacağını. Ne fark eder ki?

Bir gelecek y o k k e n neden onunla bir gelecek hayal etmeye çalışıyorum? Bunu tekrar yaşamayacağım. Hiçbir şekilde bir kızın, özellikle de Aeri gibi birinin bana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Ne kadar tuhaf olsa da, taze kar yağışı kadar saf. Ben onu sadece bulandırabilirim. Gerçek şu ki, ben ona değmem.

Farkına vardığımda durup bir nefes alıyorum. Ben iyi bir kadına değmem.

Ve bu her zaman doğruydu.

Lora'ya bunu itiraf edemeyecek kadar genç ve umutluydum, hâlâ değişebileceğimi, bir şeyler yapabileceğimi düşünüyordum. Ama ben sadece kiralık bir kasım. Hepsi bu.

Yaptığım şey erkeklerin kanını akıtmak. Bu Aeri gibi bir kıza göre bir erkek değil. Er ya da geç bunu anlayacaktı. Belki bunu başarıp Hwan'ı serbest bırakırsak, bana yetecek kadar-

Hayır, onu aklımdan çıkarabilirsem onun için daha iyi olur. Onun için bu kadarını yapabilirim.

Ben de öyle yapıyorum.

Bulutlar parlak ayın üzerinde yuvarlanırken adımlarıma odaklanıyorum. Ve bu da beynimi meşgul etmeye yetiyor - bu lüks arazideki tüm lanet olası su tesisatlarına düşmekten kaçınmak zor. Alıştığımdan daha yavaş ilerliyorum. Fıskiyelerin gürültüsü duymamı zorlaştırıyor. Bazı kandiller var ama su sıçramasından onları görmek zor. Sanki her yer suikastçıların ve casusların fark edilmemesi için inşa edilmiş gibi. Belki de bu kont kimsenin ona ulaşamayacağını düşünüyordur. Kim bilir. Ama ben böyle bir yerde yaşamak istemezdim.

Villadaki devriyemi yarılamıştım ki bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Bir hareket. Elim hançerimin yanında, dövüş pozisyonunda durakladım. Devriye gezen muhafızlardan biri olabilir. Umarım bu aptallardan biri beni yanlışlıkla öldürmez.

Birinin gelip gelmediğini dinliyorum ama bu lanet fıskiyelerin sesini duymak imkânsız. Tam ilerlemek üzereydim ki ayak sesleri bana doğru geliyor. Su sıçraması yüzünden kim olduğunu göremiyorum. Fırlatma hançerimi kaptım, hazırdım ama elimi durdurdum.

Bu Sora. Ne

oluyor lan?

Donup kalıyoruz ve birbirimize bakıyoruz. Sonra fıskiyelerin gürültüsünden kan donduran bir çığlık yükseliyor.

Birisi az önce öldürüldü.

BÖLÜM ELLI YEDI

MIKAIL

ASEYO KASABASI, YUSAN

Burası biraz fazla. Aslında başkentten esinlenilerek yapılmış - yani aşırı miktarda su - ama Dal bir adım daha ileri giderek babasının vefatından sonra arka tarafa bir sürü yeni çeşme ve şelale eklemiş. Daha önce bir kez onu gözetlemek için buraya gelmiştim ama hiç misafir olarak gelmemiştim. Ve asla Euyn altımdayken değil.

"Lütfen Mikail." Parmakları ipek çarşafları kavrıyor ve arzusu zonkluyor. "Lütfen."

Diğerleri yemek odasından ayrıldığından beri ona acımasızca sataşıyordum. Royo devriye gezmeye geldiğinde dizlerinden yeni kalkmıştı. Ama yatak odama girdiğimizden beri gerçekten acımasızım. Sırtım iyileşti, bu yüzden altımda kıvranmasının verdiği zevki hiçbir şey azaltamaz. Her şeyi bir çırpıda elde etmeye alışmış bir prens için beklemenin dayanılmaz olduğunu biliyorum ve bu yüzden bunu yapıyorum. Kendini daha da alçalttığını görmek için. Arzudan başka bir şey olmadığını görmek için; bir prens değil, bir kraliyet mensubu değil, sadece o ana kapılmış biri.

İkimiz de taş gibiyiz ve ona istediğini vermek üzereyim. Kalçalarını okşuyor, onunla oynuyordum.

"Yalvar," diyorum kulağına.

Euyn ağzını açıyor ve villanın dışında bir yerden bir çığlık kopuyor.

Birbirimizden ayrılıyoruz ve silahlarımıza uzanıyoruz. Aceleyle kıyafetlerimi geri giyiyorum ve Euyn da öyle yapıyor.

Bu anı mahvetti.

Saniyeler içinde giyinip dışarı fırlıyoruz; ben kılıcımla, Euyn ise yayıyla. Birbirimizin arkasını kollayarak gürültünün kaynağını bulmaya çalışıyoruz. Ama çok geç kalmıştık. Herkes çoktan toplanmıştı. Sora, Ty, Aeri ve Royo yarım daire şeklinde duruyorlar. İki villa muhafızı kılıçlarını çekmiş ama aşağı sarkıtmış halde karşılarında duruyor. Herkes sessiz ve hareketsiz. Euyn'a bakıyorum.

Bu iyi bir şey olamaz.

Bulutlar dağılıyor ve ay herkesin baktığı şeyi net bir şekilde görmemizi sağlıyor. Bir adam yüzükoyun yerde ölü yatıyor, yarı kesik boynunun yan tarafında bir fırlatma bıçağı var. Sonra ne giydiğini fark ediyorum, stilize edilmiş siyahlar.

Bir saray suikastçısıydı.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

EUYN

ASEYO KASABASI, YUSAN

İçimden şiddetli bir ürperti geçiyor ve ılık gece havasında titriyorum. Bir saray suikastçısının burada ne işi vardı? Kimi arıyordu? Beni sanıyorum ama sarayın hayatta olduğumu bilmemesi gerekiyor. Dahası, mantıktan da yoksun - bir suikastçı bu kadar kötü ıskalamazdı.

Gaz lambaları aniden gün ortasıymış gibi dışarıyı aydınlatıyor. Burada çok fazla çeşme var -Dal daha fazlasını koymuş olmalı. Villa muhafızları etrafı tarıyor ama çok geç kalmışlar. Neden zahmet ettiklerini de bilmiyorum. Bunu her kim yaptıysa muhtemelen burada duruyorken katili arıyorlar.

Mikail cesedin yanında diz çökmüş, yarayı inceliyor. Bıçağı adamın boynundan çekip çıkarır ve ters çevirir.

"Royo, bu senin değil mi?" Kanı yakındaki bir havuzda yıkar ve sonra bıçağı çevirerek sapını gösterir.

Bu mantıklı. Devriye geziyordu ve onu görmüş olmalı. Yine de siyahlar içindeki bir saray suikastçısını nasıl yakaladığından emin değilim. Tüm siyahlar Yusan'daki en iyi katiller tarafından kazanılır, biz onlara gölgeler de deriz. Cinayetin yanı sıra yalan söyleyebilen ve manipüle edebilen gölgeler casus olur. Ve bunların başı da sevdiğim adamdır.

Mikail bekler, Royo sapa bakar.

Royo'nun kaşları çatılır. "Yani, bütün bıçaklar aynı görünüyor, sanırım, ama ben değildim."

"Yine mi geldin?" Ben de diyorum ki.

"Ben kimseyi öldürmedim." Çatlak derin bir kırışıklığa dönüşüyor. Cesetten gruba bakmaya devam ediyor, gözlerinde şüphe var. Ciddiydi, o değildi. "Sora koşarak bana doğru geldi ve sonra bir çığlık duyduk."

Tüm gözler Sora'ya çevrilir. Sora göz kırpıyor. "Ty'la birlikteydim ve penceremin dışında birinin hareket ettiğini gördük. Kim olduğuna bakmaya gittim ama Royo'yu ancak buradan gelen çığlıktan önce bulabildim."

"Dışarıda birini gördün ve bakmak için tek başına mı gittin?" Aeri

soruyor. "Dışarı koştu, ben de onu takip ettim," diyor Tiyung.

"Siz ikiniz neredeydiniz?" Royo soruyor.

Mikail ve beni kastettiğini anlamam bir anımı alıyor. Şimdi ikimizden biri olabileceğini düşünüyorlar. Mikail'e bakıyorum ama o hiç oralı değil.

Mikail, "Bizi yemek odasında gördün, sonra da benim yatak odama girdik," diyor. Aeri'ye odaklanmak için hafifçe dönüyor. "Neredeydiniz?"

Royo aniden savunmaya geçerek, "Odamızda kilitliydi," dedi. Yarım adım ileri atarak, kız cevap vermeden önce onu fiziksel olarak korumaya aldı. O sadece başını sallıyor.

Hepimiz karşılıklı bakışıyoruz. Mikail alnını ovuşturuyor.

"Tamam, özetlemek gerekirse: Burada ölü bir saray suikastçımız var ve onu kimse öldürmedi mi? Hepimiz bunu mu söylüyoruz?" Mikail söylüyor.

Herkes sessiz.

Villa muhafızlarına döner. İkisi de basit görünümlü adamlar. Yüksek soyluların kişisel muhafızlarının yanı sıra mülk muhafızları da vardır. Daha az yetenekli olanlar evlerini korur. Bu ikisinden mucize beklemiyorum.

"Ne gördün?" Mikail soruyor, eli hâlâ kılıcının kabzasında. "Hiçbir şey.

Çığlıktan sonra dışarı çıktık."

Tahmin edilebilir.

"Elbette," diyor Mikail iç çekerek.

"Bekle. Kim çığlık attı?" Ty soruyor.

Ty'ın iyi sorular sorma konusunda bir yeteneği var. Hepimiz gardiyanın cevap vermesini bekliyoruz.

"Sanırım o," diyor gardiyan, ölü adamı işaret ederek. "Bir erkek sesiydi."

Başımı iki yana sallıyorum. Suikastçının çığlık atmasının tek nedeni bıçağın geldiğini görmüş olmasıydı. Onlara b a k a r k e n biri ona vurduysa. Yarasına bakılırsa bu mümkün ama burada altı katil var ve kimse bir şey yapmadı ya da görmedi. Kimsenin üzerinde kan yok. Bu da sadece birinin yalan söylediği ve olayı örtbas ettiği anlamına gelir.

"Senin peşinde miydi?" Sora bana soruyor.

Nefes alıyorum. "Öyle olduğunu varsaymak zorundayım." Mikail başını sallıyor. "Hayır, bundan şüpheliyim."

Herkes ona dönüyor. "Neden olmasın?" Royo sorar.

Mikail etrafı tarar. "Bir saray suikastçısı ıskalamazdı. Başka biri için buradaydı."

"İçimizden birini öldürmek için mi?" Sora göğsünü işaret ediyor, solgun görünüyor.

"Hayır," diyor Mikail, eklemeden önce herkese tek tek bakarak: "Birinizle konuşmak için."

Suçlama ağır ve grubun üzerine bir sis gibi çöküyor. Birinin bir saray suikastçısıyla bağlantısını gizlemeye çalıştığını söylüyor. Birileri buradaki herkese ihanet etmeye çalışıyor ve nedense birlikte çalıştıkları adamı öldürdüler.

"Peki sen değil misin? Bir kraliyet casus şefi?" Royo çenesini Mikail'e doğru uzatır.

"Sanırım herhangi birimiz olabilir. Onu içeri getirin. Üzerini arayacağız," diyor Mikail muhafızlara.

Eve doğru yürümeye başlarız.

"Hiçbir şey bulamayacağız," diye fısıldıyorum ona.

Omuz silkiyor. "Kesinlikle bulamayız ama bu lanet çeşmelerin başında tartışmaktan iyidir."

O kadar rahat ki bir an için, sadece bir an için, acaba o mu yaptı diye düşündüm. O kraliyet casus şefi. Kardeşime sadık olması gerekiyordu. Ve tüm saray suikastçılarını tanıyor. Belki Mikail aslında Joon için çalışıyordur. Belki de bana ihanet ediyordur.

Ama hayır, Mikail benimle yatıyordu. Bu mümkün değil.

Başka birine yaptırmadıysa tabii. İkisi, mesela o ve Sora bu işin içinde değilse. Ama ne amaçla? Hayır. Sadece paranoyaklaşıyorum. Hayatını benim için defalarca riske attı. Ölmemi isteyemez.

Bir fıskiyenin daha yanından geçiyorum ve soğuk sprey bana bir düşünceyle birlikte çarpıyor: belki de plan beni canlı olarak içeri almaktır.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

SORA

ASEYO KASABASI, YUSAN

Altımız yine bir masanın etrafında toplanıyoruz ama bu sefer masanın üzerinde bir ceset var. Oyun evindeyiz, görkemli yemek salonunda değil. Yani şu anda etrafımız ölümle çevrili. Derisi yüzülmüş ve bozulmamış yaratıklar kirişlerden sarkıyor. Her yerde bıçaklar var. Hava son nefeslerle ağırlaşıyor ve kan kokuyor.

Ama sanırım önümdekilerden kaçmak için etrafıma bakıyorum.

Suikastçı bizim yaşlarımızdaydı -yirmili yaşların başında- ve şimdi çok çirkin bir boyun yarasıyla ölü. Uşaklar altına çarşaf sermiş, Mikail de onu soymuş.

Mikail birini ya da aslında herkesi bir saray suikastçısıyla işbirliği yapmakla suçladığından beri ortam çok gergindi. Ama adamın çırılçıplak soyulmasını izlemek dayanılmazdı. Herkes sırayla yüzünü buruşturdu ama benim için daha da kötüydü. Bu adamın kim olduğunu ya da neden bizi gözetlediğini bilmiyorum ama herhangi bir işim sırasında yakalanıp öldürülseydim bana böyle davranılacağını biliyorum. İçeri sürüklenir, soyulur ve insanların incelemesi için teşhir edilirdim. Ölümde bile haysiyet yok. Ve bizim ölülere saygı göstermemiz gerekiyor.

Onu aradık ama bir şey bulamadık. Bu şaşırtıcı değil, benim üzerimde de bir şey bulunmazdı.

"Ama anlamıyorum. Onun bir saray suikastçısı olduğunu ve doğu kontunun adamlarından biri ya da tamamen başka biri olmadığını nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü saray suikastçıları görevdeyken tamamen siyah giyinirler," diyor Euyn.

Bu garip görünüyor. Cinayet için kıyafet kuralı. Yine de benim de bir tane var.

-Bir elbise, parfüm ve zehirli ruj.

"Kimse siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giyemez miydi?" Royo diye soruyor.

Mikail, "Elbette, ama burada durum böyle değil," diyor ve eliyle adamın kıyafetleri. Cesedin yanında duruyor. "Pantolonun kesimi ve gömleğin diyagonal boruları benzersiz. Ayrıca gömleği ve pantolonu kısmen çelik ağ ile güçlendirilmiş. Pek yaygın değil."

"Ama neden penceremin önünde bir saray suikastçısı vardı?" diye sordum. "Ve neden kaçtı?"

"Cevaplamamız gereken sorular bunlar." Mikail kollarını kavuşturuyor, bir an için bakışlarımı tutuyor.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz. Kimse tek kelime etmiyor.

"Ben... Oosant'ta birini gördüğümü sandım," diyor Ty. "Siyah giysili."

Herkes ona bakıyor. İçimi çektim ve saçlarımı tutmamak için kendimi zor tuttum. Bu konuda tek kelime etmedi ve şüphelerin en yüksek olduğu zamanı seçti. Sanki buradaki insanların onu öldürmesini *istiyor*.

"O zaman neden bahsetmedin?" Aeri soruyor.

Ama o bana dönüp cevap veriyor: "Bilmiyorum. Belki de bir şeyler görüyorumdur diye düşündüm. Kimse bir şey söylemedi, o kadar çabuk oldu ve o kadar çok şey oldu ki belki de sadece bir gölge gördüm diye düşündüm."

"Ne gördün?" Mikail gözlerini dikerek sorar. "Aynen öyle."

Ty bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Maden'in yanındaki binanın çatısında biri olduğunu sandım."

"Ne zaman?" Mikail sorar.

"Biz ayrıldığımızda. Yangını çıkardıktan sonra arkama baktım ve göz ucuyla bir hareket gördüm. Ama sonra tekrar baktım ve kimse yoktu."

Grup şaşkın bir sessizliğe büründü. Oosant'ta hepimizi izleyen bir suikastçı nasıl olabilirdi?

"Yüce Tanrılar," diyor Euyn.

"Oosant'ta," diye mırıldanıyor Mikail.

"Sadece bir şeyler görüyor olabilirim," diye karşı çıkıyor Ty. Herkesin bakışları onun üzerinde yoğunlaşıyor. Geri adım atmaya çalışıyor ama önümüzde ölü bir suikastçı varken, sadece bir gölge hayal ediyor olması pek olası değil.

"Belki de onu baban göndermiştir," diyor Aeri.

Suçlamayı çok rahat bir şekilde yapıyor. Ama bu bir şimşek. Birden Ty'ı savunmak istiyorum ama yapamıyorum. Seok'u tanıdığım için bunu göz ardı edemem.

Ty'ın yüzü kızarıyor. "Neden yapsın ki?"

"Belki kralla birlikte çalışıyordur," diyor. "Belki de seni izlemek ve korumak için. Bilmiyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum. Ne olmuş olabileceğini."

Ty, Kont'un tek varisidir ve Seok, bir saray suikastçısının tahta rapor vermesine rağmen hayatta kalmasını sağlamak isteyecektir. Ama yine de Mikail de öyle. Cehennem Krallığı. Royo dışında herhangi biri olabilirdi. Çığlık atıldığında birbirimize bakıyorduk.

"Nerelisin, Aeri?" Ty sordu, sesi sertti. Gözlerini kırpıştırırken yaralı görünüyordu. "Saylee."

Kuzeydoğuda bir şehir, doğduğum yer olan Inigo'dan çok uzak değil. Mantıklı geliyor. O da Royo ve benim gibi solgun.

Royo'nun gözleri ona dikildi. "O zaman neden Umbria'daydın?"

"Ben Saylee*'denim*. Son yedi yıldır Pyong'da yaşıyorum." Pyong, Umbria'nın güneybatısındadır. Neredeyse Khakatan'ın eteklerinde Dağlar. Elbette Kitan sınırındaki tüm şehirleri ezberledim. "Yusan'daki en büyük mücevher bölgesinin evi," diyor Mikail. "Bu Onu elli bin değerinde bir elması kaldırırken gördüm ve bu işi yapabileceğini anladım."

"Onu bu kadar kolay yakaladıysan, neden bunu yapabileceğini düşünüyorsun?" Ty sorar.

"Çünkü izlediğimi bilmiyor olamazdı. Ben casusluk yapmak için oradaydım. ve tesadüfen onu gördüm."

Bu bana biraz fazla uygun geldi. Capricia'da kaybolan kişi Aeri'ydi. Babasına mektup gönderdiğini söylemişti ama belki de suikastçıyla buluşuyordu. Ya bunca zamandır takip ediliyorsak?

Ama bu adam onu koruyorsa neden öldürsün? Bu hiç mantıklı değil. "Yani bu noktada hepimiz birbirimizden şüpheleniyoruz, öyle mi?" Aeri birini kaldırır Kaş. "İyi hisler gitti mi?" Oda sessizleşir.

"Bu adam hakkında yeterince konuştuğumuzu sanmıyorum" -Royo yaralı elini Mikail'e doğru salladı- "almaya çalıştığımız taht için casusluk yapan ve tüm bunları organize eden kişi."

Grup Mikail'e bakar ama o sadece omuz silkmektedir. "İstersen yapabiliriz ama çığlığı duyduğumuzda Euyn ile birlikteydim. Yüksek sesle öldürecek kadar beceriksiz olamayacağımdan bahsetmiyorum bile."

Hepimiz başımızı sallıyoruz ve kalbim sıkışıyor.

Yani yine hiçbirimiz değiliz. Ve belki de mesele budur. "Ya bu doğu kontunun bir tuzağıysa?" Ben öneriyorum.

"Dal tarafından mı?" Euyn soruyor.

"Burada olduğumuzu bilen tek kişi o," diyorum yüksek sesle düşünerek. "Ve uygun bir şekilde, bu gece gelemedi."

"Bunu neden yapsın ki?" Royo soruyor.

"Buna neden olmak için," diyorum hepimizi işaret ederek. "Şüphe tohumları ekmek için, böylece birbirimize düşman olmaya daha hevesli oluruz. Ya da sadece bağlılıklarımızın ne olduğunu görmek için. Uşakların dışarıda bizi dinlediğinden eminim. Buraya geldiğimizden beri bizi rapor ediyor olmalılar."

Herkes etrafına bakıyor. Aeri'nin gözleri fal taşı gibi açılır. Ty derin bir nefes alır, muhtemelen sayımların her şeyi yapabileceğini bilmektedir. Royo hâlâ umursamaz görünen Mikail'e bakıyor. Euyn ve ben aktif olarak bu adamın kim olduğunu ve birinin onu neden öldürdüğünü anlamaya çalışan tek kişiler gibi görünüyoruz.

Euyn, "Sanırım Dal'ın nasıl davrandığına bakarak yarın daha fazla şey öğreneceğiz," diyor.

Mikail başını sallar. "Hizmetkârlara cesedi yakmalarını ve küllerini gömmelerini söyleyeceğim."

Euyn ona yan gözle bakar. Yapılması gereken bu, ama cesedi yakmak aynı zamanda başka birinin suikastçıya bakmasını da engelliyor. Külleri gömmek de Seok'un eskiden yaptığı şey.

Birdenbire, aralarında bu olay örgüsünden daha fazla bir bağ olup olmadığını merak ettim.

ALTMIŞINCI BÖLÜM

MIKAIL

ASEYO KASABASI, YUSAN

Oldukça gergin bir gün oldu. Herkes kendi eşleşmesine sadık kaldı - Sora ve Tiyung, Aeri ve Royo ve ben ve Euyn. Ama hepimiz kontla akşam yemeği için yemek salonunda buluştuk.

Royo yeni takım elbisesi içinde gerçekten rahatsız görünüyor. Aeri'nin üzerinde su gibi parlayan mavi bir elbise var - eminim bugün diktirmiştir. Sora bir başka göz kamaştırıcı elbise giymiş, bu seferki sarı. Uzun saçları bir omzunun üzerinden bükülmüş ve mücevherlerle süslenmiş. Ty asil ceketini giymiş ama aptal şapkasını takmamış; Euyn ise imparatorluk kırmızısı ceketiyle kusursuz görünüyor. İmparatorluk kırmızısı sadece kraliyet ailesi için yapılır ve onlar tarafından giyilir. Sürgün edildikten sonra geri dönebileceği bir an gelirse diye bazı eşyalarını Qali Sarayı'ndan gizlice çıkarmak zorunda kaldım. Onları yanımda getirdim.

Hepimiz yerlerimizi aldık, Euyn masanın başındaydı. Burası Dal'ın evi olmasına rağmen, Euyn bir prens olarak ondan daha üstün. Teknik olarak ölmüş olsa bile. Euyn'un sağındaki koltuk boş, sayımı bekliyor. Ben Euyn'un solundayım. Çeşitli küçük tabaklar çoktan yerleştirilmiş, ama mutfak ana yemekleri efendilerinin gelişi için bekletiyor. Hane reisi, sayım gecikebileceği için banchan'a başlamamızı söyledi ama kimse fazla bir şey yemiyor.

Dünün aksine, hizmetçiler bizimle ilgilenirken hepimiz sessiziz. Kahkaha yok, güzel hikayeler yok. Sadece şüphe.

On dakika geçiyor, sonra yirmi, herkesi gerginleştiriyor. Dal'ın modaya uygun bir şekilde geç kalmasını geçtik, bu da bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyor.

Otuz dakika sonra bir haberci uçarak geliyor. Yerde Euyn'un önünde eğilirken tüm gözler onun üzerinde. Sonra küçük gümüş bir tepsi uzatarak diz çöker. Üzerinde tek bir kartvizit vardır. Dal'dan bir mesaj olduğuna şüphe yok.

Euyn kağıdı alır. Yüzü düşer ve kartı masanın üzerine fırlatır.

Yıldızlar, şimdi ne olacak? Kılıcımın kabzasını tutuyorum.

Hepimiz sessiz, bekliyoruz. Euyn elini ağzına götürmüş, yüzü solgun. Acı çekiyormuş gibi görünen bir şekilde sakalını çekiyor. Uzanıp kartı okudum. Dal'dan değil. Tamneki ev reisinden.

Notu okuyorum ve birden kendimi tekrar Fallow'daki o mağaraya düşmüş gibi hissediyorum. Nasıl hayatta kalacağımızı, şimdi ne olacağını ya da ileride ne olacağını bilmeden. Ama bu sefer harekete geçmemi bekleyen bir grup var.

Boğazımı temizliyorum. "Doğu kontu öldü."

Odada nefesler ve soluklar yankılanıyor. Royo yanlışlıkla şarap kadehinin sapını kırdı.

"Nasıl?" Euyn haberciye sorar.

"Villada kalp krizi geçirmiş, Majesteleri," der ulak. "Cesedi yeni bulundu. Mesaj kartal postasıyla gönderildi."

Yani... kesinlikle kalp krizi değil. Kimse yakından kontrol etmediği sürece pek çok boğulma kalp krizi gibi görünebilir. Sora'dan şüphelenirdim ama burası ile Tamneki arasında on altı çan gidiş dönüş var. Onu bu sabah gördüğümden beri zamanı yoktu. Ama Dal'ın ölümü hiç de ideal değil. Onu kimin öldürdüğünü bulacağım ama emri kimin verdiğini zaten biliyorum. Joon'a uzun süredir suikast düzenleniyordu. Tam olarak sürpriz sayılmaz ama zamanlama öyle. Qali'ye dönüp onlara bir şey söylemem gerek yoksa hepimiz mahvolacağız.

Euyn haberciyi el sallayarak gönderir ve yemek odasındaki tüm hizmetkârları kovar. Saklanan casuslar olduğuna eminim ama önemli değil. Kont planlarımızdan haberdardı.

"Şimdi ne yapacağız?" Sora kısık bir sesle soruyor.

"İptal mi edelim?" Aeri hemen hemen aynı anda sorar.

Herkes teker teker seçeneklerini düşünürken odayı bir sessizlik kaplıyor. Masanın etrafına bakıyorum.

"Şimdi nasıl ilerleyeceğimizi göremiyorum..." Ty
öyle diyor. Euyn sakalını sıvazlıyor. "Ben de
bilmiyorum."

"Belki başka zaman..." Sora saçını tekrar tekrar bükerek söylüyor. Normalde saçlarıyla oynamaz ama sanırım kollarındaki titremeleri gizlemek için yapıyor.

Bu konuda tek kelime etmedi ama ben fark ettim. Tıpkı Aeri'nin neşeli olmak yerine yorgun göründüğünü fark ettiğim gibi.

"Belki farklı bir plan..." Aeri diyor ki. "Durmamız gerekiyor. Bununla devam edemeyiz."

Hayır. Hepsi şimdi gemiyi terk etmek istiyor ve geri dönmek için çok yol kat ettik. Euyn Yusan'da kalarak ölecek ve onu Fallow'a geri götürecek halim yok. Son üç yıldır onu takip etmek hiç de kolay değildi; her gün öldüğünü duyup duymayacağımı bilmeden yaşamak hiç de kolay değildi. Bir adamın ölümü yüzünden planın suya düşmesi için çok fazla çalıştım ve bu işe çok fazla bağlıyım.

"Plan aynı kalacak," diyorum, sesim onlarınkinden daha yüksek çıkıyor. "Sora'yı kralla tanıştırmak için başka bir yol bulmamız gerekecek. Kuzey kontu kutlamada olacak. Onu kullanabiliriz."

Euyn burnunu kırıştırıyor. "Bay Chin yetmiş yaşında."

"Ve ne zamandan beri yaş erkeklerin genç fahişelere sahip olmasını engelliyor?" diye soruyorum.

Euyn omuz silkiyor, yan tarafa bakıyor. Demek istediğimi anladı. "Bay Chin bizimle mi?" Royo soruyor.

"Kendini adamış değil," diye yalan söylüyorum. "Ama güzel bir kadınla tanıştırılmaktan rahatsız olmayacaktır. Haberi olmadan onu kullanabiliriz."

Bay Chin bu planı onun düzenlediğini kimsenin bilmemesi konusunda kararlıydı, ben de kimseye söylemedim. Rune bile onun bağlantısız olduğunu düşünüyor. On bir yıl önce olanları düşününce Bay Chin'i suçlamıyorum. Ama artık seçeneğimiz kalmadı.

Odayı yine sessizlik dolduruyor. Hepsi bundan kurtulmayı düşünüyor. Ama şimdi saldırma zamanımız ve bunu onlar olmadan yapamam. Bazıları olmadan. Burada ölü ağırlık var.

"Mikail, bilmiyorum..." Aeri diyor ki. "Belki de sadece-"

Elimi masaya vurdum. Sora hariç hepsi çocuklar gibi irkildi. "Bu görevin benim için ne anlama geldiğini biliyorum. Euyn için ne anlama geldiğini biliyorum. Geri kalanınızı bilmiyorum. Belki de sizi buraya neyin getirdiğini bir düşünün."

Beşi de sessiz. İnsanlar genellikle imkânsız seçimlerle karşı karşıya kalırlar. Ama bundan kurtulmanın tek yolu devam etmektir.

Sora boş tabağına bakar. "Kral ölürse, kız kardeşim özgür kalır. Ben seninleyim Mikail."

Ty, "Ben Sora ile gidiyorum," der. Anlamlı bakışlar atıyorlar.

"Ben Aeri'yi korumak için buradayım," der Royo. "Ama kılıcım Euyn'da. O içerideyse, ben de seninleyim."

Euyn gözlerimin içine bakıyor ve başını sallıyor.

Aeri sonuncusu. Royo'ya bakar, sonra başını sallar. "I..."

"Kralı sensiz öldürmenin başka bir yolunu buluruz," diyorum omuz silkerek. Sakin kalmam önemli, yoksa diğerleri batan gemiden kaçan fareler gibi kaçacak. "Yusan'daki tek hırsız sen değilsin. Ama şimdi rotamızı değiştiremeyiz. Bin Yıllık Şampiyona olmak zorunda. Kutlamalar bittikten sonra Joon'un sarayın güvenliğini ne zaman terk edeceğini kimse bilemez. Yıllar sürebilir. Ve Qali Sarayı'nda hiçbir zaman başarılı bir suikast olmadı."

"Hiç mi?" Sora soruyor.

"Şüphelenilen ama asla kanıtlanamayan biri," diyorum.

Euyn kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. Bu doğru, Joon'un babasını öldürdüğünden şüphelendiğimi ona hiç söylemedim. Görev açısından kritik değildi, özellikle de içeriden bir iş olduğu için. Şimdi de söylerdim ama sadece dikkatini dağıtırdım. Ve gerçekten, aramızda başka bir sırrın ne önemi var ki?

"Aeri, Pyong'da sana bir seçenek sundum. Ya bizimle işbirliği yaparsın ve bir servet kazanırsın ya da gitmekte özgürsün," diye hatırlatıyorum ona.

Ama umarım bizimle birliktedir, çünkü onsuz bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum. Hepimiz bir adamı öldürebilecek kapasitedeyiz ama sadece birimiz Joon'un tacını çıkarıp onu ölümlü yapacak hıza ve el çabukluğuna sahip. O en önemli role sahip.

Masanın etrafına bir göz attıktan sonra yavaşça başını sallıyor. "Seninleyim."

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

AERI

ASEYO KASABASI, YUSAN

Bu plana uymak zorundayım ama istemiyorum. Tekrar tekrar düşünmelerini sağlamaya çalıştım ama herkes yoluna devam ediyor. Onlara hayır diyeceğim ama başka seçeneğim yok. Bensiz başarısız o l u r l a r ve başarısızlık hepsinin ölmesi anlamına gelir. En azından benimle, hayatlarını kurtarmak için bir şansları var. Bu işe ihtiyacım olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Yine de keşke onları bu görevden vazgeçmeye ikna edebilsem. İşler çok hızlı değişiyor ve en akıllıca şey yeniden toparlanana kadar ertelemek olacaktır. Doğulu kontun bugün kalp krizi geçirdiğine bir an bile inanmıyorum. Krala yaklaşmamızın yolunun o olması gerekiyordu. Yollarımız kesiliyor ama Mikail rotasını değiştirmiyor. Euyn'u tahtta istiyor ve istekleri mantığından daha güçlü.

Royo ve ben yemeği bitirdikten sonra süitlere doğru yürüdük. Odamıza doğru sessiz bir yürüyüş. Bu gece burada kalacağız ve sabah Tamneki'ye gitmek üzere yola çıkacağız. Güneş doğana kadar hayatta kalırsak tabii.

İki gün kaldı. İki günden az bir süre sonra her şey bitmiş olacak.

Bu kadar çelişkili hissetmeyi beklemiyordum. Bu katillerin, bu yalancılar çetesinin beni korumak için hayatlarını tehlikeye atacaklarını ya da benim de aynı şeyi hissedeceğimi düşünmemiştim. Beni sadece ben olduğum için seviyorlar. Ve bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Ama bu bağ geçici. Bu işi tamamladığımızda hepimiz kendi yolumuza gideceğiz. Ve en önemlisi de babamın onayını geri kazanacağım. Bir daha asla çalmak zorunda kalmayacağım, asla yalnız olmayacağım. Bir evim olacak.

Gerçek olan. Ve evet, babamın istediği gibi olmak zorundayım, ama sevdiğin biri için neden değişmeyesin?

Sanırım benim isteklerim de mantığımdan daha güçlü. Çünkü ben de Royo'yu istiyorum ve içten içe biliyorum ki babam onu asla onaylamayacak. Royo'nun güçlü bir adam olduğunu öğrendikten sonra olmaz. İki gün içinde onu geçmişimde bırakmak zorunda kalacağım.

Ama bu mümkün görünmüyor. Bu düşünce beni hasta ediyor. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi damarlarımda buz akmasına ve göğsümde uyuşukluk yayılmasına neden oluyor. Bu bir seçim olmamalı. Babam benim kanımdan. Ama Royo beni kurtardı, ben de onu kurtardım. Burada derin bir şey var.

İçimi çektim.

"Neyin var?" Royo sordu. "Ben

sadece... Hiçbir şey."

Kaşlarını kaldırıyor. "Evet, konuşmak istememek tam sana göre."

Kendime rağmen gülümsüyorum. Bu görevin en büyük sürprizi o oldu.

"Senden hoşlanıyorum," diyorum.

Yüz hatlarında çocuksu bir neşeden pişmanlığa uzanan duygular hızla yanıp sönüyor ve sonra gözlerini kaçırıyor.

"Yapmamalısın," diyor.

Şimdiye kadar tanıdığım en perili, en ilginç adam. Ama haklı, ondan hoşlanmamalıyım. Yine de hoşlandığım zaman bunun bir önemi kalmıyor.

"Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik," diyorum.

Gözlerim dışında her yere bakıyor. Dudakları ayrılıyor. Güzel dudaklar. Ne kadar güzel olduklarını nasıl fark etmedim?

"Sonsuza kadar benimle kalır mısın?" diye sordum.

Tüm vücudu kıpırdamıyor, ben de şakacı bir şekilde elini tutuyorum, gülümsüyorum ve kirpiklerimi ona doğru savuruyorum. Ve göğsümün etrafını saran bandı görmezden geliyorum.

"Çok fazla çeşme var," diyor ve sonra bakışları benimkilerle buluşuyor.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum, çünkü ifadesindeki bir şey evet diyor.

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

ROYO

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

Altı kişi başkente vardık. Fountain Inn'de kalıyoruz - yine gösterişli bir yer - mermer ve şelaleler falan. Bu bölge suyla kafayı bozmuş. Ve Umbria'daki zengin tüccar evlerinden daha lüks, ki bu da bir şey söylüyor.

Yarınki bin yıllık kutlama nedeniyle tüm konaklama yerleri bir yıl boyunca doluydu ama Dal bize dört süit oda ayarladı. Sanırım koca bir şehre sahip olmanın faydaları var. Yine de bu onun öldürülmesini engellemedi. Kalp krizi için zamanlama mantıklı değil. Ama sanırım bunu fark eden tek insanlar biziz.

Tamneki'deki tüm bayraklar yarıya indirildi ve herkes kontun vefatının yasını tutmak için siyah kolluklar taktı. Ama aslında herkes gününe devam ediyor. Acaba yeni bir kral olduğunda da aynı şey olacak mı? Sanırım öyle olacak. Bir hizmetkâr ya da halktan biriyseniz, yönetimde kimin olduğunun pek önemi yoktur. Bunu soylular ve zenginler düşünür. Benim için önemli olmasının tek sebebi Hwan. Ve şimdi de Aeri. Ve Euyn.

O benim için önemli. Bunu artık inkâr edemem.

Tamneki'ye giderken hepimiz planı detaylıca gözden geçirdik. Oyun yarın akşam saat beşte. Sekizde bitecek, kaybeden takım ve umarım bir kral ölecek. Yarının sonunda her şey bitmiş olacak. Euyn tahtta olacak ya da hepimiz ölmüş ya da Atıl Hapishane'de olacağız.

Bunların hiçbiri içime sinmiyor ama ben kas gücüyüm, beyin değil. Dal'ın ölümüyle birlikte herkes Euyn'u nasıl öldürebileceğimize odaklandı.

Sora'yı kralla görüştürmek. Herkes saray suikastçısının ölümünü omuz silkerek geçiştirdi. Ben hariç herkes.

"Royo, bunun Mikail olması hiç mantıklı değil," diyor Aeri iç çekerek. Kanepede bacaklarını altına almış, Aseyo'nun villasından çaldığı bir kitabı okuyor. Dal'in onu özlemeyeceğini söylemişti ki bu hem soğuk hem de komikti.

"Biri onu öldürdü, değil mi? Mikail de taht için çalışan bir casus," diyorum.

Aeri bu konudan sıkıldı. Onunla ölü saray suikastçısı ve teorilerim hakkında muhtemelen dört kez konuştum. İlk seferinde hiç ilgilenmemişti.

"Ben acıktım," diyor. "Akşam yemeği için diğerlerini bulalım." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Sanırım bu kadar yeter.

Ama saat sekiz oldu ve midem gurulduyor. Haklıydı. Yemek vakti geldi.

Koridordan köşedeki odaya gidiyoruz. Mikail ve Euyn'un süitinin kapısını çalıyorum.

"Kim o?" Euyn içeriden soruyor.

"Biziz," diyorum.

Otuz saniye geçiyor. Kapının arkasında bir şeyler hareket ediyor. Aeri ve ben bakışıyoruz. Sonunda Euyn kapıyı aralıyor ve bir arbalet dışarı çıkıyor. Vay be. Bu da ne böyle? Bir adım geri çekildim. Ben Aeri'nin önüne geçip onu korurken ikimiz de ellerimizi havaya kaldırıyoruz.

Ama Euyn ateş etmiyor. Onun yerine şüpheyle koridora bakıyor; sağa, sola ve tekrar geriye. Sonra hızla bizi içeri buyur ediyor. Cidden tuhaflaşmış olmama rağmen içeri giriyoruz. Kocaman süitin etrafına bakıyorum, acaba burada bir şeyi ya da birini mi koruyor diye, ama yalnız.

"Mikail nerede?" diye soruyorum.

"Bazı işleri vardı. Yakında döner."

Alnımdaki kırışıklığı hissedebiliyorum. Gecenin sekizinde Mikail'in ne işi var? Sonra kafama dank ediyor: Euyn bilmiyor. Belki de bu yüzden bu kadar paranoyaktır.

"Sora ve Ty nerede?" diye sordum.

"Sanırım odalarında," diyor. "Kontrol ederdim ama..." Yayını doldurmuş bir şekilde volta atmaya devam ediyor.

"Sorun değil," diyorum. "Sonra bakarım."

"Yemeğe gidecek miyiz?" Aeri soruyor.

"Ben gelemem," diyor Euyn. "Hepiniz gidebilirsiniz."

Sanırım Oosant'ta yemek için ayrılma konusunda dersimizi almıştık.

Yüz ifademi yakalıyor.

"Ya da istediğimiz her şey için bir vale gönderebiliriz," diyor. "Üçüncü halkada çok sayıda harika restoran var."

Bir tarafta konaklama, diğer tarafta eğlence olan dördüncü halkadayız. Neden bu kadar çok insanın eğlence evlerine gittiğini anlamıyorum. Bir keresinde bir tanesini denemiştim çünkü dışarıdaki kız Lora'ya benziyordu ve onu o kadar özlemiştim ki ne yapacağımı bilememiştim. Ama o Lora değildi. Aynı kokmuyor, aynı hissetmiyor ya da aynı sesi çıkarmıyordu. Kendimi içeri girdiğimden daha kötü hissederek oradan ayrıldım. İşçilerin çoğu gecelerini atlatabilmek için laoli ile uyuşturuluyor. Belki başkentte durum farklıdır ama muhtemelen değildir. Nerede olurlarsa olsunlar neredeyse hepsi sözleşmeli.

"Tamam, Sora ve Ty'ın ne istediğine bakacağız," diyor Aeri. Onunla gitmek için harekete geçiyorum.

"Birlikte son bir yemek yemek fena olmazdı. Ama burada," diye ekliyor. "Bu odada."

Aeri'nin gözleri benimkilerle buluştu. Buna son yemek demesinde bir tuhaflık vardı. Genel paranoyasının çok tuhaf olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama bilemiyorum. Başına ödül konmuş bir prens değilim. Ve sanırım yarından sonra hepimiz kendi başımıza gideceğiz. Bunu kastettiğinden emin değilim.

Koridorun diğer tarafına geçip Sora'nın kapısını çalıyoruz. Ty cevap veriyor. Telaşlı görünüyor, saçı başı dağınık. Burnunun kırılması dışında, kafasında yerinde olmayan tek bir saç teli bile görmedim. Bir an için yanlış odaya girdiğimizi düşündüm ama hayır, Sora pencerenin yanında duruyordu.

Sanırım onları böldük. Harika zamanlama.

"Akşam yemeği sipariş edeceğiz ve sonra Euyn ve Mikail'le birlikte yiyeceğiz," diyorum. "Oh, tamam," diyor Sora. "Onların odasında mı?"

"Evet, yaklaşık bir zil sonra." Başını sallıyor.

Sora'nın kapısını kapatıyorum.

"Şey... bu çok garipti," diyor Aeri.

Gülüyorum ve sonra öksürüyormuş gibi yapıyorum. Bu onu kandırmıyor.

Merdivenlerden inmek üzereyken Mikail çıkageliyor. Rahatça gülümsüyor.

"Beni mi arıyordunuz?" diye soruyor.

Akıllıca bir soru. Euyn'un odasına gidip gitmediğimizi bilmek istiyor. Dışarı çıktığını ve kimseye nerede ya da neden olduğunu söylemediğini biliyorsak.

Başımı sallıyorum. "Hepimiz akşam yemeği sipariş edeceğiz."

"Bu iyi bir fikir," diyor. "Hesabı odalarımıza eklemelerini söyle ama çocuğa iyi bahşiş ver, sıcak gelsin. Ya da gidip valeyi çağırabilirim. Hangisi olursa."

Çok rahat biri. Depodaki adamları katletmek, suikastçıyı ölü bulmak, doğu kontunun ölümünü duymak gibi her konuda rahat. Ve umursamaması mümkün değil. Peki o zaman ne?

"Neredeydin?" diye sordum.

"Yarın için son düzenlemeleri yapıyordum." Duraklıyor ve dikkatle etrafına bakıyor. Ne demek istediği açık: Halka açık bir handayız. "Hep birlikte olduğumuzda bana daha fazlasını sorabilirsin."

Koridorda ilerliyor ve Euyn kapıyı açmadan önce kapıyı iki kez çalıyor. Omzunun üzerinden bize bakıyor. "Salt and Shore'u kullan ve onlara tüm menüyü göndermelerini söyle."

Bununla birlikte, odanın içinde kayboluyor.

Bu adama güvenmiyorum. Özellikle de Aeri'nin hayatıyla.

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

SORA

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

Çok kötü bir zamanlamaydı. Ya da belki de harika bir zamanlamaydı, çünkü ellerimi Ty'ın saçlarında gezdirmiştim ve onu öpmek üzereydim ve zehirli rujlarım olmasa bile benden gelen bir öpücüğün zehirli olup olmadığından emin olamam.

Seok bunu söyledi - o kadar çok çeşide o kadar çok maruz kaldım ki vücut sıvılarım muhtemelen zehirli. Ama bu doğruysa, bu asla kimseyle yakınlaşamayacağım anlamına gelir. Seok diğer her şeyle birlikte benden aşkı ve tutkuyu da aldı.

Öfke içimi dolduruyor, erimiş metal gibi sıcak. Yemin ederim o adamdan her şeyi alacağım. Az önce neredeyse farkında olmadan oğlunu ondan alıyordum.

Yarına yaklaştıkça mantıktan ve akıldan uzaklaşıyorum. Sonuçta, muhtemelen hepimiz öleceksek, düşmanımın oğlunu istemek gibi pervasızca bir şey yapmanın ne farkı var? Sadece hissetmek istedim. Dehşet, korku ve kederden başka bir şey hissetmek istedim. Endişe, acı, suçluluk ya da umutsuzluk olmayan bir şey. Sevildiğimi hissetmek istedim ve Ty beni sevdiğini söyledi. Buna inanmak istedim. Ve sonra bunu hissetmek istedim. Sonuçlarına aldırmadan. Görünüşe göre, şehvet, keder gibi, geleceği göz ardı etmenize neden olabiliyor.

Sonra Royo ve Aeri kapıyı çaldı. Birbirimizden ayrıldık ve normal olmaya çalıştık. Sanırım başarısız olduk.

Hâlâ tacı çalmam gerekiyor ama bunu çözmeye Rahway'de olduğumdan daha yakın değilim. Ve sadece bir gün kaldı. Zamanım kalmadı. Ama öylece pes edemem.

"Sora, ne düşünüyorsun?" Ty soruyor.

Ona yeniden odaklandım. Hâlâ odada olduğunu unutmuşum. Bana bakıyor, gözleri delici. Aklıma gelen en pervasız şeyi yapmak üzereyim: Tiyung'a güvenmek.

Bana yardım etmek için her şeyi yapacağını söyledi. Bunu bir kenara koymak üzereyim.

Test

. Ona bir adım daha yaklaştım. "Yardımına ihtiyacım var." "Pekâlâ," diyor.

Derin bir nefes alıyorum, çünkü bu muhteşem bir şekilde geri tepebilir ve sonra

Sadece kendimi suçlayacağım. Ama başka bir seçenek göremiyorum. Bunu tek başıma yapamam. Kendi başıma bile çözemem.

"Tacı Euyn'un kafasına takmadan önce Aeri'den almanın bir yolunu bulmalıyım."

Ty gözlerini kırpıştırıyor, ağzını açıyor ve sonra kapatıyor. "Bunu açıklamana ihtiyacım olacak. Taç mı? Yusan'ın tacı mı?"

Başımı salladım.

Gözlerini kısıyor, başını hafifçe sallıyor. "Anlamıyorum ama... Taç sana tahtı vermez. Biz Baejkin değiliz ve ülke sadece onlar tarafından yönetilebilir. Bu Ejderha Lordu'nun fermanı."

"Biliyorum. Ülkeyi ya da tahtı istemiyorum. Ama Rahway'de ne dediklerini duydun - taç takanı ölümsüz yapar. Onu Gain'e geri götürmeli ve Daysum'a vermeliyim."

Ty gözlerini kırpıştırır. "Ne? Kız kardeşinin neden ölümsüz olması gerekiyor?" "Çünkü o ölüyor."

Keskin bir nefes alır. Sonra kaşlarını çatıyor ve alnını ovuşturuyor. "Emin misin?"

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Onu son gördüğümde biraz kızarmış ve nefes nefese gibiydi ama sağlığı konusunda çok hassas olduğu için bunu soramadım. Onu üzmek istemedim, bu yüzden ziyaret boyunca hiçbir şey söylemedim. Ama zilimiz çalmadan hemen önce, öleceğini düşündüğünü fısıldadı. Bunu duymamam gerekiyordu."

"Babam bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Omuz silktim. "Neden bahsetsin ki? Beni o şekilde kontrol ediyor. Şey, o ve benim sözleşmem. Ama ikimiz de biliyoruz ki Daysum olmasaydı kaçmayı göze alırdım."

Ty başını sallıyor, ciddi görünüyor. "Sora, senin s ö z l e ş m e n i çoktan yaktım."

"Ne?" Nefesim kesildi. Şimdi kıpırdamadan durma ve ona göz kırpma sırası bende.

"Gain'den ayrılmadan önce sözleşmeni yaktım."

"Neden? Bunu neden yaptın?" diye soruyorum.

"Sana söyledim, seni hayatım boyunca sevdim. İlk kez senin sözleşmeni elime aldım. Babamın seninkini ve Daysum'unkini s a k l a d ı ğ ı n ı biliyorsun. Eğer Daysum'unkini bulsaydım, onu da yakardım. Ama yerini bulamadım."

Başımı sallıyorum ve duramıyorum. Özgür olmam mümkün görünmüyor. Kral ölene kadar sözleşmeyi yakmaması gerekiyordu. Ona bu şekilde itaatsizlik edersem kontun bana ne yapacağını düşündükçe ürperiyorum. Muhtemelen bana Daysum'un cesedinden bir parça gönderirdi.

"Her iki sözleşmeyi de bulup uzun zaman önce yok etmeliydim, Sora," diyor. "Ama yeterince cesur ya da kurnaz değildim. Bunun için üzgünüm. Babamı durdurmak için hiçbir zaman yeterince şey yapmadım. Bunu telafi etmeye çalışıyorum."

Özrünü sindiremedim bile.

"Neden bana söylemedin?" Ben soruyorum.

"Düşündüm ki..." Durur ve nefes verir. "İlk başta benden nefret ettiğin için bunu bir şekilde bana karşı kullanabileceğini düşündüm. Özür dilerim. Sana güvenmedim. Sonra sana söylemeye çalıştım ama ağlıyordun. Sonra sana söylemek için buraya geldim, ama sonra..." Pencereyi işaret ediyor.

Doğru. Neredeyse öpüşüyorduk.

Farkına vardığım şey göğsüme çarparken sendeleyip yatağın kenarına oturuyorum.

"Özgürüm."

Yasal olarak. Sulh yargıcına sunulan bir belge var, ama bu mahkemede bir sözleşmeyi uygulamak için yeterli değil. Her iki taraf ve sulh hakimi tarafından imzalanmış sözleşme belgesi gerekiyor. Yani şu anda Seok artık bana sahip değil. Ama Daysum hâlâ Kont'un kontrolü altında olduğu için bir saniye öncesine göre daha özgür değilim. Ve eğer o ölürse, özgür olacağım ama o zaman özgürlük ne işe yarayacak?

Yorganı ellerimle kavrıyorum.

"Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum, Ty." Omuzlarım bunun ağırlığı altında çöküyor. Umutsuzluk beni çekiştiriyor, sürekli beni parçalara ayırmakla tehdit ediyor. Ve ben onunla savaşmaktan çok yoruldum.

Bir adım daha yaklaşıyor. "Biliyorum, Sora. Ama tacı alırsan seni öldürürler. Belki Mikail, belki de saray suikastçıları. Bilmiyorum ama hayatta kalamazsın."

"Umurumda değil."

İç çekti, ifadesi ağırdı. "Umursamadığını biliyorum ama bunun Daysum için nasıl bir hayat olacağını düşünmüyorsun. Kız kardeşi ölmüş olacak ve taç takılıyken onu öldüremeseler de kolayca çıkarabilirler. Hala sadece bir kız olurdu. Onu koruyacak bir saray muhafızına sahip bir kral olmayacak. Senden birkaç dakika sonra ölmüş olur."

Yüzümü ellerimin arasına aldım. O haklıydı. Enine boyuna düşünmüyordum. Hiç düşünmüyordum. Ama şimdi ne yapacağım?

Tacı alırsam tüm sorunlarımı çözeceğime gerçekten inanmak istiyordum. Tıpkı bir gün bizi özgür kılacak kadar adamı zehirleyebileceğime kendimi inandırdığım gibi.

Birden Ty'ın elini sırtımda hissettim. Avucunun altında geriliyorum, ama sonra elinin üzerimdeki hissini sevdiğimi fark ediyorum - sırtımı nazik dairelerle ovması.

"Ne yapmalıyım? Öylece pes edemem."

Başparmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kaldırıyor. "Planladığımız gibi Euyn'u tahta oturturuz, sonra da Daysum'u saraya getirirsin. Qali'de ülkenin en iyi şifacıları var."

"Bu yeterli olmayabilir," diyorum.

"Denemek zorundayız."

Yan tarafa bakıyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama yine de vazgeçmek istemiyorum.

Onun hayatını kurtarabileceğini *bildiğim* bir şey varken olmaz.

"Her seferinde bir adım," diyor. "Kralı öldür ve onu özgürlüğüne kavuştur, sonra ne olacağını düşünürüz. Şu anda her şeyin ağırlığını düşünmek çok fazla."

Gözlerimi uzun uzun kırpıştırıyorum. "Hâlâ onu hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi geliyor."

Benimle göz hizasında olmak için eğiliyor. Bundan hoşlandığımı fark ediyorum. Onunla konuşabilmek hoşuma gidiyor. *Ondan* hoşlanıyorum.

"Kendini affet," diyor. "Kız kardeşini senin kadar seven birini tanımıyorum. Daha fazlasını yapan birini tanımıyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Daha çok öldürdün demek istiyorsun."

"Yani onun için kendini defalarca feda ettin." Başımı sallıyorum. "Ben bir bıçaktan başka bir şey değilim."

"Sen çelikten yapılmışsın." Sesi odanın içinde yankılanıyor. "Ama çok daha fazlasısın."

Nefesim kesiliyor.

Gözlerini kaçırıyor. O bana iltifat etmeye alışkın değil, ben de ona güvenmeye alışkınım. "Khitan'a koşmadığın her gün

onun için verdiğin bir gündü."

Yavaşça gülümsedim. Elbette köleliğin yasak olduğu Khitan'a gitmeye çalışmak istediğimi biliyordu. Kuzeydeki komşumuzda pek bir şey yok ama Hakatan Dağları'nı aşabilen Yusanlılar için özgürlük vaat ediliyor. Sınır, donmuş kuzeyde özgür bir yaşam ile Yusan'da hapis ya da ölüm arasındaki farkı işaret ediyor. Kölelerin efendileri olmadan ülkeyi terk etmeleri kralın fermanına aykırıdır. Dağların güvenliğinden çıkana kadar görüldüğümüz yerde idam edilebiliriz.

"Kral yaşarsa size ne olacak?" diye soruyorum.

Ty yüzünü buruşturuyor ama sonra dik duruyor. "O yaşamayacak, Sora. Başaracaksın, sen ve Daysum özgür olacaksınız."

Bunu o kadar inanarak söylüyor ki inanmaktan başka çarem kalmıyor.
Onu.

Ve sonra kapımız bir kez daha çalındı. Royo ve Aeri
Akşam yemeğiyle birlikte.

Ty yataktan kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ve bu sefer ben tutuyorum.

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EUYN

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

Mikail koltuktan, "Sakinleşmelisin," diyor. "Paranoyanı seviyorum ama bu senin için bile biraz fazla."

Volta atmayı bırakıp ona bakıyorum. Her zamanki gibi yakışıklı ve rahat. Mikail kolunu kanepenin minderine atmış oturuyor, alnında en ufak bir endişe yok.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Sana zaten söyledim, yarın için son düzenlemeleri yapıyordum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir ilmeğin içine girip girmediğimi bilmek istiyorum. Eğer hepimiz öyleysek. Ama bunu bana söyleyecek gibi değil. Başkente geldiğimizden beri kaçamak cevaplar veriyor, hatta her zamankinden daha fazla.

"Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?" Mikail'in deniz mavisi gözleri beni tarıyor, ifadesi okunamıyor. "Kirli işlerin nasıl yapıldığına dair ayrıntılarla nadiren ilgileniyorsun."

Nefes alıyorum. Söylesem de olur. "Hepimize tuzak mı kuruyorsun?"

"Hayır," diyor.

Ona bakıyorum, gerçeği arıyorum, gözlerine, ağzına bakmaya, bir yalan bulmaya çalışıyorum. Sonra vazgeçiyorum. Neden sorduğumu bilmiyorum. Yalan söylediğini anlayabileceğimden değil. Diğerlerinden ne kadar hoşlansam da onlara da güvenmiyorum. Biri bizi kandırıyor olmalı. En azından bir kişi. Ya da belki ben hariç hepsi işin içindedir.

"Saray suikastçısına ne oldu?" diye sordum.

"Bunu konuşmamış mıydık? İkimiz de bilmiyoruz. Onlardan biri olmalı ama belli ki kimse ortaya çıkmadı."

Haklı tabii ki. Herkes bilmediğini ya da yapmadığını iddia etti. En zayıf mazereti olan Ty. Eğer onu güvende tutan bir suikastçısı varsa, bu Oosant'tan nasıl çıktığını açıklar. Ama depo bölgesinde çatıda birini gördüğünü söyleyen de oydu. Bu mantıklı değil. Dikkatimizi birini gördüğü gerçeğine çekmek için. Tabii izini kaybettirmek için değilse. Ama o zaman neden suikastçıyı öldürsün ki? Tamneki'ye girerken neden korunmasız kalma riskini alalım?

"Neden daha fazla endişelenmiyorsun?" Sinirli sesim duvarlarda yankılanıyor. İstediğimden daha tiz çıkıyor.

Mikail kaşlarını kaldırıyor. "Çünkü sonuçta suikastçıya ihanet ettiler, bize değil. Adamın bir taht haini olup olmadığını bilmiyoruz ve sarayda sorup soruşturacak halim de yok."

"Gerçeği onlardan öğrenmemiz gerekmez mi?" Ellerimi kalçalarıma vuruyorum, içimden hayal kırıklığı akıyor.

Mikail iç geçiriyor. "Ne yapmamı istiyorsun, Euyn? Gerçeği öğrenmek için dördüne de işkence mi edeyim? Bunun takımın moralini yükselteceğinden şüpheliyim."

Yani, bu açıdan bakarsak, seçeneklerimiz harika değil.

Başını sallıyor. "Sadece gözlerimi onlardan ayıramam ve ayırdım da. Asıl endişelenmemiz gereken Joon'un Dal'ı öldürmüş olması."

Volta atmayı bıraktım. "Joon olduğunu nereden biliyorsun?"

Bana aptal bir çocukmuşum gibi bakıyor. Doğru, belli ki ölümü özellikle yarınki kutlama için iyi bir zamanlamaydı. Herkes bu konuyu yakından inceleyemeyecek kadar meşgul ve bu yüzden Dal daha fazla araştırılmadan yakılacak. Doğulu kontun bir oğlu ve varisi vardı ama çocuk sekiz yaşında -kont olmak için çok küçük- ve bu da Joon'un bir naip atayabileceği anlamına geliyor. Ve naiplerin başa geçmek için tuhaf bir yolu vardır. Kız kardeşime sorun.

"Quilimar hâlâ bizimle mi?" Kısık bir sesle sordum. "Bir değişiklik yok," diyor.

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçrıyorum. Mikail sakince kalkıp cevap veriyor ve bana bakıyor. Diğerleri şimdi akşam yemeği için bize katılacak. Normal davranmak zorundayım ama Mikail'in dürüst olmadığı hissinden kurtulamıyorum. Muhtemelen hiç dürüst olmadığı içindir. Gerçeğin tamamına bakmadan bilmem gerektiğini düşündüğü şeyleri söyleyecektir.

Örneğin, krala neden ihanet ettiğini hâlâ anlamış değilim. Adam onu saray muhafızlarının generaline eşit olacak şekilde yetiştirdi. Burada

Halktan birinin sahip olabileceği daha yüksek bir mevki yoktu. Onu neden öldürsün ki? Bunu bana olan sevgisinden dolayı yaptığına inanamıyorum. Koşulsuz sevgiye inanacak kadar saf değilim.

Diğerleri geldikçe, bunu önümüzdeki birkaç zil içinde çözemeyeceğimi biliyorum.

Ama bu gece işin aslını öğreneceğim.

Şimdilik süitin yemek masasının etrafında oturuyoruz. Dal'ın villasında yediğimiz kadar güzel bir yemek olmayacak ama eğer bunu başarırsak, hayatımın geri kalanında Qali Sarayı'nda yemek yiyeceğim. Bir daha asla yolcu hanlarında berbat yemekler yemek ya da bir arabada uyumak zorunda kalmayacağım.

Masanın başına oturduğumda içimde bir sızı hissediyorum. Hüzün mü? Öyle hissediyorum ama üzüntü mantıklı gelmiyor. Etrafım katiller ve hırsızlarla çevrili. Yarın gece, ait olduğum yere geri döneceğim - fahişeler ve soylularla yemek yiyeceğim. Hizmetkârlar emirlerimi yerine getirmek için koşturacak ve bir ülke bana boyun eğecek. Yani... kül yığını olmadığımı varsayarsak.

Yarın ölmek istemiyorum. Utancımın herkesin görmesi için açığa çıkmasını istemiyorum. Ama şimdi rotayı değiştirmek için çok fazla risk aldık. Ve onlara nedenini söylemeden, bir sahtekar olduğumu kabul etmeden, sadece bir hain gibi görüneceğim. Plana devam etmekten ve efsanenin bir mit olmasını ummaktan başka çarem yok. Ama yaklaştıkça, bu konuda daha çok endişeleniyorum. Her şey hakkında.

Royo kadehini kaldırarak, "Gelecekteki kralımıza," diyor. Diğerleri de kadehlerini kaldırıyor.

Başımı eğiyorum ve şarabımı yudumluyorum. "Zorbanın ölümüne," diyor Sora.

Hepimiz buna içiyoruz ve tabakları elden ele dolaştırmaya başlıyoruz. Görünüşe göre buradaki büyük lokantalardan birinden tüm menüyü sipariş etmişler. Saray kadar iyi olmayacak ama yakın olacak.

"Sora ve kız kardeşi özgürlüklerine kavuşuyor. Euyn tacı alacak. Mikail, yarından sonra sana ne olacak?" Royo soruyor.

"Kral eşi kulağa hoş geliyor." Gülüyor. Masanın karşısından bana gülümsüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bunu -ona resmi bir unvan vermeyi- düşünmemiş değilim ama Mikail'in beni tahta oturtmak karşılığında bir şeyler isteyebileceğini hesaba katmamıştım. Şimdi bunu düşünmediğim için kendimi son derece aptal hissediyorum. Joon'a neden ihanet ettiğini merak etmiyor muydum? Tabii ki asilliğe yükselmek için. En azından bunu yapabilirim. Ama hepsi benden bir şeyler isteyebilir, beni kontrol etmek isteyebilir, kız kardeşim de dahil.

Böyle anlarda kendimi yönetecek kadar bilge hissetmiyorum.

"Şaka yapıyorum," diyor Mikail. "Elbette taht için casusluk yapmaya ve Euyn'u güvende tutmaya devam edeceğim. Her zaman yaptığım gibi."

"İkisi de olabilirsin. İlk eş ve casus şefi." Sora gülümser. Mikail sırıtıyor ve parmağını şarap kadehinin üzerinde gezdiriyor. Bana bakıyor.

"Her şey mümkün."

"Ty, sana ne olacak?" Royo soruyor.

Yemek çubuklarını havaya kaldırarak duraksıyor. "Sanırım pek bir şey değişmiyor. Babam Sora ve Daysum'u serbest bırakır ve eminim politik hamlelerine ve karşı hamlelerine devam eder. Ben... ne istediğime karar veririm."

Bunu söylerken doğrudan Sora'ya bakıyor. Onu istiyor, bunu herkes görebilir. Ve o da en azından bunu düşünüyor gibi görünüyor. Onu öldürebileceğini düşündüğüm bu yolculuğun başındaki hallerinden çok daha yakınlar.

"Aeri, kral öldüğünde ne yapacaksın?" Sora soruyor.

"Ben... Bilmiyorum." Kimsenin sormasını beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyor.

Sora başını eğiyor. "Mikail'in sana teklif ettiği yarım milyonla bir şeyler planlamışsındır."

Yeteneklerinin bedelinin bu olduğunu bilmiyordum. İçimden bir ses fiyatın yüksekliğine itiraz ediyor ama Mikail bana bunun pazarlık yapmanın zamanı olmadığını söylerdi.

"Plan yok," diyor Aeri. "Royo'ya payına düşen yüz bini vereceğim ve sonra ne yapacağımı düşüneceğim. En çok istediğim şey bir aileydi ve buna sahip olacağım. Tek hedefimden ötesini düşünmedim. Ama sanırım babam ve ben hayatımızın geri kalanını dört yüz bin dolarla çok iyi bir şekilde yaşayabiliriz."

Sora hoş bir şekilde gülümsüyor. "Sonuncu sensin Royo. Yüz bin dolarla ne yapmayı planlıyorsun?"

Büyük lokmasını yutar. "Bazı yanlışları düzelteceğim. Hapiste masum bir adam var ve onu çıkarmak için birine para vereceğim. Yeter ki Euyn iyi niyetli olsun ve Joon'un fermanını tersine çevirsin."

"Euyn kral olduğunda onu affedemez mi?" Aeri soruyor. "O zaman bütün para sende kalabilir Royo. Bir lord kadar zengin olursun."

Masa bana döndü.

Bir yudum su alıyorum. "Tabii ki."

Bu herkesi tatmin etti. Ciddiyim de. Umarım bunu gerçekten başarabilirim.

ALTMIŞ BEŞINCI BÖLÜM

ROYO

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

"Gergin görünüyorsun," diyor Aeri.

Bir süredir odanın içinde dolanıyordum ama bir an durup ona bakıyorum. Başını eğiyor, kısa saçları elbisesinin yüksek yakasını sıyırıyor. O kadar güzeldi ki. Kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki bu gece onu fark etmedim bile.

Bu şehri sevmiyorum. Çok fazla anı var. Ama geçmişe odaklanamam. Elimde olan tek şey yarın. Yarın her şey değişir. Ama ben buna güvenmiyorum. Bu plana ya da hiçbirine güvenmiyorum.

Yemek mideme ağır oturuyor ve içgüdülerim asla yanılmaz.

Plana göre Ty yarın çayda Sora'yı kuzey kontuyla tanıştıracak ve herkes Bay Chin'in ikisini de Binyıl Şampiyonasına getireceğini varsayacak. Aeri bir arena hizmetçisi gibi davranacak. Ben de Sora ve Ty'ın muhafızı olarak orada olacağım.

Euyn arenanın altında saklanacak ve iki dakika uyarısında ortaya çıkacak. Her devrenin son iki dakikası en iyisidir çünkü puanlar ikiye katlanır, bu yüzden tüm gözler sahada olacak. İşte o zaman Aeri tacı çalacak, Sora Joon'u öpecek ve Mikail Euyn'u taçlandıracak.

Evet, bunların hiçbiri yanlış gidemez. İki yüz elli bin kişinin ve kim bilir kaç saray muhafızının önünde. Yirmi mi? Yüz mü? Ve Sora'nın oyuna girip giremeyeceğini bile yarın öğlene kadar öğrenemeyeceğiz.

Yüzümü ovuyorum. Yara izim acıyor.

Ve daha da kötüsü, Aeri biraz bile stresli değil. Saat gecenin on biri. İhanet etmemizden bir gün önce ve o mum ışığında kitap okuyor.

"Neden gergin değilsin?" diye sordum.

Omuz silkiyor, bir sayfayı çeviriyor. "Bilmiyorum. Sanırım endişelenmenin bir faydası olmayacak gibi görünüyor. Yarın ne olacaksa olması gereken odur, anlıyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Hayır, sanırım belki de bilmiyorsundur."

Kitabı bir kenara bırakıp kadife çantasına doğru ilerliyor. İlk kez benim görebileceğim şekilde çantasını açıyor. Bir saniye eşeledikten sonra sinirleniyor ve hepsini bir masanın üzerine döküyor. Pahalı mücevherler, bir kadın portresi -belki de annesi-, bir demet mun ve bir saç fırçası dökülüyor. Hepsi bu kadar. Orada olanların hepsi bu. Bir de onun için kazandığım pelüş ejderha. Onu da hazinesiyle birlikte oraya koydu.

Aeri bana söz verdiği elması aldı. En büyüğü ve özel bir kesimi var. Mücevhercinin söylediği buydu. Bir milyon kesim. Bu yüzden bu kadar değerli.

"Söz verdiğim gibi." Taşı elime bıraktı. "Böylece bir endişen daha azaldı."

Taşın ağırlığı avucuma çarpıyor ve gülümsüyor, parmakları nasırlarımı ve yara izlerimi sıyırıyor.

"Onu geri çalabilirsin," diyorum. Yarı şaka yapıyorum ama yapmıyorum da.

"Yapabilirdim ama yapmayacağım. Beni güvende tuttun ve maçta bir şey olursa paranı aldığından emin olmak istiyorum."

Elmas elimdeyken farklı hissediyorum. Dediği gibi, bir endişem daha azaldı. İşte bu kadar. Her şey boka sarsa ve Euyn onu affedemese bile Hwan'ın özgürlüğünü satın almak için ihtiyacım olan paranın geri kalanı. Hwan Salt'tan çıktığında her şeyi yoluna koymuş olacağım.

Aeri göz kırparak, "Sakın onunla kaçma," diyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Sana söz veriyorum ve yemin ediyorum."

"Güzel." Gülümsüyor ve tekrar kanepeye yerleşip kitabını eline alıyor.

Mutlu olmalıyım. İstediğim her şey buydu. Yıllardır uğruna çalıştığım ve kan döktüğüm her şey. Az önce başardım, yüz bin altın mun. Ama kendimi iyi hissetmiyorum. Çünkü yarından sonra onu göremeyeceğim.

Aeri gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Garip ve çok mutlu ama gerçekten önemsiyor. Capricia'da özür dilediğinde bunu gördüm. Oosant'ta hayatta olduğumu fark ettiğinde ve sonra beni bu şekilde tutmak için öldürdüğünde. Daha önce hiç kimse benim için böyle hissetmemişti. Çocukken Lora beni severdi ama bu kadar değildi. Ve sonra kafama dank etti: Bu birlikte son gecemiz. Ne söylemek istiyorsam, şimdi söylemeliyim.

Boğazımı temizliyorum ve o da başını kaldırıyor.

"Aeri... Ben..." "Evet?"

"I..." Söyleyecek sözüm yok. Sertçe yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Özür dilemek istiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

"Sana karşı çok nazik olmadığım için. Sen... sen benim hayatımı kurtardın. Beni önemsiyorsun. Ve ben... Ben..."

Ona üzgün olduğumu söylemeye çalışıyorum; sinirlendiğim için, ona güvenmediğim için, tüm kavgalarımız için. Ama en son ne zaman birinin yüzüne karşı özür dilediğimi hatırlamıyorum. Sanki başlarsam asla duramayacakmışım gibi geliyor.

Tekrar deniyorum ama kelime çıkmıyor.

Kitabını kapatıyor. "Royo, bu özür bıçak yarandan daha acı verici görünüyor. Sorun değil. Anlıyorum. Ketum ve huysuzsun ve geçmişin var ama sen iyi bir insansın. Senden hoşlanıyorum. Başından beri senden hoşlanıyorum."

Kanepeye çöktüm. Sanki göğsüme bir okla vurmuş gibiydi. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Sorun ne?" diye soruyor. "Başın yine mi ağrıyor?" Nefes

alıyorum. "Kimse bana iyi bir insan demiyor."

Omuz silkiyor, yaklaşıyor. "Bilmiyorum. Ben görüyorum. Bu yüzden beni korumanı istedim."

"Bu planı sevmedim, Aeri." Gözlerinin içine bakıyorum.

Kaşlarını çattı. "Ben de sevmiyorum. Keşke bundan vazgeçebilsek, gerçekten. Ama hepimiz bu işe çok bağlıyız. Artık seçme şansımız kalmadı. Yarın ne olursa olsun beni koruman gerektiğini unutma yeter."

"Bunu asla unutamam."

"Senden gerçekten hoşlanıyorum Royo. Hiç düşünmediğim kadar." Sesi alçak ve sıcak.

Aeri elimi kendi elinin içine aldı. Bana dokunmaktan hiç korkmadı, en başından beri kimse yanıma yaklaşmazken bile. Bileğimi çeviriyorum

ve elini tutuyorum. Bir nefes alıyor ve şaşkınlıkla yere bakıyor. "Seni bırakmak istemiyorum," diyorum.

Başını öne eğiyor. "O zaman bırakma. Bu gece beni sıcak tutar mısın?"

Aeri elimi bırakıyor ve yatağa giriyor. Burası soğuk değil ama adada yaptığımız gibi uyumak istiyor. Mecbur kaldığımızda. Onu ilk kez bana karşı hissettiğimde. Dürüst olmak gerekirse, o duyguyu düşünmeden edemiyorum.

"Royo." Sırıtıyor ve yanındaki yatağı okşuyor.

Yapmamam için milyonlarca neden olmalı ama hiçbirini hatırlayamıyorum.

Mumu üflüyorum ve yanındaki yumuşak yatağa giriyorum. Yatar yatmaz kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Ona kumda yaptığım gibi sarılıyorum. Kokusunu içime çekiyorum, hâlâ çiçek gibi kokuyor.

Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Ona nasıl hissettiğimi söylemeyi düşünüyorum. Ama neyi söylemeyi? Benim de ondan hoşlandığımı mı? Bu duyguyu hiç özetlemiyor. Ona, uzun zamandır başıma gelen ilk iyi şey olduğunu ve benim gibi bir adamın başına bir daha iyi bir şey geleceğine inanmadığımı söyleyebilirim. Ne olursa olsun kalmak istediğimi söyleyebilirim. Peki ne için? Onu hak etmiyorum. Bana yaklaşan her kadını mahvederim.

Hayır. Eğer ona gerçekten aşıksam, hiçbir şey söylememeliyim. Onun kalbini kurtarmak için kendi kalbimin kırılmasına izin vermeliyim.

Ama çenemi kapatamıyorum. "Aeri..."

Söylüyorum.

Başını oynattı. "Öyle mi?"

"Bunun bir son olmasını istemiyorum," diyorum. "Kalmak istiyorum." Boynuma doğru gülümsediğini hissedebiliyorum. "O zaman kal."

"Yarın ve yarın ve yarın demek istedim." "Ben de öyle dedim."

Göğsüm tuhaf hissediyor, yüzümdeki kaslar ağrıyor ve mutlu olduğumu fark ediyorum. Söyleyecek bir şey kalmadı, ben de kollarını okşadım. Pürüzlü ellerimin altında teni çok yumuşak. Dokunuşumun ona nasıl iyi geldiğini merak ediyorum.

Öyle olmalı, çünkü birkaç dakika içinde uyudu. Bu kadar güvende olmayı hayal bile edemiyorum ama bunun için ondan nefret etmiyorum. Umarım bir gün ben de böyle hissedebilirim. Uyanık olmama rağmen yarından sonraki bir hayatı hayal etmeye başlıyorum.

Sadece biraz daha kan dökmek gerekiyordu -kralın ve hainin- ve o zaman bir geleceğimiz olabilirdi.

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

SORA

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

Royo ve Aeri yemekten sonra ayrıldılar. Ty ve ben yarın kuzey kontuna ne söyleyeceğimizi gözden geçirmek için kaldık. Ama şimdi odamın kapısının önündeyiz.

Kilidi açtım ve döndüm.

"Sen... Ben..." Ty başlar. Sözünü kesiyor ve ensesini ovuşturuyor. "İyi geceler, Sora."

İçeri gelmesini istediğimi fark ettim. Bu son geceyi birlikte geçirmek istiyorum. Elini tutuyorum ve o da beni süite kadar takip ediyor. Ellerimiz birbirine dolanmış halde kapının önünde duruyoruz.

"Sence yarından sonra..." İç çekiyor. "Seni tekrar görecek miyim?" "Seninle Gain'e geri geleceğim," diyorum.

Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaklaşıyor. "Dönecek misin?"

"Evet. Daysum özgür olacak ve onu alıp Qali'ye getirmem gerekiyor." "Ah, doğru. Elbette."

O kadar hayal kırıklığına uğramış ki ellerini bırakıyor. Bu kalbimi acıtıyor. Bir an kafam karışıyor ama sonra onunla kalmayı düşünüp düşünmeyeceğimi sorduğunu fark ediyorum.

"Gain'de kalamam," diyorum nazikçe. Sanki ses tonum darbeyi yumuşatabilirmiş gibi.

"Daysum iyileştikten sonra nereye gideceksin?" Sesindeki acıyı bastırmaya çalışsa da, sesi çınlıyor.

Bunu düşünmemiştim bile. "Bilmiyorum. Sanırım doğduğumuz yere, Inigo'ya döneceğim."

"Orada ne yapacaksın?"

Bilmiyorum. Bir plan yapmak, bir hayal kurmak kendimi hayal kırıklığına uğratmak olurdu. Özellikle de gerçekleşmesi mümkün olmadığı için. Ama şimdi gerçekten mümkün olabilirdi.

"Belki bir terzi olabilirim," diyorum. "Emin değilim."

Gülüyor ve sonra suçlu görünüyor. "Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Bence istediğin her şeye sahip olmalısın. Ama seni bir terzi olarak hayal edemiyorum."

"Biliyorum. Dikişlerim ortalama." Gülümsüyorum. "Belki müdire olurum. Çocukları severim."

"Sevdiğini biliyorum. Umarım bir gün..." Cümlenin geri kalanını yutuyor çünkü ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Vücudumun kendisi zehirli olmasa bile, toksinler fiziksel olarak çocuk sahibi olmamı imkânsız hale getirdi. Şifacıların söylediği bu. Ama evlat edinme var. Eğer benim için bir gelecek varsa, bir gün bunu düşünebilirim.

"Umarım mutluluğu bulursun," diyor.

"Çok ciddisin. Bu bir veda değil. Henüz değil," diyorum.

"Öyle, Sora. Sen..." Bir nefes alıyor ve sonra sertçe yutkunuyor. "Asla benim senin hakkında hissettiğim gibi hissetmeyeceksin. Nedenini de anlıyorum. Ama yarın yollarımızı ayıracağız. En iyisi bu."

İçimde bir şeyler bükülüyor ve acı içinde bağırmak istiyorum. Ama nedenini bilmiyorum ve ellerim tekrar titremeye başlıyor. Sanırım onun her zaman hayatımda olacağını düşünmüştüm. Ve onu da kaybedebileceğimden nefret ediyorum. Ama bunun yerine, onun Gain'de olması gerektiğine odaklanıyorum.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Babanın parmağı altındaki yerine dönmeye bu kadar hevesli misin?"

"Sora, unvanım olmadan ben bir hiçim."

Başımı sallıyorum. "Bu doğru değil. Sen... sensin."

Gözleri benimkileri arıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Ben sadece..."

El kol hareketi yapıyorum ama duygularım o kadar dağınık ki kelimelere dökmek zor. Küçük bir adım daha yaklaşıyor. Kasları gergin, gözleri parlak.

"Sora,

"Eğer bir gün beni sevme ihtimalin varsa, bunu şimdi söyle."

Bilmiyorum. Olmuş ve olacak o kadar çok şey var ki. Kesin bir şey bilmek zor. Ama o benden kesinlik istemiyor.

"Her şey mümkün," diyorum.

Kendimi Mikail'in yemekte söylediklerini tekrarlarken buluyorum. Çünkü Joon öldükten sonra her şey olabilirmiş gibi geliyor. Hayal kurmaya cesaret edemiyorum.

ama biliyorum ki ufukta yeni bir âlemin olasılığı var. Benim için, Daysum için, Ty için yeni bir hayat.

Genişçe gülümsüyor.

"O zaman her şeyi bekleyeceğim."

Ty eğiliyor ve kollarını bana sararken dudaklarını yavaşça alnıma bastırıyor. Dokunuşu çok sıcak ve güçlü. Ama başını yavaşça benimkine yaslıyor. Burunlarımız birbirine değiyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve titriyorum.

Yanağımı öperken gözlerimi kapalı tutuyorum, sonra boynumdan aşağı öpücükler ve küçük ısırıklar bırakıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve parmaklarımı kısa saçlarında gezdiriyorum. Harika hissettiriyor -yumuşak dudakları, ağzının bir sonraki durağının neresi olacağını görmeyi beklemenin yükselen beklentisi. Öptüğü her santimlik deri alev alev yanıyor; her bir parça bir sonraki olmak için yalvarıyor.

Biriyle samimi olamayacağım konusunda yanılmışım. Bu, dillerini ağzıma sokan soylulardan çok daha yakın, çok daha tutkulu.

Köprücük kemiğime kadar geliyor ve sonra daha ileri gitmek yerine boynumun diğer tarafını öpüyor. Biraz hayal kırıklığına uğradım ama sonra ağzını benimkine bastırdı. Dudaklarımı ayırmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama öpücüğümün onu öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyorum.

Göğsüm hızla yükseliyor. O da zor nefes alıyor.

"Hayatım boyunca seni istedim," diyor.

Ben de hissediyorum-arzu. Çekirdeğimdeki zonklamayı. Xitcia zehri insanı öldürmeden önce benzer bir şeye neden olur. Benim bedenim onun ölümü olur mu bilmiyorum.

"Yapabilir miyiz bilmiyorum..." Ben başlıyorum.

Ty başını sallıyor. "Ben de bilmiyorum ama önemli değil. Seni memnun edebiliriz. Tek istediğim bu."

"I..." Bunu istiyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Her yerime dokunmasını istiyorum. Öpücüklerine devam etmesini istiyorum. Görevimizi, zehri ve cinayeti unutmak istiyorum, sadece bu gece için bile olsa.

Kollarımı boynuna doladım. Beni kaldırıyor ve yatağa taşıyor. Beni yere atmak yerine nazikçe çarşafın üzerine yatırıyor ve yanıma uzanıyor. Gömleğini çekiştiriyorum, o da düğmelerini çözüyor. Ne manzara ama. Göğsü pürüzsüz ama kaslarla kaplı. Parmaklarımı kesikler ve vadiler boyunca gezdiriyorum. Sonra arkama uzanıyor ve elbisemin düğmelerini açıyor. Ellerinin işkence edercesine yavaş hareketleri arasında boynumu öpücükler ve küçük ısırıklarla süslüyor. Onu istiyorum. Hem de çok.

Kolunu, yanağını öpüyorum, daha hızlı hareket etmesini sağlamaya çalışıyorum. Pantolonunu itiyorum.

Gülümsüyor. "Sora, acele etmeyeceğim."

Dudaklarımı büzüyorum ama gülümsemeden de edemiyorum. "O zaman her şey için beklerim." "Seni seviyorum, Sora," diyor. Sonra vücudumu öpmeye devam ediyor.

Sırtımı yaslıyorum ve her şeyin gerçekten mümkün olduğuna inanmaya başlıyorum - bizim için bir geleceğin bile - eğer sadece yarını atlatabilirsek.

BÖLÜM ALTMIŞ YEDI

EUYN

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

Mikail pantolonunu yukarı çekiyor. Sırtı bana dönük olarak yatağa oturduğunda ikimiz de sessiz ve gerginiz. Yağ lambasını yakıyor. Kahverengi teninde samroc'tan kalma derin yara izleri v a r . Bunlar daha eski yaralarını, yani bahsetmek istemediklerini örtüyor.

"Bunu tartışmak ister misin?" diye soruyor omzunun üzerinden.

Yara izlerinden bahsetmiyor. Onun tüm çabalarına rağmen bu gece hiç tahrik olmadığım gerçeğini soruyor ve bu hiç olmamıştı. Mikail ile değil. Öte yandan onun sertleşmek ya da boşalmak gibi bir sorunu yoktu.

Çarşafları elimde evirip çeviriyorum. "Hayır. Bu gece sadece yalan."

Derin bir iç çeker ve arkasını döner. "Ne bilmek istiyorsun, Euyn? I yarının bir tuzak olmadığını zaten söylemiştim." "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi yapıyorum?"

"Hepsini! Joon'u neden öldüreceksin? Bundan senin çıkarın ne?"

Gözlerini k a ç ı r ı y o r . Bana cevap vermek istemiyor, her zamanki gibi. Ama peşini bırakamam. Bu gece olmaz.

"Sora'ya genç yaşta ölen bir kız kardeşin olduğunu söyledin ve geçmişin hakkında en fazla bu kadar konuştuğunu duymuştum." Kolumu k a l d ı r ı p yatağa vuruyorum. Belki de bu tartışmaya başlamadan önce giyinmeliydim ama bunun için artık çok geç.

Mikail bana bakıyor. "Ve bunun bir nedeni olup olmadığını hiç düşünmedin mi?"

Başımı sallıyorum. "Hiç söylemedin."

"Ve bunun sadece gizli kalmayı tercih ettiğim için olduğunu mu düşünüyorsun? Sırlarla, cinayetlerle ve işkencelerle uğraştığım için mi? Vicdanı olmayan bir iblis olduğum için mi?"

Yüz ifadesi kapanıyor ve midem bulanıyor. İnsandan başka bir şey olarak düşünülmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ve normalde bunu görmezden gelirdim, ama bunun onu *neden* rahatsız ettiğini bilmiyorum. Mikail'le nedenini hiç bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey anlatmıyor. Onun sırlarından sadece biri için tahtı, bütün bir krallığı değişebilirim.

"Hayır, sanırım bana ait olmayı reddediyorsun," diyorum. "Ya da herhangi birine. Ve eğer gerçek bir şeyi paylaşırsan, o zaman olabilirsin. Birinin sana yakın olmasına izin verebilirsin."

Kaşlarını kaldırıyor. "İstediğin şekilde sahip olamadığın tek kişi olduğum için üzgünüm Euyn."

"Bu mudur yani?" Parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, hayal kırıklığımla çarşafı boğuyorum. "Ben tamamen seninim Mikail. Çocukluğumuzdan beri öyleyim. Senin bana sahip olduğundan daha fazla sana sahip olmak istemiyorum. Bana her zaman sahip olduğun gibi, bedenen ve ruhen."

"Seni güvende tutmak için sır saklıyorum," diye tersliyor. Her bir çıplak kası gergindir. "İşkence altındayken Fallow'da nerede olduğunu ya da seni kurtardığımı bile söylemezdim. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Evet demek istiyorum. Ağzımı açıyorum. Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, bu yüzden dudaklarımı kapatıyorum.

Yüzümü işaret ediyor. "Bu tereddüt cevaptır." Bunun doğruluğunu yutkunarak kabul ediyorum.

"İyi ama bana ailenden bahsetmenin ne zararı var anlamıyorum," diyorum. "Bana gerçek bir şey söylemenin."

Gözlerini uzun uzun kırpıştırarak kapatıyor. Benim yüzümden hem sinirli hem de bitkin. "Geçmişin ne önemi var?"

"Madem önemli değil, o zaman neden bana anlatmıyorsun?"

"Westward'da insanları avlama konusunda pek de açık sözlü değildin." Durakladı ve atışını yaptı. Ve vurdu da. O adamlara, Sora'nın babasına yaptığım şey içimi parçalıyor. "Bırak geçmiş gömülü kalsın, Euyn. Önemli olan gelecek."

"Ama sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diyorum. Bu bir yalan, ama yalandan çok abartı. Mesele eşitsizlik. O neredeyse her şeyi biliyor.

Ailem ve geçmişimle ilgili her şeyi. Babasının adını bile bilmiyorum. Buraya yakın bir yerden ama nereli bilmiyorum. Büyüdüğü yeri bile hiç görmedim.

"Seni kurtarmış olmam yeterli olmalı," diyor. "Senin için hayatımı tehlikeye attım ve gençliğimizden beri senin için ölmeye hazırım."

Başımı sallıyorum. "Bu sadakattir. Bu aşk değil."

Saray muhafızları hayatlarını riske atarlar ve kral için ölmeye hazırdırlar. Taht için. Yusan'ın tacını ve dolayısıyla hukukun üstünlüğünü korumak için. Çünkü kanunsuzluk daha kötüdür. Ya da belki de hayatlarını riske atmalarının nedeni kendi paraları ve statüleridir, çünkü saray muhafızları ülkedeki en iyi askerlerdir, iyi maaş alırlar ve saygı görürler. Ancak motivasyonları ne olursa olsun, hiçbiri kralı sevmiyor. Onlar sadık. Aynı şey değil.

"Çünkü sadakat senin için ucuz bir şey," diyor Mikail.

Karşılığında söyleyecek bir şeyim yok. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ben sadakat bekleyerek yetiştirildim. Ülkenin bana boyun eğmesi ve ölüm cezası altında irademe saygı göstermesi için. Ama Mikail'in sadakatini küçümsemiyorum. Aslında, ona ihtiyacım var. Her zaman ihtiyacım oldu. Ve onun sadık olmasını seviyorum. Ama bu aşkla aynı şey değil.

Bana soğuk bir bakış attı. "Euyn, sana Yusan'ın tahtını veriyorum. Eğer bu yeterli değilse, gerçekten ne yeterli bilmiyorum."

Bunu söyledikten sonra üzerine bir gömlek geçirdi, kılıcını aldı ve odadan çıktı. Tek bir soruya bile cevap vermedi.

ALTMIŞ SEKIZINCI BÖLÜM

MIKAIL

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

Bazen Euyn'un ne istediğini anlamıyorum.

Hayal kırıklığı Fountain Inn'e doğru hızla yürümeme neden oluyor. Rahatsız edici sorular sorduğu için gitmedim. Tamam, çıktım ama binanın güvenliğinden ve daha da önemlisi diğer dördünün gizlice dışarı çıkıp kimseyle buluşmaya çalışmadığından da emin olmam gerekiyor. Ama belki de bu ikiyüzlülüktür.

Bu handa tüm merdivenler lobiye iniyor. Balkonlardan kaçmak mümkün ama üçüncü kattan herhangi birinin bunu deneyeceği şüpheli.

Merdivenleri ve ön kapıyı gören bir koltuğa uzanıyorum ve oturuyorum. Bir aile geçiyor yanımdan; anne, baba ve üç çocuk. İki erkek ve bir kız. Benim ailemle aynılar, doğduğum aile. En küçükleri benim eskiden yaptığım gibi geride kalıyor. Bu alışkanlık hayatımı kurtaran şeydi. O gün evden en son ben çıkmıştım. Dışarı çıktığımda hepsi ölmüştü.

Gayan köyümüz Diş Boğazı'na o kadar yakın bir tepedeydi ki havadaki tuzun kokusunu alabiliyordunuz. Ama o gün dışarı çıktığımda farklı kokuyordu. Cazibeli bitkiler ve deniz gibi değil, ateş ve kan gibi. Pis havayı kokladım, sonra sandaletlerime baktım. Ancak o zaman ailemin yerden bana baktığını gördüm. Kız kardeşimin açık gözüne bir sinek kondu. Gözünü kırpmadı.

Bunu görünce donakaldım, gözbebeğindeki sineği. Sonra annemin, erkek kardeşimin ve kız kardeşimin kanlar içinde sırt üstü yattıklarını fark ettim. Onların öldüğünü ve insanların çığlık attığını fark etmem çok uzun sürdü. Etrafımdaki her şey kaostu. Cazibe alanları alev alev yanarken insanlar kaçmaya çalışıyordu. Uzakta imparatorluğun, Yusan'ın sancakları vardı. Kırmızı bayrağın üzerindeki siyah yılan. Sadece beş yaşındaydım ama bu görüntüden korkmam gerektiğini biliyordum. Ev erkeklerle doluyken annem ve babam Yusan hakkında fısıldaşırlardı. Kirişlere saklanır ve onları dinlerdim, o zamanlar bile bir casustum, diğer insanların neyi gizli tutmak istediklerini bilmek için çaresizdim. Fısıldayıp durdukları kelime "isyan "dı. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Söyleyip durdukları diğer kelime olan "bağımsızlığı" da anlamamıştım. Yine de fark etmedi - elimizdeki şey bir katliamdı.

Daha sonra kuzeyli köylülerin bir araya gelerek Gaya'nın kuzeyinde konuşlanmış Yusan kralının muhafızlarını öldürdüklerini öğrendim. Sonra da daha fazla Gayan'ın kendilerine katılmasını umarak güneye doğru çalışmaya başladılar. Ama birçok ada sakini kralı tanrı olarak gördükleri için bunu reddetti.

Ve Joon boğazı geçtiğinde, cehennemi yeryüzüne getirdi. Koloninin isyanını bastırmak için ordusu ve saray muhafızlarıyla birlikte geldi. Asi Gayanlar gemileri gördü ve tılsım tarlalarını ateşe vererek kraliyetin öfkesini tetikledi.

Böylece Kan Festivali olarak bilinen gün başladı. Baktığım her yerde insanlar ölüyor, öldürülüyor ya da tecavüz edilip öldürülmek üzere askerler tarafından götürülüyordu. Joon "boş" emri verdi - hayatta kalan yok. Hiçbir kadın, çocuk ya da yaşlı bağışlanmadı. Hiç kimse. Ne isyancılara katılanlar ne de reddedenler. Hepsi. Köpekler, kediler ve eşekler bile katledildi. Kalp atışı olan hiçbir şey güvende değildi. Katliam kıyıdan Yusan Ordusu isyancılarla karşılaşıp onları katledinceye kadar devam etti. Toplamda otuz bin erkek, kadın ve çocuk öldürüldü. Çoğu benim köyüm gibi silahsızdı.

Boğazıma kaçan safrayı yutarken midem bulanıyor. Ben sadece çaresiz bir çocuktum. Ama Kan Festivali sırasında yaşım ve masumiyetim hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir asker sabah yıldızıyla üzerime geldiğinde kaçıyordum.

Bir çocuk olarak bile reflekslerim doğal olmayan bir şekilde hızlıydı. Yoldan yuvarlandım ama silah yine de sırtımı parçaladı. Yere düşecek, hareketsiz yatacak ve ölü numarası yapacak kadar akıllıydım.

Keşke ölseydim.

Euyn acı çekmeyi bildiğini sanıyor. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor. İnsanlarınızın domuzlar gibi katledildiğini, tecavüze uğradığını ve zevk için sakatlandığını duymanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Çünkü askerler sizin onlardan daha değersiz olduğunuza inanıyor. Orada yatmak ve bulunup bulunmayacağınızı merak etmek. Aynı şey size de olacak mı diye. Hiçbirini durduramayacak kadar güçsüz olmak. Yardım etmeye çalışmadığınız için korkak gibi hissetmek. Gözlerinizi kapatıp herkesin ölmesini istemek ve böylece bu dehşetin sona ermesini beklemek. Ama sonra bitmiyor. Ve işkence gören insanların ölmesini dileme duygusuyla yaşamak zorunda kalmak.

Kan Festivali şimdiye kadar duyduğum en kötü vahşeti ortaya çıkardı. Bebekler parçalandı, hamile anneler süngülendi, çocukların kafaları kesildi. Vücut parçaları savaş köpeklerine yedirildi. Hepsine Joon adaya bir ders vermek için izin verdi. Neredeyse yirmi yıl sonra hala geceleri çığlıklar kafamda yankılanıyor. Daha da kötüsü askerlerin kahkahalarını ve şehvetlerini hatırlıyorum.

Tüm gece boyunca devam etti. Hayatta kalanlar bulunmaya devam etti ve sonra dehşet yeniden başladı.

Ailor'un ertesi sabah beni bulduğunu hatırlarken ellerim sandalyenin kolçaklarını kavrıyor; susuz, yaralı ve gece boyunca üstümü kirletmiştim. Kendimi rahatlatmak için kıpırdamaya cesaret edemedim. Tek bir kasımı bile oynatmadım.

Ailor'un hayatta kalan olmadığından emin olması, yaralıları öldürmesi ya da diri diri yakması gerekiyordu. Ama bunun yerine beni köyden kaçırıp yeni evim olan Cetil'e, Gaya'dan boğazın karşısındaki şehre götürdü. Beni bulduğu andan, suyun karşısındaki devasa cenaze ateşlerini sessizce izlediğimiz ana kadar pek bir şey hatırlamıyorum. Alevler söndüğünde benden yeni bir isim seçmemi istedi ve o günden sonra adım Mikail oldu. En sevdiğim masal kahramanının adı.

Kalkıp hanı terk ediyorum, göğsüm sıkışıyor. Temiz havaya diğerlerini izlemekten daha çok ihtiyacım var. Bana ihanet ederlerse, onları bitiririm. Hepsinin sonunu getiririm.

Yalnız kalana kadar yürüyorum ve sonra serin mermer dış cepheye yaslanıp nefes alıyorum. Sora haklıydı -unutmak yanlış geliyor ama hatırlamak çok fazla. Kimi özlediğini merak ediyorum ve yarından sonra onları bulabileceğini umuyorum ama sanırım benim gibi sevdikleri de çoktan On Cehennem'de. Ve bu durumda, umarım onlarla karşılaşmamız uzun zaman alır. Ama bundan şüpheliyim.

Anılardan sıyrıldığımda yine taştan yapılmıştım. Çenemi sıkıyorum, Joon'un acı çekmesini izleme isteği karanlık gibi üzerime çöküyor

Gün ışığında. Ailem intikamları için yeterince bekledi. Ben alacağım. Sonunda Euyn'u feda etmek zorunda kalsam bile.

BÖLÜM ALTMIŞ DOKUZ

SORA

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

Ty'ın kollarında uyandım. Dün gece kapatmayı unuttuğumuz perdelerden güneş içeri doluyor ve çarşaflar üzerimize dolanıyor.

Kıpırdamadan yatıyorum ve dokunuşunun içimi ürperttiğini düşünüyorum. Tırnaklarımı omuzlarına nasıl geçirdiğimi. Bana nasıl hayran olduğunu ve muhteşem olduğumu söylediğini. Onun için çaresiz kalana kadar arzumun nasıl kat kat arttığını. Parmaklarını ustaca hareket ettirişi. Yıldızları nasıl gördüğümü ve bu hissin aynı anda hem yanmak hem de donmak gibi geldiğini, ama en iyi şekilde. İlk kez canlanmış gibi hissetmem. Yüzündeki ifadeyi ve onu memnun etmesem bile nasıl tatmin olduğunu.

Bana en küçük bir öpücük vermek için ölümü nasıl göze aldığını düşünüp gülümsüyorum. Nefesimi tuttum ve hayatta kaldığında çok rahatladım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Beni öpmek için ölümü göze aldın." "Sora, dudaklarını öpmek için yüz kere ölürüm."

Hâlâ yanımda uyuyor. Ty uykuda çok güzel, kirpikleri uzun, yüzü huzurlu. Uyurken Seok'un varisi ya da yüksek bir soylu olmanın ağırlığını taşımıyor. Şu anda o sadece benim. Bir an için yatağıma uzandım ve görevi bırakmayı düşündüm. Burada onunla kalıp diğer genç çiftler gibi huzuru ve zevki tatmak isterdim.

Ama bu benim hayatım değil. Bu bir fantezi.

Kaprislerime karşı başımı sallıyorum ve kaslı kolunun altından sıyrılıyorum. Gelecekte belki her şey mümkün olabilir. Ama gelecek şu an değil. Şu anda yapmam gereken bir iş var. İkimizin de.

Bugün o gün.

Kalkıyorum. Saat çoktan on olmuş. Tuvalete gidip banyo yapıyorum ve hazırlanmaya başlıyorum. Öğlen çay için kuzey kontuyla buluşmamız gerekiyor. En iyi ikinci elbisemi hazırladım. En güzel elbisemi bu akşamki tuhko oyununda giyeceğim.

"Sora!" Ty bağırıyor. Çaresiz sesi kanımı buza çeviriyor. Dönüp bir silah, bir tehdit arıyorum ama onu hâlâ yerde yatarken buluyorum. Başka bir kâbus. Oosant'tan beri çok kabus gördü.

İrkilerek uyanır ve yatağın etrafını yoklar. "Sora? Sora!"

"Buradayım," diyorum yatak odasına geri adım atarak. "Rüya görüyordun. Ama artık sabah oldu. Hazırlanma vakti geldi."

Ellerini yüzünde gezdiriyor, alnı terden parlıyor. Sonra titrek bir gülümseme sunuyor. Ben de ona nazik bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Yakında her şey bitecek," diye yatıştırıyorum.

Başını sallıyor ama gözleri perili görünüyor. Rüyasında bana korkunç bir şey olmuş olmalı ve zihni tam olarak yerinde değil.

"Oosant hakkında mıydı?" diye soruyorum.

Ty başını sallıyor. "Hayır, bugündü. Biri bize ihanet etti ve sen... sen öldürüldün."

Titriyorum, omuzlarım titriyor. Keşke bunu söylemeseydi. Yüksek sesle konuşulan kâbuslar komik bir şekilde gerçekleşir. Ya da en azından annem böyle söylerdi.

Komikmiş. On yıldır onu bu kadar canlı düşünmemiştim. Annemin şimdi aklıma gelmesi çok garip. Bu görevin tehlikesinden kaynaklandığını düşünürdüm ama tüm işlerim ölüm kalım meselesiydi. Belki de onu düşünmeme neden olan şey gerçekten özgür olma ihtimalidir. Ne de olsa on iki yıl önce o ve babam mutluluğumu altın karşılığında sattılar. Ve aslında bugün onu geri alabilirim.

Ty uzanıp elimi tutuyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Sora, eğer işler ters giderse... kaçmanı istiyorum. Arenadan kaçan güzel bir fahişeden şüphelenmezler. Sadece Tamneki'den çık. Başka kimse için endişelenme. Beni bile."

Bunu bir grup olarak konuştuk - planımız başarısız olursa her birimizin arenadan nasıl çıkacağını. Mikail bize planın bir çizimini gösterdi, böylece hepimiz sessizce kendi çıkışlarımızı seçebilecektik. Ama Ty'ın bunu şimdi söylemesi garip geliyor.

"İşler ters gitmeyecek. Onu öldüreceğiz ve Daysum serbest kalacak," diyorum.

"Sadece bana söz ver." Mavi gözleri yoğun, benimkileri tekrar tekrar tarıyor.

"Pekâlâ. Söz veriyorum."

Başını sallıyor, sonra giyiniyor. Bir dakika sonra alnıma bir öpücük konduruyor.

"Her şey için beklerim," diyor bana sarılarak.

Gülümsüyorum. Ona geleceğin bizi nereye götüreceğini görmek istediğimi söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum. Çünkü ona güvenmeme rağmen, bu duygulara güvenebilir miyim bilmiyorum. Beni ve yaşadıklarımı başka hiç kimsenin anlamadığı bir düzeyde anlıyor. Belki Sun-ye, ama konuşmuyoruz. Tüm bunlar çok yeni, onun sahip olduğu kesinliğe sahip olmam için çok erken. Ama belki bugünden sonra bunu anlayabilirim.

Onun yerine, "Ne olursa... Bugünden sonra." diyorum.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

TIYUNG

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

On iki çandan birkaç dakika önce, Sora ve ben kuzey kontunu karşılamak için bir arabaya bindik. Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim ve bu da bir şey söylüyor. Saçları yukarıda, örgüler ve bukleler halinde yükseklere yığılmış. Saçlarının arkada olması muhteşem yüzünü ortaya çıkarıyor. Onu susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içime çekiyor, her damlasının tadını çıkarıyorum.

Herkesi e t k i l e d i ğ i gibi Bay Chin'i de etkileyip baştan çıkaracağından hiç şüphem yok. Ben de dahil. Ama yaşadığım kâbustan sonra, mahvolduğumuzdan korkuyorum. Soğuk ve acı gerçek şu ki, babam Sora'nın hayatta kalmasını istemiyor. Onun özgür olmasını kesinlikle istemiyor. Ne yaptığını bilmiyorum -Dal'ın ölümüne karışıp karışmadığını ya da bizi takip eden saray suikastçısıyla bir ilgisi olup olmadığını- ama Seok'un her zaman istediğini elde ettiğini biliyorum.

Şehrin üçüncü halkasındaki Palmiye Çayevi'ne vardık. Tamneki'deki en iyi çayevi ve çevresi pınarlar ve palmiye ağaçlarıyla kaplı. Arka bahçe bir adam ve muhafızları dışında boş; kuzey kontu.

"Bay Chin," diyorum yaşlı adama hafifçe eğilerek. Kendisi kont olduğu ve ben sadece bir varis olduğum için benden üstün ama aynı zamanda yetmiş yaşında. Babam bile Bay Chin'e başını eğmek zorunda kalırdı; yaş saygı gerektirir.

"Tiyung," diyor. Yerinden kalkmıyor ama elimi sıkıyor. Elleri eskiden olduğu gibi kaslı bir adamdan daha güçlü ve bunu belli ediyor. Yetmiş yaşında, saçları beyazlamış ve elma şeklinde ama onu hafife almak hata olur. Gençliğindeki kadar tehlikeli.

"Bu Sora, babamın fahişesi," diyorum. Bay Chin babamın zehir okulundan haberdar değil ve böylesi daha iyi. "Sora, seni kuzey kontu Umbria'lı Bay Chin ile tanıştırmak istiyorum."

"Memnuniyetle, Majesteleri," diyor, alçak sesle reverans yapıyor ve Bay Chin karşılık verene kadar reveransı sürdürüyor.

"O zevk bana ait," diyor ve kadın başını kaldırıyor.

Adam ona Rune'dan daha ihtiyatlı bakıyor ama Bay Chin de aynı açlığı gösteriyor. Hepsi onu yutmak istiyor. İçimde sahiplenme duygusu yükseliyor ama o da bana ait değil.

Bay Chin karşısındaki koltukları işaret ediyor. "Lütfen, bana katılın."

Parlak, güneşli bir gün. Masadaki şemsiyenin gölgesinde oturuyoruz. Bay Chin beyaz bir takım elbise giymiş, nemli havada terliyor.

"Bu sıcağa alışamıyorum." Şapkasıyla kendini yelpazeliyor ve iki hizmetçi onu serinletmek için palmiye yapraklarıyla yanına koşuyor. "Sora, canım, geldiğin yer sıcak mı?"

Gülümsüyor. "Evet, Gain aşağı yukarı aynı. Buradan biraz daha nemli."

Adam başını sallıyor ama gözleri hafifçe kısılıyor. "Ama sen aslen Gain'li değilsin, değil mi?"

"Hayır, Inigo adında kuzeydoğuda bir köydenim."

"Doğu kontluğunun altında mı? Tanrılar onun ruhunu tanır."

Müttefik olmalarına rağmen Dal'ın ölümüyle sarsılmış görünmüyor. Yine de kontlar tahta bir santim daha yaklaşmak için birbirlerinin cesetlerinin üzerine tırmanırlardı.

Sora bizi en iyi ihtimalle kafa karıştırıcı, en kötü ihtimalle de iğrenç buluyor. Ama anlayamıyor çünkü tek istediği yalnız kalmak. Özgürlük ve güç sahibi erkekler bundan daha fazlasını ister. Bu asalet seviyesinde, ülkeyi istiyorlar. Tanrı olmak isterler.

"Evet, öyle olduğuna inanıyorum," diyor. "Ama köy eski sınır bölgelerine düştü."

Bay Chin kaşlarını çatıyor. "Eski sınırlar son zamanlarda zorlaştı."

Oosant'a bakılırsa bu yetersiz bir ifade ama Sora sempatiyle başını sallıyor.

"Tiyung, baban nasıl?" Bay Chin bana dönüyor ama son saniyeye kadar gözlerini Sora'dan ayırmıyor.

"O iyi," diyorum. "Selamlarını yolladı."

"Evet, onların ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Seok'a benimkileri gönder."

"Göndereceğim."

"Yani bugün babanın yerine Lordlar Konseyi'nin törenine katılacak mısın?"

Başımı salladım.

Sora bana baktı. Törenden bahsetmeyi unuttum çünkü planlarımızı etkilemiyor. Büyük şehirlerdeki tüm kontlar ve yüksek soylular saat üçte Lordlar Konseyi için bir araya gelecek. Batı kontu, kuzey kontu ve sanırım Dal'ın genç oğlu ve ben orada olacağız. Babam Dal'a olan nefreti yüzünden katılmayı reddetmişti ve artık başkente gitmek için çok geç. Tören, oyun nedeniyle Qali Sarayı yerine burada, Tamneki'de yapılacak ama sadece bir sürü el öpme ve pohpohlama olacak, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

"Peki ya sen, canım, burada nasıl vakit geçireceksin?" diye soruyor Sora.

"Dükkânların rakipsiz olduğunu duymuştum," diye yumuşak bir gülümsemeyle cevap verir.

Sora alışverişten nefret eder ama kuzeyli kont gelenekçidir. Onun ne duymak istediğini biliyor. Gerçeğin ne o l d u ğ u önemli değil, çünkü şu anda bir rol oynuyor.

"Bu doğru ama yakında hepsi kapanacak," diyor Bay Chin.

"Nedenmiş o?" Sora konttan bana bakıyor.

Bay Chin gri kaşlarını kaldırıyor. "Kutlama töreni ve Bin Yıllık Şampiyona için."

"Şampiyon- Oh, tuhko?" diye soruyor.

Garsonlar sessizce çayın yanında kek ve çörek getiriyorlar. Hepsi siyah kolluklar takıyor, gerçek bir üzüntüden değil, zorunluluktan doğu kontunun yasını tutuyorlar. Tabaklar masaya konur konmaz gizlice kaçıyorlar. Hiçbiri yüksek soylular arasındaki bir sohbeti bölmeye cesaret edemiyor.

Kont tek kaşını kaldırarak, "Siz de katılacaksınız, değil mi?" diye sorar. "Sakın bana kan sporundan hoşlanmadığını söyleme. Buna inanmam."

Bay Chin bilinen bir tuhko tutkunudur. Umbria'nın kendi takımı var ve onların eğitim akademisi ile sahasına bol bol para akıtıyor. Babam Bay Chin'in oyunlarda şike yaptığına inanıyor ama bu doğru olsaydı kraliyet oyun bakanı tarafından öldürülürdü.

Sora ağırbaşlı bir şekilde, "Hayır, oldukça yoğun olmasına rağmen hoşuma gidiyor," diyor. Bay Chin öne doğru eğiliyor. "Onu eğlenceli kılan da bu."

Boğazımı temizliyorum. "Biz katılmayacağız."

Yemek çubuklarını ağzına götürmek üzereyken duraklıyor. Fildişi ve yeşim taşından. Onlarla seyahat ediyor olmalı - Sora gibi zehirleyiciler varken akıllıca.

Bay Chin kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden olmasın?"

Ağzımı peçeteyle silip onu bekletiyorum. "Babam bu gezi işini sürdürmek istiyor. Oturacak bir yer ayarlamadı ve ben de onun yanından ayrılmayacağım."

Yüksek soylular asla maç için bilet almaz. Biz sıradan insanlar değiliz. Lüks localarda otururuz ya da hiç oturmayız. Elbette babamın koltuğuna oturabilirim ama asıl mesele Bay Chin'in Sora'yı davet etmesini sağlamak. Bunun onun fikri olduğuna inandırmak.

Bay Chin benekli elini sallıyor. "Saçmalama. Bu bin yılda bir olacak bir olay. Sora, bu akşam benim şahsi misafirim olacaksın."

"Oh, ben..." Sora heyecanlı görünüyor, sonra bana bakıyor ve susuyor. El değmemiş tabağıyla konuşuyor. "Nazik teklifiniz için teşekkür ederim ama reddetmek zorundayım."

Kont şaşırmış görünüyor. Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Her gün biri ona hayır diyemez, özellikle de sıradan bir kadın. Sora kadar çarpıcı biri bile. "Reddetmek mi?"

Benden ona bakıyor ve tekrar geri dönüyor.

Mikail tam olarak böyle yapmamı söyledi. Ama o kadar içten ki beni hazırlıksız yakaladı.

"Ben... Ben gerçekten..." Kekeliyorum.

"Israr ediyorum. Bu gece ikiniz de orada olacaksınız."

Ses tonu kesin. Tartışmayı bırakıyorum. Ama Sora başını sallıyor.

"Çok naziksiniz," diyor. "Cömertliğinizi çok takdir ediyorum ve oyuna katılmayı çok isterim. Ama Kont benim lordum ve efendim. Onun emirlerine ihanet edemem."

"Hayır, canım. Senin tek bir efendin var." Bir parmağını kaldırır. Sora ona bakıyor. Ne söyleyeceğini merak ederek ben de bakıyorum. "Kral Joon. Bu gece seni onunla tanıştıracağım."

Sora bana bakıyor ve ben de nabzımın hızlanmasına aldırmadan yavaşça başımı sallıyorum.

Bu tam da olması gereken şeydi ve yine de her şey çok kolaymış gibi geliyor.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diyor ve ona yumuşak bir gülümseme daha sunuyor.

Çayını alıyor, bu yüzden adamın siyah gözlerinde parlayan memnun parıltıyı kaçırıyor. Ama ben bilmiyorum.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

EUYN

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

Saat iki ve ben bu odada çıldırmak üzereyim. Pencerelerin yanında volta atıyorum, gün ışığını içime çekmeye çalışıyorum - kendimi yine Boş Hapishane'nin karanlığında bulurum diye. Ama hiçbir şey sizi oraya hazırlayamaz. Nemli. Karanlık. İku'nun inleyen şarkısı ve diğer mahkumların feryatları. Yine de kardeşimin beni oraya ikinci kez göndereceğinden şüpheliyim.

Hayır, eğer başarısız olursak, ya kül olacağım ya da bir hain olarak kafam kesilecek.

Hafifçe kıkırdıyorum. Belki de kaybeden tuhko takımıyla birlikte benim de kafamı keserler.

Kanımı Savaş Tanrısı'nın çeşmesine akıtın.

Bir Yusan prensi, bir spor takımıyla birlikte kanını akıttı. Bir piç için uygun bir son.

O d a d a histerik bir kahkaha çınlarken etrafıma bakıyorum. Sonra benim kahkaham olduğunu fark ettim.

Volta atmayı bıraktım. Kendimi toparlamalıyım. Ölüme hazırlanmama gerek yok. Başarıya hazırlanmalıyım. Gün batımına kadar kral olabilirim. Nasıl bir hükümdar olacağım? Nasıl bir prens olduğumu biliyorum. Joon'un Kan Festivali'yle hükümdarlığına damga vurduğunu biliyorum. Ama benim hükümdarlığıma ne damga vuracak, öz kardeşimin öldürülmesinden başka?

Hayırlı bir başlangıç değil ama küresel tarih esnektir. Wei ülkesi zulümlerine rağmen onurlu olarak biliniyor çünkü zengin, güçlü ve son zamanlarda hiçbir şey yapmadılar. Hafıza kısadır; geçmiş yeniden yazılabilir - tabii eğer Bilgi Tapınağı'na gidip Yoksa'nın kayıtlarını değiştirebilirseniz. Ama bu daha önce de yapıldı.

Batı Ormanı Kasabı olmama rağmen yardımsever bir kral olabilirim, halk arasında yaşadım. Onlarla birlikte seyahat ettim, onlara güvendim ve onlar için öldürdüm. İnsanlara yardım edebilirim. Joon'un hiç yapmadığı şekilde ilgilenebilirim. İlahi Tapınak'ta dua edilen türden bir kral olabilirim. Tüm krallar öyle değil. Bazılarını unutmayı seçtik.

Kral olduğumda Joon'un unutulup unutulmayacağını merak ediyorum. Omin hakkında konuşmuyoruz bile. Ben on üç yaşındayken Qali Sarayı'nı sessiz bir utanç içinde terk ettiği ve birkaç yıl sonra öldüğü için onu pek iyi hatırlamıyorum.

Ama... öz kardeşimi öldürür müyüm? Babam ne düşünür?

Ve sonra bir kez daha hatırlıyorum ki o benim gerçek kardeşim değil ve babam da benim değildi. Ben Baejkin değilim. Asil kandan bile olmayabilirim. Maça yaklaştıkça bunu daha çok düşünüyorum. Annemin gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirim. Ve sonra köşede bir şey görüyorum...*birini...görüyorum*.

Kesinlikle hayır. Gözlerimi kapatıyorum ve onu uzaklaştırıyorum.

Tekrar baktığımda, köşe boştu. Nefes alıyorum. Bu iyi bir şey.
Bugün ihtiyacım olan son şey fahişe annemin hayaletini görmek.

Şu anda yalnız olmasaydım belki de aklımı kaybetmezdim. Mikail burada değil. Dün gece odaya geri geldi ama benimle konuşmadı. Sonra da şafak vakti gitti. Ve bir kez daha nereye gittiğini bilmiyorum. Ona güveniyorum, ama güvenmeli miyim? Yoksa bir casus şefine güvenmekle tarihin en büyük aptallığını mı yapıyorum?

Kapıya yaklaşan ayak seslerini sürekli dinliyorum. Askerlerin beni Boş Hapishane'ye götürmesini. Ya da Mikail'in geri gelmesini. Ama hiçbir şey yok.

Yemek sipariş ettim ama masada yenmeden duruyor. Yemek yemeliyim. Son bir yemek yemeliyim. Ama Fallow'da uyandığımdan beri ilk kez aç değilim.

Çanlar hem dostum hem de düşmanım. Aeri ve ben saat dörtte arenaya gidiyoruz. Çok yakın ama yine de bir ömür uzakta. Pelerinin altına imparatorluk kırmızısı bir ceket giyeceğim. Hava ikisi için de çok sıcak ama pelerin, arenaya kral olduğumu gösterme zamanı gelene kadar kimliğimi gizlemeye yardımcı olacak. Umarım.

Hava nemli. Tüm ülke muson yağmurlarına hazırlanıyor. Hayat kurtaran ve hayat alan seller için. Geliyor. Fırtınalar. Şimşek, gök gürültüsü ve durmak bilmeyen yağmurlar. Yusan'ın hızı bir ay boyunca yavaşlar; bu, insanlar için bir tür tatildir. Ve bir ay mükemmel bir

hükümdarları değiştirmek için bir süre. Yağmurlar bittikten sonra resmi taç giyme törenini yapmak için.

Aynada kendime bakıyorum ve başımdaki tacı hayal ediyorum. Ejderha Lordu'nun altın tacının yakutları, oniksleri ve elmasları. Ve sonra onu tekrar görüyorum, bu sefer aynada - annemi. Kötü kadının bana musallat olmak için neden bugünü seçtiğini bilmiyorum.

Bir çığlıkla uzaklaşıp pencereye geri dönüyorum. Belki de On Cehennem'de beni bekleyenlerden çok korktuğum için hayattayım.

Birkaç dakika sonra banyo yapıyorum ve bugün öğrenmememem için dua ediyorum.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

MIKAIL

QALI SARAYI, YUSAN

General Salosa kısa boylu, şişko bir adam ve ofisinde çok fazla eşya var. Yüksek tavanları ve Qali'nin meşhur süslü oymalarıyla büyük bir yer, ama tüm bu dağınıklık içinde bunu söylemek zor.

Devasa masasının önünde, hazır ol vaziyetinde duruyorum. Sırtım dik, ama ağırlığım sol kalçamda. Generalin egosuyla neredeyse eşleşen büyük bir bıyığı var. Kaşlarını çatmış, masasının arkasında oturmuş, evrak işleriyle meşgul. Qali her şey için bir evrak izi bırakmaktan daha fazla bir şey sevmez. Ama şu anda hiçbir şey doldurmasına gerek yok. Bu bir güç gösterisi, bana önemini hissettirmek için tasarlanmış.

Devasa pencerelerden dışarı, sudan yansıyan güneşe bakıyorum. Saray, derin bir gölün ortasında, dar bir köprüyle ulaşılabilen kayalık bir adanın üzerinde yer alıyor.

Çoğu zaman dünyanın her şeyi yutmasını diliyorum.

General'e dönüyorum ve masasındaki bir kağıt ağırlığıyla oynuyorum. Ona her dokunduğumda kaşları çatılıyor, ben de onu vernikli ahşap üzerinde topaç gibi döndürüyorum. Hemen geri alıyor ve benden uzağa koyuyor. Sonra da aşırı özenli imzasını tamamlıyor. Saray muhafızlarının generali çok eğlenceli.

"Planlanan suikasttan ne haber?" diye soruyor, sonunda işi bitmiş. "Bir değişiklik yok," diyorum.

İmzalamak için başka bir kâğıt alıyor. "Hâlâ tuhko oyununun peşinde misin?" "Evet, 'değişiklik yok' bu anlama geliyor," diyorum.

Generaller ve casuslar genellikle anlaşamazlar ve biz de istisna değiliz. Bizi kontrol etmek istiyorlar; kral dışında kimseye hesap vermek zorunda değiliz. Çatışma da bu yüzden.

Kafasını kaldırdı, sinirliydi. En kazanan sırıtışımla gülümsüyorum.

Salosa kızarıyor ve ağzını açıyor ama sonra krala göre aynı rütbede olduğumuzu hatırlıyor.

"Pekâlâ," diyor.

"Kral Qali'nin duvarlarının arkasında mı kalacak o zaman?"

diye soruyorum. "Değişiklik yok."

"Sanırım bunu hak ediyorum."

"Kesinlikle hak e d i y o r s u n." Boncuk gibi küçük gözleriyle bana bakıyor. "Hainleri canlı getir Mikail. Ödüllendirileceksin."

Başımı sallıyorum ve canım dans etmek istememesine rağmen ofisinden vals yaparak çıkıyorum.

Bu çok tehlikeli bir oyun ama şimdi oynamak zorundayım.

Tonozlu mermer koridordan Casuslar Salonu'na doğru ilerliyorum. Ofisim Qali'nin diğer tarafında, devasa, güzelce boyanmış iç kubbeyi geçiyor. Saraya ilk geldiğimde hayretler içinde kaldığımı hatırlıyorum. Babam Ailor, hizmetlerinden dolayı bir madalya alıyordu ve ben ağzım açık bir şekilde bakakalmıştım. Tüm bu yaldızlı lüks ve ihtişam, pek çok kişinin ölümü ve acısı üzerine inşa edildiğini neredeyse unutturabilir.

Hizmetçiler eğiliyor ve muhafızlar ben geçerken beni selamlıyor. Beni batı koridorlarında dolaşırken görmeye alışık değiller. Casusların kendi doğu giriş ve çıkışları vardır. Taht odasında bana ihtiyaç duyulmadıkça ya da Salosa veya yardımcılarından biri hakkında casusluk yapmadıkça normalde bu yoldan gelmem.

Qali'de kimse şüpheden muaf değildir.

Doğu salonuna geliyorum ve kapım için hangi anahtarı kullanacağımı hatırlamam bir anımı alıyor. İki buçuk yıldır bu ofisteyim ama mecbur kalmadıkça buraya gelmiyorum. Benim alanım generalinkiyle aynı büyüklükte ama Salosa'nınkinin aksine benim ofisim pislikle dolu değil. Casuslar her şeyi y a z m a z l a r ve bunun iyi bir nedeni vardır. Sırlarımızı ortalıkta bırakırsak işimizde oldukça kötü oluruz.

Muson öncesi sıcağa ve neme rağmen saray her zaman serindir. Ofisimde kocaman bir şömine var. O kadar geniş ki, i ç i n d e şişte Salosa kızartabilirim. Tüm yazışmaları burada yakıyorum. Bacayı açar ve ateşi yakarım. Sıcak ya da soğuk, salonda olduğumda her zaman dumanlı bir ateş yakarım ki biri devasa bacada saklanıyor ya da yukarıdan dinlemeye çalışıyor olmasın.

Kapım hafifçe vurulduğunda şömineye yaslanmış alevleri izliyorum. Bakmadan kim olduğunu anladım.

"Girin," diyorum.

"Tekrar hoş geldin," diyor Zahara.

Gerçek adının bu olmadığından eminim. Çok güzel - Sora kadar olmasa da kendine özgü bir güzelliği var. Saçları kahverengi, kalın kirpikli gözleriyle neredeyse aynı tonda. Rengi bana benziyor ve benim yaşlarımda. Casusların hepsi gençtir. Kırışıklıklar ve torunlar hakkında endişeleneceğiniz bir meslek değildir.

Casus şefi olarak normalde casusları ben seçerim ama o bana Joon aracılığıyla geldi. Çabucak yükseldi ve ona güvenmesem de iki numaram oldu. Alınmasın ama ben kimseye güvenmem.

Zahara içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Sen miydin?" diye sordum.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. Bu yeterli bir cevap. Kont Dal'ı o öldürdü. Nasıl olduğunu sormaya zahmet etmiyorum, önemli değil.

"Hamle yapıyor," diye fısıldıyor. Sadece Joon'u kastediyor olabilir. Doğru düzgün izleyemediğimiz tek kişi o. Onu takip etmemize ya da gözetlememize izin verilmiyor. Bu emre itaatsizlik edersek iku'ya yem oluruz. Kimse şüpheden muaf değildir ama Joon bir insan değil. O bir tanrı kral. Şimdilik.

"Thorn'u kim gönderdi?" Ben sordum.

Thorn, Aseyo'da öldürülen suikastçıydı. Suikastçılar teknik olarak Casuslar Salonu'nda değiller ama bizim talimatımızla öldürebilirler. Ayrıca General Salosa'nın emri altında da çalışabilirler.

"Biz değil," diyor.

"Hedef mi?" Ben

soruyorum.

"Bilinmiyor. Salosa suikastçının Qali dışında faaliyet gösterdiğini iddia

ediyor." Haydut. Salosa, Thorn'un haydutluk yaptığını söylüyor.

Suikastçıların haydutluk yapma olasılığı casuslardan daha yüksektir. Öldürme yetenekleri vardır ama casusluk için gerekli istihbarat ya da güvenilirliğe sahip değillerdir. Daha az saygı görüyorlar, bu yüzden rüşvete daha yatkınlar ya da "siktir et" deyip bağlılıklarını değiştirebiliyorlar.

Yine de bu cevap çok kolay görünüyor. Ama şüpheciliğimi göstermemem gerektiğini biliyorum.

"Khitan'dan ne haberler var?" diye sordum.

"Değişmedi. Kraliçe Quilimar yüzüğü taktı ve tahttan ileri gelenleri kabul ediyor. Çocuk hayatta... şimdilik."

Khitan Prensi gelecek ay dört yaşına basacak. Quilimar onun annesi ve kendi oğlunu öldürmeyeceği düşünülebilir ama ben olsam bunu yapmazdım. Aile bağları Baejkinler için hiçbir cinayeti durdurmamıştır. Quilimar da son yılların en acımasızı.

"Gaya?" Ben soruyorum.

"Oosant'ta bulduğunuz kayıp laoliyi araştırıyoruz. Henüz bir cevap yok. Şüpheler doğu kontluğu üzerinde yoğunlaşıyor."

"Ne kadar uygun," diyorum.

Gülümsüyor. "Öyle değil mi?"

Hiçliğin ortasındaki bir depoda bir milyon altın değerinde uyuşturucu var ve suçu ölü bir adam üstleniyor. Birileri büyük hamleler yapıyor ve Euyn'un tahtını tehdit ettiği için bunu hemen çözmemiz gerekiyor. Tabii ki, Madendeki herkesi öldürdüğümüz ve kanıtları ateşe verdiğimiz gerçeği yardımcı olmuyor. Ama cevaplar için adamlara işkence edecek zamanım yoktu ve eğer ilaçları cesetlerle birlikte bıraksaydım, laoli ertesi gün ortadan kaybolurdu. Garanti.

"Takibe devam edin," diye emrediyorum. "Elbette," dedi.

"Wei?" diye sordum.

"En iyi çabalarımıza rağmen rahip kral demir kuralını koruyor. İki kayıp."

Wei'de iki casus öldürüldü ya da öldü sayılır. Bu, casus şefi olduğumdan beri toplam sayıyı on dörde çıkarıyor. O ülkeye iyi adamlarımızı kaybetmeye devam edemeyiz. Onları göndermeyi de durduramayız. Wei'ye mevsimlik haraç olarak milyonlarca altın vermemiz gerekirken olmaz.

"Kuzey ve batı kontları Tamneki'de mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Güney kontundan iz yok."

"Şimdilik hepsi bu kadar," diyorum. Normalde Zahara hemen kapıdan çıkardı ama oyalanıyor. Garip bir durum. Uzun uzun vedalaşacak tipler değiliz. "Evet?"

"Bu gece hainleri getirecek misin?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. Tabii ki çoktan duymuştur. General Salosa tam bir kevgir. Ama ona söylememin bir nedeni vardı, sır olarak kalmaması gerekiyordu. Suikastçıyı bulduktan sonra hiç uyumadan buraya geldim, Salosa'nın ofisine daldım ve bir ay süren kraliyete ihanet edenleri yakalama görevimi neredeyse tehlikeye attığı için yüksek sesle şikâyet ettim.

"Söylenti bu," dedim.

"Ölümde güvenlik," dedi. Başımı salladım ve gitti.

"Ölümde güvenlik" birbirimize veda etmek gibi bir şey ve aynı zamanda bir tavsiye. Casuslar için kendi canına kıymak yakalanmaya tercih edilir. Pratik nedenlerden dolayı hepimiz Erlingnow hapları taşıyoruz. İşkence altında, kırılma riskiniz vardır. Cesedinizin konuşma riski yoktur.

Ama bu durumda, Zahara hainleri canlı ele geçirmek yerine cesetlerini g e t i r m e m i z i söylüyor.

İlginç.

Kule üç çanı çaldığında hâlâ bunu düşünüyordum. Saat dörde kadar Tamneki'ye dönmem gerekiyor.

Etrafa son bir kez baktıktan sonra sarayın doğu tarafından çıkıyorum. Yüz saray okçusunun gözetimi altında gizlice gelip gidebileceğimiz bir sandalımız var. Avare Göl'ü geçmemize izin verilen tek kayık bu ve casus gözlükleriyle yüzümüzü ve her kürek darbemizi gözlemliyorlar. Ama kayığa binmek yerine köprüden yürümeye karar veriyorum.

Avare Göl cam gibi görünüyor çünkü su çok durgun. Ama bu hoş yüzey, altındaki canavarları gizliyor.

Qali için ne mükemmel bir metafor.

Taş köprüden kayacak olsam, ölmeyi diler ve bunun için dua ederdim. Iku'lar barakudaların çenelerine sahiptir, ancak insan şeklindeki gövdeleri üzerinde dört insansı kolları vardır. Bu kolların uçlarında beş inçlik pençeler var. Alt yarıları devasa balıklara benziyor. Efsaneye göre iku bir zamanlar insandı.
-Ejderha Lordu'nun hazinesini çalmaya çalıştıktan sonra canavarlaşan ve suda yaşamaya mahkum edilen Ejderha Lordu'nun hizmetkarları.

Kurnazdırlar, yüzeyde bir dalgalanmaya bile neden olmadan hareket ederler. İku ayrıca sürüler halinde avlanır ve kendi dillerinde iletişim kurarlar. Boş Hapishane'de şarkılarını duyabilirsiniz. Nemli hücrelere atmosfer katar.

Saray, iku'lara geyik kurbanları sunuyor ve gölde büyük balıkların stoklanmasını sağlıyor. Ancak bu yaratıkların en kötü yanı avlarına nasıl eziyet ettikleridir. Kurbanlarını kıyıya yaklaşana kadar yüzdürdükleri ve sonra yakalayıp sürükledikleri biliniyor. Bu çanlar için devam edebilir. Bazen de insanlar atılır. Cesetler yenildiği ve bu nedenle düzgün bir şekilde yakılamadığı için, bu sadece en kötü suçlular için saklanan bir cezadır - katiller ve hainler.

Benim gibi insanlar için.

Bir kez daha güvenli bir şekilde diğer tarafa geçiyorum. Arkama bakıyorum, saray duvarları boyunca konuşlanmış yüzlerce askerin sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kısaca,

Acaba bugün iku'ya yem olacak mıyım? Soylular ilgi ve dehşetle bakarken muhafızlar tarafından köprüden aşağı mı itileceğim?

Hayır. Hainleri getireceğim. Öyle ya da böyle.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

AERI

TAMNEKİ ŞEHRİ, YUSAN

Euyn'un gözleri çok yorgun görünüyor. O kadar sık arıyorlar ki ben de etrafıma bakmaya başlıyorum. Paranoyanın bulaşıcı olduğunu kim bilebilirdi? Ama görecek bir şey yok. Ya da her şey, çünkü bir insan kalabalığının içindeyiz.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum, sesim fısıltının biraz üstünde.

Başını salladı. Fountain Inn'de kapısını çaldığımdan beri çok sessizdi. Belki o da benim gibi midesinden rahatsızdır.

Ama neredeyse geldik.

Birkaç adım sonra devasa King's Arena'nın gölgesindeyiz. Hiç bu kadar büyük bir şey görmemiştim. İnsanların böyle bir şey inşa edebileceğini sanmıyordum ve hikayelere göre de etmemişler. Efsaneye göre buraya Doğu Denizi Tanrısı tarafından konulmuş. Buna inandığımdan emin değilim, çünkü bir tanrı neden bir arena inşa etsin ki? Kim inşa etmiş olursa olsun, şiddetli ve çok popüler bir oyun olan tuhko için kullanılıyor.

Yanımızda bir insan denizi akıyor. Bilet sahiplerinin çoğu yerlerini zamanında bulabilmek için kutlama töreninden vazgeçmiş gibi görünüyor. Arenanın düzinelerce giriş ve çıkışı var ama bugün iki yüz elli bin kişi katılacak, yine de içeri girmek için kuyruklar oluşacak.

Rampadan kuzeydeki hizmetçi girişine d o ğ r u yürürken Euyn kapüşonunu kaldırmış ve başını öne eğmiş durumda. İçeri girerken kimse bizi durdurmuyor; herkes umursamayacak kadar meşgul.

Royo yanımda olmadan yürüdüğüm için kendimi savunmasız ve biraz da çıplak hissediyorum ama Mikail bizi söylediği yerde bekliyor. Bir yere yaslanmış

süslü kılıcını kalçasına dayamış. Silahların arenaya girmesine izin verilmiyor ama o bir casus ustası, bu yüzden kurallar geçerli değil. Çoğu kural Mikail için geçerli değil gibi görünüyor.

Normal ukala sırıtışı yerine küçük küçük gülümsüyor. Sanırım bugün hepimizi etkiliyor. Dün iyiydim ama Royo Sora'yla çıktığından beri çığlık atacak ya da kusacak gibi hissediyorum. O kapıdan çıkarken kolunu tutup benimle kalması için yalvarmak istedim ama yapamadım. Bugün hepimizin yapması gereken işler var. Ben sadece kendiminkini yapacak cesareti bulmalıyım. Ama hayatım boyunca hiç bu kadar çelişkiye düşmemiştim.

"Hazır mısın?" Mikail bana bakarak soruyor.

Nefes alıyorum. İşte bu kadar. Geri dönüş yok. Ama ben geri dönmek istiyorum. Kaçmak istiyorum. Onlara tüm bu komployu unutmalarını söylemek istiyorum. Ama artık Aseyo'da yapabildiğimden daha fazlasını yapamam. Bu işin içindeyim ve sonuna kadar gitmek zorundayım. Değişen bir şey yok.

Mikail bana bu işi teklif ettiğinde, hayatımın geri kalanında gerçekten hırsızlık yapmak isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim ama o nedenini bilmiyor. Gerçek şu ki, çalmaya devam *edemem*. Babama yardım ettikten sonra durabilirim. En önemlisi o. Aramızdaki ilişkiyi onarmak, onu gururlandırmak, sonunda ailem olması ve bununla birlikte gelen güvenlik; tek istediğim buydu. Nedense bunu unutup duruyorum. Ama babam benim kanımdan. Bu insanlarla aramızdaki bağ sudan yapılmış ve bugünden sonra buharlaşacak.

Başımı sallıyorum ve Mikail bana içinde vale üniforması olan bir çanta uzatıyor.

Ağzım kurudu. Onlara anlamlı bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bunun yerine bir adım uzaklaşıyorum.

"Aeri," diyor Mikail.

Donup kalıyorum, göğsüm sıkışıyor. Sertçe yutkunuyorum ve sonra arkamı dönüyorum. "Öyle mi?"

"Eğer işler ters giderse... kaç. Kendini kurtar ve bizi tanıdığını unut."

Sertçe nefes alıyorum çünkü Royo böyle söyledi. Çünkü o önemsiyor.
Bu da Mikail'in de önemsediği anlamına geliyor.

Onun umursadığını sanmıyordum. Royo dışında hiçbirinin umursadığını sanmıyordum. Ama geçmişi düşündükçe midem bulanıyor. Ty ve Euyn Oosant'ta hayatımı kurtardılar. Sora elbisemdeki kanı temizledi, ben de onun morluklarını makyajla gizledim. Ve Mikail bana Aseyo'daki cephanelikten bir hançer getirdi.

Aile sahibi olmak gerçekten böyle bir şey mi? Hiç böyle bir şeyim olmamıştı. Daha önce, çocukken bile, sadece ben vardım. Annemin iyi bir anne olduğunu düşünüyorum. Ama o daha çok bir oğlu olmasıyla ilgileniyordu.

Benimle olduğundan daha iyi bir geleceği vardı. Ve babam yakın zamana kadar benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Bir adım atıyorum ve tökezliyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Ne yapıyorum ben? Mikail bana yardım etmek için uzanıyor, kaşlarını soru sorarcasına kaldırıyor. Sinirlerle ve iyi olmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyorum ama kendimi hiç de iyi hissetmiyorum. Aslında, sanırım hasta olacağım.

Bu katiller benim yaşamamı ya da ölmemi gerçekten önemseyen tek insanlar. Belki de hepsi görev yüzündendi. Ama öyle hissetmedim.

Hiçbir şeyin değişmediğini düşünürken yanılmışım. Her

şey değişti.

Ama hiçbir şey söylemedim. Sadece başımı salladım ve uzaklaştım.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

ROYO

KRALIN ARENASI, YUSAN

Herkesin tuhko ateşi var. Arenanın etrafında Silla ve Rouran -mavi ahtapot ve sarı dağ aslanı- pankartları dalgalanıyor. Silla güney bölgesinin takımı. Rouran ise batıdan. Profesyonel tuhko takımlarını finanse eden zenginler onlara kendi isimlerini vermeyi severler. Şu anki kuzey ve doğu şampiyonları bugünden önceki turlarda zaten kaybettiler, bu da bu ikisini ülkenin en iyisi yapıyor. Aynı zamanda içlerinden birinin sonunu hazırlıyor. Diğer on sekiz takımın hepsi tekrar antrenman yapmak için yaşarken, bugün sahadaki oyuncuların yarısı ölecek.

Ve biz de maçı kalenin hemen yanından izleyeceğiz.

Takım elbise giydim, Sora ve Ty için muhafız gibi davranıyorum. Kraliyet locası kale duvarının üstünde. Rahway'de oynadığım boktan gece karnaval oyununun aksine, bu çemberler demirden ve stadyum duvarına vidalanmış.

Kraliyet locasının iki yanında iki lüks loca var. Sağ tarafta 12 yüksek soylu. Solda on iki rahip. Rahipler kaybeden takımı öldürecek olanlardır. Beyaz cüppeleri kana ve bağırsaklara bulanmış olacak, hançerleri kalabalık alkışlarken damlayacak.

Ama şampiyonluk tuhkosu bile dikkatimi Aeri'yi aramaktan uzaklaştırmaya yetmiyor. Onu görememekten, onu terk etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Nefes alıyorum. Onun iyi olduğuna ve olması gereken yerde olduğuna güvenmeliyim ve ona güveniyorum.

Sadece diğerlerini bilmiyorum.

Saray muhafızları yanımızdaki kraliyet locasında sıralanıyor. Siyah-gri zırhları öğleden sonra güneşinde parlıyor. Miğferlerinden kıpkırmızı tüyler çıkıyor. O gösterişli miğferlerden birini giymem için bana para veremezsiniz ama keşke şu anda göğsümü onların çeliği koruyor olsaydı.

Belki yirmi muhafız var gibi görünüyor. Söylemesi zor çünkü kutunun yarısından fazlası gölgede. Yine de ortada tek bir altın taht var. Şu anda boş, ama birazdan yüz boru kralın gelişini haykıracak ve tüm arena eğilecek. Kral için iki yüz elli bin ölü sessizliği.

Silahsızım ve bundan nefret ediyorum ama içeri girerken herkes aranıyor ve silahlara el konuluyor. Açıkçası, saray muhafızları tepeden tırnağa silahlı, rahiplerin törensel bağırsak deşme bıçakları ve arena muhafızlarının kabadayı sopaları var. Ama başka kimse yok.

Çeyrek milyon şiddet tutkunu insan buraya doluştuğunda silahlar ihtiyaç duyulan son şeydir.

Arenada taşkınlık çıkınca saray muhafızları kralın etrafını sarıyor, stadyum muhafızları da herkesi h i z a y a sokmak için kalabalığın canına okuyor. Bazen arenadaki muhafızlar kalabalıktan dolayı ölür. Bazen insanlar ölesiye dövülür.

Bu kadar çok şey tehlikedeyken duygular her zaman yüksektir. Bu duyguyu bilirim.

Kuzeyli kont Sora ve Ty'ı selamlıyor. Ben sadece bir muhafızım, bu yüzden tanıştırılmadım, ama yemin ederim gözleri bana dikildi. Hiç tanışmadık ama belli ki kim olduğunu biliyorum. Hayatım boyunca Umbria'yı o yönetti. Çetelerin istediklerini yapmasına izin veren kişi o. Sol'un boka batmasına izin verdiği için. Joon'un yaptırımlarının şehri boğmasına neden olduğu için. Hwan'ın tutuklanmasından sonra ona gidip yanlış adamı yakaladıklarını söylemeye çalıştığımda beni görmeyi bile kabul etmeyen oydu. O geçerken çenemi sıkıyor ve gözlerimi sahadan ayırmıyorum.

Bay Chin, "İkinizin bana katılmaya karar vermenize çok sevindim," diyor. "Bu eşi benzeri olmayan bir maç olacak." Sonra duraklıyor ve Sora'ya bakıyor. "Ve sen, canım, eşi benzeri olmayan bir kadınsın."

Üzerinde hareket ettikçe altın rengi parıldayan gül rengi bir elbise var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim; sanki parlıyor.

Bay Chin, Sora'nın elini tutuyor.

Yüksek soylu locasında iki sıra minderli sandalye vardır ve üçü hariç tüm koltuklar doludur. Bay Chin en ortadaki sandalyeye oturur.

ve Sora'ya sağına, Ty'a da soluna oturmasını işaret ediyor. Köşedeki koltukta muhtemelen ölü doğulu kontun oğlu olan bir çocuk var.

Diğer muhafızlarla birlikte kenarda durup kalabalığın doluşunu izliyorum. Kendimi gerçek muhafızlar gibi tutuyorum, e l l e r i m i arkamda kenetliyorum. Aptalca bir duruş şekli ama neyse.

Kraliyet locasında Aeri'den hâlâ bir iz yok. Kontrol etmeye devam ediyorum.

Birden davullar ritmik bir şekilde çalmaya başlıyor ve iki takım sahaya çıkıyor. Kalabalık tezahürat yaparken stadyumun gürültüsü çok büyük. Takımlar çevreyi dolaşıyor ve sonra kraliyet locasının karşısında duruyorlar. Omuzları geride, uzun bir sıra halinde durup kralı bekliyorlar.

Oyuncuların çoğunu tanıyorum. Yusan'daki her çocuk gibi ben de profesyonel tuhko oynamak istiyordum. Evet, en iyi ikinci olursanız ölebilirsiniz ama bir güçlü adam için ortalama bir gün daha tehlikelidir. Ayrıca, profesyoneller asil muamelesi görüyor. Herkes onları tanır ve eğer iyilerse tüccarlardan daha zengin olabilirler. Oldukça tatlı bir hayat olurdu.

Hâlâ Aeri yok.

Bir anda yüz borazan çalınır ve herkes ayağa kalkar. Kral geldi. Tüm kalabalık kraliyet locasına dönüyor.

Joon imparatorluk kırmızısı bir takım elbise ve omuzlarında bir pelerinle çıkıyor. Bir pelerin için çok sıcak ama sanırım onu yelpazeleyecek hizmetçileri var. On yıl önce Umbria'yı ziyaret ettiği zamanki gibi görünüyor. Şakaklarında biraz kırlaşmış ve kırışıklıklar artmış ama onun dışında aynı. O ve Euyn'un siyah saçları ve kahverengi gözleri var ama birbirlerine benzemiyorlar. Joon belki Sora'nın boyunda ve hafif yapılı, Euyn ise benden daha uzun. Joon'un yüz hatları keskin, Euyn'unki değil. Ama bu mantıklı. Euyn yaklaşık yirmi yaş daha genç ve anneleri de farklı.

Hepimiz kralın önünde eğilirken tüm stadyum sessizliğe gömüldü. Sonra Joon el sallıyor ve büyük bir tezahürat patlıyor. İki takım el sıkışıyor ve arenanın diğer ucuna gidiyor.

Mikail kraliyet locasına giriyor ve bir süre sonra nihayet kahverengi bir uşak üniforması giymiş Aeri'yi görüyorum. Rahat bir nefes alıyorum ve göğsüm hafifliyor. O iyi. Buraya kadar gelmeyi başarmış. Ve şimdi yerinde.

Göremediğim tek kişi Euyn. Ama onun da zamanı gelene kadar altımızda, kraliyet merdivenlerine yakın ama çok da yakın olmayan bir yerde olması gerekiyor.

Hazırız.

Oyunun ilk yarısı otuz dakikalık iki devre halinde oynanıyor. Son bölüm, puanların ikiye katlandığı iki dakikadır.

İşte o zaman saldıracağız. Ama önce oyun başlamalı.

Joon kraliyet locasının kenarına gelir ve kalabalık sakinleşir. Etrafına som altından bir yılan sarılmış kırmızı bir bayrak tutuyor. Kazanan koç yılanı ödül olarak saklayacak. Tarihte en çok kazanan koçun üç tane vardı. Silla koçunda iki tane var.

Kral arenaya bakar ve gülümser. Buradaki herkesin gözü onun elindedir. Herkes öne eğilmiş, bekliyor. Bayrak sahaya indiğinde maç başlıyor. İki takım ortada duran topa doğru koşacak.

Ben bile parmak uçlarımda duruyorum. Bekliyorum. Bekliyorum.

Tuhko'nun amacı gerçekten basit: daha fazla sayı yapmak. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Takımlar kimin hücumda ya da savunmada olacağına ve her birinde kaç oyuncu olacağına karar vermek zorunda. Savunmacılar atışları engellemek için çemberlerin altında bekler. Karnaval oyununda olduğu gibi, uzaktan atılan bir şutun geçmesi için mükemmel olması gerekir. Şiddet serbesttir, ancak penis vuruşu gibi ucuz vuruşlar ceza gerektirir. Siyah giysili hakemler sahada durur ve altın ceza bayraklarını fırlatmaya hazırdır. Eğer bir oyuncu ceza alırsa, kenarda oturmak zorunda kalır ve takımı ceza ne kadar sürerse sürsün dezavantajlı duruma düşer. Cezalar ve dinlenme araları arasında ilk yarı bir zilden fazla sürüyor. Daha çok bir buçuk zil gibi.

Ama önce Joon'un bayrağı indirmesi gerekiyor.

Sanki takımların düzenli nefes alışlarını hissedebiliyorum. Tüm taraftarların gözlerini. Heyecanı. Buraya tuhko izlemeye gelmedim ama yine de kapılmamak elde değil. Çeyrek milyon insanın hepsi aynı şeyi istiyor.

Joon elini açıyor ve bayrak inip yeşil çimlerin üzerine kırmızı renk sıçrayınca nefesimi bırakıyorum. Kalabalık o kadar yüksek sesle kükrüyor ki taş arenayı sarsıyor ve sonra bir grup insan şarkıya başlıyor. Müzisyenler çılgınca davul çalıyor.

Oyun başlıyor.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

SORA

KRALIN ARENASI, YUSAN

Tuhko çok vahşi. Daha önce de görmüştüm ama bu seviyede değil - ölüm kalım meselesi olduğunda değil.

İki takım birbirine öyle bir güçle vuruyor ki, koltuğumda titriyorum. Dolgu yok, oyuncular için koruma yok. O kadar yakın oturuyoruz ki, üniformalarına bulaşan kanı şimdiden görebiliyorum.

Bay Chin tezahürat yapıyor, dudakları heyecandan ıslanmış. Benimle pek konuşmuyor. İçeri girdiğimde bana baktı ama onun dışında dikkati sadece maçtaydı. Açık mavi pankartlara bakıyorum ve Silla'nın, Seok'un bana öldürttüğü Maricelus Silla ile aynı olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen öyleydi. Cinayetinin bu oyunla bir ilgisi var mıydı? Bunu bilebileceğimden şüpheliyim.

"Kimi tercih ediyorsun?" Bay Chin'e doğru eğilerek soruyorum. Onu duyabilmek için başımı eğmek zorunda kalıyorum, çünkü solumda duruyor ve çok fazla kalabalık gürültüsü var.

Bana bakmadan, "Rouran'lar üzerine büyük bir bahis oynadım," diyor. Sonra ayağa kalkıyor ve bir pas için bağırıyor. Bire sıfır Rourans, ama bunu onun öfkesinden ya da arenadaki pek çok kişinin tepkisinden anlayamazsınız.

Aeri kraliyet locasında. Elinde gümüş bir tepside üzümlerle duruyor. Dört hizmetkâr devasa siyah tüylerle kralı yelpazeliyor; sanırım samur tüyleri. Burada esintiyi hissedebiliyoruz. Kral, hizmetkârlar, muhafızlar ve Mikail dışında yapayalnız. Bu adamların aradığı ve sonra da yüklendikleri yalnızlık tuhaf.

Bay Chin beni tahta bakarken yakalıyor. Gülümsüyorum ve yüzümü öne çeviriyorum.

"Unutmadım canım," diyor. "İlk yarı bittikten sonra seni tanıştıracağım."

Tepki vermiyorum ama midem bulanıyor ve tırnaklarımı kolçaklara geçirmemek için direniyorum. Bu zamanlama işe yaramayacak. Kralla daha erken buluşmanın bir yolunu bulmalıyım. Aeri devrenin son iki dakikasının saldırmak için en iyi zaman olduğunu çünkü herkesin oyuna odaklanacağını söyledi.

Devre arası çok geç olacak.

"Bu çok hoş olurdu." Gülümsedim.

Şimdi bir şeyler bulmak için kırk dakikadan az bir oyun sürem var. Kralın yanına gitmenin bir yolu.

Ne kadar istesem de Bay Chin'i geçip Ty'a bakamam. Onun beynine, katkısına, rahatlığına ihtiyacım var. Ki bu garip bir düşünce. Hayatımda çok fazla rahatlık yaşamadım ve şimdi onsuz nasıl yaşadığımdan emin değilim.

Ama rol yapmak zorundayız.

Bay Chin olmadan kralla görüşmemin mümkün olmadığını hemen anlıyorum çünkü Ty tahta yaklaşacak rütbeye sahip değil. Bu yüzden Dal'a ihtiyacımız vardı. Tuvalete gidip yanlış kutuya girmiş gibi yapmayı düşünüyorum ama saray muhafızları beni durduracaktır. Mikail beni tanıştıramaz, yoksa birbirimizi tanıdığımızın ortaya çıkma riski var. Peki Joon'un yanına nasıl gideceğim? Bunu nasıl yapacağım? Bu kadar yolu başarısız olmak için gelmedim.

"Canım, harika bir oyun kaçırdın," dedi Bay Chin.

Düşüncelerimde kaybolmuş, dalgın dalgın bakıyordum ama tabii ki her anı izlememi bekliyordu. Ve sonra fırsatımı gördüm.

Birkaç dakika sonra, bir penaltı bayrağı atıldıktan sonra esnedim. Sıkıntımı gizlemeye çalışıyormuş gibi yapıyorum ama Bay Chin fark ediyor. Ve böyle erkekler bir kadının ilgi odağı olmamaya dayanamazlar.

"Gel canım," diyor. "Onlar bu cezayı tartışırken, ben de seni kralla tanıştırayım."

Heyecanımı kontrol edemiyormuşum gibi davranıyorum. Ve bu gerçek, çünkü esneme numarası yapmanın işe yaradığına inanamıyorum. "Gerçekten mi?"

Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Aynı anda Ty da ayağa kalkıyor.

Bay Chin ona "Kralla zaten tanıştın," diyor. Bir elini Ty'ın omzuna koyarak onu koltuğa geri iter gibi yapar.

Ty, "Ve bu şansı her zaman seve seve kullanırım," diyor.

Bay Chin neşeli bir maske takıyor. "Ah, elbette."

Ama gözlerindeki bakışı kaçırmıyorum. Bir terslik var ama bunu çözecek zamanım yok. Neredeyse iki dakika uyarısı.

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

MIKAIL

KRALIN ARENASI, YUSAN

Oyunu ve kralı gelişigüzel izliyorum ama içimi bir ürperti kaplıyor. Bilge adamların ve hayvanların saklandığı, şimşekli bir fırtınadan önceki hava gibi.

Sora şimdiye kadar kralla tanışmış olmalıydı. İkinci ders oldu ama hâlâ yüksek soylular locasında Bay Chin'in yanında oturuyor.

Euyn'un bunu görmemesine sevindim. Haklı olduğunu iddia etmekten kendini alamazdı. Euyn, tüm paranoyak ihtişamıyla, bir test çalışması yapmamızı talep edip durmuştu. Ama yüzlerce işçi bizi görmeden arenaya girmenin bir yolu yoktu. Ayrıca, pratik yapacak hiçbir şey yoktu. Aeri çalabilir, Sora öpebilir. Bay Chin'in onu tanıtmasından başka şansımız yoktu. Ve o bir engel.

Bu planın son aşamasında Kont'a güvenmeyi sevmiyorum. Evet, tüm komplo onundu, ama dahil olmak istemediği, hatta adının bile geçmesini istemediği konusunda kararlıydı. Şimdi, Zahara Dal'ı öldürdüğü için, tam anlamıyla tüm bunların merkezinde.

Ama sanırım bunun bir önemi yok. En önemli parça Aeri ve o da yerinde. Gerekirse Joon'u kendim bıçaklarım. Elbette öleceğim, yirmi saray muhafızı tarafından parçalanacağım. Ama General Salosa mutlu olacak. Belki öldürücü darbeyi o vurabilir. Ne olursa olsun, Joon'u benimle birlikte Lord Yama'ya göndereceğim.

Ancak dürüst olmak gerekirse, Sora'nın buraya gelmesini tercih ederim. Joon'un cinayetinin kalp krizi gibi görünmesi gerekiyordu. Bu

Bu şekilde daha temiz. Kendime beklemeyi hatırlatıyorum. Bunu başarabilecek biri varsa, o da odur. Bugün mum ışığı gibi parlıyor. Ve hala zamanımız var.

Son zamanlarda karakteristik olmayan bir şekilde sabırsızlaştım ama sanırım bu intikama çok yakın olmaktan kaynaklanıyor. O kadar uzun süre bekledim ki, daha fazla beklemek zorunda k a l m a k zalimce geliyor. Ama gerçek bu. Sabırsızlık sadece baştan savma bir pişmanlık yaratır.

Joon öldüğünde, kralımız olarak Euyn'un önünde diz çökeceğim. Kargaşada bazı muhafızlar benimle birlikte diz çökecek, kontlar ve Ty da öyle. Saray muhafızları ve asillerin de arkamızda olması Euyn'u taçsız da olsa kral yapmaya yetecektir. Salosa'ya ne söylediğimin de bir önemi olmayacak, zaten ona bir şey söylememin amacı da buydu. Ya hepimiz başaracağız ya da onlar hain olarak ölecekler.

Ayrıca, Euyn tacı yok ettiğim için benden nefret edecek. Dürüst olmak gerekirse, beni kendisi de öldürebilir ama koca bir ulusu özgürleştirmek için bir adamın hayatının bedeli hiçbir şey değildir. Yapmak üzere olduğum şeyi sevgimden dolayı yapıyorum.

Sadece Euyn'a olan aşkım değil.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

EUYN

KRALIN ARENASI, YUSAN

Boynuzlar. Kornaların çalmasını bekliyorum. Ses, iki dakika uyarısını gösterecek. Joon ölmüş olacak ve ben de merdivenlerden kraliyet locasına çıkacağım. Ve her şey bitmiş olacak. Mikail tarafından taçlandırılacağım ve Yusan'ın yeni kralı olacağım.

Hayranlar favorilerini desteklerken arena binlerce ayağın tepinmesiyle sallanıyor. Kalabalık kükrüyor ve çığlık atıyor, hayal kırıklığıyla iç çekiyor, iyi oyunlarda tezahürat yapıyor. İnsanlar tuhko'yu seviyor. Özellikle de ölümcül şampiyonlukları. Yusan'ın bastırılamaz bir kana susamışlığı var. Ve ben Yusan olacağım.

Yoksa bir kül yığını olacağım.

Başımı tutuyorum ve sonra kollarımı sallıyorum. Hayır. Ben kral olacağım. Taç hakkındaki söylentiler sadece bundan ibaret. Evet, Idle Hapishanesi'nde mızrakların üzerinde kafatasları var ama neden orada olduklarını ya da nereden geldiklerini kim bilebilir? General gerçekten küle dönseydi, kafası da yanardı. Yani bu sadece bir hikaye.

Belki de.

Taç eterum. Nasıl çalıştığını kim bilir. Gerçek **o l a b i l i r** .

Hayır, bu bir efsane. İnsanları tacı çalmaktan vazgeçirmek için yayılan bir söylenti. Bence öyle.

Ama o zaman neden kimse almadı? Neden bin yıldır kesintisiz Baejkin hükümdarlığı var? Halk hepsini sevmedi. Özellikle Joon'u umursamıyorlar.

Meşalelerle aydınlatılmış koridorda adımlıyorum, pelerinim taş zemine sürtünüyor. Hâlâ bekliyorum. Burası soğuk olmasına rağmen hâlâ terliyorum. Yakında olmalı. Çanları duyamıyorum ama sanki çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Kontrol etmek için arenaya çıkmayı düşünüyorum ama yapamıyorum. Yerimde kalmalıyım.

Hayır. Kalabalık hâlâ tezahürat yapıyor. Çok uzun zaman olmadı. Sadece zaman kavramım yok. Fallow'daki o mağarada Mikail'i gece boyunca koruduğum zamanki gibi, her saniye daha uzun geliyor. Her ses daha anlamlı.

Tabii bir şeyler ters gitmediyse. Her şey ters gitmediyse.

Aniden omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Bir şeyler ters gidiyor. Tangun Dağı geçidinde hissettiklerimin aynısını hissediyorum - kaçmalıyım. Bu arenadan çıkmalıyım. Tamneki'den. Kendimi kurtarmalıyım.

Çıkışa doğru ilerliyorum, sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum. Hayır. Hayır, paranoyaklaşıyorum. Hepsi kafamın içinde. Aynamdaki annemin ruhundan daha gerçek değil. Ürperiyorum ama yerimden kıpırdamamalıyım yoksa Mikail'in taç giyecek kimsesi kalmayacak ve başkent kaosa sürüklenecek, masum insanlar ölecek. İnsanlar onun tacı kendisi için çaldığını düşünürse Mikail bile ölebilir.

Ama boynuzlar nerede?

Sırtımda bir kılıcın keskin metalini hissettiğimde merdivenlere doğru bakıyorum. Ve bana sinsice yaklaşabilecek tek bir kişi var: bir saray suikastçısı.

"Kımıldamayın, Majesteleri," diyor bir ses. Kim olduğunu anlayamıyorum çünkü ses boğuk. Bazen tüm siyahlar maske takar.

Nefes alıyorum ve merdivenlere bakıyorum. Mikail'in kılıcı alevler içinde a ş a ğ ı y a uçacağından eminim. Ya da Royo yumruklarıyla aşağıya inecek. Ya da Ty bana doğru koşacak, bu suikastçıyı öldürecek ve beni koruyacak.

Kimse gelmez.

Çünkü ihanete uğradım.

Soğuk kabulleniş beni yıkadı. Bir hainimiz olduğunu biliyordum. Ölen suikastçı hakkında kimse ortaya çıkmadığından beri bunu biliyordum ama yine de tüm bunlara katlandım. Çünkü başka seçeneğim yoktu. Çünkü ben bir aptalım.

Arbaletimi almadım. Mikail yayımı getirmemin çok dikkat çekici olacağını söyledi, ben de handa bıraktım. Ama tören kılıcım var. Yakut, altın ve oniksle kaplı. Kabzasını kapıp dışarı çıkmaya çalışmayı düşünüyorum. Sanırım sadece bir suikastçı var. Ama bir yerlerde başka bir gölgenin gizlenip gizlenmediğini bilemeyiz. Ve bu yolculukta birçok kez gördüğüm gibi, deneyimli kılıç ustalarıyla boy ölçüşemem.

Metal sırtıma daha sert bastırıyor. Derimi kesmiyor ama hiç de hoş değil.

"Eller yukarı, lütfen, Prens Euyn. Bana verilen emir sizi canlı getirmek... mümkünse. Ve sizi öldürmemeyi tercih ederim, çünkü sevgiliniz konuşmak istiyor."

Midem çalkalanırken gözlerimi kapatıyorum.

Başka bir seçeneğim olmadığı için ellerimi
kaldırıyorum.

Mikail bana ihanet etti. Başından beri hain olan oydu.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

AERI

KRALIN ARENASI, YUSAN

Kraliyet locasında bekliyorum. Bir penaltı bayrağı hakemleri çok uzun süre konuşturdu. İki dakika uyarısı çoktan gelmiş olmalıydı ama tartışmak için oyunu durdurdular.

Sinirlerim her geçen saniye daha da kötüleşiyor. Burada durmuş, meyve tepsisini bir heykel gibi tutuyorum ama aynı anda hem çok sıcak hem de çok üşüyorum. Parmaklarım donmuş durumda ama terliyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve başım hafif hissediyor.

Ne yapacağım ben? Ne mi yapacağım?

Kral sadece bir metre ötemde, maçı izliyor. Altın tacı başında parlıyor. Mikail kutunun içinde ama Sora hâlâ burada değil.

Bay Chin'in yanında, sadece konuşuyor.

Sürekli bakıyorum ve sonunda, sonunda! Bay Chin, Sora ve Ty kraliyet kutusuna doğru ilerliyor. Royo onları takip etmek için hamle yapıyor ama Bay Chin ona geride kalmasını söylüyor. Sözlerini anlayamıyorum ama hareketleri çok net.

Hayır.

Hayır, h a y ı r , hayır. Royo burada olmazsa beni koruyamaz. Ve ben de onu koruyamam.

Ama hiçbir şey söyleyemem. Ona işaret edemem, hatta ona doğru bile bakamam. Belki de diğer kutuda güvende olması daha iyidir. Burada çok fazla saray muhafızı var, çok fazla kılıç var. Her şeyin ters gidebileceği o kadar çok yol var ki.

Bay Chin oflaya puflaya ilerliyor. Yanımdan geçerken nefesimi tutuyorum. Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranıyor. Sonra nefesimi veriyorum.

Kralın önünde eğiliyor. "Majesteleri, sizi güney kontunun fahişesi Gain'li Sora ile tanıştırmak isterim."

"Majesteleri," diyor Sora, zarif bir reverans yaparak. "Sizinle tanışmaktan onur duydum."

Kral, "Seok'un bir metresi olduğunu bilmiyordum, hele ki böylesine görkemli bir metresi olduğunu," diyor. Sora yerine Bay Chin ile konuşuyor.

"Gerçekten de nadir bir kuş," diyor kont.

Sora hakkında bir hayvan ya da bir sanat eseriymiş gibi konuşuyorlar. Ama Sora ayakta duruyor ve sanki hoş bir şeymiş gibi gülümsüyor. Oynamak zorunda olduğumuz oyun bu. Hayatımın sonuna kadar oynayabileceğim bir oyun. Ama artık değil. Bu bugün sona eriyor.

Hayatımın geri kalanında rol yapmak istemiyorum. Artık asil olmak ya da babam tarafından tanınmak istemiyorum. Değişirsem ne olabileceğimi değil, bana ben olduğum için değer veren insanlarla birlikte olmak istiyorum. Royo ile yarın ve yarın ve yarın istiyorum.

Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Kararlılığımı pekiştirirken, midem kendini düğümlemeye çalışmayı bırakıyor. Birdenbire, bugün ilk kez sakinleşiyorum. Ve sonra biliyorum ki: bu doğru karar. Bu yalancılar ve katiller benim.

Babama ihanet etmek zorundayım.

Oyun devam ediyor ve sonra kornalar çalıyor. Ses içimde yankılanıyor. Bu iki dakika uyarısı. Bu bir işaret. İşte bu kadar.

Royo'ya bakıyorum ama Bay Chin bana el sallıyor. Doğal olarak zamanlaması mükemmeldi. Sora Kral Joon'un yanında, Mikail de kenarda duruyor. Bu tam olarak istediğimiz şey, tam olarak tasarladığımız gibi.

Belki çok kolay, ama zaman hırsızı olduğunuzda her şey oldukça basit.

Üniformamın boynuna uzanıp muskayı alıyorum. O kadar küçük bir çan camı ki, sarı bir mücevher gibi görünüyor. Kolyeme takıyorum, her zaman yüksek yakalı elbiselerin altına gizliyorum. Ve hiç çıkarmıyorum. Prens Omin'in cesedinden çaldığım geceden beri hiç çıkarmadım.

Avucumdaki sarı mücevherle zaman duruyor. Pankartlar dalganın ortasında durur; insanlar yürüyüşün ortasında duraklar; oyuncular vuruşun ortasında durur. Ama ben hareket edebilirim. Korkunç bir bedel karşılığında. Donup kaldığım her saniye beni yaşlandırıyor ve bu durum daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor. Bu yüzden on dokuz yaşındayım ama yirmi dört gösteriyorum.

Ama mecbur kaldığımda zamanı donduruyorum. Bir milyonluk elması almak için, Royo'ya kartı yerleştirmek için, korsanlar saldırdığında bizi filikayla kaçırmak için, Euyn'un şapkasını çıkarmak için, depoda Mikail'i kurtarmak için ve şimdi de bu görevi tamamlamak için yaptım. Ve bundan sonra, bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağım.

Saniyeler içinde Joon'un kafasındaki tacı alıyorum ve sonra koşup Mikail'in eline yerleştiriyorum. Sonra kenara çekilip kolyeyi yerine bırakarak zamanı çözüyorum.

İç çekiyorum. Çok kolay oldu. Bitti.

Zaman kaldığı yerden devam ediyor ve kimse onu durdurduğumu bilmiyor. Yorgunluk bana çok sert vuruyor, bir aydan fazla yaşlanma bir anda üzerime çöküyor, ama eterumdan asla şüphelenilmiyor çünkü insanlar Yusan'da artık büyü olmadığını düşünüyor. Bu yüzden el çabukluğu olduğuna inanıyorlar. Çünkü Ejderha Lordu'nun Tılsımı'nın bende olduğunu kimse bilmiyor.

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

SORA

KRALIN ARENASI, YUSAN

Göz açıp kapayıncaya kadar taç Kral Joon'un başından Mikail'in eline geçti.

Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama önemi yok. Joon artık ölümlü.

Bir an bile tereddüt etmeden öne eğildim ve zehirli dudaklarımı krala kilitledim. Şaşırarak nefesini tuttu ama beni öptü.

En ölümcül zehir olduğu için Erling'i ya da ikinci en zehirli zehir olan Tabernacle'ı kullanmayı düşünmüştüm ama bunlar aynı zamanda en yaygın olanları. Onun yerine rujum Dış Topraklar'daki bir bitkiden elde edilen bir zehir olan Heroti ile dolu. Heroti zehir okulunda beş kızı öldürdü ve en küçük dozu bile beni iki ay boyunca düzleştirdi. İz bırakmaz ve kalp krizi gibi görünmesi gerekir. Bu zehir göğsünüzün içinde kanama yaparken ani ve şiddetli göğüs ağrısına neden olur. Bilinen bir panzehiri yok.

Beş adam öldürecek kadar giyindim. Başarının uğultusu içimde akıyor. Joon birkaç kalp atışı içinde ölmüş olacak.

Ama geri çekilip gözlerimi açtığımda Kral Joon iyiydi. "Çok keyifliydi canım," diyor.

Sersemlemiş bir halde bir adım geri atıyorum. Joon'un başı çıplaktı. Göğsünü tutuyor olması, bol miktarda acı içinde tahtından düşüyor olması gerekirdi.

Ama öyle değil.

Mikail'in alevli kılıcıyla tacı ikiye böldüğünü görmek için tam zamanında ona doğru dönüyorum. Parçalar yere düşerken saray muhafızlarından biri onu bayıltıyor.

Cehennem Krallığı, neler oluyor?

Mikail neden tacı yok etti? Euyn nerede? Ve Joon neden hâlâ nefes alıyor? Neden *gülümsüyor*?

Ty'a bakıyorum ama o da en az benim hissettiğim kadar çılgınca bakıyor.

"Bazen merak ediyorum..." Kral duraklar ve yorgun bir iç çekiş yapar. "İnsanlar daha kaç kez bir tanrıyı öldürmeye çalışacak? Yakalayın onları."

Saray muhafızları etrafımızı sardı. Elleri beni yakaladı. Bay Chin kraliyet kutusundan çıkarıldı.

"Koş, Sora!" Ty diyor. Elini koluma koyan muhafıza yumruk atıyor, ama tekrar saldıramadan iki muhafız onu yakalıyor. Üçüncüsü karnına diz çöküyor.

"Durun! Lütfen!" diye yalvarıyorum.

Ty iki büklüm oldu ve sürüklenerek dışarı çıkarıldı. Ejderha Lordu'nun tacının kalıntılarının yanından kaldırılıp arenanın dışına taşındım.

Herkes bana yalan söyledi. Kral Joon gerçekten bir tanrı. Mikail de bize ihanet etti. Ve şimdi hepimiz öleceğiz.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROYO

KRALIN ARENASI, YUSAN

Joon nasıl hâlâ hayatta?

Her şey o kadar çabuk oldu ki hiçbir şey yapamadım. Ve şimdi sadece kraliyet locasında değil, arenanın her yerinde kaos var. İnsanlar bir şey olduğunu biliyor ama ne olduğunu göremiyor. *Ben* bile ne olduğundan emin değilim. Aeri tacı çaldı ve Sora kralı öptü ama her nasılsa herif hâlâ nefes alıyor.

Yapmamız gereken her şeyi yaptık - Mikail hariç, sanırım o tacı yok etti. Bir de Euyn hiç ortaya çıkmadı.

Sonra anladım: Bu bir tuzaktı.

Euyn bize tuzak kurdu. Herkes toplanırken burada olmayan tek kişi o.

Batı Ormanı Kasabı.

Bunun olacağını nasıl göremedim? Euyn daha iyi bir kral olacakmış gibi davrandı, sanki ıslah olmuş bir adammış gibi. Saçmalıklarla doluydu. Ve öcümü alacağım.

Ama önce Aeri'ye ulaşmalıyım. Onu güvenli bir yere götürmeliyim. Onu koruyacağıma yemin ettim ve o her şeyin ortasında.

Yoluma çıkan bir muhafız çavuşunu yumrukluyorum. Yere düştü, ben de üzerinden atladım. Yüksek soylu kutusundan dışarı koşuyorum. Tüm saray muhafızlarını öldürmem gerekse bile ona u l a ş a c a ğ ı m .

Ama çok geç kaldım.

Muhafızlar onu çoktan yakaladı. Onu kaldırıp kraliyet locasından çıkarıyorlar. İnsanları yolumdan çekiyorum. Onu kurtaracağım. Benimle göz göze geliyor ve başını sallıyor. O kadar tuhaf ki donup kalıyorum.

"Hayır, Royo," dedi. Düşünüyorum. Bağırış çağırıştan onu duyamıyorum.

Ve sonra gitti.

Şimdiye kadar hissettiğim en yoğun acı içime hücum ediyor. Sanki kırılan her kemiğim, çürüğüm, kesiğim ya da beyin sarsıntım birbirine eklenmiş gibi hissediyorum. Ve sonra katlandı. Onu kaybettim. Yine başarısız oldum.

Gırtlaktan bir çığlık atıyorum ama krala saldırı sinyali veren alarm davullarından sesi duyamıyorum. İnsanlar bağırmaya başladı, kafaları karışmıştı. Bazıları kaçmaya karar verdi. Diğerleri bu fırsatı birbirleriyle savaşmak için kullanıyor. Oyuncular sahadan süpürülüyor.

Eller kollarımı tutuyor. Saray muhafızları olduklarını bile fark etmeden adamları itiyorum. Umurumda değil. Ölüm anlamına gelse de umurumda değil. Boyunlarını kıracağım. Yapmak zorundayım. Aeri'yi almalıyım.

Muhafızlar kılıçlarını çekiyorlar. Yumruklarımdan başka bir şeyim yok. "Dövüşmeyin. Durumu daha da kötüleştirme," diyor bir adam alçak sesle.

Dönüyorum, yumruklarım hâlâ havada. Konuşan adam gösterişli ve korumalara beklemeleri için elini kaldırmış. Kim olduğunu bilmiyorum ama yılan gözleri etrafa bakıyor. Ve saray muhafızları onu dinliyor, yani bir kont olmalı.

"Şimdi teslim ol," diyor.

"Neden teslim olayım ki?"

"Tekrar savaşmak için."

Ses tonu soru bırakmıyor, bir komplonun parçası olduğumu biliyor. İşlerin kötüye gittiğini biliyor. Dal öldü, Seok burada değil ve Bay Chin daha yeni götürüldü, yani batı kontu o olmalı.

Adam kaçtı, etrafı korumalarla çevriliydi. Mücadele etmeyi bıraktım ve ellerimi kaldırdım. Dışarı sürüklenmeme izin veriyorum - kont bana bunu söylediği için değil, cevap alabilmemin ya da Aeri'yi koruyabilmemin tek yolu beni götürmelerine izin vermek olduğu için. Beni onun gittiği yere götürmelerini ummak zorundayım. Ve oraya vardığımda, onu kurtarmak için *herkesi* öldüreceğim.

Umarım buna Euyn'u çıplak ellerimle öldürmek de dahildir.

SEKSEN BIRINCI BÖLÜM

MIKAIL

QALI SARAYI, YUSAN

Kendime geldiğimde başım çatlıyordu ve vücudum da o kadar iyi hissetmiyordu. Gardiyanlar muhtemelen beni kollarımdan tutup dışarı sürükledi. General Salosa'ya adamları hakkında çok sert bir şikayet mektubu yazacağım.

Ama neredeyim ben? Kralın Arenası'nda olduğumdan şüpheliyim. Burası sessiz.

Gözlerimi açıyorum ve midem bulanıyor. Bu zemin mozaiğini tanıyorum. Başımı bile kaldırmadan Qali Sarayı'nın taht odasında olduğumu anlıyorum.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve duyularımı kullanıyorum. Uyuyormuş gibi yapmak, fark edilmeden gözlemlemek her zaman daha iyidir. Kollarım arkamda, zincirlenmiş durumdayım. Eller beni tutuyor, bu yüzden iki muhafız tarafından dik tutuluyorum - biri solda, diğeri sağda. Ama dinledikçe odada daha fazla insan olduğunu öğreniyorum.

Bu nasıl oldu?

Sora Joon'u öptükten sonra Yusan'ın tacını yok ettiğimi biliyorum. Ama onu son gördüğümde Joon bir şekilde hâlâ nefes alıyordu ve bu olmamalıydı.

Sora bize ihanet etmediyse tabii.

Belki de ağzında zehir yoktu. Bunu söylemek benim için imkansız olurdu.

Ondan şüphelenmemiştim çünkü bana karşı samimi olduğunu düşünmüştüm. Bir kahkaha attım. Özel olduğuma inanmak ne aptallıktı. Aramızda eşsiz bir bağ olduğuna. Profesyonel bir baştan çıkarıcı tarafından kandırıldım.

Belki de Daysum'un özgürlüğü için hepimize ihanet etti. Onu her şeyden çok seviyor ve bu konuda hep dürüst davrandı.

Ama asıl sorum şu: Joon kurtulduysa neden ben taht odasındayım da Boş Hapishane'de değilim? Peki diğerleri nerede? Euyn nerede?

Biraz çabayla, yarılan başımı kaldırıyorum. Etrafıma baktığımda, gerçekten şok oldum.

Herkes burada ve hepimiz birbirimize zincirlenmiş durumdayız. Euyn ve Sora da dahil. Demek ki bize ihanet etmemiş. Ama şimdi ne yapacağım?

Thorn'u bulduktan sonra saraya bir şey söylemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden bunca zamandır planımın bu olduğunu iddia ettim. Tuhko oyunundan sonra hepsini içeri almak için oyun oynadığımı söyledim, asıl suikastın ne zaman yapılacağından bahsetmedim. Ama şimdi ne olacak? Onları nasıl kurtarabilirim? Ve bize kim ihanet etti?

Royo yanımda, sonra Sora ve onun yanında da Ty var. Aeri uşak üniforması içinde titriyor ve ağlıyor. Sonra kuzeyli kont var, yere bakıyor. Son olarak Euyn.

Stars, hayatta olduğu için minnettarım. Ama bana hançer gibi bakıyor. Tacı yok ettiğimi biliyor olmalı. Bu da başka bir ihanet ama en azından yadigar gitti ve Gaya'nın artık özgür olma şansı var. En azından o kadarını yaptım.

Kapılar açıldı ve Joon kraliyet odasından içeri girdi. Muhafızlar hepimizi diz çökmeye zorluyor. Gözlerimi deviriyorum. Bu çok aşırı. Ama yukarı bakıyorum ve orada, Joon'un başının üstünde Ejderha Lordu'nun tacı oturuyor.

Bu ne lan?

Onu yok ettim. Yok ettiğimi biliyorum. Parçalara ayrıldığını gördüm. Bu lanet şey kendini tekrar birleştirebiliyor mu?

Önümde durduğunda tacına bakıyorum. Tam ortasından kestim. Bunu biliyorum. Ama ortadaki yakutun yakınında ne bir yara izi ne de bir kesik izi var.

"Göreceksin Mikail," diye başlıyor Joon, "Ejderha Lordu'nun gerçek tacı Yusan'ın tahtından daha az kırılgan değil."

Lord Yama. Bu bir tuzaktı.

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Oyun dışı kaldık. Ama kim tarafından?

"Merhaba kardeşim," diyor Joon, Euyn'a doğru yürürken. Euyn'a beklediğimden daha nazik davranıyor. Ve bu beni endişelendiriyor.

O muydu? Bunca zamandır Euyn muydu? Nefesimi tutuyorum.

Euyn çenesini yüksekte tutuyor, ifadesi nötr, sanki zincirlenmemiş gibi asil. "Kardeşim."

Nefes veriyorum. O değil.

Joon daha sonra kuzey kontunun önünde duruyor. "Bay Chin." "Yüce Majesteleri," diyor başını eğerek.

Joon elini Bay Chin'in omzuna koyuyor. "Takdire şayan bir performans. Söz verdiğimiz gibi, Umbria üzerindeki yaptırımlar artık kaldırılmıştır. Kuzeye dönebilirsiniz."

Kral eliyle işaret eder ve muhafızlar Bay Chin'in ayağa kalkmasına yardım eder. Yaşlı adam denge sağlamak için kollarını hareket ettiriyor; çünkü aslında hiçbir zaman zincirlenmemişti. Yaşı yüzünden değil, bunca zamandır Joon'la birlikte çalıştığı için. Hain olan o. Tüm bunları planlayan, en başından beri bana yaklaşan ve önceki suikast girişimini telafi etmek için bizi ele veren oydu. Böylece Umbria, kazancının dörtte birini Joon'a yaptırım olarak ödemek zorunda kalmayacaktı.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor ama mantıklı. Para, aşk ve intikam ihanetin en yaygın sebepleridir. Ve para her zaman ilk sıradadır. Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama yaşlı adam inandırıcı bir aktör. Joon'un ölmesini istediğine inandım çünkü daha önce denemişti. Muhtemelen hâlâ da öyle. Sadakati sadece geçici.

Ayağa kalkar kalkmaz Bay Chin kralın önünde yere kadar eğilir.

"Çok cömert ve bağışlayıcısınız Majesteleri," diyor. "Ama sorabilir miyim-"

"Bizi yalnız bırakın." Kralın yüzü ve ses tonu sertleşir. Bağışlama iyilik anlamına gelmez ve Bay Chin bunu fark etmeliydi.

Kont titriyor ve taht odasından dışarı fırlıyor. Bana bir bakış attı. Ben de ona baktım. Onu bir geyik gibi avlayacağım. Yemin ederim ve yemin ederim.

"Hepinizi iyi iş çıkardığınız için kutlamak istiyorum," diyor kral. "Suikastım umduğum kadar büyük bir başarıydı."

Hepimiz çeşitli inanmazlık halleri içinde etrafımıza bakıyoruz. Ama eminim en çok ben şok oldum. Neden bahsediyor bu adam? Başarılı bir girişim için neden umutlansın ki?

Farkına vardığım şey önce yavaşça kafama dank ediyor, sonra da nefesimi kesiyor.

Hayır. Hayır, bu olamaz.

Joon bakışlarımı karşılıyor ve yavaşça gülümsüyor. Evet, öyle.

Kral tüm suikast planını, tüm bunları kendisi düzenledi. Ve artık hiçbirimizi kurtarma şansımız yok.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

ROYO

QALI SARAYI, YUSAN

Lanet olası on cehennemde neler oluyor şu anda?

O lanet korkak Bay Chin bizi ele verdi, bu çok açık. Ellerim yumruk oldu. Yaşlı bir adama saldırmak doğru değil ama bir istisna yapabilirim.

Ama Kral Joon neden onu öldürdüğümüz için bizi tebrik etti? Bir, o hâlâ hayatta. İkincisi, nasıl bir adam insanların onu öldürmeye çalışmasından mutlu olur?

Joon'un gözleri Aeri'ye takıldı. Ona yaklaşıyor ve ben zincirlerimin içinde debeleniyorum, metal bileklerimi ısırıyor. İki muhafız daha diğer ikisinin beni zapt etmesine yardım etmek için koşuyor. Joon onun saçının teline dokunursa iyi şanslar. Tanrı ya da değil, onun işini bitireceğim.

Zincirlerimle gürültü yapıyorum ve kral Aeri'ye dönmeden önce bana bakıyor.

"Kızım, beni hem sevindirdin hem de hayal kırıklığına uğrattın," diyor.

"Baba," diyor başını eğerek. Ama gözlerini
Onu.

Ne? Ne. Sikeyim.

Mücadele etmeyi bırakıyorum ve gruba bakıyorum. Herkes çeşitli
Şok halleri - çünkü şu anda ne oluyor?

Beynim çamura batmış gibi hissediyorum. Belki de kafama çok fazla darbe aldım çünkü yemin ederim Aeri'nin Joon'a baba dediğini hayal ettim. O l a m a z . Bu mümkün değil. Aeri kraliyet ailesinden değil. O bir sokak çocuğu.

Hırsız, yankesici, kralın muhafızlarından benimle kaçan bir kız. Belki de "baba" kraliyete hitap etmenin garip bir yoludur. Bilemiyorum.

"Ah, doğru ya," diyor Joon, etrafına bakınarak. "Kızımı doğru düzgün tanıtacak vaktim olmadı." Aeri'yi işaret ediyor. "Bu Naerium Lin Baejkin. Soo Lin'in kızı."

Üzerime uyuşmuş bir korku çöktü. Ve beynim yeniden çalışmaya başladı. O isim.

İlk tanıştığımızda Aeri'nin bana verdiği isim Soo. Aeri Soo.

O kralın kızı.

Ve en başından beri benimle oynadı.

Bir duygu dalgası bağırsaklarıma çarptı. Yüzüm ve gövdem uyuştu. Onun için öldürdüm. Onun için ölmeye hazırdım. Lanet bir *prenses* için.

Bunca zamandır. Butcher & Ale'de beni aradığı andan beri bir şeyler olduğunu biliyordum. Black Shoe Inn'e hiç gitmemem gerektiğini biliyordum. Yuri güzel bir kızın beni sorduğunu söylediği andan itibaren içimde kötü bir his vardı. Ama görmezden geldim. Akla yatmayan her şeyi görmezden gelmeye devam ettim. Tüm yalanlarını, tüm sürçmelerini. Sonra ona yakınlaştım ve bunları görmeyi bıraktım. Ona aşık oldum. Ve hatta ona *güvendim*. Enayilerin kralıydım.

Capricia'da eline geçen ilk fırsatta neden ortadan kaybolduğu şimdi anlaşılıyor. Oosant'taki çete Sora'yı kaçırırken onu neden kaçırmadı? O kasabada ortadan kaybolduğunda gerçekten de babasına bir mesaj gönderiyordu ama babası lanet olası bir kraldı.

Ne zaman babasından bahsetse, bunu onun için yaptığını söylese, Joon'dan bahsediyordu. Ve ben bunu hiç anlamadım.

Saray suikastçısının bizi takip etmesinin sebebi oydu. Suikastçı onu koruyor olmalıydı. Ve Aseyo'da onunla buluşan Aeri'ydi, ama Sora tarafından görüldükten sonra boğazına bir bıçak dayadı - sadece tahtla olan bağlantısını örtbas etmek için. Mikail'in düşündüğü gibi o benim lanet olası bıçağımdı, çünkü onu bizim odamızdan almıştı.

Ama ben ona *inandım*. Onu savundum. Para, iş, benden hoşlanıyormuş gibi yapması, beni istiyormuş gibi yapması, bana aşık oluyormuş gibi yapması nedeniyle ona şüpheyle yaklaşmaya devam ettim.

Hepsi bir numaraydı.

Nefesim daralıyor. Kalbim gerçekten acıyor. Acaba şu an ölecek miyim? Öyle hissediyorum.

Neden? Bunu bize neden yaptı? Amacı neydi? Ve eğer onun için çalışıyorsa neden zincirlendi?

Odada ölüm sessizliği var.

"Neler oluyor, Aeri?" diye sordum. Sesim tüm odada yankılanıyor.

Bir gardiyan tam kürek kemiklerimin arasına yumruk atıyor. Kelepçeliyken ucuz bir atış. Gövdemi gardiyana doğru çeviriyorum. "Zincirli olmadığım zaman dene şu zayıf şeyi."

Kral Joon, "Muhafızlar, şunu Atıl Hapishane'ye götürün," diyor.

Kendimi destekliyorum. Sinmeyeceğim. Yalvarmayacağımdan da eminim. Avare Hapishanesi'nin cehennem gibi bir yer olması gerekiyor ama ben gitmeye hazırım. Aeri'yle bir saniye daha geçirmektense gölün altındaki karanlık bir zindanda olmayı tercih ederim.

Aeri ayağa kalkmaya çalışıyor ve dehşet içinde ağzını açıyor. "Hayır! Hayır! Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Bunu biliyorum canım. Senden bunu g e t i r m e n i hiç istemedim," diyor Kral Joon.

Muhafızlar Ty'ı yukarı çekiyor,
beni değil. Tiyung'u hapse
gönderiyor.

"Hayır!" Sora ağlıyor. "Hayır! Lütfen! Lütfen. O Seok'un tek oğlu."

"Ve vatana ihanet etti," diyor Kral Joon. "Alın onu."

Sora ve Ty birbirlerine öyle umutsuz bakışlar atıyorlar ki, onlara bakmak bile zor.

"Her şey yolunda," diyor Ty. "Her şey yoluna girecek, Sora. Her şey için bekleyeceğim." Ty cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama elleri titriyor. Yine de bir şekilde,
Başı dik bir şekilde yürüyerek taht odasından çıkmayı başarır. Sora'nın yüzünden yaşlar süzülür ve kapılar kapanırken yere yığılır.

Ama Kral Joon Mikail ya da Sora'ya bakmıyor. Naerium'a o d a k l a n m ı ş durumda. Yüz ifadesindeki bir şey midemi bulandırıyor. Gururla karışık... öfke mi?

"Ne d e olsa sen gerçekten Baejkin'sin, kendi babana ihanet ediyorsun." diyor.

Aeri hiçbir şey söylemiyor. Sadece ona bakar, gözleri soğuktur.
Gördüğüm her şey. Neşeli, kaygısız kızın altında gördüğüm yaratık buydu. Çakmaktaşı ve dişlerden yapılmış olan. Sadece tüm bunları Joon'dan aldığını fark etmemiştim.

"Güncellemeleri göndermeyi bıraktığında, onlarla aynı safta yer aldığını düşündüm," diyor tiksintiyle burnunu çekerek. "Eğer ihanetine hazırlıklı olmasaydım, kendi babanı öldürecektin. Bu kadar zayıf fikirli bir genç kıza sahip olmak ne kadar üzücü. Anlaşmamız iptal oldu."

Ne? Ne anlaşması? Ve Aeri yirmi dört yaşında, ergen değil. Ama belki de bu da başka bir yalandı. Nabzım çarpıyor, başım çökecek gibi oluyor ve herkes bir kez olsun ne demek istediğini söyleyebilse gerçekten iyi olurdu.

"Benden Sora, Mikail ve Euyn'u getirmemi istediniz ve ben de üzerime düşeni yaptım," diyor. Bunun şok dalgaları sırayla grupta dalgalanıyor ve kendimi kül çiğniyor gibi hissediyorum. Bir sonraki sözlerinde kekeliyor ve boğuluyorum. "Royo ve Tiyung'u bırakın gitsinler."

Diğer üçü de onu durduğu yerde öldürecekmiş gibi bakıyor. Yumruklarım kıvrılıyor ve hâlâ onu koruma, savunma dürtüsü hissediyorum çünkü henüz nasıl soğuk olunacağını öğrenemedim. Öğreneceğim.

Ama sanırım Ty ve beni kurtarmaya çalışıyor.

Joon, "Talepte bulunamazsın," dedi. "Seok'la görülecek bir hesabım var. Sen ve Bay Chin'in tutmanı söylediği muhafız arkadaşlarınızla birlikte On Cehennem'e gidebilirsiniz." Joon *prensese* dik dik bakar. Ama endişelenmesine gerek yok.

Onu kendim öldüreceğim.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

EUYN

QALI SARAYI, YUSAN

Şu anda neler olduğunu gerçekten anlamıyorum. Mikail'in bana ihanet etmediğini biliyorum. Kimseye ihanet etmedi. Hepsi Bay Chin ve Aeri'ydi.

Joon, Aeri'nin kendi kızı olduğunu iddia etti ama bu imkansız. Onu bebekliğinden beri görmedim ama kızı yıllar önce öldü. Joon'un yaşayan çocuğu yok. Bu yüzden sıradaki ben oldum.

"Naerium yedi yıl önce, on iki yaşındayken bir yangında öldü," diyorum nihayet sesimi bulduğumda. "Aeri senin gerçek kızın olamaz."

"Evet, ben de sevgili kardeşimiz Omin'in onu öldürdüğünü sanmıştım," diyor Joon omuz silkerek. "Ama sonra Aeri'yi geçen yıl annesinin cenaze ateşinde buldum. Canlı ve iyi durumdaydı."

Yüzümü buruşturuyorum. Bu Aeri'yi yirmi dört değil on dokuz yapar ama aradaki farkı kim söyleyebilir ki? Kimliğinden asla şüphelenmememiz için gerçeği sakladığından bahsetmiyorum bile. Omin'in genç kızları öldürdüğüne dair söylentiler duymuştum. Birini cesedinden kurtulmak için Idle Gölü'ne atarken yakalandığı için saraydan sürgün edildiğini. Ama bunun kontrolden çıkmış bir hikâye olduğunu düşünmüştüm, tıpkı bana kasap denmesi gibi.

Ama hayır.

İçimden iç çektim. Ne aile ama.

Ama asıl soru şu: Joon neden kendi cinayetini planladı? Ve Aeri'nin bizimle cehenneme gidebileceğini söylerken ne demek istedi? Çünkü kardeşim pek çok şey olabilir ama dramatizme yatkınlığı bunlardan biri değil.

Tek kaşımı kaldırarak, "Bu ayrıntılı bir çalışma," diyorum. Paranoyak olmaktan bıktım. Çünkü paranoyak olmak ölümden korkmak demektir ve ben ölümle yüzleşiyorum. "Madem beni yakalamak istiyordunuz, neden ödülü artırıp canlı getirilmemi talep etmediniz? Her zaman oldukça ucuzdu."

"Senin başına asla ödül koymadım," diyor Joon. "Bu Lordlar Konseyi'nden geldi. Ve senin ölmeni istemiyorum. Aslında tam tersi. Suçlarını affetmek ve seni yeniden prens yapmak istiyorum."

Sustum. Ağabeyimin yapmasını beklediğim onca şey arasında -beni öldürmesi, bana işkence etmesi, Mikail'e işkence ederken bana izletmesi- göreve iade teklifinin geleceğini tahmin etmemiştim. Neyin peşinde bu?

"Beşiniz de vatana ihanetten suçlusunuz ve lingchi, kafa kesme ya da müebbet hapis cezasına çarptırılabilirsiniz," diyor. "Ama... Ben merhametli bir lordum. Sizi affetmeye meyilliyim. Hatta sizi ödüllendiririm. Ama bir şartla."

Elbette bir şey istiyor. Tüm bunları yaşamak, hepimizi buraya canlı olarak getirmek için iyi bir nedeni olmalıydı.

Nefesimi tutuyorum, kalbim hızla çarpıyor, ne olduğunu öğrenmek için bekliyorum.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIKAIL

QALI SARAYI, YUSAN

Oh, güzel. Joon'un ne istediğini duymak için heyecanlıyım.

Ama dikkatim dağıldı. Aeri'nin onun kızı olduğunu fark etmediğime inanamıyorum. Aramıza bir hain davet ettiğime. Aeri'nin sıradan bir hırsız olduğuna gerçekten inanmıştım ve onu milyonluk bir elmas çalarken yakaladığımı sanmıştım. Bay Chin'in ihtiyacımız olduğunu söylediği son parça olan tacı kaldırabilecek bir kız bulacak kadar iyi bir casus olduğumu sanıyordum. Aeri'yi ikna edecek kadar zeki olduğumu düşündüm.

Kibir. Çöküşüm kibirden başka bir şey değildi. Ne kadar orijinal değil.

Joon beni, bu planın tamamen benim fikrim olduğunu düşünmem gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Ve intikam arzumla, bu kadar uzun süre beklemiş olmamla dikkatim o kadar dağılmıştı ki tüm çekincelerime rağmen devam ettim. Thorn'u ölü bulmama ve Dal'ın şüpheli ölümüne rağmen. Çünkü durmak istemiyordum. Tek gördüğüm intikam için bir fırsattı. Ve şimdi neredeyse yirmi yıldır hazırladığım bir plan, sabırsızlığım yüzünden suya düştü. Şimdi Joon'un merhametine kalmış durumdayım ki bu onun bilinen bir özelliği değil.

"Durum nedir?" Euyn soruyor.

Joon gülümsüyor. "Kız kardeşimizin Khitan tahtında oturduğunu biliyorsun." Euyn yavaşça başını sallar. "Ben de öyle duydum."

"Yüzüğü o takıyor." Joon önemsiz bir konuyu tartışıyormuş gibi elini sallıyor. "Onu bana getir."

Bu, Euyn'un gözlerini kırpıştırmasına neden olur. "Sana... Khitan'ın Yüzüğü'nü mü getireyim?"

Güldüm. Altın Yüzük. Takan kişinin isteğine göre her şeyi som altına çeviren Ejderha Lordu'nun yadigârı. Tabii ki onu istiyor. Elbette tüm bunların amacı bu olmalı. Ölümsüz Taç zaten onda ve Kan Festivali sırasında Gaya'dan Ejderha Lordu'nun gerçek Alevli Kılıcı'nı çaldı. Şimdi de üçüncü emaneti istiyor. Hepsini almaya çalışıyor olabilir ama tılsım uzun zaman önce Fallow'da bir yerlerde kayboldu ve Wei rahipleri Su Asası'nı çalmaları için gönderdiğimiz casusları öldürmeye devam ediyor.

Ama Quilimar, Joon'a bir şey vermeden önce tüm ülkeyi yerle bir ederdi. Ki şu anki haliyle bunu izlemek eğlenceli olabilir.

"Bizi öldürmek çok daha hızlı olurdu," diyorum.

"Neden isteyeyim ki?" Joon soruyor. "Beşiniz tacımı alıp hayatta kalmayı başardınız. Onun yerine kolumda gerçek emanet olmasaydı, kızım sayesinde ölmüş olurdum." Durur ve ona ters ters bakar. İfadesinde gerçek bir acı var ama sonra gözlerini kırpıştırıyor ve acı yok oluyor. "Bu nedenle, beşiniz de yüzüğü alıp Khitan'dan çıkabilirsiniz."

"Neden en başta yüzüğü istediğini söylemedin?" diye sordum. "Bu maskaralık niye?"

Joon bana bakıyor, yanaklarında hafif bir renk oluşuyor. Sorumdan rahatsız olmuş gibi. "Hangi alemde Euyn'un saklandığı yerden vazgeçebilirdin ki? Ve hiçbir şey Seok'un bir zehir okulu olduğunu açıklamasına neden olamazdı. Bu k o m p l o y u kurarak, Yusan'daki en iyi katiller bir amaca bağlı olarak doğrudan bana geldiler." Omuz silkiyor. "Ve Quilimar söz konusuyken başarısızlık riskini göze alamam. İsterseniz bugüne bir seçme deyin."

Euyn'a bakıyorum. Joon'un mantığını bu kadar çok takip etmekten nefret ediyorum. Hepimizi içeri almak için daha iyi bir yol var mı? Euyn'un alaycı olmayan bakışlarına bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyor. İkimiz de Quilimar'ın efsanevi vahşetini ve altının etkileyici savunmalar satın aldığını biliyoruz. Başarısızlık riskini almak istemediği için Joon'u suçlayamam. Ben suçlayabilirim.

Joon devam ediyor. "Bana yüzüğü getirin ve hepiniz cömertçe ödüllendirileceksiniz. Euyn, tekrar Yusan'ın veliaht prensi olacaksın." Sora'nın önünde yürüyor. Joon, Ty'ı Atıl Hapishane'ye gönderdiğinden beri gözlerini dikip bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. "Sora, senin ve kız kardeşinin özgürlüğüne ne dersin? Kontun Aseyo'daki evinde huzur içinde kalmaya? Belki de Seok yakalandığında onu kendiniz öldürme şansı?"

Sora birkaç kez göz kırptı. Kaynağı her kimse mükemmel bilgilere sahip. Bu tam da onun istediği şey.

"Kız kardeşim ve ben doğu kontuna ait olan evde mi yaşayacağız?" diye sorar.

Joon, "Ne yazık ki o öldü ve oğlu da hüküm sürmek için çok genç," diyor. "Bu da onun mülklerini benim kontrolüme bırakıyor. Ve ben cömert bir lordum. Bana yüzüğü getirin, ben de size villayı parselleyeyim."

Kadın şaşkına dönmüş. Yusan'da toprak küçük bir imtiyaz değildir. Soylular ya da kraliyet tüm topraklara sahiptir ve halk kiralamak ve onların kaprislerine boyun eğmek zorundadır.

"Peki ya Tiyung?" diye sorar.

Joon aslında onun bu isteğine şaşırmıştı ama hemen toparlandı. "Evet. Bana yüzüğü getir, onu serbest bırakayım, söz veriyorum."

Kadın yine sessizleşir.

"Yakın zamanda ölen doğu kontundan bahsetmişken," diyor kral. "Mikail, çocuğun naibi sen olabilirsin."

Beni önümüzdeki on yıl için doğu kontu mu yapacak? Kral herkesten asalet alabilir ya da verebilir; bu pek yaygın değildir. Soylular bu diyarda konumlarının güvende olduğunu düşünmeyi severler. Ama Tamneki Kontu olarak Gaya için harika şeyler yapabilirim. Finansman, laoli bağımlılığına destek, askeri varlığın azaltılması ve hatta bir darbeye yardım, sonunda ailemin bile sadece fısıldadığı ada için bağımsızlığı elde etmek.

Hayal kurmaya başladığımda nabzım hızlanıyor, ama sonra bunun tam olarak ne olduğunu fark ediyorum: bir aptalın hayali.

"Bana Tamneki'yi mi vereceksin?" Gülerek soruyorum. "Seni öldürmeye çalıştıktan sonra mı?"

Joon omuz silkiyor. "Kim denememiştir ki? Cinayet teşebbüslerim için kin besleyecek olsaydım, hiç asilim olmazdı."

Haklı olduğu bir nokta var.

"Hepiniz Bay Chin'in buradan canlı ve refah içinde çıkmasına izin verdiğimi gördünüz. Merhametimden şüphe etmeyin."

Tamam, bu adil ve Joon her zaman oldukça pratik bir yönetici olmuştur. Yine de Khitan'ın Yüzüğü'nü çalmak Joon'un tacını çalmak kadar kolay. Bunun hiç yapılmamış olmasının bir sebebi var. Efsaneye göre yüzüğü kullanmak için asil olmak gerekiyor. Ama yanımızda Euyn ve sanırım Aeri de olacak, yani en azından mümkün olabilir.

Hepimiz sessiziz, şüphesiz başarılı olursak elde edeceğimiz ganimetleri ve bunun gerçekten işe yarama olasılığını düşünüyoruz. Birçok açıdan durumu beklediğimden daha iyi ve birçok açıdan da çok daha kötü.

Joon, Royo'ya "Umbria'dan bahsetmişken, güçlü bir adam olduğunu duydum," diyor. Aeri başını kaldırıyor.

Royo cevap vermez. Gözlerini Joon'a diker.

Kral, "Bay Chin bana uzun zaman önce işlediğiniz bir suç yüzünden bir adamın hapse girdiğini söyledi," der. Royo birden kaskatı kesilir. Alnında ter lekeleri belirir ve nefes alış verişi hızlanır. "Kızımın bir kızı öldüren bir adam tarafından korunması fikrinden hoşlanmadığımı söylemeliyim. Ama sanırım insanlar değişebiliyor."

Royo sindirilmiş görünüyor ve Aeri'nin ağzı açık kalıyor.

Bunların hepsi benim için yeni bilgiler. Ama Royo, Euyn'un bir suçluyu affetmesini istemişti. Ve kılıcını verdi çünkü Euyn fermanı geri alacağına yemin etmişti. Ve Royo'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa... Hayır. O değildi. Bu kuzeyli kontun manipülasyonu.

Yıldızlar. Royo, Bay Chin'i ben fırsat bulamadan öldürebilir.

Royo, Joon'la yüz yüze gelir. "Bay Chin Allora'yı kimin öldürdüğünü biliyor, eminim."

Joon omuz silkiyor. "Ne olursa olsun, bu işi yap ve adam affedilsin," diyor Joon. "Ve kızımın sana söz verdiği yüz bini alacaksın."

En son Aeri'nin önünde durur. Royo'ya bakarken paramparça görünüyor. Bana sorarsanız bu oldukça ikiyüzlüce. Ama yine de sanırım hepimiz yalancı ve ikiyüzlüyüz, en başından beri birbirimize ihanet etmeyi planlarken ihanete uğradığımız için öfkeliyiz. Yalancılar ve katillerden iyi sevgili olmaz. O ve Royo bu konuda Euyn ve benden daha yeniler.

"Ve bana ihanet etmeden önce söz verdiğim gibi kabul edileceksin," diyor Joon. "Yusan'ın prensesi olacaksın. Ve annen ölümünden sonra benim ilk kraliçem olarak kabul edilecek."

Bir dikiş iğnesinin düşüşünü duyabilirdiniz, burası çok sessiz. Sonra Aeri kabul ederken başı öne düşer.

BÖLÜM SEKSEN BEŞ

EUYN

QALI SARAYI, YUSAN

"Bir şey daha var," diyor Joon.

Harika, dahası da var. Kötü kalpli kız kardeşimizin yüzüğünü alarak imkansızı başarmanın yeterli olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre yetmemiş.

"Muson mevsimi bitmeden geri gel," dedi Joon. Ne diyor?

Muson mevsimi yakında başlayacak ve bir ay sürecek.

"Kitan'a gitmemizi, yüzüğü çalmamızı ve bir ay içinde buraya dönmemizi mi bekliyorsun?" diye sordum.

Joon başını salladı. "Teknik olarak aşağı yukarı beş hafta ama onun dışında doğru."

"Bu acele niye? Saraya dönmem için bu kadar hevesli misiniz?"

Joon kollarını iki yana açarak işaret ediyor. "Gitmeni hiç istemedim. Eğer sezon bitmeden yüzükle birlikte dönerseniz, hepiniz büyük ödüller alacaksınız. Başarısız olursanız hepiniz ölümü dileyeceksiniz. Eğer Quilimar sizi benim gönderdiğimi öğrenirse, siz onları iku'ya yedirirken izlemeden önce sevdiklerinizi diri diri kızartacağım. Yemin ederim ve yemin ederim."

Tehdit sırayla her birimizin üzerine çöküyor. Sora için bu açıkça Daysum; Royo için hapishanedeki adam; Aeri için bilmiyorum ama Royo olabilir.

Ben sadece Mikail'i seviyorum, o yüzden tabii ki onu kastediyor. Mikail'in kimi sevdiğinden emin değilim. İddiaya göre ben. Ama emin değilim çünkü Mikail asla

bana bir şey söylemiyor. Mikail'in tacı yok etmesiyle ilgili olanlar neydi?

Sonra fark ettim: Bu plan Bay Chin aracılığıyla Joon'dan geldiyse, Mikail Quilimar'la hiç konuşmamış demektir. Ve eğer bu fikri ondan almadıysa...

Midem bulanıyor ve kanım donuyor. En başından beri bana yalan söylemişti.

"Şimdi izin verirseniz, ilgilenmem gereken başka meseleler var," diyor ağabeyim. "Ve sizin de bir filo gemisiyle buluşmanız gerekiyor."

Muhafızlar hepimizi ayağa kaldırdı.

Joon duraksıyor. "Cephanelikten ihtiyacınız olanı alın. Ve Mikail..." Mikail onunla göz göze gelir.

"Sen dönene kadar Ailor'a iyi bakacağım."

Bununla birlikte kardeşim odadan çıkıyor. Ve benim yeni bir sorum var: Ailor da kim?

Her kimse, Mikail onu daha önce hiç görmediğim kadar solgunlaştı. Neredeyse kan kaybından öleceği zaman da dahil. Farkına vardığım şey beni kesiyor ve kırık bir bıçak gibi saplanıyor: Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

BÖLÜM SEKSEN ALTI

SORA

QALI SARAYI, YUSAN

Bunların hiçbiri gerçek gibi gelmiyor. Yapmamız gereken her şeyi yapmamıza rağmen kralı öldürmeyi başaramadığımız için değil. Yakalanmamız değil. Bay Chin bize ihanet etmedi. Tiyung'un bir gölün altında korkunç bir zindanda olması değil. Aeri'nin kralın kızı olduğunu ve ona ihanet edip hepimizi içeri tıktığını ya da bu son çan içinde öğrendiğim başka bir şeyi değil.

Hepsi çok fazla, bu yüzden kendimi kapattım. Sadece mermer zemin üzerinde bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanıyorum. Ama yürümek istemiyorum. Uzanıp ölmekten başka bir şey yapmak istemiyorum.

Bir nefes içinde k e n d i m e geldim. Pes edemem. Kral hayattayken benim kayıp olmam ve öldüğüm sanılması, Daysum'un eğlence evlerine satılabileceği anlamına geliyor. Eğer başarısız olursam, Ty boş hapishanede kalır. İçimden panik geçiyor ve kendime geliyorum.

Hayır. Hayır, onu kaybedemem.

Hayır, onu kaybedemem. Ya da onu. Devam etmek zorundayım. Ama nasıl?

Cehennem Krallığı, neden ben? Bu gerçekten bir sorumluluk - benim yaptığım gibi önemsemek.

Saray muhafızları bizi cephaneliğe getirdi ve gergin bir yürüyüş oldu. Beşimiz de hâlâ nefret ettiğimiz insanlara, bize yalan söyleyen ve ihanet edenlere zincirlenmiş durumdayız. Ama Mikail sanki bu normalmiş gibi muhafızları silahları almaya yönlendiriyor.

Ondan nefret ediyorum. Ve Aeri'den. Ve Bay Chin'den. Ve Joon'dan. Ve Seok.

Yıkılmak istiyorum. Ama yıkılmayacağım. Nefes alıyorum. Kız kardeşim ve ben

O büyük, süslü villada birlikte yaşayacağız. Ty'ı da çıkaracağım. O yaktı

Benim sözleşmem. Babasına karşı geldi. Bir geceliğine acımı unutmama izin verdi. Bunu onlar için yapmanın bir yolunu bulacağım.

Bir ayağım diğerinin önünde. Yürümeye devam ediyorum.

Muhafızlar bizi sarayın girişinden çıkardığında, bir araba bekliyor ve sandığım çoktan arkada. Kral, Aeri ve Bay Chin sayesinde bunca zamandır nerede olduğumuzu biliyordu. Kral, kendi suikastını planlayarak Yusan'daki en ölümcül katilleri getirebildi ve bir kalıntıyı alabileceğimizi kanıtladı. Ve şimdi Khitan'dan bir yüzük çalmak için beş haftamız var.

Yüzüğün ne işe yaradığından emin değilim ama herkes ona Ejderha Lordu'nun yadigârı diyor, yani taç gibi bir şey. Bu da çalmamızın neredeyse imkansız olduğu anlamına geliyor. Ama tüm bunlarla ilgili aklıma takılan bir şey var. Sadece ne olduğundan emin değilim, çünkü bu oyunlar için yaratılmadım.

Beşimiz de arabaya atılmadan önce son saniyede zincirlerimizden kurtuluyoruz. Dar köprünün üzerinden yuvarlanarak hemen yola koyuluyoruz.

Herkesin gözlerinde şüphe ve acı var. Hepimiz birbirimizden olabildiğince uzakta oturuyoruz, ama bu büyük bir filo vagonu değil - sadece iki bank - bu yüzden birbirimizle yüzleşmek zorundayız. Ve bizi başka bir diyara götürecek bir gemiye doğru gidiyoruz. Bir zamanlar kaçmak istediğim ama şimdi olmak istediğim son yer olan Khitan'a. Çünkü hepsiyle birlikte gitmek zorundayım.

Neden tekrar tekrar ateşe atıldığımı merak ederek bileklerimi ovuyorum.

Sen çelikten yapılmışsın, dedi Ty.

Ama çelik demirhanede daha da güçlenir. Ben bir kılıç değilim. Ben sadece bir piyonum.

Royo karşımda. Bilekleri kanıyor. Elbisemin astarından bir parça koparıp sarıyorum. Çatık kaşlarıyla bana bakıyor ama başıyla teşekkür ediyor.

Ona neden yardım ettiğimi, şimdi neden herhangi birine yardım ettiğimi bilmiyorum ama ben buyum işte. Seok'un tüm zehri ve işkencesiyle benden asla alamadığı şey bu. Hâlâ seviyorum. Hâlâ önemsiyorum. İşte bu yüzden tüm bunlar canımı acıtıyor. H e p s i n e güvenmiştim. Ama Seok ve Joon gibi insanlar kimseyi sevmez. Onların tek varlığı nefret, yalnızlık ve korku olacak.

Korku içinde bir hayat yaşamaktansa umursayarak ve incinerek bir hayat yaşamayı tercih ederim. "Bekleyin," diye fısıldadım.

Dördü de bana bakıyor.

"Bekleyin," diyorum, daha yüksek sesle. "Ondan korkuyor." Hepsi bana göz kırpıyor. "Joon Quilimar'dan korkuyor."

Euyn başını sallıyor. "Onu sattı, evlendi."

Parçalar hızla yerine oturuyor. "Bütün bu zahmete katlandı. Tüm bu yalanlar, hamleler ve karşı hamleler sadece bizi seçmelere sokmak için. Neden?"

Gerçekten perişan görünen Aeri dizlerinin üzerine çökerek konuşuyor. "Çünkü başarısızlığı göze alamıyor."

"Kesinlikle," diyorum olmak istediğim müdire gibi konuşarak.

"Ne olmuş yani?" Royo homurdanıyor. "Sadece ilk seferde olduğumuzdan daha fazla boku yediğimiz anlamına geliyor."

Ama Mikail'in bakışları benimkilere dikiliyor. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun, Sora?"

Öne doğru eğildim. "Elini gösterdi. Zayıf noktası korkusu ve biz bunu kullanabiliriz."

"Peki bunu nasıl önerirsiniz?" Euyn soruyor, şüphecilik sesini inceltiyor. "Kız kardeşimin elinden bir yüzük almamız gerekecek ki bu imkânsız."

"Hayır, aslında yapamayız," diyorum çenemi kaldırarak. "Çünkü eğer kız *onun* düşmanıysa... o *bizim* yeni en iyi arkadaşımız. Joon tüm bunların bir deneme olduğunu düşünebilir ama... bir şeyi, en önemli şeyi başardığımız gerçeğini göz ardı ediyor."

Royo bileklerini çevirerek, "Hiçbir şey başarmadık," diyor.

"Hayal bile edilemeyecek bir şey yaptık; Yusan'ın dört bir yanından gelip arenada buluşmakla kalmadık, birlikte çalıştık. Birbirimiz için öldürdük ve kan döktük. Tüm bu süre boyunca yalan söyleyip kandırırken birbirimizin güvenini kazanmayı başardık. Eğer bunu yapabilirsek, kraliçeyi müttefikimiz yapmanın bir yolunu bulabiliriz. Sonra da istediğimiz her şeyi elde etmek için onu kullanırız. Buna intikam da dahil."

Çenemi kaldırıp tepkilerini bekliyorum. Ya bu şimdiye kadar söylediğim en aptalca şey ya da işe yarayabilir. Yavaşça, hepsi sırayla başını sallıyor.

Mikail küçük bir sırıtışla, "Dinliyorum," diyor.

Belki de Ty haklıdır. Belki de ben çeliktenim.

Ve yemin ederim ki Kral Joon kılıcımı hissetmeden önce onun ve Daysum'un zincirlerini kıracağım.

Şimdilik Son

Macera şu bölümde devam ediyor

DÖRT YIKIK DIYAR

Çok yakında

TEŞEKKÜRLER

Parlak editörüm ve yayıncım Liz Pelletier olmasaydı Beş Bıçak'tan hiçbiri mümkün olmazdı. Beyin fırtınanız, sarsılmaz desteğiniz ve gece geç saatlere kadar ve sabahın erken saatlerinde bu kitap üzerinde birlikte çalıştığımız için teşekkür ederim. Bu değerli kitabı hayata geçirdiğin ve sonra da onu cilalamama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bu sürecin olağanüstü olduğunu söylemek çok hafif kalır. Hayatımı değiştirdiğiniz için teşekkür ederim! Tek başıma sürdürmem gereken kariyerimin her aşamasında beni sürekli destekleyen Jen Bouvier'e de teşekkür ederim. Her zaman gerçek bir dost olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunların hiçbiri olmazdı.

Red Tower'daki herkese bu hikayeyi bir kitaba dönüştürmek için gösterdikleri yorulmak bilmez çaba için teşekkür ederim. Muhteşem editör ekibine teşekkür ederim: Rae Swain, Hannah Lindsey, Stacy Abrams, Molly Majumder, Nancy Cantor ve Jessica Meigs. (Hannah, çifte düzenleme için hâlâ üzgünüm!) İnanılmaz sanat ve tasarım ekibine teşekkür ederim: Bree Archer, Elizabeth Turner Stokes, Juho Choi, Jennifer Valero ve Britt Marczak. Üretimde çalışan Curtis Svehlak ve Viveca Shearin'e teşekkür ederiz. Ve harika tanıtım ve pazarlama ekibine de teşekkür ederiz: Ashley Doliber, Meredith Johnson, Heather Riccio, Brittany Zimmerman ve Lizzy Mason. Değerli katkılarınız ve geri bildirimleriniz için Aaron Aceves ve Nicholas Macoretta'ya ve bu kitabı dünya çapında tanıttığı için Nicole Resciniti'ye özel olarak teşekkür ederiz.

Bonnier Books UK'deki tüm ekibe özel bir teşekkür. *Beş Kırık Bıçak*'ın onların Zaffre baskısında kendine bir yuva bulmasından dolayı çok mutluyum. Kelly Smith'e nazik sözleri ve bu hikâyeye olan inancı için teşekkür ederim. Tanıtım bölümünden Eleanor Stammeijer, pazarlama bölümünden Ellie Pilcher ve satış bölümünden Kate Griffiths ve Robyn Haque'ye de bu muhteşem özel baskıyı sağladıkları için teşekkür ederim.

Menajerim Lauren Spieller'a yorulmak bilmeyen savunuculuğu, potansiyelimi görmesi ve beni en kötü fikirlerimden vazgeçirmesi için çok teşekkürler. Hannah Morgan Teachout'a gülünç derecede hızlı ve yine de inanılmaz derecede kapsamlı notlarınız için çok teşekkür ederim. Bu kitap senin sayende daha iyi oldu.

Bana ilham veren ve beni mutlu eden dört çocuğuma teşekkür ederim. Ailem olduğunuz için teşekkür ederim. Neden ofisimde olduğumu ya da aklımın neden Yusan adında bir yerde olduğunu tam olarak bilmeseniz bile beni anladığınız için. Anneme her adımımda yanımda olduğu için teşekkür ederim. Her sayfada seni ve babamı gururlandırmayı umuyorum. İlk taslaklarda bana yardım ettiği ve en büyük olmanın yükünü omuzladığı için kız kardeşime teşekkür ederim.

Bu çılgın yazarlık yolculuğunun iniş ve çıkışlarında yanımda olan arkadaşlarıma ve aileme, özellikle Karen McManus, Alexa Martin, June Tan, Caroline Richmond, Jennifer Dugan, Matt Weintraub, Jessica Norgrove, Susan Thibault, Kiana Nguyen, Sarah Howell ve Jenn Kominsky'ye teşekkür ederim.

Etkileyicilere, kitap satıcılarına, eleştirmenlere ve en önemlisi okuyuculara benim şiddet dolu ama umut dolu dünyamda zaman geçirdikleri için teşekkür ederim.

Son olarak, ama en önemlisi, bana adımı ve evim diyebileceğim bir kalp verdiği için John Coryea'ya teşekkür ederim. Demir ve alev gibi, birbirimizi güçlendiriyoruz. Bugün ve yarın ve yarın ve yarın benim çelik adamım ve ilham kaynağım olduğun için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Beş Kırık Kılıç, ölümcül yalancılar, gri ahlak kuralları ve krallığı yok eden sırlarla dolu karanlık bir macera fantezisidir. Bu nedenle, hikaye şunları içerir tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar. Şiddet, kan, ölüm (ebeveynlerin, çocukların, hapsedilmiş insanların ve hayvanların ölümü dahil), zehirlenme, madde bağımlılığı, alkol, cinsel aktivite, hayvan istismarı, cinsiyete dayalı şiddet, seks işçiliği, intihar düşüncesi ve sözleşmeli kölelik tasvir edilmiştir. Tecavüz, saldırı ve grafik soykırım anlatılmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen not alın ve taç için bir oyun oynamaya hazırlanın...

YAZARIN NOTU

Kore'nin kendine has zengin bir mitolojisi ve canlı bir kültürü var. Koreli bir Amerikalı evlatlık olarak, *Beş Kırık Bıçak*'ın dünyasını şekillendirmek için kendi kişisel hikayemden ve deneyimlerimden yararlandım. Bununla birlikte, bu hikayenin ne tarihi kurgu ne de gerçek dünyaya dayanan fantezi olduğunu belirtmekte fayda var; Kore efsanesi, efsanesi ve kültürü üzerine yaptığım araştırmalardan esinlenen benzersiz bir ortamda geçiyor. Baştan sona yaratıcı lisans alınmıştır, ancak umudum okuyucuların hikayeden hayatları zenginleşmiş olarak ayrılmalarıdır, tıpkı benim bu kitabın yazılmasıyla olduğu gibi.

-Mai

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Red Tower Books
An imprint of Entangled Publishing LLC tarafından
yayımlanmıştır.

İlk olarak İngiltere'de 2024 yılında Zaffre
tarafından yayımlanmıştır Bu e-kitap baskısı
2024 yılında

ZAFFRE

The Zaffre Publishing Group A Bonnier
Books UK Company'nin bir baskısıdır
4. Kat, Victoria House, Bloomsbury Square, Londra WC1B 4DA Bonnier
Books'a aittir
Sveavägen 56, Stockholm, İsveç Telif

Hakkı© Meredith Ireland, 2024

Liz Pelletier tarafından düzenlendi
Kapak resmi ve tasarımı Elizabeth Turner Stokes'a ait İç
harita resmi Elizabeth Turner Stokes'a ait
Metal doku © Shutterstock/boonchai sakunchonruedee
Kılıçlar © Shutterstock/Anton Mykhailovskyi
Jennifer Valero tarafından iç tasarım
Britt Marczak tarafından iç
formatlama

Meredith Ireland'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

ISBN: 978-1-80418-661-9
HB ISBN: 978-1-80418-658-9

Bu kitap Palimpsest Book Production Ltd, Falkirk, Stirlingshire tarafından dizilmiştir
Bu e-kitap IDSUK (Data Connection) Ltd tarafından oluşturulmuştur

Zaffre, Bonnier Books UK'nin bir baskısıdır
www.bonnierbooks.co.uk

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️